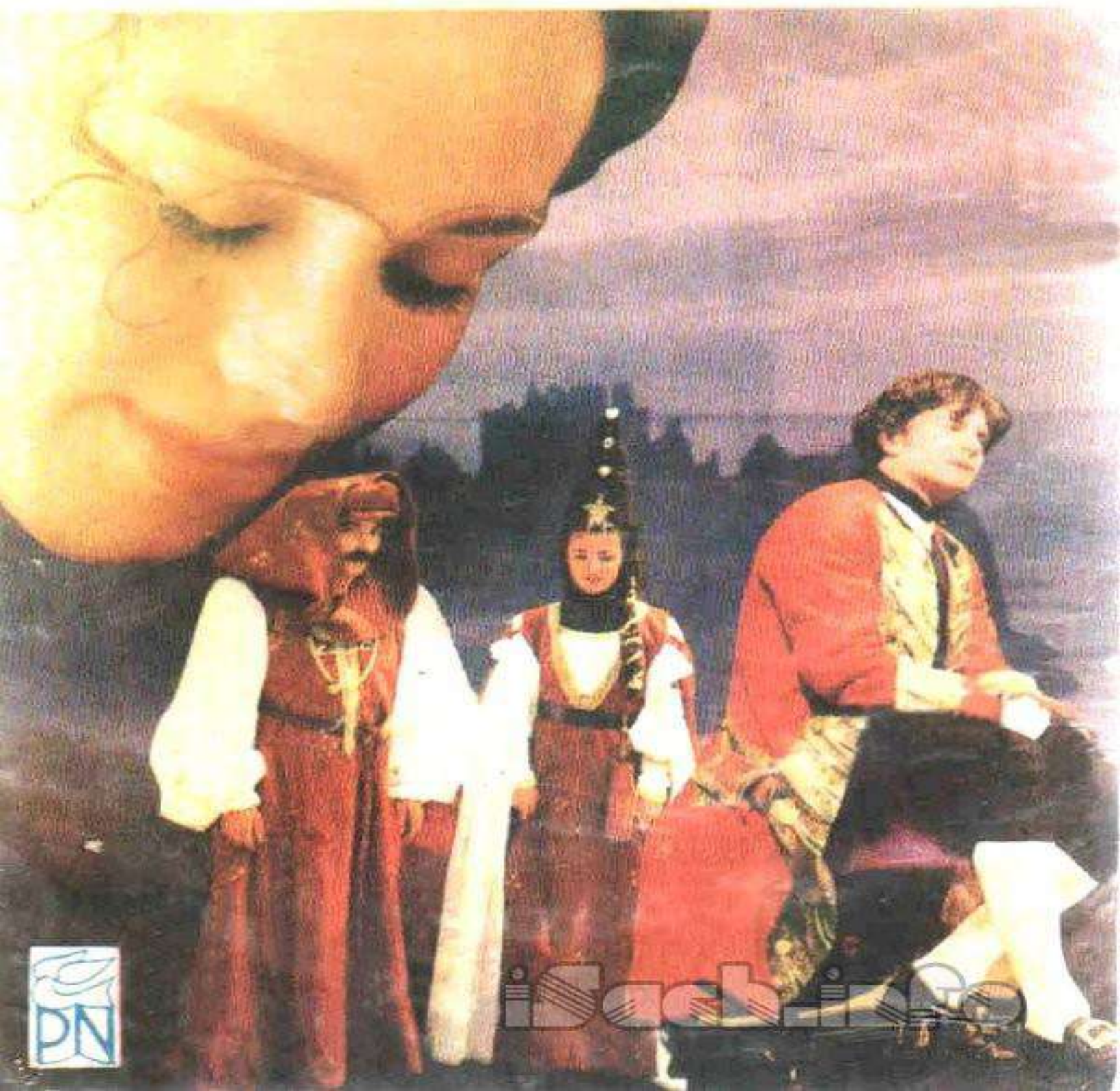


GEORGE SAND

# CHI CÒN LẠI TÌNH YÊU



isach

# Mục lục

Lời Giới Thiệu

Phần I - Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Phần III - Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Phần IV - Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

**Chương 5**

**Chương 6**

**Đoạn Kết**

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Lời Giới Thiệu

George Sand trước hết là một con người nổi loạn. Xuất thân quý tộc, học trường dòng, lấy chồng cũng thuộc tầng lớp quý tộc. Nhưng bà đã dứt khoát chối bỏ cái thế giới nhỏ hẹp, tù đọng của mình để dẫn thân vào dòng đời ào ạt của tình yêu và sáng tạo.

Bà đẹp. Một sắc đẹp "chết người". Đó cũng là một trong những lý do dẫn đến việc bà có rất nhiều người yêu. Năm 1822, cô gái Amantine - Aurore - Lucile Dupin - tên thật của George Sand, kết hôn với bá tước Casimir Dudevent, một địa chủ quý tộc vùng Nohant. Năm đó bà 18 tuổi. Năm sau sinh con đầu lòng. Và năm sau nữa, "cô gái một con" đã làm xiêu lòng viên quan tòa trẻ tuổi hòa hoa phong nhã Aurélien de Sèze trong một chuyến đi chơi vùng núi Pyrénées. Từ đó cho đến năm 1866, bà lên Paris, sống ly thân với chồng, và trải qua hơn hai chục mối tình khác. Người tình của bà, hầu hết là những nhân vật lừng danh trong giới tri thức: Prosper Mérimée, Alfred de Musset, cả hai đều là nhà văn lớn của nước Pháp; Dranz Lisze, nhà soạn nhạc nổi tiếng Hungary; Frédéric Chopin, nhạc sĩ thiên tài người Pháp gốc Ba Lan v.v... Theo nhiều nhà nghiên cứu, không phải tình yêu, tình bạn và sự giúp đỡ hào hiệp của bà không có một ảnh hưởng nhất định đối với tài năng sáng tạo của những người đó. Và ngược lại, họ cũng góp phần không nhỏ vào sự nghiệp của bà.

Bà viết nhiều, từ năm 1827 đến 1876 là năm bà mất, tính ra đã có tới 54 tác phẩm ra đời. Không giống với phần lớn các tác giả đương thời, văn chương của bà giản dị, trong sáng, đầy vẻ đẹp thuần phác của con người hòa quyện trong vẻ đẹp thiên nhiên. Với những tác phẩm như Ao ma, Cô

bé Fadette bà có thể được xếp vào những người đi đầu của nền văn học hiện thực mang tính chất xã hội sâu sắc của Pháp.

Chỉ còn lại tình yêu là tác phẩm hay nhất của George Sand, cũng đồng thời là một trong những cuốn truyện hay nhất của văn học Pháp. Bà viết cuốn này năm 1832, lúc mới 28 tuổi, đang yêu say đắm Jules Sandeau, chủ nhiệm một tờ tạp chí lớn ở Paris. Bút hiệu George Sand chính thức ra đời từ cuốn này và là một kỷ niệm của mối tình với Jules Sandeau.

Một chuyện tình. Hay nói cho thật đúng là cuốn truyện viết về chung thủy, trung hậu và sự lừa lọc, phản bội trong tình yêu. Indiana, nhân vật chính là một cô gái xinh đẹp, ngây thơ trong trắng như đóa hoa huệ mới nở buổi sớm mai. Nàng khao khát tình yêu và đã rơi vào bàn tay một tên sở khanh độc ác. Nếu cuối cùng nàng thoát khỏi sự sa đọa và lấy lại được niềm vui sống là nhờ có tình yêu chân chính của một chàng trai vốn đã yêu nàng, sẵn sàng vì nàng mà hy sinh hạnh phúc của mình.

Từ khi tác phẩm ra đời cho đến nay, hơn một thế kỷ đã trôi qua. Tuy vậy, ta vẫn gặp trong Chỉ còn lại tình yêu những nhân vật, những tình huống, những trạng thái tâm lý hết sức gần gũi. Điều đó chứng tỏ sức sống bền chắc trong tư tưởng, tình cảm, và bút pháp của George Sand. Nhưng đồng thời cũng cho ta thấy rằng tình yêu, vẫn là cái gì muôn thưở, không bao giờ cũ đối với con người.

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Phần I - Chương 1

Một tối mùa thu mưa lạnh, trong tòa lâu đài nhỏ De la Bri có ba con người dáng vẻ trầm ngâm, nghiêm trang nhìn những mẫu củi đang cháy ở trong lò sưởi và chiếc kim đồng hồ đang di chuyển chậm chạp. Hai trong số ba con người trầm lặng có mặt tại đây dường như hoàn toàn mặc cho nỗi buồn chán mơ hồ đè trĩu lên họ, nhưng người thứ ba tỏ ra công khai chống lại nó: ông ta ngồi không yên chỗ, có nén những tiếng ngáp rầu rĩ vừa buột ra và cầm cái kẹp than đập đập vào những khúc củi nổ lép bép, rõ ràng cố ý chống lại nỗi buồn chán bao trùm tất cả.

Nhân vật này, nhiều tuổi nhất ở đây, là chủ nhân ngôi nhà, đại tá Delmare, một sĩ quan dũng cảm về hưu, trước đây vốn đẹp trai, bây giờ nom nặng nề, hói trán, ria đốm bạc, mắt nhìn đến đáng sợ, đây là một ông chủ tuyệt vời mà trước đây mọi người đều run sợ: vợ, đầy tớ, ngựa và chó.

Cuối cùng ông rời khỏi ghế, rõ ràng mất kiên nhẫn vì không biết cách nào phá tan sự yên lặng, và ông bắt đầu cất bước nặng nề đi dọc suốt chiều dài khách, mọi động tác đều luôn luôn giữ nguyên dáng thẳng đơ của một cựu quân nhân, lưng vươn thật thẳng, quay người thì xoay cả toàn thân, không lúc nào mất vẻ tự mãn của một sĩ quan gương mẫu quen phô diễn trong các cuộc duyệt binh.

Nhưng những ngày huy hoàng mà trung úy Delmare say mùi chiến thắng thở hít trong không khí chiến trường đã qua rồi; viên sĩ quan cao cấp về hưu giờ đây bị tổ quốc bạc bẽo bỏ quên, cảm thấy mình phải cam chịu mọi hậu quả của hôn nhân. Ông đã lấy một người vợ trẻ đẹp, ông là chủ một trang viên khang trang với những công trình phụ, lại thêm cả một

xưởng may làm ăn khấm khá; vì vậy đại tá luôn luôn bức bối, nhất là tối hôm nay, vì thời tiết âm u, mà đại tá lại tê thấp.

Ông nghiêm trang sải từng bước dài đi lại trong căn phòng khách lâu đời bày biện theo phong cách thời Louis XI, lúc thì dừng lại trước một cánh cửa bên trên có bức bích họa vẽ những thần ái tình trần truồng đang đang kết hoa trang điểm cho những con nai có giáo dục và những con lợn rừng hiền từ, lúc thì đứng trước tấm panô chi chít những hình chạm khắc xoàng xĩnh và rườm rà, với những nét ngoằn ngoèo thất thường và những đường chông chéo bất tận làm mỏi mắt người xem, nhưng cái trò tiêu khiển vớ vẩn chốc lát ấy không ngăn cản đại tá cứ mỗi lượt đi dạo lại ném lên hai con người cùng chia xẻ với ông buổi tối trầm lặng này một cái nhìn thấu suốt và sâu sắc, hết nhìn người nọ lại nhìn người kia, từ ba năm nay, con mắt chuyên chú của ông không ngừng chăm sóc đến báu vật mảnh mai và quý phái của mình: vợ ông.

Vợ ông mười chín tuổi, và nếu bạn nhìn thấy nàng bị chìm lấp bên cái lò sưởi đồ sộ bằng đá hoa cương trắng khảm đồng mạ vàng, nếu bạn nhìn thấy nàng mảnh khảnh, tái nhợt và buồn bã, trẻ măng, chống khuỷu tay lên đui, ngồi giữa đám đồ đạc cũ kỹ này, bên ông chồng già, chẳng khác nào một bông hoa mới ra đời hôm qua đã bị ngắt và bây giờ đang nở trong cái lọ kiểu gôtic thì bạn sẽ thương vợ của đại tá Delmare, mà có lẽ còn thương đại tá hơn cả thương vợ ông.

Người thứ ba ở trong ngôi nhà biệt tịch này cũng ngồi khuất lấp dưới cái lò sưởi ấy, ở đầu kia khúc củi cháy rực. Đây là một người đàn ông đang độ sung sức, giữa thời tuổi trẻ nở hoa, hai má đỏ hồng; tóa dày màu vàng tươi, chòm râu má mượt mà, tương phản với mái tóc muối tiêu, nước da khô héo và diện mạo thô cứng của ông chủ; nhưng ngay cả một người ít chất nghệ sĩ nhất cũng sẽ ưa thích vẻ mặt khô cứng khắc khổ của ông Danma hơn là những đường nét đều đặn nhưng nhạt nhẽo của chàng trẻ tuổi này. Cái bộ mặt hum húp chạm nổi trên tấm tôn ở phía trong cùng lò

sưởi, với luồng mắt không dứt nhìn những khúc củi cháy rực, có lẽ cũng không nhạt nhẽo bằng bộ mặt của con người hồng hào, tóc hung trong câu chuyện này, anh cũng đăm đăm ngắm nhìn ngọn lửa. Hơn nữa, vóc dáng mạnh mẽ và khá thư thái của anh, đường nét rành rẽ của đôi lông mày màu nâu, vàng trán trắng trẻo nhẵn nhụi, vẻ điềm đạm của đôi mắt trong sáng, dáng đẹp của đôi tay, thậm chí cả vẻ trang nhã nghiêm nghị của bộ quần áo đi săn khiến anh trở thành một chàng rất đẹp trai trong con mắt của bất cứ phụ nữ nào đã đem vào tình yêu những sở thích được gọi là có tính triết lý của một thế kỷ khác. Nhưng có lẽ người vợ trẻ nhút nhát của ông Danme chưa bao giờ xem xét đàn ông bằng con mắt như thế; có lẽ giữa người phụ nữ mảnh dẻ và ốm yếu này với người đàn ông ăn ngon ngủ tốt này không hề có chút thiện cảm nào với nhau. Chắc chắn là thần Argux canh giữ vợ chồng đã mở con mắt điều hâu mà không bắt chộp được một cái nhìn, một tiếng thở dài, một cảm giác rung động nào giữa ahi con người quá khác nhau này. Biết chắc là không có lý do gì để ghen tuông, ông chồng lại rơi vào trạng thái u sầu sâu xa hơn trước và ông đột ngột thọc sâu hai tay vào túi.

Sinh vật suy nhất có vẻ hạnh phúc và dễ ưa trong nhóm này là một con chó săn đẹp mã nòi gripfông nằm dài trên sàn, đầu đặt lên đùi người đàn ông đang ngồi. Con vật này thân dài, chân to xù lông, mặt thon như mặt cáo và bộ mặt tinh khôn của nó đầy lông lá, để lộ ra cặp mắt to màu vàng hung long lanh như hai viên hoàng ngọc. Cặp mắt chó ấy thường đỏ ngầu tia máu và sẫm tối lúc hăng say săn đuổi, giờ đây lại chứa chan u sầu và dịu dàng khôn tả; và khi ông chủ, đối tượng của tất cả tình yêu bản năng ấy, thứ tình yêu đôi khi còn cao cả hơn những tình cảm duy lý của con người, đưa những ngón tay chải lớp lông ánh mượt mà như lụa của con chó, mắt con vật long lanh thích thú, còn cái đuôi dài ngoe nguẩy nhịp nhàng quệt vào lò sưởi làm tron vãi tung lên mặt sàn ván ghép.

Cảnh sinh hoạt gia đình trong ánh lửa bếp lò mờ tỏ này có thể làm đề tài cho một bức tranh theo tình thần Rembrăng. Ánh lửa chốc chốc lại bùng



lên trong giấy lát, sao tỏ căn phòng và mặt người, rồi chuyển sang sắc đỏ của than hồng, dần dần tắt lụi; căn phòng rộng thênh thang càng thêm đỏ mà chìm vào bóng tối. Cứ mỗi lần đi qua trước ngọn lửa, Ông Delmare lại xuất hiện như một hình bóng và lập tức biến mất trong cái sâu thẳm huyền bí của phòng khách. Chốc chốc lại có những mảng thiếp vàng lóe sáng đây đó trên những khung gỗ bầu dục chạm những vòng hoa, những đầu người khắc nổi và những dải băng trên những đồ gỗ mun khảm đồng, thậm chí trên đường gờ nham nhở của lớp gỗ bọc tường. Nhưng khi một mẫu củi cháy dở sắp tắt nhường ánh sáng chói lọi của nó cho một điểm khác mới bốc cháy trong lò sưởi thì những vật vừa sáng lên lập tức lại chìm vào bóng tối, và những vật khác lại lấp lánh chồi ra khỏi bóng tối. Cứ như vậy, có thể lần lượt thấy rõ mọi chi tiết của hoàn cảnh: khi thì cái rầm chìa tựa trên ban công nhân ngư lớn thiếp vàng; khi thì những tấm trướng nặng nề bằng vải hoa đỏ thắm óng ánh như sa tanh, có tua dài, và những nếp gấp rộng bản dường như lay động khi phản chiếu ánh sáng chập chờn.

Nhìn sự bất động của hai nhân vật in hình nổi bật trước bếp lò, có thể cho rằng họ sợ làm đảo lộn sự bất động của hoàn cảnh xung quanh; cố định và hóa đá như những nhân vật của một câu chuyện thần tiên, có thể nghĩ rằng họ e sợ một lời nói nhỏ nhẹ nhất, một cử động nhẹ nhàng nhất sẽ làm những bức tường của tòa thành hoang đường đổ sụp và vùi lấp họ; và ông chủ với vầng trán ủ ê, đang một mình bước đều đều xuyên qua bóng tối và sự im lặng, nom có vẻ như là một pháp sư đã phù phép họ.

Cuối cùng, bắt gặp cái nhìn hài lòng của chủ, con chó săn bị lôi cuốn bởi sức mạnh thôi miên của mắt người đối với mắt những con vật thông minh. Nó cất tiếng sủa khe khẽ, dịu dàng và sợ sệt, chồm hai chân lên vai ông chủ vô cùng âu yếm với dáng vẻ mềm mại và duyên dáng có một không hai.

- Ra chỗ khác, Ophelia, ra chỗ khác!

Người đàn ông trẻ tuổi dùng tiếng anh nghiêm nghị mắng con vật dễ bảo, con vật xấu hổ và hối hận, bò lết về phía bà Delmare như cầu xin che chở. Nhưng bà Delmare vẫn trầm ngâm, mặc cho con chó đặt đầu lên hai bàn tay trắng muốt của bà bắt chéo trên đùi, không hề ve vuốt nó.

- Con chó này vào ở hẳn trong phòng khách rồi sao? - đại tá nói, thầm hể hả trong lòng vì tìm được cơ trút giận cho qua thì giờ - Về chuồng, Ophelia, ra ngoài đi, con vật ngu xuẩn!

Lúc ấy, người nào ở gần để ý quan sát bà Delmare thì chỉ căn cứ vào một điều nhỏ nhặt tầm thường ấy là đã đoán được điều bí mật đau đớn của cả cuộc đời nàng. Một cơn run khó nhận thấy truyền lan khắp cả cơ thể nàng và đôi tay vẫn nâng đầu con vật cứng mà không hề bận tâm đến bỗng siết chặt lấy cái cổ thô nhám xù lông, như muốn gìn giữ và che chở cho nó. Ông Delmare rút trong túi áo vét ra chiếc roi sẵn và dậm dọa tiến về phía con Ophelia đáng thương, nó nằm ẹp xuống dưới chân ông và ư ử một cách đau đớn và sợ sệt để phòng trước. Bà Delmare tái nhợt đi hơn thường lệ, ngực nàng phập phồng dữ dội, nàng mở to cặp mắt xanh nhìn chòng, vẻ sợ hãi không xiết:

- Xin ông, ông đừng giết nó!

Mấy lời đó làm đại tá giật mình. Cơn tức giuận vừa nhen lên nhường chỗ cho cảm giác buồn rầu.

- Thưa bà, đây là một sự trách móc mà tôi hiểu quá rõ - ông nói - bà không hề tha thứ cho tôi kể từ ngày tôi đã nóng nảy giết chết con chó xpanhơn của bà trong cuộc đi săn. Đấy có phải là một thiệt hại to hơn gì lắm đâu? Một con chó luôn luôn không chịu đứng rình, cứ thấy con mồi là nhảy xổ ra! Ai mà kiên nhẫn nổi với nó? Và lại, chỉ sau khi nó chết bà mới yêu nó như thế; trước kia bà có đếm xỉa gì đến nó đâu, nhưng bây giờ là dịp để bà chê trách tôi...

- Tôi có bao giờ trách móc ông đâu? - bà Delmare nói bằng một giọng dịu dàng mà người ta thường có khi rộng lượng với những người mà người ta yêu, hoặc do tự trọng khi phải giao tiếp với những người nào người ta không ưa.

- Tôi không nói như vậy - đại tá nói bằng giọng như như bố nói với con hơn là chồng nói với vợ - nhưng ở một số phụ nữ, nước mắt lại chứa đựng sự trách móc cay đắng hơn là lời rửa của những người khác. Quý quá! Thưa bà, bà biết rõ tôi không ưa người khác khóc lóc ở quanh tôi...

- Mình chưa bao giờ thấy tôi khóc, tôi cho là như vậy.

- Chà, chẳng phải tôi luôn luôn thấy mắt bà đỏ lên đó sao! Như vậy còn tệ hại hơn, nói thực đấy!

Trong lúc hai vợ chồng đối đáp như vậy, chàng trẻ tuổi đứng dậy và hết sức điềm tĩnh đưa Ophelia ra ngoài, rồi anh trở lại, ngồi vào chỗ đối diện với bà Delmare, sau khi đã thắp một cây nến và cắm lên bệ lò sưởi.

Hành động hoàn toàn tình cờ ấy có ảnh hưởng bất ngờ đến tâm trạng của ông Delmare. Khi ngọn nến chiếu lên vợ ông làn sáng đều đặn, ít chập chờn hơn ánh lửa bếp lò, ông nhận thấy vẻ đau khổ và chán chường bao trùm toàn bộ con người nàng trong buổi tối hôm nay, vẻ mệt mỏi của nàng, mái tóc dài màu nâu rủ xuống cặp má hóp và vết quầng thâm dưới đôi mắt đã trở nên lơ lơ và hum húp của nàng. Ông đi vài vòng trong phòng, rồi trở lại chỗ vợ, dừng lại khá đột ngột:

- Hôm nay mình cảm thấy trong người thế nào, Indiana? - ông hỏi với sự vụng về của một người mà trái tim và tính cách ít khi hòa hợp với nhau.

- Bình thường, cảm ơn mình - nàng đáp, không hề ngạc nhiên hay hờn dỗi.

- Bình thường, đây không phải là câu trả lời, hay đúng hơn là câu trả lời của đàn bà, câu trả lời nước đôi, có nghĩa là: không khẳng định cũng không phủ định, chẳng bảo là tốt mà cũng chẳng bảo là xấu.

- Thì đúng thế, tôi không khóc cũng không đau yếu.

- Hừ! - ông nói, giọng trở nên gay gắt - mình nói dối, tôi biết là mình không được khỏe! Mình đã nói điều đó với sir Ralph hiện có mặt ở đây. Này, chẳng lẽ tớ lại nói sai ư? Ralph, cô ấy đã nói với anh, phải không?

- Cô ấy có nói với tôi - con người phớt đời đáp, không để ý đến cái nhìn trách móc của Indiana.

Lúc ấy, nhân vật thứ tư bước vào: đây là người quản gia, một cựu trung sĩ trong trung đoàn của ông Delmare.

Ông ta nói mấy lời, trình bày với ông Delmare rằng ông ta có lý do để tin rằng mấy đêm trước, vào giờ này, đã có những kẻ lẻn vào vườn hoa ăn cắp than, và ông ta đến lấy khẩu súng để đi tuần một lượt trước khi đóng cổng. Ông Delmare coi đây là một vụ mạo hiểm mang tính chất quân sự, ông lập tức lấy khẩu súng săn, đưa cho Lelièvre một khẩu khác và chuẩn bị ra khỏi nhà.

- Sao? - bà Delmare sợ hãi thốt lên - Ông định giết một người nông dân khốn khổ vì mấy túi than ư?

- Tôi sẽ giết như giết con chó bất cứ kẻ nào ban đêm lén vờn trong trang trại của tôi. Nếu bà biết luật, thưa bà, hẳn bà biết là luật cho phép tôi làm thế chứ?

- Đây là thứ luật pháp tởm lợm - Indiane nói một cách sôi nổi.

Nhưng nàng lập tức nén lòng và nói thêm, giọng dịu hơn.

- Nhưng ông đang tê thấp phải không? Ông quên là trời đang mưa và ngày mai ông có thể đau bệnh nếu tối hôm nay ông ra ngoài trời.

- Bà rất sợ phải chăm sóc ông chồng già - Delmare nói và đột ngột đẩy cửa.

Ông vừa đi ra vừa tiếp tục càu nhàu về tuổi tác của mình và về vợ.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 2

Hai nhân vật chúng ta vừa nêu tên, Indiana Delmare và sir Ralph, hay bạn yêu mến ông ta hơn thì gọi ông ta là Rodolphe Brown, vẫn ngồi đối diện với nhau, vẫn điềm tĩnh và lạnh nhạt như khi ông chồng còn ở đây với họ. Anh chàng người Anh không hề nghĩ đến chuyện biện bạch, còn bà Delmare cảm thấy không có gì đáng trách anh, bởi vì anh nói ra chỉ là với ý tốt. Cuối cùng, để cố gắng phá tan sự im lặng, nàng dịu dàng trách móc:

- Như vậy không tốt, Ralph thân mến, tôi đã dặn anh đừng nói lợi những lời tôi buột miệng thốt ra trong một lúc đau khổ, mà với ông Delmare thì tôi lại càng không muốn cho biết là tôi yếu mệt.

- Tôi không hiểu cô, cô em thân mến - sir Ralph trả lời - cô ốm, vậy mà cô không muốn chạy chữa. Tôi phải chọn giữa khả năng mất cô và sự cần thiết phải báo cho chồng cô biết.

- Phải - bà Delmare nói với nụ cười buồn rầu - và anh đã quyết định báo trước cho nhà chức trách!

- Cô lầm, tôi nói thực tình đấy, cô bức tức với đại tá như thế là lầm; đấy là một người trọng danh dự, một người có phẩm giá.

- Nhưng có ai nói trái lại đâu, sir Ralph?...

-Ồ, chính cô, mặc dù cô không muốn như vậy. Sự buồn rầu của cô, tình trạng ốm yếu của cô, và như ông ấy đã nhận xét, cặp mắt đỏ ngầu của cô luôn luôn nói với cả bàn dân thiên hạ rằng cô không hạnh phúc...

- Anh im đi, sir Ralph, anh đi quá xa đấy. Tôi không cho phép anh biết nhiều như thế.

- Tôi làm cô bực mình, tôi thấy điều đó, nhưng làm thế nào được. Tôi vẫn không khéo léo, tôi không biết những cái tinh tế của tiếng Pháp, ngoài ra tôi có nhiều điều tương hợp với chồng cô. Cũng như ông ấy, tôi tuyệt nhiên không biết nói gì với phụ nữ để an ủi họ dù là bằng tiếng Anh hay tiếng Pháp. Một người khác có lẽ không cần nói thành lời cũng làm cho cô hiểu được ý nghĩ mà tôi vừa bộc lộ với cô một cách rất đổi nặng nề; người đó sẽ có nghệ thuật chiếm được lòng tin cậy của cô mà không để cô nhận thấy anh ta đã tiến từng bước như thế nào, và có thể cuối cùng anh ta sẽ an ủi được phần nào trái tim cô đã trở nên cứng rắn và đóng kín đối với tôi. Đây không phải là lần đầu tiên tôi thấy rõ rằng lời nói có uy lực mạnh hơn tư tưởng, đặc biệt là ở Pháp. Nhất là phụ nữ thì...

- Ồ, anh khinh miệt phụ nữ quá, Ralph thân mến. Ở đây tôi một mình đối nghịch với hai người, vì vậy tôi đành phải cam phận bao giờ cũng đuối lý.

- Hãy chứng tỏ là chúng tôi sai, cô em họ thân mến ơn, muốn vậy thì cô phải trở lại khỏe mạnh, vui tươi yêu đời như ngày trước; hãy nhớ đến đảo Bourbon, đến cái xó Bernica tuyệt vời của chúng ta; đến thời thơ ấu vui vẻ của chúng ta; đến tình bạn của chúng ta nó cũng đã bằng tuổi cô...

- Tôi cũng nhớ đến cha tôi... - Indiana buồn rầu đáp và đặt bàn tay lên lên tay sir Ralph.

Hai người lại im bật.

- Indiana - Ralph nói sau một lúc ngừng - hạnh phúc bao giờ cũng ở trong tầm tay chúng ta. Thường chỉ cần đưa tay ra mà với lấy. Cô còn thiếu cái gì? Cô sống đầy đủ và chính đáng, mà như vậy còn hay hơn là giàu có,

cô có một người chồng tuyệt vời hết lòng yêu cô, và tôi dám nói là cô có một người bạn chân thành tận tụy...

Bà Delmare nhẹ nhẹ siết tay sir Ralph, nhưng không thay đổi dáng bộ; đầu nàng vẫn rũ xuống và cặp mắt ươn ướt vẫn bị thu hút bởi ma lực của đám than hồng.

- Bạn thân mến của tôi - Ralph nói tiếp - nỗi buồn của cô là một trạng thái hoàn toàn bệnh tật; có người nào trong chúng ta tránh được nỗi buồn phiền u uất? hãy nhìn xuống những người không bằng ta, cô sẽ thấy nhiều người có lý do để ghen với cô. Con người ta vốn dĩ như vậy, bào giờ cũng khao khát cái mà mình không có...

Tôi tránh cho bạn đọc khỏi phải nghe thuật lại vô vàn những điều nhàm chán mà sir Ralph tốt bụng đã tuôn ra bằng một giọng tẻ nhạt và nặng nề như những ý nghĩ của anh. Không phải sir Ralph ngốc nghếch; nhưng việc làm này hoàn toàn không phải sở trường của anh. Anh không thiếu lương tri cũng như kiến thức; nhưng an ủi một người phụ nữ thì anh tự nhủ đây là vai trò vượt quá khả năng của anh. Con người này rất ít hiểu nỗi đau buồn của người khác, vì vậy cho dù hết lòng muốn cứu giúp người, anh àm chạm đến vết thương của người ta thì chỉ làm cho nó nặng thêm. Anh biết rất rõ sự vụng về của mình, nên rất ít khi để ý đến nỗi đau buồn của bạn bè. Lần này anh đã có những cố gắng chưa từng thấy để làm một việc mà anh coi là bổn phận nặng nề nhất của tình bạn.

Thấy bà Delmare gặng gượng nghe anh nói, anh im tiếng, và người ta chỉ còn nghe thấy một nghìn tiếng động nhỏ nhẹ trong đám củi cháy rực, tiếng hát ai oán của khúc củi đang bùng cháy và tiếng lắc rắc của vỏ gỗ co lại trước khi nổ vỡ, tiếng nổ lân quang khe khẽ của gỗ đặc làm phụt ra ngoài ngọn lửa xanh nhạt. Thình thoảng tiếng chó tru vắng đến hòa lẫn với tiếng rít yếu ớt của giá bắc lửa qua khe cửa và tiếng mưa rào rào quất vào cửa kính. Tối hôm nay là một buổi tối xấu nhất mà bà Delmare đã trải qua trong tòa lâu đài nhỏ De la Brie của mình.



Lại thêm một cảm giác chờ đợi mơ hồ, chẳng rõ là chờ cái gì, đè nặng lên tâm hồn nhạy cảm và dễ xúc động của nàng. Những người yếu đuối chỉ sống bằng sự khiếp sợ và linh cảm. Bà Delmare có tất cả những mê tin của phụ nữ Creole nóng nảy và ốm yếu: một số hợp âm ban đêm, vài ánh trăng lấp lánh khiến nàng tin rằng sẽ có những biến cố nghiêm trọng, sắp có tai họa xảy đến và nó nói với người phụ nữ mơ mộng và buồn rầu này bằng thứ ngôn ngữ huyền bí đầy bóng ma mà chỉ riêng nàng hiểu được và diễn giải được tùy theo những e sợ và đau khổ của nàng.

- Anh sẽ còn bảo là tôi điên - nàng nói và rút tay ra khỏi tay Ralph - nhưng tôi cảm thấy một tai họa gì không rõ đang vây quanh chúng ta. Một mối nguy hiểm đang treo trên đầu ai đó... chắc chắn là trên đầu tôi... nhưng... này, Ralph ạ, tôi xúc động như thể sắp đến một giai đoạn lớn trong số phận tôi... Tôi sợ - nàng run rẩy nói thêm - tôi cảm thấy trong người khó chịu.

Môi nàng trắng bệch ra cũng như má. Sir Ralph sợ hãi không phải vì những tình cảm của bà Delmare mà anh coi như triệu chứng của một trạng thái suy nhược tinh thần lớn lao, mà sợ vì sắc mặt tái nhợt như chết của nàng, và anh lập tức giật chuông cấp cứu. Chẳng ai đến và Indiana mỗi lúc một suy yếu hơn, Ralph hoảng sợ, vực nàng ra xa lửa, đặt nàng ngồi trên chiếc ghế dài và chạy đi gọi gia nhân, tìm nước, tìm muối, nhưng không tìm được gì, anh giật hết cái chuông này đến cái chuông khác, lạc trong một mê lộ những căn phòng tối om, vịn vịn hai tay, mất kiên nhẫn và tự giận mình.

Cuối cùng, anh nảy ra ý nghĩ mở cánh cửa kính trông ra vườn hoa và gọi Lelièvre, rồi gọi Noun, cô hầu phòng Creole của bà Delmare.

Lát sau, Noun từ một lối đi tối nhất trong vườn chạy đến và sôi nổi hỏi bà Delmare có yếu mệt hơn bình thường không.

- Nguy kịch lắm - sir Ralph trả lời.

Hai người vợ vã vào phòng và tận tình chăm sóc bà Delmare đã ngất đi, một người thì hối hả vụng về nên chẳng giúp ích được gì, tuy hết sức nhiệt tâm, người kia thì khéo léo, và sự tận tụy của cô đem lại hiệu quả rõ ràng.

Nàng là chị em xưa của bà Delmare, hai người phụ nữ trẻ tuổi này được nuôi nấng cùng nhau, yêu nhau thắm thiết. Noun cao to, khỏe, người ngời sức sống, yêu đời, linh lợi, tràn đầy bầu máu nóng Creole say mê, vẻ đẹp lộng lẫy của cô át hẳn vẻ đẹp nhợt nhạt và mảnh mai của bà Delmare. Nhưng lòng tốt của hai người và tình cảm gắn bó giữa họ mạnh mẽ đến mức nó đánh bật mọi thói ganh ghét của đàn bà.

Khi bà Delmare tỉnh lại, cái đập vào mắt bà trước tiên là nét mặt dúm dỏ của cô hầu phòng, mái tóc ướn rối bù và sự cuống quýt lộ rõ trong mỗi cử động của cô.

- Hãy yên tâm, em tội nghiệp của chị - nàng nói với giọng hồn hậu - sự yếu mệt của chị khiến em còn tiều tụy hơn cả chị. Này, Noun, em phải chăm sóc bản thân em mới được: em gầy đi và khóc lóc, thế mà chính em mới thật đáng sống! Niun yêu quý của chị, trước mắt em là cả một cuộc đời vui tươi và hạnh phúc!

Noun bồng bột ắp tay bà Delmare vào môi mình, và như trong cơn mê sáng, cô nhìn xung quanh với cặp mắt hoảng hốt:

- Trời ơi - cô nói - thưa bà, bà có biết vì sao ông Delmare ở trong vườn hoa không?

- Vì sao? - Indiana nhắc lại, màu hồng yếu ớt vừa trở lại trên má nàng lập tức biến mất - Nhưng hãy khoan, chị cũng chẳng biết nữa... Em làm chị sợ! Có chuyện gì vậy?

- Ông Delmare - Noun trả lời bằng giọng hỗn hển - tin chắc là có những tên ăn cắp len vào vườn hoa. Ông cùng với Lelièvre đi tuần một lượt, cả hai đều mang súng.

- Thế thì sao? - Indiana hỏi, dường như chờ đợi một tin kinh hoàng.

- Ôi chao, thưa bà - Noun nói tiếp, bối rối vịn hai tay vào nhau - họ sắp giết chết một con người thì có khủng khiếp không chứ?

- Giết người?! - bà Delmare kêu lên, đứng dậy, vẻ khiếp sợ như một đứa trẻ kinh hoàng vì câu chuyện người vú nuôi kể lại.

- Dạ, vâng, họ sẽ giết anh ta - Noun nói, nghẹn ngào khóc nức lên.

"Hai người đàn bà này điên rồi - Ralph nghĩ, anh sững sờ nhìn cảnh tượng lạ lùng này - Tuy nhiên, anh tự nói thêm với mình, phụ nữ đều thế cả".

- Nhưng này, Noun ơi, em nói gì thế? - bà Delmare lại lên tiếng - Em tin là có kẻ cắp thật ư?

- Ồ, nếu như đấy là bọn ăn cắp! Nhưng có lẽ chỉ là một người nông dân khốn khổ vào lấy trộm một nhúm củi cho gia đình.

- Ừ, thật kinh khủng, đúng thế... Nhưng không lẽ nào như vậy; nơi này ở ngay cửa rừng, khi người ta có thể lấy trộm củi dễ dàng như vậy thì tội gì phải vượt tường vào vườn hoa nhà người khác... Chà! Ông Delmare sẽ không tìm thấy ai trong vườn đâu, em cứ yên tâm...

Nhưng Noun không nghe Indiana nói gì cả, cô đi lại từ cửa sổ phòng khách đến chiếc trường kỷ bà chủ nằm, rình đón từng tiếng động nhỏ, như bị giăng xé giữa hai sự thôi thúc: chạy đến chỗ ông Delmare, và ở lại bên người ốm.

Brown thấy sự lo lắng của cô ta kỳ quặc và lạc lõng đến nỗi anh mất hẳn tính dục dằn thường lệ, và anh nắm chặt lấy tay cô ta.

- Cô mất trí hẳn rồi chắc? - anh nói - Cô không thấy là cô làm cho bà chủ kinh sợ và sự hoảng hốt ngu ngốc của cô có hại cho sức khỏe bà ấy lắm sao?

Noun không nghe thấy anh nói gì. Cô đưa mắt nhìn bà chủ đang run rẩy trên trường kỷ, như thể sự rung chuyển của không khí có tác động điện giật đối với các giác quan của nàng. Gần như ngay liền đó, tiếng súng nổ làm rung chuyển các ô của kính phòng khách và Noun khụy gối xuống đất.

- Sự khiếp sợ của phụ nữ thảm hại chưa! - Sir Ralph kêu lên, mệt mỏi vì sự xúc động của hai người này - Bây giờ họ sắp trịnh trọng mang về cho các người một con thỏ đã rình bắn được và các người sẽ tự cười mình.

- Không, Ralph - bà Delmare vừa nói vừa cả quyết đi về phía cửa - tôi nói với anh là nhất định đã có đổ máu người.

Noun kêu một tiếng chói tai và úp mặt xuống.

Lúc đó có tiếng Lelièvre gào lên từ phía vườn hoa:

- Nó bị rồi, bị rồi! Nhắm rất trúng, thừa đại tá. Tên bất lương nằm lăn trên mặt đất...

Sir Ralph bắt đầu thấy lo lắng. Anh theo dõi bà Delmare. Lát sau người ta khiêng đến dưới hàng cột quanh nhà một người đàn ông thân hình dầm máu và không có vẻ gì là còn sống.

- Đừng ồn ào như thế - bằng giọng vui vẻ cục cằn, ông Delmare nói với tất cả gia nhân đang sợ hãi xúm quanh người bị thương - Đây chỉ là một trò chơi. Súng của tôi chỉ nạp đạn muối. Tôi thậm chí tin rằng anh ta không bị trúng thương, anh ta sợ mà ngã xuống thôi.

- Nhưng máu, thưa ông - Bà Delamare nói, giọng trách móc - Sợ đến nỗi chảy máu ư?

- Bà làm gì ở đây kia chứ? - Ông Delmare kêu lên - Bà làm gì ở đây?

- Tôi đến để sửa lại điều ác mà ông gây ra, coi đó là bốn phận của tôi, thưa ông - nàng trả lời lạnh lùng.

Và tiến về phía người bị thương với thái độ can đảm mà không một ai trong số những người có mặt tại đây cảm thấy mình có thể làm như vậy, nàng đưa ngón nện lại gần mặt anh ta.

Người ta tưởng sẽ nhìn thấy những đường nét hèn hạ và quần áo rách rưới, nhưng trước mặt họ là một chàng trẻ tuổi hình dáng rất mực cao quý, ăn mặc cầu kỳ, tuy vận bộ đồ đi săn. Một bên tay anh ta bị thương nhẹ, nhưng áo quần bị rách và anh ta ngất đi, chứng tỏ là chấn thương nặng khi ngã.

- Tôi biết mà - Lelièvre nói - hấn rơi xuống từ trên cao hai mươi piê. Khi đại tá nhắm bắn thì hấn đã vắt chân qua bờ tường, mấy hạt chì hay mấy hạt muối trúng vào tay phải khiến hấn không bám vững được nữa. Chính mắt tôi trông thấy hấn lăn xuống và ngã xuống rồi thì hấn không nghĩ đến chuyện chạy trốn nữa, khổ thân hấn.

- Có thể tưởng tượng được một người mang bộ đồ tươm tất như thế này mà lại giở trò đi ăn cắp không? - một người đầy tớ gái nói.

- Túi anh ta lại đầy vàng - một người khác nói, y đã cởi cúc áo gilê của người bị coi là kẻ cắp.

- Kể cũng lạ - đại tá nói, nhìn người nằm dài trước mặt ông, không phải không có phần xúc động sâu xa - Anh ta àm chết thì không phải lỗi tại tôi; bà hãy xem kỹ tay anh ta, và nếu bà tìm thấy một hạt chì...

- Tôi muốn tin, thưa ông - bà Delmare trả lời, và với một vẻ diềm tĩnh và một sức mạnh tin thần không ai tưởng tượng được là có thể có ở nàng, nàng chăm chú thăm mạch và xem xét động mạch cổ, Đoạn, nàng nói thêm - May thay anh ta chưa chết, cần cấp cứu ngay. Người này không có vẻ là tên ăn cắp, anh ta đáng được chăm sóc; mà cho dù anh ta không đáng được chăm sóc thì bốn phận của phụ nữ chúng tôi là phải cứu anh ấy.

Bà Delmare cho chuyển người bị thương vào phòng bi-a ở gần nơi nàng nhất. Người ta kê mấy chiếc ghế dài vào với nhau, đặt lên đó tấm nệm giường, và Indiana, có mấy phụ nữ khác giúp sức, băng tay cho người kia, còn sir Ralph hiểu biết về giải phẫu thì trích huyết thật nhiều cho người bị thương.

Trong lúc đó, đại tá bối rối không biết sử sự ra sao, lâm vào tình cảnh một người bị coi là độc ác hơn mình muốn. Ông cảm thấy cần phải biện bạch trước người khác, hay đúng hơn, ông muốn người khác biện bạch cho ông trước chính bản thân ông. Ông đứng dưới hàng cột, giữa đám gia nhân, sôi nổi bàn luận với họ những điều dài dòng và hoàn toàn vô ích mà người ta thường làm khi việc đã xảy ra rồi. Lelièvre đã kể lể tới hai chục lần, hết sức tỉ mỉ, những việc đã xảy ra: phát súng, người ngã và những hậu quả, còn đại tá lại trở nên hiền từ giữa đám gia nhân, ông bao giờ cũng như vậy khi đã hả cơn giận, ông lên án mưu đồ của kẻ ban đêm đã vượt tường lên vào dinh cơ của người khác. Ai nấy đều đồng tình với ông chủ, còn người làm vườn thì kéo ông ra một chỗ, cam đoan với ông rằng tên ăn cắp giống như hai giọt nước với một địa chủ trẻ tuổi mới đến ở cạnh nhà này và ba ngày trước, ya đã thấy anh ta chuyện trò với Noun trong ngày hội mùa ở Rubelles.

Những điều ấy đem lại một hướng nghĩ mới cho ông Delmare; trên vầng trán hói, rộng và bóng nhẫy của ông nổi phồng lên một đường ven lớn; đấy là dấu hiệu báo trước giông bão sắp bùng ra.

- Quái quỷ! - ông nắm chặt tay, tự nhủ - Bà Delmare quá quan tâm đến anh chàng bánh bao đã trèo tường vào nhà ta.

Và ông vào phòng bi-a, mặt tái nhợt và run lên vì giận dữ.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 3

- Xin các ông cứ yên tâm - Indiana nói - người mà ông suýt giết chết chỉ mấy ngày nữa sẽ bình phục, ít ra là chúng tôi hy vọng như thế, tuy anh ta vẫn chưa nói được...

- Không phải chuyện ấy, thưa bà - đại tá nói bằng giọng ồ ồ - Mà bà cần cho tôi biết tên người bị thương lý thú này và tại sao anh ta lại lãng trí đến độ coi tường vườn hoa là lối đi vào nhà tôi.

- Tôi chẳng biết gì hết - bà Delmare trả lời, giọng lạnh lùng đầy kiêu hãnh đến nỗi ông chồng đáng sợ của bà ngậy ra một lát.

Nhưng chẳng mấy chốc ông đã trở lại với những nghi ngờ ghen tuông:

- Rồi tôi sẽ biết, thưa bà - ông nói khẽ - Bà hãy tin chắc rằng tôi sẽ biết...

Bởi bà Delmare làm ra vẻ như không nhận thấy cơn thịnh nộ của ông và tiếp tục chăm sóc người bị thương, ông ra ngoài để khỏi nổi trận lôi đình trước mấy người đàn bà, và gọi người làm vườn.

- Cái người giống tên ăn cắp len vào nhà ta tên là gì, nói đi!

- Ông De la Ramière. Ông ta vừa mới mua ngôi nhà kiểu Anh của ông se Cercy.

- Đây là một người như thế nào? Một người quý tộc, một tay ăn diện, một người đẹp trai ư?



- Một người rất đẹp trai, quý tộc. Tôi tin là như thế.

- Hẳn là vậy - đại tá nói với giọng màu mè - ông De la Ramière! Này, Louis - ông hạ thấp giọng nói thêm - anh có lần nào thấy gã công tử bột ấy lờn vờn ở quanh đây không?

- Thưa ông... đêm vừa qua... - Louis luống cuống trả lời - quả là tôi có thấy... đấy có phải là một tay diện bánh không thì tôi hoàn toàn không rõ, nhưng chắc chắn là một người đàn ông.

- Anh nhìn thấy anh ta chứ?

- Như tôi nhìn thấy ông đây này, ở dưới cửa sổ nhà kính trồng cây.

- Vậy mà anh không nhảy xuống cho hẳn một cái xéng à?

- Thưa ông, tôi đã toan làm như thế, nhưng tôi thấy một người phụ nữ mặc bộ đồ màu trắng từ trong nhà kính ra gặp ông ta. Thế là tôi tự nhủ: "Ông ấy và bà ta chợt nảy ra ý định đi dạo chơi trước buổi sáng" và tôi lại đi ngủ. Nhưng sáng nay tôi nghe Lelièvre nói về tên kẻ cắp đường như đã để lại dấu vết trong vườn hoa, tôi nghĩ bụng: "Có chuyện mờ ám đây!"

- Tại sao anh không báo cho ta biết ngay, hả gã ngờ nghệch?

- Chết nỗi, thưa ông, trên đời có những điều hết sức tế nhị...

- Ta hiểu, anh dám cả gan nghi ngờ. Anh là thằng ngốc. Nếu có lúc nào anh nảy ra ý nghĩ láo xược loại đó thì ta cắt tai anh đấy. Ta biết tên kẻ trộm ấy là ai và hẳn tìm gì trong vườn nhà kính ươm cây của ta như thế nào. Nên biết rằng ở đây ta có những cây hiếm mà bà chủ rất quý, và có những kẻ sành chơi rất muốn đến ăn trộm ở nhà kính của các hàng xóm. Đêm hôm qua là anh nhìn thấy chính ta với bà Delmare.

Và ông đại tá tội nghiệp bỏ đi, càng khổ tâm và tức giận hơn, bỏ mặc người làm vườn chẳng thể nào tin rằng trên đời này có những kẻ trồng cây cuồng nhiệt đến mức liều mình ăn đạn để lấy trộm một cành chiết hoặc một cành giâm.

Ông Delmare trở lại phòng bi-a và không để ý gì đến những dấu hiệu cho thấy người bị thương rốt cuộc đã tỉnh lại. Ông định lục chiếc túi áo vét của anh ta đặt trên chiếc ghế bành thì anh ta giơ tay ra, nói với ông bằng giọng yếu ớt:

- Ông muốn biết tôi là ai, thưa ông, vô ích thôi. Tôi sẽ cho ông biết điều đó khi chúng ta chỉ có hai người với nhau. Còn từ giờ đến lúc đó, xin tránh cho tôi khỏi phải xưng danh trong tình thế lố lằng và đáng bực này của tôi.

- Quả là rất đáng tiếc! - đại tá trả lời bằng giọng chua cay - nhưng thú thật với ông là điều đó rất ít làm tôi động lòng. Tuy nhiên tôi vẫn hy vọng là chúng ta sẽ có dịp gặp riêng hai người với nhau, cho nên tôi rất muốn hoãn cuộc gặp gỡ của chúng ta cho đến lúc ấy. Trong lúc chờ đợi, ông cần phải cho tôi biết tôi phải chuyển ông đến đâu chứ?

- Về nhà trọ ở một làng gần đây nhất, nếu ông rất muốn vậy.

- Nhưng ông ấy đang ở trong tình trạng chưa thể di chuyển được! - bà Delmare sôi nổi nói - Phải thế không, Ralph?

- Bà quá lo cho tình trạng sức khỏe của ông ta đấy, thưa bà - đại tá nói - Các người ra ngoài đi - ông nói với mấy người hầu gái - Ông ta khá hơn rồi, bây giờ ông ta sẽ đủ sức nói cho tôi biết vì sao ông ta có mặt trong nhà tôi.

- Vâng, thưa ông - người bị thương trả lời - và tôi cầu xin tất cả những người đã có lòng tốt chăm sóc tôi vui lòng nghe lời thú lỗi của tôi. Tôi cảm thấy điều quan trọng là hành vi của tôi không bị hiểu sai, và bản thân tôi

không bị nhìn nhận không đúng với con người thực của tôi. Ý đồ gian xảo gì đã dẫn tôi đến đây? Thưa ông, bằng những phương tiện cực kỳ đơn giản và chỉ mình ông biết, ông đã lập nên một nhà máy mà hoạt động và sản phẩm của nó vượt xa sản phẩm của tất cả các xưởng máy loại này trong vùng. Anh tôi có một cơ sở sản xuất gần giống như thế ở miền Nam nước Pháp, nhưng việc duy trì cơ sở ấy ngốn nuốt cơ man nào là tiền. Việc làm ăn của anh tôi thua lỗ kinh khủng. Thế rồi tôi được biết về sự thành công của ông, tôi quyết định đến xin ông vài lời khuyên bảo, coi đó như sự giúp đỡ hào hiệp không thể phương hại gì đến lợi ích của ông, vì anh tôi sản xuất loại thực phẩm hoàn toàn khác. Nhưng cổng vườn nhà ông luôn luôn đóng chặt đối với tôi, và khi tôi xin vào gặp ông thì người ta trả lời tôi rằng ông không cho phép tôi vào thăm cơ sở của ông. Chán nản vì sự từ chối sỗ sàng như thế, tôi quyết liều mạng và liều danh dự để cứu lấy danh dự và cuộc sống của anh tôi. Ban đêm tôi vượt tường rào vào khu vực của ông và toan lên vào xưởng để xem xét máy móc. Tôi định nấp ở một góc, cầm đồ thợ của ông, đánh cắp bí mật của ông, tóm lại là làm lợi cho một người tử tế mà không gây hại gì cho ông. Lỗi của tôi là như vậy. Bây giờ, thưa ông, nếu ông đòi hỏi một sự đền bù khác ngoài sự đền bù mà ông vừa đạt được thì tôi sẵn sàng làm vừa ý ông ngay khi nào tôi lại sức, và có lẽ chính tôi sẽ xin ông như vậy.

- Tôi tin rằng chúng ta phải thanh toán sòng phẳng với nhau, thưa ông  
- đại tá trả lời, cảm thấy đã cất được một nửa mối lo ngại lớn lao - Các người hãy làm chứng cho lời giải thích mà ông ta vừa nói ra. Nếu cho rằng tôi cần trả thù thì tôi đã trả thù quá tay. Thôi, bây giờ các người ra ngoài đi, để chúng tôi nói chuyện với nhau về cơ sở kinh doanh có lợi của tôi.

Gia nhân ra ngoài, nhưng chỉ có bọn họ là bị đánh lừa về sự dàn hòa ấy. Người bị thương đuối sức vì nói dài, không đánh giá được đúng giọng điệu những lời cuối cùng của đại tá. Anh ta ngã xuống tay bà Delmare và ngất đi lần thứ hai. Bà Delmare cúi xuống gần anh ta, không buồn để ý đến cơn giận dữ của ông chồng, còn ông Delmare và ông Brown, hai con người

hết sức khác nhau, một người tái nhợt và dúm dỏ vì bức tức, người kia điềm tĩnh và dửng dưng như thường lệ, lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau dò hỏi.

Ông Delmare chẳng cần nói câu nào thì Ralph cũng hiểu ông, nhưng ông kéo Ralph ra một chỗ, vừa bẻ ngón tay vừa nói:

- Bạn ơi, đây là một trò đan dứ sắp đặt khéo tuyệt vời. Tôi hài lòng, hoàn toàn hài lòng về sự nhanh trí của anh chàng trẻ tuổi này, anh ta đã khéo tìm cách giữ danh dự cho tôi trước mắt bọn gia nhân. Nhưng, đồ chết tiệt ấy, hẳn sẽ phải trả giá đắt về sự lẳng nhục mà tôi cảm thấy tận đáy lòng. Cả cái người đàn bà đang chăm sóc hẳn và làm ra vẻ không quen biết hẳn nữa! A, xảo quyệt là bản tính bẩm sinh của phụ nữ!...

Sir Ralph sững sốt lần lượt đi ba vòng trong phòng. Lượt thứ nhất anh ta rút ra kết luận: khó tin là có thực; lượt thứ hai: không thể có chuyện ấy; lượt thứ ba: vấn đề đã được chứng minh. Rồi, trở lại chỗ đại tá với bộ mặt lạnh như tiền, anh ta trở tay vào Noun đứng sau kẻ bị thương, hai tay vịn vào nhau, mắt nhón nhác, mặt cắt không ra hột máu, đờ đẫn trong sự thất vọng, khiếp sợ và hoảng hốt.

Khám phá đó thật sự có sức mạnh thuyết phục mau lẹ và mãnh liệt đến mức cử chỉ kiên quyết của sir Ralph khiến đại tá bàng hoàng hơn cả những lời hùng biện khéo léo nhất. Brown chắc chắn còn nhiều cách để tìm đúng dấu vết; anh chợt nhớ lại Noun có mặt ở vườn hoa lúc anh đi tìm cô ta, tóc cô ta ướt, giày ướt và bết bùn, cô ta ngông cuồng mới dạo chơi lúc trời mưa, những chi tiết vặt vãnh mà anh không bận tâm lúc bà Delmare ngất đi, nhưng bây giờ anh chợt nhớ lại. Rồi sự sợ hãi kỳ quặc của cô ta, sự cuống cuống của cô ta, tiếng thét của cô ta khi nghe thấy tiếng súng.

Ông Delmare không cần tất cả những dấu hiệu này, bởi vì ông có liên quan đến sự việc nhiều hơn nên ông sáng suốt hơn, ông chỉ nhìn thái độ của cô gái này là hiểu được mọi chuyện chỉ là do cô ta. Tuy nhiên, sự sốt sắng

của vợ ông bên cạnh nhân vật của cuộc tình này mỗi lúc càng làm ông khó chịu hơn.

- Indiana - ông nói - bà đi nghỉ đi. Muộn rồi, mà bà đang không được khỏe. Noun sẽ ở lại chăm nom ông khách đêm nay, rồi ngày mai nếu ông ta khá hơn, chúng ta sẽ nghĩ cách đưa ông ta về nhà.

Không có lý do gì phản đối cách thu xếp bất ngờ ấy. Bà Delmare vốn rất kiên quyết chống lại sự thô bạo của chồng, nhưng bao giờ cũng nhượng bộ khi chồng dịu dàng. Nàng yêu cầu sir Ralph ở lại lát nữa bên người bị thương và lui về buồng mình.

Đại tá thu xếp như vậy không phải là không có chủ ý. Một giờ sau, khi mọi người đều ngủ và trong nhà yên lặng như tờ, ông nhẹ nhàng lên phòng nơi đó Ramière nằm lại, núp sau tấm riđô, và nghe được cuộc chuyện trò giữa chàng trẻ tuổi và cô hầu phòng, ông thấy rõ là họ đan díu với nhau. Sắc đẹp hiếm có của cô gái Creole trẻ đã gây chấn động trong hội làng quê ở các vùng lân cận. Ngay cả những người lỗi lạc nhất vùng cũng hâm mộ cô. Nhiều sĩ quan kỵ binh đẹp trai đồn trú ở Melon ra sức lấy lòng cô. Nhưng Noun yêu lần đầu, và chỉ có sự chú ý của một người khiến cô yêu thích: ông de Ramière.

Đại tá Delmare chẳng tha thiết theo dõi sự phát triển mối quan hệ giữa hai người, ông lui gót ngay khi biết chắc rằng vợ ông tịnh không bận tâm tới anh chàng Anviva này. Tuy nhiên, ông đã nghe đủ nhiều để hiểu sự khác nhau trong cuộc tình này giữa cô Noun tội nghiệp dẫn mình vào cuộc đời với tất cả sự mãnh liệt của bản chất nồng nhiệt của mình và anh chàng con cưng của gia đình; thả mình cho dục vọng lôi kéo trong một ngày mà không từ bỏ cái quyền hôm sau sẽ tu tỉnh lại.

Khi bà Delmare thức giấc, nàng thấy noun đang ở bên giường mình, ngượng ngùng và buồn rầu. Nhưng nàng ngây thơ tin những lời giải thích của De la Ramière, nhất là đã có những người vụ lợi trong thương mại từng

dùng mánh lối hay mưu gian toan moi bí mật sản xuất của chồng nàng. Nàng cho rằng cô hầu phòng bối rối là do xúc động và do sự mệt mỏi đêm hôm qua, còn Noun yên tâm khi thấy đại tá điềm đạ vào phòng ngủ của vợ và nói chuyện về việc xảy ra đêm hôm qua như một việc hết sức bình thường.

Từ sáng, sir Ralph đã vững tâm về tình trạng của người bị thương. Anh ta ngã tuy ác liệt, nhưng không có hậu quả nghiêm trọng gì: vết thương ở tay đã lành miệng. De Ramière muốn được đưa ngay về Melon, và anh ta đã dốc túi ban phát tiền cho gia nhân để bảo họ kín miệng về chuyện này, theo lời anh ta kể là để khỏi làm cho mẹ anh ta hoảng sợ, bà ở cách đây có mấy dặm. Câu chuyện này lộ ra một cách chậm chạp, và mỗi người kể mỗi khác. Một đôi điều dò hỏi được về xưởng sản xuất kiểu Anh của người anh ông de Ramière khiến cho điều bịa đặt mà ông ta chợt nghĩ ra trở nên có cơ sở. Đại tá và sir Ralph tế nhị giữ kín đáo điều bí mật của Noun, không để cho Noun đoán được là họ biết chuyện đó, và chẳng bao lâu, gia đình Delmare không còn bận tâm đến sự việc rắc rối ấy nữa.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 4

Có bạn có lẽ khó tin rằng Raymon de Ramière, một chàng trẻ tuổi thông tuệ, tài hoa và có nhiều đức tính đáng quý, đã quen được ưa chuộng trong giới thượng lưu và quen với những cuộc tình ong bướm hào hoa lại có thể có cảm tình gắn bó bền chặt với một cô hầu phòng trong nhà một chủ công nghiệp nhỏ vùng de la Brie. Xừ (Monsieur) de Ramière không phải là một kẻ hợm hĩnh, cũng không phải là một kẻ phóng đãng. Chúng tôi đã nói rằng anh ta là một người có đầu óc, nghĩa là biết đánh giá đầy đủ những ưu thế về nguồn gốc gia đình. Đây là một người có những nguyên tắc nhất định khi anh ta tự suy xét một mình, nhưng những đam mê mãnh liệt thường lôi cuốn anh ta vượt ra ngoài hệ thống của mình. Khi đó anh ta không thể suy nghĩa được nữa, hay là anh ta tránh tự lôi mình ra trước tòa án lương tâm: anh ta phạm lỗi lầm dường như vô tình, và con người hôm trước cố gắng đánh lừa con người hôm sau. Khốn nỗi, điều tội bậc nhất ở anh ta không phải là những nguyên tắc mà anh ta noi theo - đây cũng là những nguyên tắc của nhiều nhà triết học khác đi găng mạng - và chúng cũng không tránh khỏi cho anh ta cái tật tiền hậu bất nhất chẳng khác gì họ. Chính những dự vọng của anh ta, mà những nguyên tắc không đèo nén được, làm cho anh ta thành một người đặc sắc trong cái xã hội nhạt nhẽo, nơi người ta rất khó trôi nổi mà không trở thành lỗ bịch. Raymon nắm vững nghệ thuật thường xuyên phạm lỗi mà không làm người ta ghét mình; thường cư xử kỳ quặc mà không phải là chướng mắt; thậm chí đôi khi anh ta còn gọi được tình thương ở những người có nhiều lý do hơn ai hết để than phiền về anh ta. Trên đời, đôi khi có những kẻ được tất cả mọi người xung quanh cưng chiều. Ở họ, vẻ mặt hơn hở và lời lẽ hoạt bát đôi khi they thế cho sự nhạy cảm. Chúng tôi không có ý định phát xét de la Ramière quá

khắc nghiệt hay khắc họa chân dung anh ta trước khi cho anh ta hành động. Lúc này chúng ta quan sát anh từ xa, như đám đông nhìn anh ta đi ngang qua.

De Ramière mê cô gái Creole trẻ có đôi mắt huyền đã làm cho cả vùng mê thích trong ngày hội ở Rubelles; nhưng chỉ là say mê thôi, không hơn. Anh ta theo đuổi cô gái có lẽ vì nhàn rỗi, và sự thành công khơi bùng lên những ham muốn của anh ta, anh ta đã đạt được nhiều hơn anh ta mong muốn, và chính hôm đã chih phục được trái tim dễ tính ấy, khi trở về nhà, anh ta hoảng sợ vì thắng lợi của mình và vỗ trán tự nhủ:

"Miễn sao cô ả đừng yêu ta!"

Chỉ sau khi đã nhận được đầy đủ bằng chứng về tình yêu của cô gái, anh ta mới bắt đầu nghi ngờ mối tình đó. Bây giờ anh ta mới ân hận, nhưng muộn rồi; anh ta phải đón nhận những hậu quả của tương lai hay hèn nhát lui về dĩ vãng. Raymon không ngập ngừng, anh ta cho phép cô gái yêu mình, và chính anh ta cũng yêu vì biết ơn, anh ta trèo tường vào nhà ông Delmare vì thích mạo hiểm; anh ta ngã hết sức nguy hiểm là do vụng về; anh ta xúc động vì sự đau đớn của người tình trẻ đẹp tới mức anh ta tự cho là từ nay đã bào chữa được cho mình trước chính bản thân mình; đồng thời vẫn tiếp tục đào cái hố sâu thẳm mà cô gái nhất định phải sa xuống.

Ngay sau khi anh ta hồi phục, mùa đông không còn băng giá nữa; đêm tối không có gì nguy hiểm, sự cần rút lương tâm không đủ sức ngăn anh vượt qua góc rừng đi tìm cô gái Creole, thề thốt với cô rằng trước nay anh ta chỉ yêu có cô mà thôi, đối với anh ta, cô còn đáng yêu hơn các hoàng hậu trên thế gian, và hàng nghìn lời nhố nhăng khác nữa bao giờ cũng được các cô gái nghèo cả tin ưa thích.

Tháng giêng, bà Delmare cùng chồng đi Paris; sir Ralph Brown, người láng giềng chính trực của họ, trở về trang viên của mình, và Noun trở thành chủ ngôi nhà này, tha hồ vắng mặt cứ này cứ nọ. Thật là tai hại cho cô ta,



nhưng cuộc gặp gỡ dễ dàng ấy với người tình rút ngắn rất nhiều hạnh phúc ngắn ngủi mà cô được nếm trải. Rừng cây thơ mộng, những chùm sương móc, ánh trăng lung linh, vẻ bí ẩn của cái cổng nhỏ, cảnh ra về lén lút lúc sáng sớm, khi đôi chân nhỏ nhắn của Noun in vết trên tuyết đưa tiễn anh ta về, tất cả những trò đan díu như thế đã kéo dài sự say sưa của de Ramière. Nàng mặc toàn đồ trắng, tóc đen nhánh buông dài, nom như một phu nhân quyền quý, một bà hoàng hậu, một nàng tiên. Khi anh ta nhìn thấy cô gái ra khỏi tòa lâu đài bằng gạch đỏ, tòa nhà nặng nề vuông vức theo kiểu thời nhiếp chính mang dáng vẻ phong kiến; anh ta sẵn lòng coi cô là chủ một tòa lâu đài thời trung cổ, và khi cô gái đến cái chòi nhỏ đầy những loài hoa xứ lạ, làm cho anh ta ngây ngất với sức cám dỗ của tuổi trẻ và đam mê thì anh ta sẵn lòng quên hết mọi điều mà sau này anh ta sẽ phải nghĩ lại.

Nhưng, khi Noun mất thận trọng và coi thường hiểm nguy, đến tận nhà tìm anh ta, với chiếc tạp dề trắng và chiếc khăn marda đội đầu một cách đom đàng theo kiểu cách ở quê hương cô thì cô chỉ là một cô hầu phòng, mà là hầu phòng của một người đàn bà xinh đẹp, loại hầu gái như thế bao giờ cũng có vẻ là loại người mà cực chẳng đã người ta mới phải mượn vào làm. Nhưng phải nói là Noun rất xinh: anh ta đã nhìn thấy cô như thế trong lần gặp đầu tiên vào ngày hội làng, khi anh ta rẽ đám người tò mò, đến gần cô và dành được một thắng lợi nhỏ: tách được cô ra khỏi gần hai chục kẻ tình địch. Noun thường âu yếm nhắc lại với anh cái ngày đó: đáng thương thay, cô không biết rằng tình yêu của Raymon không hề chớm nở từ lâu như thế, và cái ngày mà cô rất đổi tự hào chỉ là ngày mà thói hiếu thắng của anh ta được thỏa mãn. Rồi tiếp đó, sự can đảm của cô khi cô ta hy sinh thanh danh của mình cho anh ta, cái can đảm đáng lẽ phải làm cho anh ta yêu cô hơn, lại làm cho de la Ramière chán ghét. Vợ một bậc công khanh nước Pháp mà hy sinh thân mình như thế thì đây sẽ là một cuộc chinh phục quý giá, nhưng đây là cô hầu phòng. Cái mà đối với người đàn bà này là sự anh hùng thì đối với người đàn bà khác lại là sự trơ trẽn. Với người đàn bà này thì cả một lũ những kẻ tình địch cả ghen sẽ ghen tức với anh ta, còn với người đàn bà kia thì chỉ có một lũ đầy tớ trai tức tối chỉ

trách anh. Người đàn bà quý phái hy sinh cho anh ta hai chục tình nhân của nàng, cô hầu phòng chỉ hy sinh cho anh ta một thằng chồng mà cô ta có thể lấy được.

Biết làm thế nào được! Raymon là người của sự hào hoa phong nhã, của cuộc sống cầu kỳ, của tình yêu thơ mộng. Đối với anh ta, một cô gái lao động làm dáng không phải là một phụ nữ, và Noun, sắc đẹp phi thường của cô, đã làm cho anh ta sững sốt trong ngày hội vui dân gian. Tất cả những cái đó không phải là lỗi của Raymon, anh ta đã được giáo dục để sống trong xã hội thượng lưu, mọi ý nghĩ của anh ta hướng về một mục đích cao cả, người ta đã nhào nặn cho anh ta mọi khả năng để đón nhận hạnh phúc của ông hoàng, và mặc dù anh ta không muốn thế, nhưng bầu máu nóng đã lôi cuốn anh ta vào những cuộc tình tầm thường. Anh ta đã làm hết sức mình để được thích thú trong những cuộc tình đó àm không thể được, bây giờ phải làm thế nào đây? Những ý nghĩ ngông cuồng và hào hiệp thoáng qua trong óc anh ta: vào những ngày anh ta say mê người tình của mình nhất, anh ta đã mơ tưởng giúp cô vươn lên ngang tầm với mình và hợp pháp hóa mối quan hệ giữa họ... Đúng, tôi xin lấy danh dự cam đoan là anh ta đã nghĩ tới; nhưng tình yêu làm cho mọi chuyện đều trở nên chính đáng giờ đây đã suy giảm; nó biến mất cùng với những nguy hiểm của cuộc tình dan díu và cái thú vị của sự bí ẩn. Không còn có thể có chuyện kết hôn được nữa, và xin chú ý: Raymon lập luận rất xác đáng và hoàn toàn vì lợi ích của người tình.

Nếu anh ta thật sự yêu cô, anh ta có thể hy sinh cho cô cả tương lai, gia đình, thanh danh của mình, sống hạnh phúc với cô, bởi vì tình yêu là một kế ước cũng như hôn nhân. Nhưng bây giờ anh ta đã lạnh lùng, thế thì anh ta có thể đem lại một tương lai như thế nào cho người phụ nữ này? Lấy cô ta để rồi ngày nào cũng phờ ra với cô ta một bộ mặt buồn rầu, một trái tim tan nát, một nỗi lòng hối tiếc ư? Lấy cô để rồi cô bị gia đình anh ta thù ghét, để cô bị những người ngang hàng với anh ta khinh miệt, để bọn gia nhân chê cười cô, để lôi cô vào một xã hội trong đó cô cảm thấy mình ngời

không đúng chỗ, ở đó sự nhục nhã giết chết cô, để cô luôn luôn bị lương tâm cắn rứt vì cảm thấy tất cả những tai hại mình gây ra cho người yêu ư?

Không, hỡi các bạn đồng ý với anh ta rằng không thể như thế được, như thế là không đại lượng, người ta không thể đấu tranh với xã hội theo kiểu ấy, và thói anh hùng nhân đức kiểu ấy giống như Đôn g Kisốt gây ngọn gió vì cánh quạt cối xay gió; sự dũng cảm sắt thép mà một trận gió cũng làm cho tan biến, thói hiệp sĩ của thế kỷ trước mà tới thời nay chỉ còn là trò thâm hại.

Sau khi đã cân nhắc mọi điều như thế, de Ramière hiểu rằng nên cắt đứt mối quan hệ tai hại ấy là hơn. Những cuộc lui tới của nàng đã bắt đầu làm cho anh ta khó chịu. Mẹ anh ta đi nghỉ đông ở Paris chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ biết cái chuyện vật tai tiếng này. Bà đã ngạc nhiên về chuyện con trai đi Cercy, về việc anh ta có một căn nhà ở vùng quê, và anh ta thường về ở đấy hàng tuần. Anh ta đã viện cớ là có một công việc nghiêm chỉnh cần làm cho xong khiến anh ta phải lánh xa sự ồn ào của thành phố, nhưng cái cớ đó bắt đầu mất giá trị. Raymon khổ tâm vì đã đánh lừa một người mẹ tốt như thế, đã bỏ mặc bà một thời gian như thế không có sự săn sóc của anh ta; tôi biết nói gì thêm kia chứ? Anh ta rời bỏ Cercy và không quay lại nữa. Noun khóc, chờ đợi, và khốn khổ cho cô, thấy thời gian cứ trôi đi, cô liền viết thư. Tội nghiệp cô gái! Đây là đòn cuối cùng. Thư của một cô hầu phòng! Mặc dù cô lấy giấy mịn và xi niêm phong thơm phức trong bàn giấy của ông Delmare, vẫn vẽ ở trong tim cô... Nhưng chính tả! Các bạn hẳn biết rõ là một văn thừa hay thiếu có thể làm mất đi hoặc tăng thêm sức mạnh tình cảm chứ? Hỡi ôi! Cô gái đáng thương nửa vô học của đảo Bourbon hoàn toàn không biết rằng có những quy tắc ngữ pháp. Cô tưởng mình viết và nói cũng hay như bà chủ của mình, và thấy Raymon không trở lại, cô tự nhủ:

"Nhưng lá thư của mình viết rất hay, thế nào cũng kéo được anh ấy trở lại".

Lá thư ấy, Raymon không đủ can đảm đọc hết. Đây có lẽ là một kiệt tác của niềm say đắm thơ ngây và duyên dáng. Virginia vị tất đã viết được cho Paul bức thư mê li hơn khi nàng rời bỏ quê hương... Nhưng de Ramière vội ném bức thư vào lửa vì sợ phải đỏ mặt với chính mình. Biết làm thế nào được, tôi xin nhắc lại lần nữa! Đây là một thành kiến do giáo dục, và thói tự ái trong tình yêu cũng chẳng khác nào lợi ích cá nhân trong tình bạn.

Trong giới thượng lưu, người ta đã nhận thấy sự vắng mặt của de Ramière; điều đó nói lên quá nhiều về một con người vì trong giới này tất cả bọn họ đều giống nhau. Có thể là người trí tuệ và quý trọng xã hội thượng lưu; cũng như có thể là một kẻ ngu ngốc và khinh miệt xã hội ấy. Raymon yêu xã hội thượng lưu; và anh ta có lý; ở đây anh ta được ưa chuộng, ở đây anh ta vui thích; và cái đám mặt nạ hờ hững hoặc giấu cợt ấy có những cái nhìn chăm chú và những nụ cười ý nhị dành cho anh ta. Những kẻ bất hạnh có thể trở thành kẻ thù ghét con người, nhưng những người được mọi người yêu mến ít khi là kẻ vô ơn; ít ra thì Raymon cũng nghĩ như vậy. Anh ta biết ơn về những hiểu biết thân tình nhỏ nhất nhất, anh ta khao khát muốn được mọi người quý trọng, tự hào vì có nhiều bạn bè.

Trong cái xã hội ấy, nơi mà những thành kiến có giá trị tuyệt đối, anh ta thành công về mọi mặt, ngay cả những khuyết điểm của anh ta cũng được ưa thích. Khi anh ta đi tìm nguyên nhân khiến anh ta luôn luôn được mọi người quý mến như thế, anh ta thấy đó là do bản thân anh ta, do anh ta mong muốn dành được mỗi thiện cảm như vậy, do niềm vui sướng mà anh ta cảm thấy, do tấm lòng tốt mà anh ta ban phát rộng rãi cho mọi người.

Anh ta thành công như vậy cũng là nhờ bà mẹ: trí tuệ lỗi lạc, tài nói chuyện hấp dẫn và đức hạnh của bà làm cho bà trở thành một phụ nữ đặc biệt. Chính nhờ bà mà anh giữ vững được nguyên tắc tuyệt diệu luôn luôn đưa anh trở lại con đường đúng đắn và mặc dù với tính hăm hở của tuổi hai mươi lăm, anh ta vẫn không mất sự quý trọng của xã hội. Người ta rộng

lượng với anh ta hơn với những người khác, bởi vì bà mẹ có nghệ thuật quở trách anh ta mà là xin lỗi cho anh ta; làm như cầu xin mà dành được sự khoan thứ cho anh ta. Đây là một trong những phụ nữ trải qua các thời đại rất khác nhau, đến mức trí tuệ của họ có được tất cả sự mềm dẻo thích ứng với sự xoay chuyển của số phận; những phụ nữ đó giàu kinh nghiệm về những tai họa, đã tránh được đoạn đầu dài năm 93, tránh được những thói xấu của thời Đốc chính, thói hờn hĩnh của thời Đế chính, những thù oán của thời phục hưng: Đây là những phụ nữ hiếm có, ngày càng ít đi.

Raymon trở lại với giới thượng lưu trong một vũ hội ở nhà đại sứ Tây Ban Nha.

- Ông de Ramière, nếu tôi không lầm - một phụ nữ xinh đẹp nói với người bên cạnh.

- Đây là ngôi sao chổi xuất hiện qua những quãng thời gian không đều nhau - người phụ nữ kia trả lời - Hàng thế kỷ nay, người ta không nghe nói gì đến anh chàng đẹp trai này.

Người đàn bà nói câu đó là một người nước ngoài đã đứng tuổi. Người bạn gái của bà ta hơi đỏ mặt.

- Anh ta rất đẹp trai, phải không, thưa bà?

- Đáng yêu lắm, tôi dám nói như vậy - bà già xứ Sicile nói.

- Tôi cam đoan là bà nói về người anh hùng của những phòng khách không chuyên của chúng ta - một đại tá cận vệ đẹp trai nói - ông Raymon tóc nâu phải không ạ?

- Một cái đẹp cho một bức khảo họa - thiếu phụ trẻ nói.

- Và điều làm bà thích thú hơn nữa có lẽ là: một cái đầu bạt mạng - đại tá nói, thiếu phụ trẻ đó là vợ ông ta.

- Sao lại là bạt mạng? - bà ngoại quốc hỏi.

- Những đam mê hoàn toàn mang bầu máu miền Nam thừa bà, và xứng đáng với mặt trời Palermo.

Hai hay ba phụ nữ trẻ nghển những mái đầu trang điểm những bông hoa lên nghe đại tá nói.

- Năm nay quả thật là anh ta đã làm rối loạn cả đơn vị đồn trú của chúng tôi - ông ta nói tiếp - Chúng tôi sẽ phải kiếm chuyện gay sự với anh ta để loại bỏ anh ta thôi.

- Nếu đó là một Lovelace (một nhân vật tiểu thuyết, kẻ luôn luôn quyến rũ phụ nữ như Don Juan) thì lại càng tệ - một nhân vật trẻ tuổi có bộ mặt giễu cợt nói - Tôi không thể nào chịu nổi những người được tất cả mọi người yêu mến.

Bà bá tước người Ý chờ cho ngài đại tá ra xa một chút và đập nhẹ cái quạt vào tay cô de Nangy.

- Đừng nói thế - bà bảo cô gái - cô chưa biết ở đây người ta coi trọng như thế nào một người đàn ông khao khát được yêu đâu.

- Thế bà cho rằng đàn ông chỉ cần mong muốn là được ư? - cô gái trẻ có cặp mắt hạnh nhân độc địa nói.

- Thừa cô - viên đại tá đến để mới cô ta nháy nói - xin cô coi chừng, chớ để chàng Raymon điếc trai nghe lời cô nói.

Cô de Nangy bật cười; nhưng suốt tối vui, nhóm phụ nữ xinh đẹp trong đó có cô không dám nói đến de Ramière nữa.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 5

De Ramière không hề cảm thấy khó chịu hay buồn phiền khi đi tha thẩn trong đám đông trang phục lộng lẫy dập dìu như những lượn sóng ấy.

Tuy vậy, anh ta gắng gượng chống lại nỗi buồn. Trở lại xã hội của giới mình, anh ta cảm thấy một điều gì như lương tâm cắn rứt, như hổ thẹn về tất cả những ý tưởng rồ dại mà mối tình không tương xứng đã gieo vào đầu anh ta. Anh ta nhìn những phụ nữ hết sức lộng lẫy dưới ánh đèn, anh ta nghe những lời trò chuyện tế nhị và tao nhã của họ, nghe những lời người ta ngợi khen họ; và nhìn những trang tuyệt sắc sang trọng ấy, những trang phục vương giả ấy, nghe những lời chuyện trò trang nhã ấy, bất cứ cái gì cũng là sự trách móc anh ta đã làm mất phẩm giá của chính bản thân mình. Nhưng, ngoài nỗi sượng sùng loại đó, Raymon còn đau khổ vì một nỗi day dứt thật sự: bởi vì anh ta vốn cực kỳ tinh nhạy, nên nước mắt phụ nữ làm trái tim anh ta tan nát, mặc dù nó đã hết sức chai cứng.

Lúc đó vinh dự của tôi tiếp tẩn vào một thiếu phụ trẻ không ai biết tên, và bởi vì mới xuất hiện trong giới thượng lưu, nàng được chú ý đặc biệt. Riêng trang phục giản dị của nàng cũng đủ làm cho nàng nổi bật hẳn lên giữa những phụ nữ khác điểm trang bằng kim cương, lông chim và hoa. Mấy chuỗi ngọc bện vào mái tóc huyền, đấy là tất cả trang sức của nàng.. Màu trắng mờ của chuỗi vòng cổ, màu trắng của tấm áo lụa crêp, và đôi vai trần nhìn từ xa như hòa lẫn vào nhau, và không khí nóng bức trong phòng chỉ đủ làm cho đôi má nàng ửng lên một màu thanh nhã như màu của bông hồng Banga nở trên tuyết. Đấy là một tạo vật nhỏ bé, rất xinh xắn, rất mỏng mảnh, một nhan sắc phòng khách mà ánh đèn nền linh hoạt làm cho nó trở nên huyền ảo và ánh sáng mặt trời làm cho nó mờ nhòa đi. Nàng khiêu vũ

nhẹ nhàng đến mức tưởng như chỉ một hơi gió cũng đủ cuốn nàng đi; nhưng nàng nhẹ nhàng mà không ào ạt, không ham khoái lạc. Nàng ngồi khom mình tựa như cơ thể nàng quá mềm không đủ để giữa thẳng người, khi nói nàng mỉm cười và có vẻ buồn. Vào thời ấy những chuyện hoang đường rất được ưa chuộng, và những người thông thạo chuyện này sẽ so sánh thiếu phụ với một hình ảnh mê hồn do ma thuật gọi lên, và khi ngày rạng, hình ảnh đó sẽ mờ đi và tan biến như một giấc mơ.

Lúc này, đàn ông xúm xít quanh nàng mời nàng nhảy.

- Gấp gáp lên - một anh chàng tâm tính lãng mạn, diện bánh, nói với người bạn của mình - gà sắp gáy, và đôi chân của nàng đã không còn chạm đến sàn ván nữa rồi. Tôi cam đoan rằng anh không còn có cảm giác tay nàng trong tay mình nữa.

- Hãy nhìn khuôn mặt nâu sạm và đặc sắc của ông de Ramière mà xem - một nữ nghệ sĩ nói với người bên cạnh - Bên cạnh người phụ nữ trẻ nhợt nhạt và nhỏ nhắn thế kia, phải chăng vẻ răn rỏi của anh chàng càng tôn thêm vẻ thanh mảnh của nàng?

- Thiếu phụ trẻ ấy - người phụ nữ biết tất cả mọi người và đóng vai trò cuốn sách trong tất cả các cuộc họp họp, nói - là con gái ông lão điên rồ De Carvajal muốn đóng vai người ủng hộ Joseph Bonaparte, và sau khi bị phá sản, ông ta đến đảo Bourbon để chết ở đó. Bông hoa đẹp xú đó lấy phải ông chồng khá là bệt, tôi cho là vậy. Nhưng bà cô của bà ta được sủng ái ở triều đình.

Raymon đến gần thiếu phụ Creole xinh đẹp. Một sự xúc động lạ thường xâm chiếm tâm hồn anh ta một khi anh ta nhìn thấy nàng, anh ta đã gặp khuôn mặt nhợt nhạt và buồn rầu này trong giấc chiêm bao nào đó; nhưng chắc chắn là anh ta đã nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu không rõ, và luồng mắt của anh ta bám lấy nàng với niềm vui thú mà người ta thường cảm thấy khi tìm thấy lại một hình ảnh đăm thắm mà ta luôn sợ mất mãi



mãi. Sự chú ý của Raymon làm cho đối tượng của anh ta bối rối. Vụng về và bẽn lễn như một người xa lạ với giới thượng lưu, thành công nàng dành được ở đây dường như làm cho nàng lúng túng hơn là thích thú.

Raymon đi một vòng quanh phòng khách, rốt cuộc anh ta đã biết được người phụ nữ ấy là bà Delmare và anh ta đến mời nàng nhảy:

- Bà không nhớ ra tôi - anh ta nói, khi chỉ có hai người ở giữa đám đông - nhưng tôi không thể quên bà được, thưa bà. Tôi chỉ nhìn thấy bà một thoáng, như qua đám mây; nhưng trong khoảnh khắc ấy, bà đã tỏ ra hết sức tốt, hết sức thông cảm đối với tôi...

Bà Delmare giật mình:

- À, vâng, thưa ông - nàng nói nhanh - Thế ra chính là ông!... Tôi cũng đã nhận ra ông.

Rồi nàng đỏ mặt và dường như sợ thất lễ. Nàng nhìn xung quanh như để xem có ai nghe thấy không. Sự bẽn lễn càng làm cho nàng duyên dáng hơn, và Raymon xúc động đến tận đáy lòng về âm sắc của cái giọng vùng Creole hơi khàn, rất mực dịu dàng, như thể được tạo nên để cầu nguyện hay ban phước.

- Tôi rất lo không bao giờ có dịp cảm ơn bà - anh ta nói với nàng - Tôi không thể đến nhà bà, và tôi biết bà ít lui tới giới xã giao. Khi đến ra mắt bà, tôi cũng ngại gặp ông Delmare, vì tình thế giữa chúng ta không thể để cho cuộc gặp gỡ đó trở nên dễ chịu. Tôi hạnh phúc biết bao vì lúc này tôi có dịp trả món nợ thân tình của tôi!

- Đối với tôi thì sẽ càng thoải mái hơn nếu như ông Delmare có thể có mặt trong cuộc gặp gỡ này - nàng nói - Và nếu ông biết ông nhà tôi rõ hơn thì sẽ thấy là ông ấy cộc cằn chùng nào thì cũng tốt bụng chùng ấy. Ông sẽ thứ lỗi cho nhà tôi đã vô tình suýt giết chết ông, chắc chắn điều đó làm nhà tôi đau lòng còn hơn cả vết thương của ông làm ông đau đớn.

- Tôi không nói về ông Delmare, thưa bà, tôi thật lòng bỏ qua cho ông ấy. Tôi có phần sai trái đối với ông ấy, ông ấy trừng phạt tôi thế là phải, tôi chỉ nên quên đi là hơn. Nhưng còn về phần bà, bà đã chăm sóc tôi hết sức khéo léo và hào hiệp, suốt đời tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ đến sự ân cần của bà đối với tôi, gương mặt trong trẻo của bà, sự hiền dịu thiên thần của bà, và đôi tay đã thoa dầu thơm lên các vết thương của tôi mà tôi chưa thể hôn đôi tay ấy...

Vừa nói Raymon vừa cầm lấy tay bà Delmare, sẵn sàng cùng nàng tham gia điệu khiêu vũ. Anh ta siết nhẹ bàn tay nàng, và máu của thiếu phụ dồn hết về tim.

Khi anh ta đưa nàng trở về chỗ ngồi, bà cô củaa nàng là bà De Carvajal đã đi đâu không rõ, khách dự vũ hội cũng đã thưa vắng đi. Anh ta có một dáng vẻ thoải mái mà kinh nghiệm tình ái phần nào đã đem lại cho anh, sự nồng nàn của những mong ước, sự dồn dập trong tình yêu làm cho đàn ông trở nên ngây thộn trước mặt phụ nữ. Người đàn ông mà cảm xúc ít nhiều đã hao mòn thường khao khát được người ta yêu mình hơn là chính mình yêu. Tuy nhiên de Ramière cảm thấy xác động sâu xa chưa từng thấy khi ở bên người phụ nữ giản dị và ngây thơ này. Có lẽ anh ta bị hấp dẫn mau lẹ như vậy vì nhớ lại cái đêm ở nhà nàng; có điều chắc chắn là khi anh ta nói với nàng một cách nồng nàn như vậy, trái tim anh ta không phản lại miệng anh ta.

Nhưng thói quen tán tỉnh các phụ nữ khác làm cho lời nói của anh ta có một sức thuyết phục khiến nàng Indiana khờ khạo phải say mê, nàng không hiểu rằng tất cả những điều đó được bày đặt ra không phải chỉ để dành riêng cho nàng.

Nói chung, phụ nữ biết rõ điều này: người đàn ông nói về tình yêu một cách khôn khéo thì không lấy gì làm say đắm cho lắm. Raymon là một người ngoại lệ, anh ta bày tỏ niềm say mê một cách nghệ thuật và cảm nhận điều đó với tâm hồn nồng cháy. Có điều, không phải niềm say mê làm cho

anh ta khéo nói, mà sự khéo nói làm cho anh ta trở nên say mê. Khi thích một người phụ nữ, anh ta nói những lời đăm đuối để quyến rũ người đó, và trong lúc quyến rũ, anh ta đắm ra say mê. Cái đó giống như tình cảm của những luật sư và các nhà truyền giáo mà khi đổ mồ hôi hột thuyết phục người khác thì chính họ cũng nhỏ những giọt nước mắt nóng hổi. Anh ta đã gặp những phụ nữ khá tỉnh, không tin những ứng tác nồng nàn ấy; nhưng vì tình ái, Raymon đã có những hành động mà người ta gọi là điên rồ; anh ta đã rủ rê một cô gái trẻ, con nhà tử tế trốn đi theo anh ta; anh ta đã làm hại danh dự nhiều phụ nữ có địa vị rất cao; anh ta đã gây ra ba vụ đấu súng tai tiếng; có lần tại một dạ hội lớn, trong một phòng biểu diễn đông đảo, anh ta đã phơi bày trước mặt mọi người sự rối loạn tình cảm và cơn mê sảng trong suy nghĩ của anh ta. Một người làm tất cả những chuyện đó mà không sợ trở nên lỗ bịch hay bị nguyên rủa, thì đó là người bất khả xâm phạm, kẻ đó có thể liều lĩnh làm đủ mọi chuyện và có thể hy vọng đạt được tất cả. Nhờ vậy, những chống cự khôn ngoan nhất cũng phải thua Raymon; bởi vì anh ta si mê như một thằng điên khi đã dẫn mình vào cuộc. Trên đời, một người đàn ông có khả năng làm chuyện điên rồ vì tình là điều khá hiếm, và phụ nữ không coi rẻ điều đó.

Tôi không biết anh ta đã làm thế nào, nhưng khi tiễn bà Delmare và bà de Carvajal ra xe, anh ta đã đưa được bàn tay nhỏ nhắn của Indiana lên môi. Chưa bao giờ có một cái hôn khao khát và lén lút của đàn ông đặt lên những ngón tay của người phụ nữ này, mặc dù nàng ra đời ở một vùng khí hậu nóng như lửa và nàng mười chín tuổi, mười chín tuổi ở đảo Bourbon tương đương với hai mươi tuổi ở chúng ta.

Nàng vốn đau khổ và dễ bị kích thích, cái hôn này làm nàng suýt kêu lên, Raymon phải đỡ nàng lên xe. Raymon chưa bao giờ gặp một bản chất tinh tế như thế. Noun, cô gái Creole có thân hình to khỏe, và các phụ nữ Paris không ngắt đi khi người ta hôn tay họ.

"Nếu ta gặp nàng lần thứ hai, ta sẽ điên đầu lên mất" - Raymon tự nhủ lúc lui ra.

Hôm sau, anh ta đã quên hẳn Noun; anh ta chỉ còn nhớ rằng cô ta là gia nhân của bà Delmare. Nàng Indiana xanh xao đã choán hết mọi ý nghĩ của anh ta, ngự trị trong mọi mơ ước của anh ta. Khi Raymon bắt đầu mê gái, anh ta có thói quen tự mình làm cho quên hết mọi chuyện, không phải để dập tắt sự say đắm vừa mới nảy sinh, mà ngược lại để xua đuổi lý trí buộc anh ta phải cân nhắc hậu quả. Là kẻ ham khoái lạc, anh ta háo hức theo đuổi một mục đích. Anh ta không biết cách dập tắt những cơn bão táp dấy lên trong lòng, cũng như không biết khơi lại những đam mê khi chúng tiêu tán và lụi tắt.

o O o

Hôm sau, anh ta dò biết được rằng ông Delmare vừa đi Bruxelles về việc buôn bán của ông ta. Khi đi, ông nhờ bà Carvajal chăm nom vợ ông, ông chẳng ưa gì bà, nhưng đấy là người bà con duy nhất của bà Delmare. Bản thân ông vốn từ lính trơn mà lên, ông xuất thân từ một gia đình nghèo hèn mà hể nhắc đến là dường như ông đỏ mặt, mặc dù ông cứ nói đi nói lại rằng ông không hề hổ thẹn về gia đình mình. Tuy ông vẫn luôn luôn trách vợ khinh miệt họ hàng nhà ông, điều này hoàn toàn không có thực, nhưng ông cảm thấy cũng không nên ép buộc nàng thân mật với những người họ hàng thiếu giáo dục ấy. Và chẳng, mặc dù ông không ưa bà Carvajal, ông không thể không rất mực kính nể bà, và đây là lý do:

Bà De Carvajal xuất thân từ một gia đình đại quý tộc Tây Ban Nha, là một trong số những phụ nữ không bao giờ chịu giữ một vai trò tầm thường. Vào thời Napoleon thống trị châu Âu, bà ta đã hết lời ca tụng vinh quang của Napoleon và cùng với chồng và con rể đứng về phe ủng hộ Joseph, nhưng chồng của bà ta bị giết khi triều đại chống tân của kẻ chinh phục sụp đổ. Cha của Indiana lánh nạn sang các thuộc địa Pháp. Khi đó, bà De Carvajal khéo léo và lanh lợi chuyển về Paris, ở đấy, bằng những hoạt động

đầu cơ chứng khoán thế nào không rõ, bà ta lại tạo được cho mình một cuộc sống phong lưu trên đồng đô nát của quá khứ huy hoàng. Nhờ trí tuệ, mưu mô và sự tận trung với giòng họ Bourse, bà ta đã giành được sự sủng ái của triều đình, và nhà bà ta, tuy không lộng lẫy, nhưng có thể coi là một trong những ngôi nhà đáng trọng nhất trong số những nhà được hưởng phụ cấp hàng năm của triều đình.

Khi cha Indiana qua đời và nàng đến Paris, lấy đại tá Delmare, bà không lấy gì làm tán thưởng cuộc hôn nhân nghèo nàn ấy. Tuy nhiên, bà ta thấy số vốn ít ỏi của ông Delmare tăng lên nhanh chóng, hoạt động mãi tiếp và sự tháo vát trong kinh doanh của ông có giá trị như một tài sản; bà bèn mua cho Indiana một lâu đài nhỏ ở Lagny và một xưởng chế tạo kèm theo. Trong hai năm, nhờ kiến thức chuyên môn của ông Delmare, và vốn cho vay của sir Rodolphe Brown, người anh họ về bên thông gia của vợ, công việc của đại tá trở nên thịnh vượng, ông bắt đầu trang trải được các món nợ, thế là bà De Carvajal, người vốn coi tài sản là sự giới thiệu tốt nhất, tỏ ra mến cô cháu và hứa cho cô thừa kế gia tài của mình. Indiana không hề có máu tham, nàng hết lòng ân cần chăm sóc bà cô, vì lòng biết ơn chứ không phải vì vụ lợi. Nhưng trong sự trọng nể của đại tá đối với bà thì cả hai điều trên đều có phần ngang nhau. Ông là một con người thép về mặt tình cảm chính trị: ông không chấp nhận bất cứ điều gì đụng chạm đến vinh quang không thể công kích được của hoàng đế vĩ đại của ông, ông bảo vệ vinh quang đó với sự ương bướng mù quáng của đứa trẻ sáu mươi tuổi. Ông đã phải hết sức kiên nhẫn để khỏi luôn luôn nổi xung trong phòng khách của bà De Carvajal, ở đấy người ta chỉ tăng bốc thời Trùng hưng. Không thể nói hết được những gì ông Delmare đáng thương do năm hay sáu bà già ngu trung. Những điều khó chịu ấy phần nào là nguyên nhân khiến ông hay cáu kỉnh với vợ.

Nói rõ tất cả những điều đó rồi, ta trở lại với de Ramière. Sau ba ngày, anh ta đã thông tỏ những chi tiết về gia cảnh nhà họ, anh ta cố tâm săn lùng tất cả những gì có thể đưa anh ta lên con đường làm thân với gia đình

Delmare kia mà. Anh ta biết rằng bằng cách nướng bóng bà Carvajal, anh ta có thể gặp gỡ Indiana. Đến tối ngày thứ ba, anh ta đến nhà nàng.

Trong phòng khách có bốn - năm nhân vật nom thô to đang nghiêm trang chơi bài và hai hay ba cậu quý tử con nhà, mấy cậu công tử vô tích sự đến hết mức có thể có khi người ta đã mười sáu đời quý tộc. Indiana kiên nhẫn cúi mình trên chiếc khung thêu, hoàn thành nốt công việc bà cô còn bỏ dở. Nàng hì hụi với tấm thêu, bề ngoài dường như hoàn toàn mải miết với công việc máy móc này, và có lẽ nó giúp nàng khỏi phải tham dự vào cuộc chuyện trò huyên thuyên nhạt nhẽo của những người bên cạnh. Mái tóc đen nhánh che kín khuôn mặt nàng, rủ xuống những bông hoa trên tấm thêu, và tôi không biết phải chăng nàng đang làm sống lại trong tâm hồn những cảm xúc của khoảnh khắc chóng vánh đã khiến nàng tiếp xúc với một cuộc sống mới. Lúc đó có tiếng những người đầy tớ báo tin khách đến, vì thế nàng đứng lên. Nàng đứng lên như cái máy, vì nàng không nghe rõ tên vị khách, và nàng vừa rời mắt khỏi món đồ thêu thì một giọng nói khiến nàng như bị điện giật, nàng phải tựa vào bàn làm việc để khỏi ngã.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 6

Ryamon không ngờ lại lọt vào một phòng khách lặng lẽ như thế, chỉ lẻ tẻ có mấy con người kín tiếng. Không thể nào nói lấy một tiếng mà khắp các góc nhà không nghe thấy. Những bà quả phụ đang chơi bài dường như có mặt ở đây chỉ để gây phiền nhiễu cho việc chuyện trò của những người trẻ tuổi, và nhìn nét mặt cứng nhắc của họ, Raymon tưởng như đọc thấy niềm thỏa mãn ngấm ngấm của tuổi già trả thù cho mình bằng cách làm hồng lạc thú của những người khác. Anh ta trông chờ một cuộc gặp gỡ thoải mái hơn, một cuộc chuyện trò trù mến hơn cuộc chuyện trò ở vũ hội, thế mà trái hẳn lại. Khó khăn bất ngờ ấy làm cho những ham muốn của anh ta càng mãnh liệt hơn, tia nhìn của anh ta càng cháy bỏng hơn, những câu nói quanh co của anh ta gắng hỏi bà Delmare càng sôi nổi và giàu sức sống hơn. Người phụ nữ non nớt đáng thương hoàn toàn không có kinh nghiệm đối phó với kiểu tấn công loại này. Nàng không có cách phòng vệ, vì người ta không đòi hỏi gì ở nàng cả; nhưng nàng buộc phải nghe lời tỏ tình của một trái tim nồng cháy, phải hiểu rằng người ta yêu nàng biết dường nào, phải để cho mình bị trói buộc bởi tất cả mọi nguy hiểm của sự quyến rũ mà không hề chống lại. Raymon càng táo bạo thì nàng càng bối rối. Bà Carvajal vốn tự phụ mình là người tài trí, và đã được nghe người ta ca tụng tài trí của de Ramière, bà liền thôi chơi bài để khơi ra một cuộc tranh luận tao nhã với anh ta về tình yêu, ở đây bà bộc lộ nhiều tính say mê tây Ban Nha và triết lý siêu hình Đức. Raymon hăng hái chấp nhận sự thách thức và mượn cớ trả lời bà cô, anh ta nói với cháu bà những điều mà nàng không chịu nghe. Thiếu phụ đáng thương không có gì che chở, dễ bị thương tổn mọi bề trước một cuộc tấn công hăm hở và khéo léo như thế, nàng không đủ gan tham gia vào cuộc chuyện trò gai góc này. Bà có thiết tha muốn làm

cho nàng nổi bật hơn người, đã hoài công hỏi ý nàng một số điều tinh vi trong tình cảm, xét về phương diện lý thuyết. Nàng đỏ mặt thú nhận là nàng chẳng biết gì về tất cả những điều ấy, còn Raymon vui sướng ngây ngất vì thấy má nàng ửng hồng và ngực nàng phập phồng, anh ta thề là sẽ dạy cho nàng món này.

Đêm hôm ấy, Indiana ngủ kém hơn đêm trước. Như đã nói, nàng chưa từng yêu bao giờ, và trái tim nàng từ lâu đã chín muồi cho một tình cảm mà chưa người đàn ông nào trong số những người nàng gặp đã khơi dậy được cho nàng. Được dạy dỗ bởi một ông bố kỳ quặc và dữ tợn, nàng chưa bao giờ biết đến cái hạnh phúc do tình mến thương của người khác đem lại. Bà de Carvajal, say sưa với những đam mê chính trị, bị dày vò vì nuôi tiếc những tham vọng không đạt được, khi ở xứ thuộc địa bà trở thành một chủ đồn điền nghiệt ngã nhất và một người hàng xóm khó chịu nhất; con gái bà khổ sở đến điên vì sự khó tính của bà. Nhưng, được tận mắt nhìn thấy những nỗi khốn khổ diễn ra liên tiếp của kiếp sống nô lệ, phải chịu đựng mọi phiền muộn của sự cô đơn và lệ thuộc, nàng đã tạo được cho mình một thái độ kiên nhẫn bề ngoài đối với mọi thử thách, sự rộng lượng và lòng tốt hiếm có đối với kẻ dưới, nhưng đồng thời nàng cũng rèn luyện được một ý chí sắt thép, một sức kháng cự vô biên đối với tất cả những gì có khuynh hướng áp bức nàng. Lấy ông Delmare, nàng chỉ đổi chủ; đến ở Lagny nàng chỉ đổi nhà tù và sự cô đơn. Nàng không yêu chồng, có lẽ chỉ vì một lý do duy nhất là người ta bắt nàng có bốn phận phải yêu ông ta, còn trong tâm trí chống lại mọi loại cưỡng chế tinh thần đã trở thành một bản chất thứ hai của nàng, một nguyên tắc ứng xử, một luật lệ của lương tâm. Người ta không hề đòi hỏi ở nàng điều gì khác, ngoài việc vâng lời một cách mù quáng.

Được giáo dục trong cảnh sống cô tịch, bố không ngó ngang gì đến, ở giữa những kẻ nô lệ mà nàng không có cách gì cứu giúp và an ủi họ, ngoài lòng trắc ẩn và những giọt nước mắt, nàng có thói quen tự nhủ: "Sẽ có một ngày, mọi cái trong đời ta đều thay đổi, ta sẽ làm điều tốt cho những người



khác; sẽ đến một ngày có người yêu ta, và ta sẽ hiến trái tim ta cho người sẽ tặng ta trái tim của chàng. Tạm thời ta đành chịu đau khổ, ta im lặng giữ gìn tình yêu của ta để dâng tặng người sẽ giải thoát cho ta".

Người giải thoát, đáng cứu thế ấy không đến, Indiana vẫn chờ đợi. Của đáng tội, nàng không dám tự thú nhận với mình cái ý nghĩ ấy. Nàng hiểu rằng dưới lùm cây xanh gọt xén ở Lagny, ngay cả ý nghĩ cũng phải bị trói buộc hơn là dưới những cây cọ hoang dại của đảo Bourbon, và mỗi khi đột nhiên nàng vẫn còn tự nhủ theo thói quen: "Rồi một ngày kia... sẽ có một người đàn ông..." thì nàng lại dồn đuổi ước vọng táo bạo đó vào tận đáy lòng và thầm bảo: "Chỉ còn một chết mà thôi!".

Đúng là nàng đang chết dần. Một thứ bệnh chưa từng biết đang tàn phá tuổi trẻ của nàng. Nàng không còn sức lực và không ngủ được. Các bác sĩ cố tìm cho ra một nguyên nhân cụ thể mà không được, làm gì có rối loạn cụ thể nào, mọi khả năng của nàng đều tàn tạ, mọi khí quan cảm giác đều suy yếu một cách chậm chạp; ngọn lửa lòng chỉ còn hiu hắt, ánh mắt tàn lụi, máu trong người chỉ còn luân chuyển khi cơn bệnh kịch phát và nàng sốt. Chỉ một thời gian nữa là người phụ nữ đáng thương bị giam cầm sẽ chết. Nhưng mặc dù nàng cam phận và thất vọng đến cùng cực; nhu cầu ấy vẫn còn nguyên. Trái tim tan vỡ và thẳm lặng ấy không tự biết rằng nó vẫn luôn luôn kêu gọi một trái tim trẻ trung cao quý khác đến làm nó sống lại. Người được nàng yêu mến nhất cho đến nay là Noun, cô bạn gái vui tính và can đảm chia sẻ với nàng cảnh sống buồn chán; và người đàn ông mến nàng nhất là ông anh họ phớt đời sir Ralph. Hai con người ấy đem lại món ăn tinh thần gì cho hoạt động suy nghĩ day dứt của nàng, một cô gái nghèo dốt nát và cũng bị bỏ rơi như nàng, và một người Anh chỉ mê săn cáo!

Bà Delmare quả thật là bất hạnh, và lần đầu tiên trong không khí giá băng của đời nàng, nàng cảm thấy hơi thở nồng cháy của một chàng trai trẻ đầy tình cảm khát khao, khi lần đầu tiên những lời dịu dàng âu yếm rót vào tai nàng khiến nàng ngây ngất, và làn môi run run, như miếng sắt nung đỏ,

in dấu vào tay nàng thì nàng không nghi ngờ gì nữa đến cái bốn phận mà người ta buộc nàng phải theo, đến sự thận trọng mà người ta vẫn khuyên bảo nàng, đến tương lai mà người ta đã dự đoán cho nàng. Nàng chỉ nghĩ đến cái quá khứ ghê tởm, những đau khổ dài dằng dặc thời ấy, những ông chủ độc đoán đối với nàng. Nàng cũng không nghĩ rằng con người này có thể là kẻ dối trá hay trắng hoa. Nàng nhìn anh ta như nàng mong muốn, như nàng mơ ước, và Raymon dễ dàng đánh lừa nàng, nếu như anh ta không trung thành.

Nhưng tại sao anh ta lại không chân thành với một người phụ nữ đẹp và khao khát yêu đương như thế kia chứ? Có người phụ nữ nào đã từng tỏ ra thơ ngây trong trắng như vậy với anh ta không? Có người phụ nữ nào khiến anh ta hy vọng ở một tương lai tươi đẹp và chắc chắn như thế không? Phải chăng nàng sinh ra để yêu anh, nàng nữ nô lệ này chỉ chờ một dấu hiệu là sẽ đi theo anh? Chắc chắn trời đã tạo ra nàng để dành riêng cho Raymon, đứa con ấy của đảo Bourbon, người phụ nữ chưa từng được ai yêu và hẳn là sẽ chết mòn nếu không có anh ta.

Tuy nhiên, trong trái tim bà Delmare, niềm hạnh phúc rộn rục vừa đến với nàng đã nhường chỗ cho cảm giác kinh hãi. Nàng nghĩ đến ông chồng hay ngờ vực, rất tinh ý, rất hay trả thù, và nàng sợ, không phải sợ cho bản thân, vì nàng đã dày dặn với những lời đe dọa, mà sợ cho người sắp gây ra cuộc tử chiến với vị bạo chúa của nàng. Nàng biết quá ít về xã hội đến nỗi nàng coi cuộc đời như là một tiểu thuyết có kết cục bi thương. Bản tính nhút nhát, nàng không dám yêu vì sợ đẩy người yêu vào chỗ chết, nàng tuyệt nhiên không nghĩ đến mối nguy hiểm cho chính mình.

Đây là nguyên nhân bí mật khiến nàng chống cự, khiến nàng vẫn giữ tiết hạnh. Hôm sau, nàng quyết tránh mặt de Ramière. Tối hôm ấy có vụ hội tại nhà một trong những chủ nhà băng giàu nhất ở Paris. Là một bà già không có những quan hệ tình cảm nào, bà Carvajal ưa thích giới xã giao, muốn đưa Indiana đến đó; nhưng Raymon thế nào cũng có mặt ở đấy, vì thế

Indiana quyết định không đi. Để tránh sự nài ép của bà cô, bà Delmare vốn chỉ biết khước từ khi có lý do thực sự, nên đành làm ra vẻ ưng thuận. Nàng để cho người nhà sửa soạn y phục khiêu vũ cho nàng và chờ bà cô sửa soạn, trong lúc đó nàng mặc bộ đồ ngủ, đến ngồi bên góc lò sưởi và chờ tiếng bước chân cả quyết của bà cô. Khi bà già Tây Ban Nha cứng nhắc, trang điểm như một nhân vật trên tranh chân dung của Vandie đến gọi nàng đi, Indiana nói rằng nàng ốm và không đủ sức. Bà cô hoài công nài nàng cố gắng đi với bà.

- Cháu muốn đi lắm chứ - nàng nói - cô thấy đấy, cháu đứng không vững đây này. Hôm nay cháu sẽ chỉ làm rầy cô thôi. Cô cứ đi dự vũ hội không có cháu cũng được, cô quý mến ạ, cháu sẽ vui mừng thấy cô được giải trí.

- Đến đây không có cháu! - bà Carvajal nói, bà rất không muốn đã phí công trang điểm, đồng thời lại nhụt chí vì e ngại một buổi tối cô đơn một mình - Nhưng cô sẽ làm gì trong giới xã giao, người ta đến với một bà già như cô chỉ cốt để được gần cháu thôi chứ? Không có cặp mắt đẹp của cháu khiến cô trở nên có giá trị thì cô còn là cái quái gì nữa.

- Trí tuệ sắc sảo của cô sẽ thay thế cho cái đó, cô quý mến của cháu ạ - Indiana nói.

Nữ hầu tước Carvajal cũng chỉ cốt để người ta thuyết phục mình, liền ra đi. Thế là Indiana gục đầu vào hai bàn tay và khóc, nàng đã chịu một sự hy sinh lớn và nàng cho rằng nàng đã phá tan tòa lâu đài huy hoàng hôm trước.

Nhưng với Raymon thì không thể thế được. Cái đầu tiên anh ta nhìn thấy ở vũ hội là chiếc lông cái mũ kiêu hãnh của bà hầu tước. Anh ta nhìn khắp xung quanh bà mà không thấy bộ áo dài trắng và mái tóc đen của Indiana. Anh ta lại gần, anh ta nghe thấy bà nói khe khẽ với một bà khác:

- Cháu gái tôi ốm, hay nói cho đúng hơn - bà nói thêm để biện bạch cho việc mình có mặt ở đây - đó là thói đỏng đảnh của một phụ nữ trẻ. Cô ta muốn ở lại một mình, cuốn sách trong tay, trong phòng khách, vì cô ta là một cô nàng xinh đẹp đa cảm mà.

"Nàng tránh ta chẳng?" - Raymon nghĩ.

Thế là anh ta lập tức rời vũ hội. Anh ta đến nhà bà hầu tước, cứ vào không nói gì với người gác cổng, và gặp người đầy tớ đầu tiên nửa thức nửa ngủ ở phòng đợi, anh ta hỏi bà Delmare.

- Bà Delmare yếu mệt.

- Ta biết. Bà hầu tước nhờ ta đến hỏi thăm sức khỏe bà Delmare hiện giờ ra sao?

- Tôi sẽ vào trình với bà.

- Không cần. Bà Delmare sẽ tiếp ta.

Và Raymon vào, không để gia nhân báo trước. Các đầy tớ khác đã ngủ cả. Bầu không khí yên lặng buồn rầu bao trùm trong những căn phòng hoang vắng này. Một ngọn đèn duy nhất dưới cái chao bọc lụa trơn màu là mạ tỏa sáng mờ mờ trong gian phòng khách rộng thênh thang. Indiana ngồi quay lưng về phía cửa, lọt thỏm trong chiếc ghế bành rộng, nàng buồn rầu nhìn những khúc củi đang cháy dở, như trong buổi tối mà Raymon vượt tường vào vườn ở Brie. Lúc này nàng còn buồn hơn, vì kèm theo nỗi đau khổ mơ hồ và những mong muốn không mục đích còn có cả một niềm vui thoáng qua, một tia hạnh phúc đã biến mất.

Raymon đi giày vũ hội, bước êm ru trên tấm thảm mềm nuốt tiếng động, tới gần nàng. Anh ta thấy nàng khóc, và khi nàng quay đầu lại thì anh ta đã ở dưới chân nàng, hai tay ghì chặt lấy nàng, nàng cố đẩy anh ta ra mà không được. Tôi cho rằng lúc ấy nàng vui sướng khôn tả thấy kế hoạch

chống cự của mình thất bại. Nàng cảm thấy yêu say đắm người đàn ông không sợ một trở ngại nào, đã đến ban hạnh phúc cho nàng bất chấp ý muốn của nàng. Nàng cảm tạ trời đã bác bỏ sự hy sinh của nàng, và đáng lẽ mạng Raymon, nàng suýt cảm ơn anh ta.

Còn về phần Raymon, anh ta đã biết rằng mình được yêu, anh ta chẳng cần nhìn thấy niềm vui sướng ngời ngời qua hai hàng nước mắt của nàng mới hiểu được anh ta đã làm chủ tình thế và có thể hành động táo bạo. Anh ta không để nàng có thời gian hỏi câu gì, anh ta đổi vai trò với nàng, không giải thích sự có mặt bất ngờ của mình, cũng không tìm cách làm nhẹ lỗi của mình. Anh ta nói:

- Indiana, em khóc... Tại sao em khóc?... Tôi muốn biết.

Nàng giật mình nghe thấy anh ta gọi nàng bằng tên; nhưng sự bất ngờ do hành động liều lĩnh của anh ta gây nên vẫn khiến nàng hạnh phúc.

- Anh hỏi làm gì - nàng nói - Tôi không được quyền nói với anh điều đó.

- Ôi chao, tôi thì tôi biết, Indiana ạ. Tôi biết toàn bộ lai lịch của em, tất cả cuộc đời em. Không có cái gì liên quan đến em mà tôi lại thờ ơ. Tôi muốn biết tất cả về em, thế nhưng tôi chỉ biết được ít điều mà tôi đã thấy rõ trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở nhà em, khi người ta khiêng tôi vào, toàn thân đầm máu, dập thương, đặt tôi dưới chân em, và chồng em giận dữ thấy em xinh đẹp như thế, hiền hậu như thế đã đưa đôi tay mềm mại đỡ tôi, phà lên tôi làn hơi dịu ngọt của em như thoa chất dầu thơm chữa lành vết thương. Ông ấy ghen! Ô, tôi hiểu ông ấy lắm! Ở địa vị ông ấy thì tôi cũng thế, Indiana ạ. Hay đúng hơn, ở địa vị ông ấy thì tôi sẽ tự giết mình. Bởi vì làm chồng em, được sở hữu em, được ôm em trong tay mà không xứng với em, không chiếm được trái tim em thì đấy là kẻ thảm hại nhất hay hèn nhất nhất trong số đàn ông.

- Trời ơi, anh im đi cho - nàng kêu lên, đưa hai tay bịt lấy miệng anh ta  
- anh im đi cho, vì như thế anh làm cho tôi thành người có lỗi. Tại sao anh lại nói với tôi về ông ấy? Tại sao anh dạy tôi thù ghét ông ấy?... Nếu ông ấy nghe thấy những điều anh nói!... Nhưng tôi không hề nói điều gì không hay về ông ấy, và tôi không cho phép anh làm cái việc tồi tệ như thế! Tôi không căm ghét ông ấy, tôi quý trọng ông ấy, tôi yêu ông ấy!...

- Nên nói là em sợ ông ấy kinh khủng; người đàn ông chuyên chế ấy đã làm tan nát tâm hồn em, và nỗi sợ hãi luôn luôn bám theo em từ khi em trở thành nạn nhân của ông ta. Em, Indiana, em hoại đời vì con người thô lỗ ấy mà bàn tay sắt đã giúi đầu em xuống và hủy hoại đời em. Cô bé đáng thương! Trẻ đẹp như thế mà đã đau khổ nhiều như thế!... Em không đánh lừa được tôi đâu, Indiana ạ. Tôi nhìn em với con mắt khác con mắt của đám đông, tôi biết hết mọi bí mật của đời em, em đừng hòng giấu được tôi. Cứ mặc cho những người ngắm nhìn em vì em đẹp, khi thấy vẻ nhợt nhạt và u sầu của em, sẽ nói: "nàng ốm"..., cũng tốt thôi. Nhưng mà tôi, người hết lòng chăm lo đến em, hết lòng yêu em và tận tụy với em, tôi thừa biết bệnh của em. Tôi biết chắc rằng, nếu trời muốn, nếu trời ban tặng em cho tôi, kẻ bất hạnh đáng phải đập đầu vào tường vì đến quá muộn, thì em sẽ không ốm, Indiana, tôi lấy cuộc đời tôi ra mà thề rằng tôi sẽ yêu em cũng mãnh liệt như em có thể yêu tôi và em sẽ ngợi khen sợ hãi dây xích ràng buộc chúng ta với nhau. Tôi sẽ bế em trên đôi tay để đôi chân xinh xắn khỏi bị trầy xước, tôi sẽ sưởi ấm đôi chân ấy bằng hơi thở của tôi. Tôi sẽ ôm ghì em vào trái tim tôi để giữ gìn em khỏi đau khổ. Tôi sẽ chuyển cho em toàn bộ máu trong người tôi để lấy lại sức khỏe cho em và nếu em mất ngủ bên cạnh tôi, suốt đêm tôi sẽ nói với em những lời âu yếm, mỉm cười với em để em thêm can đảm, mặc dù tôi sẽ khóc vì thấy em đau khổ. Khi giấc ngủ đến lướt nhẹ trên hàng mi tơ lụa của em, tôi sẽ chạm môi vào hai lần mi ấy để chúng nhẹ nhàng khép lại, và tôi sẽ quì bên giường em, canh giấc ngủ cho em. Tôi sẽ bắt không khí nhẹ nhàng vuốt ve em, sẽ gọi cho em những giấc mộng vàng ngát hoa thơm. Tôi sẽ khẽ khàng hôn bím tóc em, tôi sẽ thích thú đếm nhịp phập phồng của ngực em, và khi em thức dậy, Indianan ạ, em sẽ thấy

tôi ở dưới chân em, canh giữa em như một ông chủ cả ghen, phục dưới chân em như một tên nô lệ, rình đón nụ cười đầu tiên của em, cái nhìn đầu tiên của em, nụ hôn đầu tiên của em...

- Thôi, thôi, đủ rồi! - Indiana nói, hết sức bối rối, run rẩy - Anh làm tôi đau đớn.

Tuy nhiên, nếu người ta có thể chết vì hạnh phúc thì lúc ấy Indiana hẳn sẽ chết.

- Đừng nói vậy với tôi - nàng nói với anh ta - Tôi không thể được hưởng hạnh phúc. Đừng cho tôi thấy thiên đường trên trái đất, vì mệnh trời đã định là tôi phải chết.

- Phải chết! - Raymond ráng sức kêu lên đồng thời dang tay ôm lấy nàng - Em mà phải chết khi chưa được sống, chưa được yêu!... Không, em sẽ không chết; anh sẽ không để em chết, bởi vì bây giờ đời anh gắn liền với đời em. Em là người phụ nữ mà anh mơ ước, em là sự trong trắng mà anh tôn sùng, là cái ảo ảnh luôn luôn lẩn tránh anh, là ngôi sao sáng chói luôn luôn ngời ngời trước mắt anh để nói với anh: "Hãy tiếp tục cất bước trong cuộc sống khốn khổ này; và thượng giới sẽ cho một thiên thần xuống với anh". Số mệnh đã định sẵn từ lâu: em là của anh, tâm hồn em đã dính hôn cùng tâm hồn anh, Indiana. Người đời và luật lệ sắt thép của họ đã chi phối em, họ đã giành giật mất của anh người bạn đời mà thượng đế đã chọn cho anh, nếu như thượng đế đã không quên lời hứa như đôi khi vẫn xảy ra. Nhưng chúng ta cần gì người đời và luật lệ của họ, nếu như anh yêu em ngay khi em vẫn còn ở trong vòng tay người khác, nếu như em vẫn có thể yêu anh, một kẻ đáng nguyên rủa và bất hạnh vì đã để mất em! Em thấy đấy, em là của anh, em là một nửa tâm hồn anh, đã từ lâu tâm hồn anh đi tìm một nửa tâm hồn khác hòa nhập làm một. Khi ở trên đảo Bourbon em mơ ước về một người bạn trai thì đó là em mơ tưởng về anh, khi em nghĩ đến người chồng sau này và một cơn run sợ hãi và hy vọng nhè nhẹ lan truyền trong tâm hồn của em thì người chồng ấy phải là anh. Em không

nhận ra anh ư? Em không có cảm tưởng là sua hai chục năm bây giờ ta mới gặp lại nhau ư? Lẽ nào anh không nhận ra em, hồi thiên thần của anh, khi em dùng tấm khăn voan của em cầm máu cho anh, khi em đặt tay em lên tim anh để truyền hơi ấm và sự sống cho nó? À, anh thì anh nhớ rõ lắm. Lúc mở mắt ra, anh tự nhủ: "Nàng đây rồi! Chính là nàng đúng như ta đã gặp trong tất cả các giấc mơ của ta, trắng muốt, u sầu và nhân đức. Nàng là của ta, của riêng ta, chính nàng phải đem đến cho ta những hoan lạc chưa từng có". Và ngay cả sự sống thể xác mà anh vừa lấy lại được cũng là nhờ có em. Chúng ta đoàn tụ lại với nhau không phải do hoàn cảnh bình thường, em thấy đấy. Cũng không phải do tình cờ hay sự đổi thay bất thường, đấy là định mệnh và là cái chết đã mở cho anh cánh cửa vào cuộc đời mới này. Chính chồng em, ông chủ của em, vâng theo số mệnh của ông ta, đã tự tay mang anh vào nhà khi toàn thân anh đẫm máu và ném anh xuống dưới chân em mà rằng: "Đây là dành cho bà đấy". Bây giờ không gì có thể bắt chúng ta chia lìa!

- Ông ấy có thể bắt chúng ta chia lìa! - bà Delmare vội ngắt lời, nàng bị lôi cuốn theo cảm xúc mạnh mẽ của người tình, thích thú nghe anh ta nói  
- Hỡi ôi, hỡi ôi! Anh không biết ông ấy, đấy là một người không biết tha thứ, một người không thể đánh lừa được. Raymon, ông ấy sẽ giết anh!

Nàng nép vào ngực anh ta mà khóc. Raymon say mê ôm ghì lấy nàng:

- Ông ta cứ việc đến đây - anh kêu lên - ông ta cứ việc mà giằng lấy hạnh phúc của anh trong lúc này! Anh bắt chấp ông ta! Em cứ ở đây, Indiana, cứ áp mình vào trái tim anh, đấy là chỗ trú ẩn và nơi nương tựa của em. Hãy yêu anh, như vậy anh sẽ trở nên bất khả xâm phạm. Em biết rõ rằng người đó không thể giết nổi anh; trước đây đã có lần anh ở trước mũi súng của ông ta, không có cách gì phòng vệ. Nhưng mà em, thiên thần nhân hậu của anh đã bay lượn trên mình anh và xòe cánh che chở cho anh. Cứ mạnh dạn lên, đừng sợ gì cả, chúng ta sẽ có cách gạt bỏ cơn tức giận của ông ta, và bây giờ thậm chí anh không lo sợ cho em, vì anh sẽ ở bên em.



Khi tên bạo chúa ấy muốn áp bức em, anh sẽ ra tay bên vực em, nếu cần, anh sẽ giải thoát cho em khỏi cái luật lệ tàn bạo của ông ta. Em có muốn anh giết chết ông ta không? Hãy nói với anh rằng em yêu anh, anh sẽ giết ông ta, nếu em muốn ông ta phải chết...

- Anh làm tôi run lên, anh im đi! Nếu anh muốn giết chết một người nào đó thì cứ giết tôi đi còn hơn, vì tôi đã được sống ra sống trong cả một ngày, và tôi không mong muốn gì hơn...

- vậy thì hãy chết đi, nhưng là chết vì hạnh phúc - Raymon kêu lên, và môi anh ta gắn vào môi Indiana.

Nhưng đây là trận bão quá phũ phàng đối với cái cây yếu ớt như thế: nàng tái nhợt đi, áp tay lên tim và ngất lịm.

Thoạt đầu, Raymon tưởng chừng sự âu yếm của anh ta đã làm máu lại tuôn chảy trong những đường mạch giá băng của nàng; nhưng mặc dù anh ta tới tấp hôn lên tay nàng mà không ăn thua gì, dù anh ta đã gọi nàng bằng những tên âu yếm nhất cũng vẫn vô hiệu. Đây không phải là cơn ngất giả vờ như thường thấy ở phụ nữ. bà Delmare vốn ốm nặng từ lâu, thường hay bị những cơn thần kinh kéo dài mấy giờ liền. Raymon thất vọng, đành gọi người đến cứu. Anh ta lắc chuông. Cô hầu phòng chạy vào; nhưng cái lọ nhỏ cô mang đến tuột khỏi tay cô và một tiếng thét buột ra từ lồng ngực cô khi cô nhận ra Raymon. Anh ta nhanh trí lấy lại được bình tĩnh, đến gần và nói nhỏ vào tai cô:

- Kín tiếng chứ, Noun! Anh biết em ở đây, anh đến với em mà! Anh không ngờ lại gặp bà chủ của em ở đây, anh tưởng bà ta đi dự vũ hội. Anh xô vào đây khiến bà ta khiếp sợ, vì thế bà ta ngất đi. Hãy thận trọng, anh tháo lui đây.

Raymon linh vội, để lại cho người phụ nữ ấy một điều bí mật hẳn phải mang lại tuyệt vọng cho tâm hồn người kia.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 7

Sáng hôm sau ngủ dậy, Raymon nhận được lá thư thứ hai của Noun. Lá thư này anh ta không khinh miệt ném đi, trái lại anh ta vội vàng mở ra - nó có thể nói với anh ta về bà Dlemare. Quả thật, đây là vấn đề gay go cho anh: hai cuộc tình vụng trộm gần với nhau như thế đã đẩy Raymon vào tình cảnh khó xử lý biết bao! Điều bí mật của cô gái trẻ không thể nào giấu diếm được nữa. Nội đau khổ và sợ hãi làm má cô hóp đi: bà Delmare đã nhận thấy tình trạng ốm yếu ấy của cô mà không rõ nguyên nhân. Cô sợ tính nghiêm khắc của đại tá, nhưng còn sợ sự dịu dàng của bà chủ hơn. Cô biết chắc bà chủ sẽ tha thứ cho cô, nhưng cô có thể chết vì xấu hổ và đau đớn khi phải thú nhận chuyện này. Cô sẽ ra sao nếu Raymon không tìm cách tránh cho cô nỗi ô nhục nhất định sẽ đổ lên đầu cô. Cuối cùng anh có bốn phận lo cho cô, hoặc giả cô sẽ đến sụp xuống chân bà Delmare và kể hết với bà.

Nỗi sợ hãi ấy ảnh hưởng mạnh đến de Ramière. Mọi quan tâm đầu tiên của anh ta là làm cho Noun xa bà chủ.

- Không được nói gì khi chưa có sự ưng thuận của tôi - anh ta trả lời Noun - Tối nay cố gắng đến Lagny, tôi sẽ có mặt.

Trên đường đến đấy, anh ta nghĩ ngợi xem mình phải xử sự như thế nào. Cô khá tinh táo để không trông mong vào một sự cứu vãn không thể có được. Cô không bao giờ dám thốt lên tiếng cầu xin, vì cô là con người kín đáo và độ lượng, bởi thế Raymon cảm thấy mình chỉ có lỗi phần nào. Anh ta tự nhủ rằng anh ta hoàn toàn không đánh lừa cô gái, Noun hẳn phải thấy trước thân phận của cô và nhiều lần nghĩ về điều đó. Raymon không

hề bối rối dù có phải xé nửa tài sản cho cô gái đáng thương; anh ta sẵn lòng làm cho cô trở nên giàu có; gánh cho cô mọi nỗi lo toan mà sự tế nhị gợi ý cho anh. Điều hết sức gay cho anh ta là anh ta buột phải nói với cô rằng anh ta không yêu cô, bởi vì anh ta không biết lừa dối. Nếu như lúc này cách xử sự của anh ta có vẻ hai mặt và quý quyết thì tấm lòng anh ta vẫn chân tình như xưa nay. Anh ta yêu Noun vì tình dục; anh ta yêu bà Delmare với tất cả tâm hồn. Cho đến lúc này, anh ta không hề nói dối người này lẫn người kia. Vậy thì bây giờ đừng nói dối, và Raymon cũng cảm thấy không thể tiếp tục lừa dối Noun tội nghiệp và giáng cho cô một nỗi thất vọng nặng nề. Anh ta phải chọn giữa sự hèn nhát và sự dã man. Raymon hết sức bất hạnh. Anh ta đến gần công vườn hoa Lagny mà chưa quyết định được gì cả.

Về phần Noun, có lẽ cô không trông mong được trả lời mau như thế, do đó cô lại có đôi chút hy vọng.

"Anh ấy vẫn còn yêu ta - cô tự nhủ - anh ấy không muốn bỏ ta. Anh ấy có phần nào lãng quên ta, chuyện ấy cũng dễ hiểu thôi. Ở Paris, giữa những cuộc hội hè, ở đấy tất cả phụ nữ đều yêu anh, àm anh xứng đáng được như thế, anh đã có lúc bị lôi cuốn, lạc tình với cô gái Creole tội nghiệp. Than ôi, ta là cái gì kia chứ, ta có đáng để anh vì ta mà bỏ qua những phu nhân quyền quý xinh đẹp và giàu sang hơn ta không? Ai mà biết được - cô nghĩ một cách ngây thơ - Chưa biết chừng hoàng hậu nước Pháp cũng còn mê nh ấy đấy chứ".

Nghĩ đến sự lộng lẫy có sức cám dỗ như thế nào đối với người tình của mình, Noun tìm ra một cách để anh ta thích mình hơn. Cô điện xiêm áo của bà chủ, nhóm lửa sưởi thật to trong buồng ngủ bà Delmare ở Lagny, trang hoàng lò sưởi bằng những bông hoa đẹp nhất có thể tìm được trong nhà kính ươm cây, bày sẵn hoa quả và các thứ rượu vang, tóm lại là bày biện đủ mọi kiểu cách trong phòng khách của phụ nữ, điều mà trước kia cô chưa hề nghĩ tới. Và khi ngắm mình trong tấm gương lớn, cô tự thấy cô đẹp hơn những bông hoa cô dùng để trang điểm.

Cô nghĩ:

"Anh ấy vẫn nhắc đi nhắc lại rằng ta chẳng cần trang sức mới đẹp; và không một phụ nữ nào trong triều, dù là chói ngời kim cương, lại đáng giá bằng một nụ cười của ta. Nhưng bây giờ, những phụ nữ ấy, mà trước kia anh không coi ra gì, lại thu hút được anh. Ôi được, ta hãy vui tươi lên, hãy hôn hờ và vui vẻ; có thể đêm nay ta sẽ giành được tất cả tình yêu của anh ấy".

Raymon để ngựa ở căn nhà nhỏ của người thợ đốt than ở trong rừng, đi vào vườn hoa, vì anh ta có chìa riêng. Lần này, anh ta không có nguy cơ bị bắt chộp như một tên ăn cắp. Hầu hết gia nhân đã đi theo chủ. Anh ta đã giải bày chuyện riêng của mình với người coi vườn, và anh biết tất cả các khu vực quanh Lagny như chỗ ở riêng của anh ta.

Đêm lạnh lẽo, sương mù bao trùm dày đặc cây cối trong vườn hoa. Raymon phải khó khăn lắm mới phân biệt được những thân cây đen đen trong làn sương trắng khoác lên cây cối bộ áo mờ ục.

Anh ta đi lang thang trong một thời gian trên những lối đi ngoằn ngoèo, rồi mới tìm được cửa cái chòi nhỏ ở đây Noun đang chờ anh ta. Cô tới đón anh, mặc tấm áo lông với chiếc mũ bô dài trên đầu.

- Chúng ta không thể ở đây được - cô nói với anh ta - lạnh quá. Theo em, đừng nói gì cả.

Raymon cảm thấy hết sức ghê tởm khi bước vào nhà bà Delmare với tư cách là người tình của cô hầu phòng của nàng. Tuy thế anh ta đành nhượng bộ. Noun đi trước anh, bước nhẹ nhàng, và cuộc gặp gỡ này có ý nghĩa quyết định.

Cô dẫn anh ta qua sân, dụ lũ chó im tiếng, mở cửa không tiếng động và cầm tay anh ta, lặng lẽ đưa anh ta qua những hành lang tăm tối; cuối cùng cô kéo anh ta vào một căn buồng tròn, thanh nhã và giản dị; ở đây có

những cây cam trổ hoa hương thơm ngọt ngào; những cây nến trắng muốt cháy sáng trên giá nhiều ngọn.

Noun đã bứt cánh hoa hồng Bangan rắc trên sàn ván, đi-văng rải hoa violet, làn hơi ấm dịu dàng thấm vào từng lỗ chân lông, pha lê lấp lánh trên bàn giữa đám quả lẳng lơ kho những lườn thịt hồng mang chen lẫn với lớp rêu xanh trong lẵng quả.

Quáng mắt vì đột ngột, chuyển từ bóng tối ra ánh sáng chói lọi, Raymon đứng ngậy ra một lúc nhưng nah ta chẳng mất nhiều thời gian để hiểu mình đang ở đâu. Khiếu thâm mỹ tao nhã và sự giản dị tinh tuyền của cách bày biện những cuốn sách về tình yêu và du lịch rải rác trên các giá gỗ đào hoa tâm, cái khung căng tấm thêu rất đẹp và tươi tắn, tác phẩm của sự kiên nhẫn và u sầu; có đàn thụ cầm mà dây đàn dường như con rung lên những bài ca chờ đợi và buồn rầu; những bức chạm khắc miêu tả mỗi tình đồng quê của Paul và Verginie, những đỉnh cao của đảo Bourbon và những dải bờ xanh của Saint Paul; nhưng trước hết là chiếc giường nhỏ nửa kín nửa hở dưới những tấm ri-đô bằng út xơ lin, chiếc giường trắng và tinh tuyền như giường trinh nữ, ở đầu giường có vật trang trí tuồng như chùm lá khước - một tán lá cọ có lẽ bẻ từ một cây nào ở quê hương, tất cả đều cho biết về bà Delmare, và Raymon rùng mình xúc động kỳ lạ khi nghĩ rằng người phụ nữ mặc măng-tô dẫn anh ta đến đây có lẽ chính là Indiana. Ý tưởng kỳ quái ấy dường như được xác định khi anh ta thấy trong tấm gương trước mặt hình ảnh một người vận đồ trang điểm lộng lẫy, cái bóng hư ảo của một phụ nữ đến vũ hội, bỏ áo choàng để phô bày tấm thân rực rỡ hở hang dưới ánh đèn lấp lánh. Nhưng đây chỉ là sai lầm trong chốc lát; Indiana kín đáo hơn, bộ ngực vừa phải của nàng ẩn dưới tấm nịt ngực ba lớp the mỏng, có thể nàng sẽ trang điểm mái tóc bằng hoa trà tươi, nhưng không theo kiểu hỗn độn và khêu gợi như thế; nàng có thể đi giày xa tanh; nhưng bộ áo váy của nàng không phơi bày lộ liễu như thế những bí mật của bộ đùi xinh xắn của nàng.

Noun to khỏe hơn bà chủ, nom rõ ràng là diện bộ cánh đi mượn. Cô duyên dáng, nhưng đó là cái duyên dáng không cao quý; cô đẹp như một phụ nữ, chứ không phải như một nàng tiên, cô hứa hẹn khoái cảm chứ không phải lạc thú thanh cao.

Raymond, sau khi đã xem xét kỹ cô gái trong tấm gương mà không quay đầu lại, liền đưa mắt nhìn tất cả những gì có thể cho anh ta một hình ảnh thuần khiết hơn của Indiana: những nhạc cụ, những bức họa, chiếc giường hẹp thanh tán. Anh ta ngây ngất vì một mùi hương thaong thoảng nàng còn để lại nơi thiêng liêng này, anh ta rùng mình ao ước nghĩ đến ngày Indiana sẽ tự tay mở khóa động đào này cho anh.

Còn Noun khoanh tay đứng sau lưng mê mải ngắm anh ta, tưởng như anh bị cám dỗ bởi những cố gắng của cô để được vừa lòng người yêu.

Nhưng cuối cùng anh ta phá tan sự im lặng:

- Tôi cảm ơn em về tất cả những gì em đã sửa soạn cho tôi - anh ta nói với Noun - Đặc biệt tôi cảm ơn em đã đưa tôi vào đây, nhưng tôi vui thích vì sự bất ngờ đáng yêu này như thế đủ rồi. Ta ra khỏi căn buồng này đi, chúng ta ở đây không đúng chỗ, ta phải tôn trọng bà Delmare, bà ấy đang vắng mặt.

- Như vậy thật là ác quá - Noun nói, có vẻ không hiểu anh ta, nhưng cô nhìn thấy vẻ lạnh lùng và không hài lòng của anh ta - Thật là ác, vì em hy vọng sẽ làm ông vui thích; vậy mà ông lại xua đuổi em.

- Không, Noun yêu quý, tôi không bao giờ xua đuổi em, tôi đến đây để nói chuyện nghiêm chỉnh với em và bày tỏ với em tình mến thương của tôi. Tôi cảm ơn em muốn làm cho tôi vui thích, nhưng em trang điểm bằng tuổi trẻ của em và duyên dáng tự nhiên thì tôi thích hơn là thấy em mang đủ những đồ trang sức vay mượn này.

Nàng hiểu ra một phần và khóc.

Em thật đến khổ - nàng nói với anh ta - em tự căm ghét mình, vì ông không thích em nữa... Đáng lẽ em phải thấy trước là ông sẽ chóng chán em, một cô gái tội nghiệp và vô học. Em không trách gì ông hết! Em biết rõ là ông không thể lấy em làm vợ, nhưng nếu ông vẫn yêu em như trước, em sẽ hy sinh tất cả mà không hối tiếc gì, sẽ chịu đựng hết không phàn nàn gì. Hời ôi, đời em đi đứt rồi, em mất hết danh dự rồi... Có lẽ em sẽ bị đuổi. Em sẽ cho ra đời một sinh mạng còn bất hạnh hơn em, sẽ không ai thương xót em. Mỗi người đều tự cho là có quyền giày đạp em... Không sao, em sẽ vui sướng cam chịu số phận nếu như ông vẫn yêu em.

Noun nói một lúc lâu đại loại như vậy. Có lẽ cô không dùng những lời đúng như vậy, nhưng cô nói chính những điều như thế, một trăm lần thăm thía hơn những gì tôi có thể thuật lại với các bạn. Bí quyết đó của sự hùng biện ở đâu bỗng đến với trí óc dốt nát và chưa được khai hóa trong cơn thác loạn của một niềm đam mê thật sự và một nỗi đau sâu xa... Chính khi đó, lời nói có một giá trị khác hẳn so với tất cả tình huống khác của cuộc sống. Chính khi ấy, những lời tầm thường trở nên cao cả do tình cảm gói ghém trong đó và do cách biểu cảm. Khi ấy trong cơn cảm xúc cuồng nhiệt, người phụ nữ thuộc tầng lớp thấp kém nhất nói năng thống thiết hơn và giàu sức cảm hóa hơn người phụ nữ mà sự giáo dục đã dạy cho thói quen tự kiểm chế và dè dặt.

Raymon thích trí vì đã khơi được một mối tình cảm tận tụy như thế, và niềm biết ơn, sự thương cảm cùng một chút kiêu hãnh đã làm cho tình yêu sống lại giây lát trong anh ta.

Noun nghẹn ngào ứa nước mắt; cô dứt bỏ những bông hoa trang điểm trên đầu, mái tóc dài của cô xõa tung xuống đôi vai đầy đặn, đẹp choáng váng. Nếu thân phận nô lệ và những đau khổ của bà Delmare không làm cho nàng đẹp thêm lên thì lúc này Noun đẹp hơn Indiana bội phần. Cô lộng lẫy trong nỗi đau và tình yêu. Raymon bị chinh phục, kéo cô về phía mình, đặt cô ngồi lên ghế xôpha cạnh mình và dịch chiếc bàn con có đặt mấy

chiếc bình lại gần cô, để nhỏ vài giọt nước hoa cam vào chiếc cốc bạc có mạ vàng.

- Anh hãy yêu em như trước - cô vừa nói vừa say mê ôm lấy đầu gối anh ta - hãy nói với em lần nữa rằng anh yêu em, như vậy sẽ chữa lành được vết thương đau, sẽ được cứu vớt. Hãy ôm hôn em như trước kia, thì dù có làm hỏng cả cuộc đời để đem lại cho anh vài ngày vui thì em cũng không tiếc.

Cô vòng đôi tay tươi mát nước da bánh mật ôm lấy mặt anh, trùm lên anh ta mái tóc dài của mình; cô mặt to đen láy của cô ném cho anh ta niềm tương tư cháy bỏng, niềm ham muốn nồng nàn, sự khoái trá thuần túy phương đông có thể lấn áp mọi cố gắng của ý chí, mọi suy xét tinh vi. Raymon quên hết mọi sự, cả những quyết định của anh, cả tình yêu mới, cả nơi anh ta đang có mặt. Anh âu yếm Noun một cách cuồng nhiệt. Anh uống chung cốc với nàng, những loại rượu vang mạnh trước mắt họ cuối cùng đã làm họ mất lý trí.

Dần dần, kỷ niệm mơ hồ, chập chờn về Indiana hiện lên trong đầu óc choáng váng men rượu của Raymon. Hai tấm gương phản chiếu lẫn nhau một chuỗi vô tận hình ảnh của Noun, tạo nên cảm giác như thể ở đây có cả nghìn bóng ma. Raymon cố tìm ra trong đáy sâu của chuỗi phản xạ kếp ấy một hình dáng thanh mảnh hơn, và anh tưởng chừng cái bóng cuối cùng mờ nhòa của Noun là vóc dáng thanh tú mềm mại của bà Delmare

Noun choáng váng vì những đồ uống kích thích mạnh mà cô không quen dùng, không còn hiểu được những lời kỳ dị của người tình nữa. Nếu cô chưa say như anh, cô đã hiểu được rằng ngay lúc cuồng nhiệt nhất, Raymon nghĩ đến một phụ nữ khác. Cô đã thấy anh hôn tấm khăn quàng và những dải băng mà Indiana đeo, anh hít thở những hương thơm gợi nhớ đến nàng, anh vảy vò trên đôi tay nóng hổi tấm vải phủ trên ngực cô, nhưng cô nhầm tưởng tất cả niềm hoan lạc ấy là vì cô, trong khi Raymon nhìn cô chỉ thấy bộ váy của Indiana. Khi hôn mái tóc đen của cô, anh tưởng mình



hôn mái tóc đen của Indiana. Trong ngọn lửa rượu Punch mà bàn tay noun vừa đốt lên, anh nhìn thấy Indiana. Chính nàng mời gọi anh và cười với anh sau những tấm rèm mút-xơ-lin trắng muốt, anh vẫn mơ đến Indiana. Ngay cả khi rộn rục vì tình và vì rượu, anh kéo cô gái Creole đầu tóc rối bù lên chiếc giường nhả nhận không một vết dơ này.

o O o

Khi Raymon thức dậy, ánh rạng đông mờ nhạt đã lọt qua khe cửa sổ, anh vẫn chìm đắm hồi lâu trong trạng thái ngỡ ngàng mơ hồ, không nhúc nhích, và như thể trong giấc ngủ mơ màng, anh ngắm nghía nơi anh đang có mặt, chiếc giường anh nằm. Căn buồng của bà Delmare đã được thu xếp hoàn toàn ngăn nắp. Lúc đi ngủ, Noun là bà chúa ở nơi này, buổi sáng trở dậy, Noun trở thành cô hầu phòng. Cô đã dọn hết hoa đi và dẹp hết những gì còn lại sai bữa ăn hôm qua; bàn ghế đã được sắp đặt đàu vào đấy, không có gì tiết lộ cuộc truy hoan đêm hôm qua, và căn buồng của Indiana lại có vẻ trong trắng và đoan trang.

Hồ thẹn và day dứt, anh ta trở dậy và muốn đi, nhưng anh ta đã bị nhốt: cửa sổ ở độ cao 30 piê, và anh buột phải ở lại đây, lòng ân hận như Ixion bị trói vào chiếc bánh xe.

Anh quỳ xuống, quay mặt về phía chiếc giường nhàu nát đã bị ô uế, nó khiến anh ta đỏ mặt.

- Ôi, Indiana! - anh ta kêu lên, vắn xéo hai tay - Anh làm nhục em như thế đủ chưa nhỉ? Liệu em có thể tha thứ cho anh về sự biêu riếu như thế này không? Cho dù em có tha thứ đi nữa, thì anh cũng sẽ không tha thứ cho mình điều đó. Hãy khước từ anh đi, Indiana hiền dịu và cả tin, bởi vì em không biết em định trao cái trong trắng báu ngọc của em vào tay một kẻ xấu xa và thô bỉ như thế này! Hãy xua đuổi anh đi, hãy chà đạp anh dưới chân, anh đã không tôn trọng nơi àm tiết hạnh thiêng liêng của em hàng ngày nương nấu; anh đã say sưa vì các loại rượu vang của em, như một

thằng hầu bên người đầy tớ gái của em. Anh đã làm bẩn bộ áo của em bằng hơi thở như nuốc của anh và làm bẩn cái áo nịt trong trắng của em bằng những cái hôn bí ối lên ngực một phụ nữ khác; anh đã không e sợ đầu độc sự thư thái trong những đêm cô đơn của em, đã không ngại trút ảnh hưởng của sự căm dỗ và gian dâm lên chiếc giường này mà ngay đến chồng em cũng phải tôn trọng. Từ nay em có thể nào tìm được sự yên ổn sau những tấm riđô mà anh đã nhạo báng sự bí ẩn của chúng? Những giấc mơ uế tạp nào, những ý nghĩ chua chát và nung nấu nào giờ đây sẽ ám ảnh đến trí óc em làm nó khô héo đi? Những bóng ma nào của sự đòi trụy và trâng tráo sẽ bò lên tấm vải giường trắng nơi em nằm? Và giấc ngủ của em, trong trắng như giấc ngủ trẻ thơ, bây giờ còn sự thánh thiện thanh tịnh nào muốn che chở cho nó nữa? Chẳng phải anh đã làm cho đấng thiên thần hộ vệ nơi đầu giường của em phải bỏ chạy hay sao? Phải chăng anh đã mở cửa cho con quỷ dâm dăng lọt vào khuê phòng của em? Phải chăng anh đã bán tâm hồn em cho nó? Liệu sự cuồng nhiệt đang thiêu đốt cơ thể cô gái Creole dâm dật này rồi có dính chặt vào thân thể em như chiếc áo của Dejanya không? Ôi, khốn khổ thân tôi! Tôi là kẻ tội lỗi khốn khổ! Ước gì tôi có thể dùng máu rửa sạch nỗi hổ thẹn tôi đã để lại trên chiếc giường này.

Raymon khóc, nước mắt nhỏ xuống giường.

Lúc đó Noun vào, đầu choàng khăn marda và đeo tạp dề. Thấy Raymon quỳ gối, cô tưởng anh cầu nguyện. Cô không biết rằng những người thuộc giới thượng lưu không cầu nguyện. Cô im lặng đứng chờ anh hạ cổ chú ý đến sự hiện diện của cô.

Thấy cô gái, Raymond bối rối và tức giận, không đủ can đảm để mắng cô, không đủ sức nói với cô một lời thân mật.

- Tại sao em nhốt tôi ở đây? - cuối cùng anh ta nói với Noun - Em có nghĩ đến việc trời đã sáng rõ rồi và tôi không thể ra về mà không làm hại đến thanh danh của em không?

- Thế thì ông đừng ra về - Noun nói với vẻ âu yếm - Nhà không có ai, chẳng ai có thể phát hiện ra ông. Người làm vườn không bao giờ đến phần nhà phía này, và chỉ riêng em có chìa khóa, ông sẽ ở đây với em hôm nay nữa, ông là tù bình của em.

Sự áp đặt như thế khiến Raymon thất vọng; anh ta chỉ còn cảm thấy gớm ghét người tình của mình. Nhưng đành phải cam chịu thôi, và có lẽ bất chấp mọi sự dằn vò mà anh ta phải trải qua trong căn buồng này, một sức lôi cuối không thể cưỡng nổi giữ anh ta ở lại.

Khi Noun ra ngoài lo bữa điểm tâm, dưới ánh sáng ban ngày, anh bắt đầu xem xét những bằng chứng không lời này về sự cô đơn của Indiana. Anh mở những cuốn sách của nàng, giở những tập album của nàng, rồi vội vàng đóng lại. Anh ta sợ một lần nữa nhạo báng và xúc phạm đến sự bí ẩn của nàng. Rồi anh ta bắt đầu đi lại trong buồng và nhận thấy trên tấm panô bằng gỗ đối diện với giường của bà Delmare một bức tranh lớn trong cái khung sang trọng, phủ tấm sa hai lớp.

Có lẽ đây là chân dung Indiana. Raymon khao khát xem bức tranh, quên hết mọi đắn đo, trèo lên chiếc ghế, tháo kim gài tấm vải và ngạc nhiên nhìn thấy bức chân dung toàn thân của một người đàn ông trẻ đẹp.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 8

- Tôi có cảm giác là khuôn mặt này quen quen - anh ta nói với Noun, cố làm ra vẻ thân thiện.

- Ôi, thưa ông - cô gái đặt lên bàn bữa điểm tâm vừa mang đến - ông muốn biết rõ chuyện kín của bà chủ, như vậy rất không tốt.

Câu trả lời ấy khiến Raymon tái mặt.

- Chuyện kín? - anh ta nói - Nếu đó là chuyện kín thì hẳn là em được người ta thổ lộ cho biết. Noun, em càng có lỗi gấp bội vì đã đưa anh vào căn buồng này.

-Ồ, không, đấy không phải là chuyện kín - Noun mỉm cười nói - Bởi vì chính ông Delmare đã giúp treo bức chân dung của sir Ralph lên đây. Chẳng lẽ ông chòng hay ghe như thế mà bà ấy lại có thể có chuyện bồ bịch được sao?

- Sir Ralhp? Em nói thế phải không? Sir Ralph là ai?

- Sir Rodolphe Brown, anh họ của bà chủ, người bạn thời thơ ấu, em có thể nói là bạn của em nữa, ông ấy tốt lắm.

Raymon ngạc nhiên và lo ngại xem xét bức tranh.

Chúng tôi đã nói rằng sir Ralph, nếu không kể đến diện mạo, là một người khá đẹp trai, trắng trẻo và hồng hào, tầm vóc cao, tóc dày rậm, trang phục bao giờ cũng không chê vào đâu được, và nếu không thể làm quay

cuồng mọi đầu óc mơ mộng thì ít ra cũng có thể thỏa mãn tính khoe khoang của một đầu óc thiết thực. Vị huân tước tính tình ôn hòa mặc bộ y phục đi săn, gần như chúng ta đã thấy trong chương đầu của câu chuyện này và vây quanh ông ta là một đàn chó, đứng đầu là con Ophelia vì nó có bộ lông xám bạc mịn mượt như lụa và là giống chó Excot thuần chủng. Sir Ralph một tay cầm chiếc kèn săn, tay kia cầm cương một con ngựa Anh tuyệt đẹp, sắc xám có đốm, choán hầu hết hậu cảnh của bức tranh. Đây là một bức tranh vẽ khéo tay lạ lùng, một bức tranh gia đình thật sự với tất cả sự hoàn hảo của những chi tiết, với tất cả sự giống thực ấu trĩ, tất cả sự tỉ mỉ phàm tục; một bức chân dung có thể khiến người vú nuôi cảm động đến ứa nước mắt, khiến chó sủa toáng lên và làm cho người thợ may khoái trá đến ngây người. Trên đời này chỉ có một vật xoàng xĩnh hơn bức chân dung ấy: đó là nguyên mẫu.

Tuy nhiên, nó làm cho Raymon tức điên lên:

"Thế là cái quái gì! - anh ta nghĩ - Gã người Anh trẻ tuổi và chất phác này có cái đặc ân được ở trong căn buồng kín đáo nhất của bà Delmare. Hình ảnh nhạt nhẽo của hắn luôn luôn ở đây, lạnh lùng chứng kiến những lúc riêng tư nhất trong đời nàng! Hắn quan sát nàng, canh giữ nàng, theo dõi mọi cử chỉ của nàng, ám ảnh nàng từng giờ? Ban đêm hắn thấy nàng ngủ và chộp được điều bí mật trong những giấc mơ của nàng. Buổi sáng, khi nàng rời khỏi giường, mặc tuyền đồ trắng và toàn thân run rẩy, hắn nhìn thấy bàn chân trần xinh xắn của nàng đặt xuống thảm; cả khi nàng thận trọng vận xiêm áo, khi nàng khép những tấm rèm cửa sổ, ngăn cấm cả ánh sáng ban ngày đột nhập quá lộ liễu; khi nàng tin chắc nàng chỉ có một mình, người ngoài không ai nhìn thấy, thì cái hình người trâng tráo này vẫn ở đây, thỏa thuê ngắm nghía vẻ duyên dáng của nàng. Người đàn ông đi ủng này có mặt khi nàng thay xiêm áo và điểm trang!"

- Bức tranh luôn phủ tấm vải mỏng này à? - anh ta hỏi cô hầu phòng.

- Luôn luôn như vậy, khi bà ấy vắng mặt. Nhưng ông khỏi nhọc công phủ lại, mấy hôm nữa bà ấy lại về rồi.

- Nếu như vậy thì Noun ạ, em rất nên nói với bà ấy rằng bộ mặt này có vẻ hỗn xược... Ở địa vị của bà Delmare, tôi sẽ chỉ bằng lòng để hẳn ở đây sau khi đã chọc thủng mắt hẳn... Nhưng đây là một thói ghen tuông thô lỗ của những ông chồng. Họ tưởng tượng ra đủ điều và chẳng hiểu gì cả.

- Cớ sao ông không ưa khuôn mặt của ông Brown tốt bụng này? - Noun vừa nói vừa sửa sang lại giường của bà chủ - Đây là một ông chủ rất tốt. Trước kia em không ưa ông ấy lắm, vì em luôn luôn nghe thấy người ta nói với bà là ông ấy ích kỷ, nhưng từ ngày ông ấy săn sóc ông...

- Quả có vậy - Raymon ngắt lời - Chính ông ta đã cứu giúp tôi, bây giờ thì tôi nhận ra ông ta rồi... Nhưng ông ta đã quan tâm đến tôi chỉ là do yêu cầu của bà Delmare...

- Bà chủ của em tốt lắm! - Noun đáng thương nói - Ở gần bà ấy ai mà không trở nên tốt bụng.

Khi Noun nói về bà Delmare, Raymon nghe với niềm thích thú mà cô không ngờ tới.

Ngày trôi qua khá êm thắm, Noun không dám đưa câu chuyện về mục đích thực của nó. Cuối cùng, gần tối, cô đã có một cố gắng buộc anh ta phải nói ra ý định của anh ta.

Raymon chỉ muốn gạt bỏ một người làm chứng nguy hiểm và một người phụ nữ mà anh ta không yêu nữa. Nhưng anh ta muốn chu cấp cho cô và lo sợ đề nghị với cô những đền bù hết sức hào phóng...

Đây là sự xúc phạm cay đắng đối với cô gái tội nghiệp. Cô bứt tóc và hẳn là sẽ đập đầu vào tường nếu Raymond không dùng sức mạnh giữ cô lại. Khi đó, vận dụng tất cả nguồn dự trữ ngôn từ và trí tuệ được thiên nhiên

phú cho, anh ta thuyết phục cô rằng sự giúp đỡ anh ta đề ra không phải là cho cô, mà cho đứa bé cô sắp sinh ra.

- Đây là bốn phận của tôi - anh nói với cô - Tôi đưa cho em là để cho đứa bé được hưởng quyền thừa kế, và em sẽ có lỗi với nó nếu vì một sự cao thượng không phải lỗi mà em khước từ.

Noun nguôi nguôi, cô lau nước mắt.

- Vâng, được - cô nói - Em sẽ nhận nếu ông hứa là ông vẫn yêu em như trước. Nỡ vì nếu ông làm tròn bốn phận với đứa trẻ thì ông cũng xong nợ với người mẹ. Với đứa bé, tiền ông cấp đỡ sẽ giúp nó sống được, nhưng sự lạt tình của ông sẽ giết chết em. Ông không thể cho em ở cạnh ông để hầu hạ ông sao? Ông thấy đấy, em không khó tính; em không ham hố điều mà một phụ nữ khác ở địa vị em có thể khôn khéo dành được. Nhưng hãy cho phép em làm đầy tớ của ông. Hãy đưa em vào làm người hầu hạ mẹ ông. Bà cụ sẽ hài lòng về em; em cam đoan với ông đấy, dù ông không yêu em nữa thì ít ra em cũng sẽ còn được nhìn thấy ông.

- Điều em đòi hỏi không thể thực hiện được, Noun yêu quý ạ. Trong tình trạng hiện nay, em không thể nghĩ đến chuyện đi làm cho ai; thêm nữa đánh lừa mẹ tôi, lợi dụng lòng tin của mẹ là điều hèn hạ mà tôi không bao giờ chịu làm. Em hãy đi Lyon hay Bordeaux; tôi sẽ lo liệu để em không thiếu thốn chút gì, cho đến khi em có thể xuất hiện trước mặt mọi người. Khi ấy tôi sẽ thu xếp cho em đến ở nhà mấy người quen của tôi, thậm chí ở Paris, nếu em muốn... nếu em cứ nhất định muốn ở gần tôi... nhưng sống chung dưới một mái nhà thì không thể được.

- Không thể được! - Noun nói, hai tay vịn vào với nhau vẻ đau đớn - Em thấy rõ là ông khinh em, ông xấu hổ vì em... Thế thì không đâu, em sẽ không đi xa, em không đi đâu cả, một thân một mình và túi nhọc, bị ruồng bỏ và chết ở một thành phố xa xôi nào đó, trong khi đó ông sẽ quên hẳn

em. Em cần quái gì danh dự! Em chỉ muốn giữ được tình yêu của ông thôi!...

- Noun, nếu em sợ tôi đánh lừa em thì ta sẽ cùng đi với nhau. Chúng ta cùng đi một xe đến chỗ mà em chọn. Bất cứ nơi nào, trừ Paris và ở nhà tôi, tôi sẽ đi theo em, tôi sẽ hết lòng chăm sóc em cho tròn bổn phận của tôi...

- vâng, để rồi ông bỏ em ở nơi xa lạ ngay sau hôm tới, như trút bỏ một gánh nặng vô ích! - cô vừa nói vừa mỉm cười chua chát - Không, thưa ông, không! Em ở lại: em không muốn một lúc mất hết! Nếu đi theo ông, em sẽ phải lìa bỏ con người mà em yêu nhất trên đời trước khi biết ông, nhưng em cũng không sợ mất danh dự đến nỗi chịu hy sinh luôn một lúc cả tình yêu lẫn tình bạ. Em sẽ gieo mình xuống dưới chân bà Delmare, nói hết với bà, bà ấy sẽ tha thứ cho em, em biết, bởi vì bà ấy tốt, bà ấy yêu em. Em và bà ấy sinh cùng một ngày, bà ấy là chị em sữa với em. Hai chị em chưa bao giờ xa rời nhau, em sẽ chăm sóc bà ấy, bà ấy sẽ yêu con em, đưa bé tội nghiệp. Biết đâu đấy? Bà ấy không có hạnh phúc được làm mẹ, có thể bà ấy sẽ nuôi nấng dạy dỗ nó như con mình!... A, cứ nghĩ đến chuyện phải lìa xa bà ấy là em muốn phát điên lên: vì đây là người duy nhất trên đời thương em!...

Quyết định ấy khiến Raymond bối rối kinh khủng, liền đó ở sân có tiếng xe ngựa. Noun hoảng sợ chạy ra cửa sổ:

- Bà Delmare! - cô kêu lên - Chạy đi!

o O o

Trong lúc luống cuống không tìm thấy chìa khóa cầu thang bí mật, Noun nắm lấy tay Raymon và hấp tấp chạy ra hành lang. Nhưng họ chưa đi được nửa đường thì nghe thấy có tiếng bước chân trong lối đó. Tiếng bà Delamre nói ở cách họ mười bước, cây nến mà một gia nhân soi đường cho



bà đã hắt ánh sáng chập chờn lên khuôn mặt sợ hãi của họ. Noun vừa kịp trở lui, vẫn kéo theo Raymon, và cùng anh vào buồng ngủ.

Buồng tắm ngăn cách với buồng ngủ bằng một khung cửa kính; có thể trốn tạm ở đấy; nhưng không có cách gì khóa cửa lại được, và bà Delmare bất chợt có thể vào buồng tắm. Để khỏi bị bắt chộp tức thì; Raymon đành phải đâm bổ vào chỗ đặt giường nằm và nấp sau tấm riđô. Bà Delmare chắc chắn không đi nằm ngay và cho đến lúc ấy, Noun có thể tìm được cơ hội cho anh linh ra.

Indiana đi nhanh vào, ném mũ trên giường và ôm lấy Noun, thân mật như chị em. Trong buồng không sáng lắm, thành thử nàng không nhận thấy sự xúc động của người bạn gái.

- Em mong chị phải không? - nàng vừa nói vừa lại gần bếp lửa - Làm sao em biết chị về?

Và nàng nói luôn, không đợi trả lời:

- Ngày mai ông Delmare sẽ về đây. Nhận được thư ông, chị đi ngay. Chị có lý do để gặp ông ấy ở đây, chứ không phải ở Paris. Chị sẽ nói với em sau. Nhưng này, nói đi, chị thấy em không vui vẻ như mọi lúc, khi gặp chị?

- Em buồn - Noun nói, ngồi xuống bên bà chủ, cởi giày cho nàng - Em cũng có điều cần nói với bà, nhưng để sau hẵng hay. Bây giờ mời bà vào phòng khách.

- Ấy không, ôi lạy Chúa! Một ý định kỳ lạ! Rét chết người thế này.

- Không, ở đây có đốt lò sưởi rất ấm.

- Em nằm mơ, chị vừa đi qua đấy.

- Nhưng bữa ăn tối đang chờ bà.

- Chị không muốn ăn, và lại nhà bếp đã làm xong gì đâu. Đi lấy cho chị chiếc khăn quàng lông chị bỏ quên ở xe.

- Lát nữa ạ.

- Sao lại không lấy ngay? Đi ngay đi.

Nàng vừa nói vừa để Noun một cách nghịch ngợm, và Noun thấy cần phải can đảm và bình tĩnh, liền ra ngoài một lát. Nhưng cô gái vừa đi khỏi, bà Delmare liền chốt cửa, và cởi áo choàng lông, đặt lên giường cạnh chiếc mũ. Lúc đó nàng tới gần Raymon đến nỗi anh bất giác lùi lại, nhưng chiếc giường đặt trên những bánh xe nhỏ rõ ràng là rất trơn trượt, liền dịch chuyển với một tiếng động nhẹ. Bà Delmara ngạc nhiên, nhưng không sợ hãi, và nàng tưởng nàng chạm vào giường làm nó bị xô đi, nhưng nàng nghiêng đầu, vén tấm riđô lên một chút và dưới ánh sáng lờ mờ từ lò sưởi hắt ra, nàng thấy cái bóng đàn ông in trên tường.

Kinh hoàng, nàng kêu lên một tiếng, đâm bổ về phía lò sưởi để lấy chiếc chuông gọi người đến cứu. Raymon thà một lần nữa bị coi là kẻ trộm hơn là bị nhận ra trong tình thế này. Nhưng nếu anh ta không chọn cách sau, bà Delmare sẽ gọi người đến và chính nàng sẽ tự làm hại thanh danh của mình. Anh ta hy vọng ở tình yêu của Indiana, vì thế anh ta nhảy bổ đến, tìm cách làm cho nàng đừng kêu lên và lấy đi chiếc chuông của nàng, nói nhỏ với nàng để Noun không nghe thấy, chắc cô ta ở gần đâu đây thôi.

-Anh đây, Indiana, hãy nhận ra anh và tha thứ cho anh, Indiana! Hãy tha thứ cho một kẻ khốn khổ đã bị em làm cho mất trí và không đành lòng trả em cho chồng em trước khi được gặp em lần nữa.

Trong lúc anh ta ôm Indiana trong tay để làm nàng mỉm lòng, cũng như để ngăn không cho nàng bấm chuông, Noun lo lắng gõ cửa. Bà Delmare gõ

ra khỏi vòng tay Raymon, chạy ra mở cửa rồi trở lại gieo mình xuống chiếc ghế bành.

Mặt tái mét và sợ gần chết, Noun lao ra chặn cửa hành lang để những gia nhân vẫn đi qua đi lại ở ngoài khỏi chứng kiến cảnh tượng kỳ lạ này. Mặt còn tái nhợt hơn cả bà chủ của mình, đầu gối run lên, lưng áp vào cửa, Noun đợi chờ số phận của mình.

Raymon cảm thấy rằng nếu khôn khéo, anh ta vẫn có thể cùng một lúc đánh lừa cả hai người phụ nữ này.

- Thưa bà - anh vừa nói vừa quỳ gối trước Indiana - hẳn bà phải xem sự có mặt của tôi ở đây như một sự lãng nhục nặng nề. Tôi quỳ dưới chân bà cầu xin tha thứ. Xin cho tôi được thưa chuyện riêng với bà một lát, tôi sẽ giải bày hết.

- Ông im đi, thưa ông, ông ra khỏi đây cho - Bà Delmare kêu lên, lấy lại tất cả sự trang nghiêm xứng với vai trò của mình - Đi ra trước mắt tất cả mọi người. Noun, mở cái cửa này để ông ấy đi ra, sao cho tất cả gia nhân đều nhìn thấy ông ấy và ông ấy phải chịu lấy sự hổ thẹn về hành vi này.

Noun tưởng chuyện của mình đã bị lộ, đến quỳ bên cạnh Raymon. Bà Delmare im lặng, ngạc nhiên nhìn cô hầu.

Raymon toan nắm lấy tay Indiana, nhưng nàng phần nộ rút tay ra. Giận đỏ mặt, nàng đứng dậy, trở tay ra cửa.

- Ông ra đi, tôi bảo ông đấy - nàng nhắc lại - Bởi vì tư cách của ông thật bỉ ổi. Đây là những phương cách mà ông muốn sử dụng, ông đã nấp trong buồng tôi như một tên trộm. Vậy đây là cách quen thuộc của ông để chui vào gia đình người ta! Đây là tình cảm rất mực trong trắng mà hôm qua ông đã thề thốt với tôi! Chính bằng cách như thế mà ông định che chở cho tôi, tôi trọng tôi, bảo vệ tôi. Đây là sự tôn sùng của ông đối với tôi. Ông gặp người phụ nữ đã tự tay cứu chữa cho ông, người đã chốc lấy cơn giận dữ

của chồng để cứu mạng cho ông. Ông vờ làm ra vẻ biết ơn để lợi dụng nàng, ông thề thốt một tình yêu xứng đáng với nàng, và để đền đáp lại sự chăm sóc của nàng, sự căm giận của nàng, ông muốn rình lúc nàng ngủ, gấp gáp đạt được ý muốn bằng một cách bí ối! Ông đã mua chuộc cô hầu phòng của người phụ nữ đó, ông gần như lên giường nàng, cứ như là một tình nhân có số đào hoa. Ông không sợ kẻ ăn người ở biết được điều bí mật của mối quan hệ kín đáo thật ra không có thật... Đây, thưa ông, thế là ông đã làm tôi thất vọng rất nhanh. Ông ra đi, tôi bảo ông đấy, đừng lưu lại giày lát nào nữa trong buồng tôi! Còn cô, cô gái đáng thương kia ơi, cô chẳng mấy coi trọng danh dự của chủ cô, cô đừng để tôi đuổi đi. Cô hãy lùi xa cánh cửa này, tôi bảo cô đấy!...

Noun chết đứng vì bất ngờ và tuyệt vọng, nhìn Raymon chăm chăm, như muốn đòi anh ta giải thích điều bí ẩn không thể tưởng tượng nổi này. Rồi ngơ ngác, run rẩy, cô tiến về phía Indiana, nắm chặt lấy tay nàng.

- Bà nói gì vậy? - cô kêu lên, hai hàm răng nghiến chặt vì tức giận - Người này yêu bà ư?

- Ôi! Cô biết rõ quá đi chứ, chắc chắn là như vậy! - bà Delmare vừa nói, vừa dùng sức đẩy cô gái ra với vẻ khinh bỉ - Cô biết rất rõ vì lẽ gì người đàn ông có thể nấp sau tấm rèm bên giường người phụ nữ. À, Noun - nàng nói thêm khi thấy vẻ tuyệt vọng của cô gái - đây là sự hèn hạ là thường mà tôi không bao giờ nghĩ là cô lại có thể như thế. Cô muốn bán danh dự của người bạn gái đã tin cô đến như vậy!...

Bà Delmare khóc, vừa giận vừa đau đớn. Chưa bao giờ Raymon thấy nàng đẹp nhường này, nhưng anh ta không dám nhìn nàng, vì lòng tự hào bị xúc phạm của người phụ nữ khiến anh ta phải cúi gầm mặt xuống. Anh vẫn quỳ đấy, ngây ra vì sự có mặt của Noun. Nếu chỉ có anh ta với bà Delmare, có lẽ anh ta sẽ có cách làm nàng nguôi đi. Nhưng vẻ mặt Noun thật là khủng khiếp; sự điên cuồng và căm hờn làm cho mặt cô méo xệch đi.

Một tiếng gõ cửa làm cho cả ba người giật mình. Noun lại lao ra chặn cửa buồng, nhưng bà Delmare đẩy cô ra với vẻ uy quyền, phát một cử chỉ ra lệnh cho Raymon nấp vào góc phòng. Thế rồi, với thái độ điềm tĩnh vốn là nét đặc sắc của nàng trong những lúc gay go, nàng choàng tấm khăn san, tự mình hé mở cánh cửa, và hỏi người đầy tớ vừa gõ cửa xem có chuyện gì.

- Ông Rodolphe Brown vừa đến ạ - người gia nhân trả lời - Ông hỏi bà có thể tiếp ông được không?

- Nói với ông Rodolphe rằng tôi vui mừng được ông đến thăm, tôi ra gặp ông ngay đây. Nhóm lò sưởi ở phòng khách và bảo sửa soạn bữa ăn tối. Khoan! Đi lấy cho tôi chìa khóa vườn hoa nhỏ.

Người đầy tớ đi ra. Bà Delmare đứng, vẫn để cánh cửa hé mở, không buồn nghe Noun nói, oai nghiêm ra lệnh cho Raymon im lặng.

Ba phút sau người đầy tớ trở lại. Bà Delmare vẫn giữ cánh cửa giữa bà và de Ramie, nhận chìa khóa, ra lệnh cho người đầy tớ đi giục làm bữa ăn tối, và khi người đầy tớ đi rồi, nàng nói với Raymon.

- Sir Brown, anh họ tôi, đã đến cứu ông thoát khỏi một sự nhục nhã mà tôi muốn ông phải chịu. Đây là một người trọng danh dự nhiệt tâm bảo vệ tôi, nhưng tôi rất không muốn đưa tính mạng của một người như thế vào vòng nguy hiểm để trừng trị một người như ông, nên tôi cho phép ông rút lui êm thấm. Noun đã đưa ông vào đây sẽ biết cách đưa ông ra. Ông đi đi!

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau, thưa bà - Raymon đáp, cố làm ra vẻ bình thản - Mặc dù tôi rất có lỗi, nhưng có thể rồi bà sẽ hối tiếc về việc lúc này bà đã quá nghiêm khắc với tôi.

- Thưa ông, tôi hy vọng chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa - nàng đáp.

Và vẫn đứng, tay giữ cánh cửa, không buồn nghiêng mình chào, nàng nhìn Raymon đi ra cùng với cô gái tòng phạm tội nghiệp đang run rẩy.

o O o

Khi chỉ còn một mình với Noun trong bóng tối vườn hoa, Raymon chờ đợi những lời trách móc. Noun không nói với anh một lời nào. Cô dẫn anh ta đến tận hàng rào chắn song vườn hoa, và khi anh ta đã định cầm tay cô thì cô đã biến mất. Anh ta khe khẽ gọi cô, vì anh ta muốn biết cô định sống ra sao, nhưng cô không trả lời, và người làm vườn xuất hiện, nói với anh ta.

- Thưa ông, ông về đi cho. Bà chủ sắp đến và người ta có thể phát hiện ra ông.

Raymon đi, chết cả cõi lòng. Nhưng trong lúc đau đớn vì đã xúc phạm bà Delmare, anh ta gần như quên Noun và chỉ nghĩ đến việc làm cách nào cho người thứ nhất nguôi giận. Bởi vì bản tính anh ta bùng bùng lên khi gặp trở ngại và bao giờ cũng chỉ say mê bám riết lấy những gì gần như là tuyệt vọng.

o O o

Bữa tối, sau khi lặng lẽ dùng bữa trà với Sir Ralhp, bà Delmare lui về buồng mình thì noun không đến giúp nàng thay áo xống như thường lệ. Nàng hoài công lắc chuông, và khi nàng nghĩ rằng đây là sự chống đối ra mặt thì nàng đóng cửa đi nằm; nhưng nàng đã qua một đêm khủng khiếp và sáng ra nàng xuống vườn hoa. Nàng sốt, nàng cần cảm thấy cái lạnh thấm vào người và làm dịu ngọn lửa thiêu đốt trong ngực nàng. Hôm trước, giờ này, nàng hạnh phúc thả hồn vào cái mới mẻ của tình yêu say sưa ấy. Mới có hai mươi tư tiếng đồng hồ mà nàng đã phải nếm những cú thất vọng kinh người. Thoạt tiên là tin chồng trở về sớm hơn nàng dự tính nhiều ngày. Bốn hay năm ngày ấy, nàng hy vọng sẽ ở lại Paris, đối với nàng đấy là cả một cuộc đời hạnh phúc bất tận, cả một giấc mơ tình yêu không bao giờ

thức tỉnh. Vậy mà buổi sáng, nàng đã phải từ bỏ giấc mơ ấy, nhận lại cái ách, lại đến trước mặt ông chủ, để ông ta không gặp Raymon ở nhà bà Carvajal. Bởi vì Indiana cho rằng nàng không thể đánh lừa được chồng nếu gặp chồng trước mặt Raymon. Thế rồi anh chàng Raymon ấy, mà nàng yêu như yêu Chúa trời, đã xúc phạm nàng một cách ti tiện! Cuối cùng, người bạn gái từ thưở bé đến giờ vẫn sống chung với nàng, cô gái Creole mà nàng yêu mến, bỗng nhiên tỏ ra không xứng đáng với sự tin cậy và quý trọng của nàng.

Bà Delmare khóc suốt đêm. Nàng nằm vật xuống bồn cỏ còn trắng xóa sương giá buổi sáng trên bờ con sông nhỏ chảy qua vườn hoa. Quãng này là cuối tháng ba, thiên nhiên bắt đầu thức tỉnh. Buổi sáng tuy lạnh, nhưng không phải không có sự quyến rũ. Những mảng sương mù vẫn còn ngủ yên trên mặt nước như một tấm khăn quàng phơ phất, và chim chóc thử cất lên những tiếng ca đầu tiên chứa chan tình yêu và sức sống mùa xuân.

Indiana cảm thấy vội dụi nổi lòng, một tình cảm tôn giáo chiếm lấy tâm hồn nàng.

- Chính thượng đế muốn như vậy - nàng tự nhủ - Ngài đã dùng một thử thách khắc nghiệt làm cho ta sáng mắt ra, nhưng đây là phúc cho ta. Người đàn ông này có thể lôi kéo ta vào con đường tội lỗi, làm hỏng đời ta. Bây giờ ta đã phát hiện ra sự hèn hạ trong tình cảm của anh ta, ta sẽ coi chừng không để cho cái dục vọng bão táp và tai hại đang rộn rục trong anh ta cám dỗ ta... Ta sẽ yêu chồng ta... Ta sẽ cố gắng! Ít ra ta sẽ phục tùng ông ấy, sẽ làm cho ông ấy hạnh phúc bằng cách không bao giờ trái ý ông ấy; ta sẽ tránh tất cả những gì làm cho ông ấy ghen; bởi vì bây giờ ta biết cần phải đánh giá như thế nào những lời hoa mỹ giả dối mà đàn ông thường dùng với phụ nữ chúng ta. Có thể ta sẽ hạnh phúc, nếu Thượng đế đoái thương nỗi đau lòng của ta, và nếu chẳng bao lâu nữa Ngài sẽ ban cái chết cho ta...

Sau rặng liễu ở bờ bên kia nổi lên tiếng kèn kẹt của chiếc cối xay làm chuyển động máy móc trong xưởng của bà Delmare. Con sóng lao mình

vào những cửa đập vừa mở, cuộn sóng trên bề mặt. Bà Delmare đưa mắt u sầu nhìn dòng nước xiết, nàng thấy giữa đám sậy có cái gì bập bênh như tấm vải mà dòng nước cố cuốn đi. Nàng đứng lên, cúi xuống mặt nước và thấy rõ bộ y phục phụ nữ quá quen thuộc với nàng. Khiếp sợ quá, nàng không nhúc nhích được nữa. Nước vẫn chảy, chậm chạp cuốn một xác người ra khỏi đám sậy nơi nó đã mắc lại, đưa nó về phía bà Delmare.

Một tiếng thét xé ruột khiến những người thợ ở nơi này đâm bổ đến. Bà Delmare nằm ngất trên bờ sông, và xác Noun bập bênh trên mặt nước trước mặt nàng.



# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 9

Đã hai tháng qua, không có gì thay đổi ở Lagny, trong ngôi nhà mà tôi đã đưa các bạn tới vào một buổi tối mùa đông, chỉ có mùa xuân nở hoa xung quanh những bức tường đỏ viền đá xám và những mái nhà đá đen đã ngả màu vàng dưới lớp rêu lâu đời. Gia đình mỗi người mỗi nơi, hưởng thụ cảnh êm dịu và hương thơm buổi tối. Vầng mặt trời đang lặn nhuộm ánh vàng lên các ô cửa kính, và tiếng ồn ào của xưởng máy lẫn với tiếng ồn ào của trang trại. Ông Delmare ngồi trên bậc thềm, tay cầm súng, bắn những con chim én đang bay. Indiana ngồi thêu gần cửa sổ phòng khách, thỉnh thoảng cúi xuống, buồn rầu nhìn cái trò giải trí tàn bạo của đại tá ở sân. Ophelia nhảy lên, sủa và phẫn nộ vì cái kiểu săn bắt hết sức trái thói quen của nó; còn sir Ralhp ngồi cười bên hàng tay vịn cầu thang bằng đá, hút thuốc lá, và như thường lệ, nhìn sự vui thú và phiền muộn của người khác bằng con mắt thản nhiên.

- Indiana! - đại tá đặt súng xuống, nói to - Bỏ công việc của mình đấy. Mình nhọc sức như thế được trả công hàng giờ.

- Trời còn sáng lắm - bà Delmare trả lời.

- Cần quái gì, đến cửa sổ đi, tôi có vài điều cần nói với mình.

Indiana vâng lời, và đại tá tiến đến gần khung cửa sổ gần như ở ngay tầng dưới, nói bằng một giọng bông đùa vẫn thường có ở những ông chồng già hay ghen.

- Vì hôm nay mình đã làm việc nhiều và rất ngoan, tôi sẽ nói với mình một điều khiến mình vui thích.

Bà Delmare gượng cười. Nụ cười ấy chắc sẽ đem lại thất vọng cho một người tế nhị hơn đại tá.

- Mình ạ - ông nói tiếp - để giải khuây cho mình, tôi đã cho mời một trong những người hết lòng tôn thờ mình ngày mai đến ăn sáng với chúng ta. Mình sắp hỏi tôi đấy là người nào, bởi vì mình có một bộ sưu tập khá phong phú mà...

- Có lẽ đấy là vị linh mục già tốt bụng của chúng ta chẳng? - bà Delmare nói, thái độ vui vẻ của chồng làm nàng càng buồn hơn.

- Ồ, hoàn toàn không phải!

- Thế thì đấy là ông thứ trưởng Chailly hay viên công chứng già ở Fontainebleau chẳng?

- Ranh mãnh gớm! Mình biết rất rõ là không phải những người ấy. Này, Ralph, hãy nói với bà ấy cái tên đã ở đầu lưỡi của bà ấy, nhưng bà ấy không muốn tự mình thốt lên.

- Chẳng cần phải chuẩn bị nhiều đến thế khi chỉ cần cho cô ấy biết đây là ông de Ramie - Sir Ralph điềm tĩnh nói và ném điếu thuốc đi - Tôi cho rằng Indiana hoàn toàn dừng dừng đối với chuyện ấy.

Bà Delmare cảm thấy máu dồn lên mặt; nàng vờ tìm cái gì trong phòng khách, và khi trở lại, cố hết sức giữ vẻ bình tĩnh.

- Tôi nghĩ rằng đây là sự bông đùa - nàng nói, m chân tay run cả lên.

- Trái lại, hoàn toàn nghiêm chỉnh. Mình sẽ gặp anh ta ở đây, mười một giờ ngày mai.

- Sao, cái người đã lên vào nhà mình toan chiếm đoạt sáng kiến làm ăn của mình và suýt bị mình giết chết như một tên gian phi ấy à?... Cả hai ông

đều ôn hòa quá đấy, vì thế mới quên được những điều đáng giận như thế chứ!

- Mình đã nêu gương cho tôi, mình thân mến ạ! Mình đã tiếp đón anh ta rất thịnh tình ở nhà bà cô khi anh ta đến thăm mình...

Indiana tái mặt:

- Tôi tuyệt nhiên không coi đó là đến thăm tôi - nàng nói hết sức vội vã - Tôi chẳng lấy gì làm thích thú về cuộc viếng thăm ấy, cho nên ở địa vị các ông, tôi sẽ không tiếp ông ta.

- Đàn bà các người thấy đều dối trá và ranh mãnh, mà lại lấy thế làm thích thú! Mình đã nhảy với anh ta suốt buổi tối khiêu vũ, người ta nói với tôi như vậy.

- Họ đánh lừa mình đấy.

- Thì chính là bà cô mình nói mà! Vả lại, mình chẳng cần phải tự bào chữa ghê gớm như vậy. Tôi không thấy điều đó có gì xấu, vì bà cô của mình mong muốn góp phần làm cho hai bên xích lại gần nhau mà. Đã từ lâu, de Ramie tìm kiếm cơ hội ấy. Anh ta đã làm cho tôi một số việc quan trọng trong công cuộc kinh doanh của tôi mà không hề phô trương và hầu như không cho tôi biết, và bởi vì tôi không dữ tợn như mình nói, cũng như tôi không muốn mắc nợ một người xa lạ, tôi muốn trang trải sòng phẳng.

- Bằng cách nào?

- Làm cho anh ta thành một người bạn, sáng nay tôi đã cùng sir Ralph đi Cercy. Ở đấy chúng tôi đã gặp bà mẹ anh ta, một người đàn bà tốt bụng rất dễ ưa, trong nhà bày biện trang nhã và sang trọng, nhưng không choáng lộn, và không có gì khiến người ta cảm thấy sự kiêu ngạo của một dòng họ quý tộc lâu đời. Sau hết, anh chàng Ramie ấy là một thanh niên tốt, tôi đã mời anh ta đến ăn sáng và thăm xưởng máy của tôi. Tôi đã thu được những

tin tức đáng tin cậy về ông anh của anh ta, và tôi tin chắc rằng ông ta không thể gây thiệt hại cho tôi, dù có sử dụng những cách thức của tôi. Như vậy gia đình ấy áp dụng phương pháp của tôi còn hơn là bất cứ gia đình nào khác. Và lại, không có bí mật nào giữ được lâu, với đà tiến bộ công nghiệp hiện nay, bí quyết của tôi chẳng bao lâu có lẽ sẽ trở thành bí quyết của một hài kịch.

- Đối với tôi - Sir Ralhp nói - anh biết đấy, anh Delamre thân mến, tôi trước nay vẫn không tán thành việc giữ bí quyết; sáng kiến của một công dân tốt vừa là của đất nước, vừa là của cá nhân người đó, và nếu tôi...

- Quái quỷ! Rõ chán anh lắm, sir Ralph ạ, đến là chán cái lòng từ thiện thực tế của anh!... Anh khiến tôi tưởng đâu như tài sản của anh không thuộc về anh, và nếu ngày mai quốc gia muốn lấy đi tài sản ấy thì anh sẵn sàng đổi năm mươi ngàn fran lợi tức của anh lấy một chiếc bị và cái gậy. Một người phóng khoáng như anh, ưa thích tiện nghi cuộc sống không kém gì một xun-tan, mà lại đi khuyên người ta coi khinh sự giàu có thì đến là hay!

- Tôi nói thế - sir Ralph lên tiếng - không phải là để khuyên làm việc từ thiện. Chính tính ích kỷ hợp lý xui khiến ta làm điều tốt cho người khác để người ta đừng làm hại ta. Tôi là một kẻ ích kỷ, chính tôi, điều đó ai cũng biết. Tôi đã quen không đổ mắt về chuyện ấy, và khi phân tích tất cả các đức tính tốt, tôi thấy cơ sở của mọi cái là lợi ích cá nhân. Tình yêu và sự sùng tín là hai tình cảm có vẻ cao thượng, nhưng thực ra có lẽ là những tình cảm vụ lợi nhất. Lòng yêu nước cũng có thể - hãy tin chắc như thế. Tôi chẳng ưa gì người đời, nhưng tôi tuyệt nhiên không muốn tỏ cho họ cảm thấy điều đó. Bởi vì tôi sợ người đời cũng ngang như là tôi ít tôn trọng họ. Cả tôi với anh đều ích kỉ; nhưng tôi thú nhận điều đó, còn anh thì anh không nhận.

Giữa hai người xảy ra một cuộc tranh luận với tất cả những lý lẽ do tính ích kỷ viện ra, nhưng mỗi người đều tìm cách chứng tỏ người kia mới thật là ích kỷ. Lợi dụng cơ hội đó, bà Delmare lui về buồng mình để nghĩ

ngợi về tất cả những gì mà cái tin hết sức bất ngờ vừa rồi đã gọi lên cho nàng.

Chẳng những nên tiết lộ với các bạn những ý nghĩ thầm kín của nàng, mà còn phải làm cho các bạn hiểu tình thế của những người khác nhau ít nhiều bị xúc động về cái chết của Noun.

Đối với bạn đọc và với tôi thì gần như rõ ràng là cô gái ấy trầm mình vì tuyệt vọng, trong một lúc tin thần rối loạn ghê gớm khiến cho những quyết định cực đoan trở nên hết sức dễ dàng. Nhưng vì cô không trở lại lâu dài sau khi Raymon rời khỏi nơi ấy, không ai nhìn thấy cô và có thể xét đoán về ý định của cô, nên không có dấu hiệu nào chứng tỏ đây là vụ tự sát, khiến cho bí ẩn về cái chết của cô trở nên sáng rõ.

Chỉ có hai người có thể biết chắc đây là một hành động tự ý: de Ramie và người làm vườn Lagny. Một người thì che giấu nỗi đau xót bằng cách làm ra vẻ ốm, người kia im lặng vì sợ hãi và lương tâm cắn rứt. Chỉ có người thứ nhất, vì tham lam, suốt mùa đông đã dung túng cho những cuộc gặp gỡ của đôi nhân tình, là có thể quan sát nỗi đau buồn ngấm ngấm của cô gái Creole. Vì sợ ông bà chủ khiển trách và gia nhân chê cười, anh ta im lặng, và khi ông Delmare đã biết trước cuộc đàn dứu ấy, có đôi chút nghi ngờ, hỏi anh ta về mối quan hệ ấy có tiếp diễn không trong thời gian ông vắng mặt thì anh ta cả quyết là không. Một số người trong vùng (cần nói thêm là nơi này rất vắng vẻ) đã thấy rõ Noun mấy lần đi về Celci vào những giờ khuya khoắt. Nhưng giữa cô gái và de Ramie không có mối quan hệ lộ liễu nào từ cuối tháng giêng, và cô chết ngày hai mươi tám tháng ba. Do đó người ta có thể cho rằng đó là việc không may xảy ra, khi đi ra vườn hoa vào ban đêm, cô có thể nhầm lẫn vì sương mù dày đặc bao phủ đã nhiều ngày nay, bước lạc ra ngoài chiếc cầu bắc qua cái ngòi hẹp, bờ dốc vì đầy nước và mưa nhiều.

Mặc dù Sir Ralph, một người có óc quan sát hơn ta tưởng vì không hay bộc lộ suy nghĩ của mình, do một cảm giác thầm kín nào không rõ, có

những lý do nghiêm trọng để nghi ngờ de Ramie, nhưng anh ta không nói gì với ai, anh cho rằng đối với một người bất hạnh dường ấy, cả đời đã phải mang một sự cắn rứt lương tâm như thế, bất cứ sự trách móc nào thêm nữa cũng là vô ích và tàn bạo. Bởi vì khi nói chuyện với anh, đại tá thoáng tỏ ý nghi ngờ về câu chuyện này, anh tìm cách làm cho ông hiểu rằng trong tình trạng bà Delmare ốm yếu như hiện nay, rất cần giấu nàng những nguyên nhân thật đã đẩy người bạn gái thời thơ ấu của nàng đến chỗ tự sát. Cả về cái chết cũng như về mối tình của cô gái xấu số đều cần phải giấu. Có sự giao ước ngầm là không bao giờ nói chuyện đó trước mặt Indiana, và ít lâu sau, họ hoàn toàn không nói gì đến chuyện đó nữa.

Nhưng đề phòng như thế là vô ích; vì bà Delmare cũng có lý do ngờ vực một phần: nàng cho rằng những lời khiển trách chua chát mà nàng đã nói với cô gái khốn khổ trong buổi tối ác hại ấy đủ để giải thích quyết định đột ngột ất của cô. Như vậy, từ gây lát khủng khiếp mà nàng là người đầu tiên nhận thấy cái xác bập bênh trên mặt nước, sự yên ổn đã bị xáo trộn của Indiana, trái tim đau buồn của nàng đã bị giáng một đòn cuối cùng. Bệnh tình diễn biến chậm của nàng bây giờ tiến triển nhanh, và người phụ nữ rất trẻ và có lẽ rất sung sức ấy không chịu chữa bệnh, giấu trong đau khổ của mình, tránh né sự trù mến kém sáng suốt và kém tế nhị của ông chồng, mặc cho mình chết dần dưới sức nặng của nỗi buồn phiền và thất vọng.

- Bất hạnh! Bất hạnh cho ta! - nàng kêu lên khi vào buồn, sau khi biết tin Raymon sắp đến - Đáng nguyên rủa thay cái người đã đi vào đây chỉ để mang đến sự tuyệt vọng và cái chết! Lạy Chúa! Tại sao Chúa lại cho phép anh ta đứng giữa Chúa và con, cho phép anh ta tùy ý định đoạt số phận con, chỉ cần anh ta giơ tay ra và nói: "Nàng là của tôi! Tôi sẽ làm cho nàng mất lí trí, tôi sẽ phá tan cuộc đời nàng, và nếu nàng cưỡng lại, tôi sẽ giao tan tóc xung quanh nàng, khiến nàng bị dẫn vật bởi sự cắn rứt lương tâm, sự hối tiếc và sợ hãi!" lạy Chúa tôi, như vậy là bất công, một người phụ nữ tội nghiệp bị hành hạ như thế!

Nàng khóc một cách chua xót, bởi vì nghĩ tới Raymon thì kỷ niệm về Noun càng sống động hơn và đau lòng hơn.

- Noun tội nghiệp của tôi! Tội nghiệp người bạn đáng thương thời thơ ấu của tôi! Người đồng hương! Người bạn duy nhất của tôi! - nàng đau đớn thốt lên - Chính anh ta đã giết chết em. Cô bé bất hạnh! Anh ta gây tai họa cho em cũng như cho chị. Em yêu chị biết bao, em là người duy nhất đoán được những nỗi buồn của chị và biết làm dịu nỗi buồn ấy bằng tính tình vui vẻ thơ ngây của em. Chị mất em thật bất hạnh biết dường nào! Lô kéo em tới nơi xa xăm này làm gì kia chứ. Con người ấy đã dùng những mảnh khóa gì để lấy được lòng tin của em và xui khiến em làm một việc hèn hạ đến như thế này. À, chắc chắn anh ta đã đánh lừa em và chỉ khi nhận thấy sự phẫn nộ của chị, em mới hiểu ra lỗi của mình. Chị đã quá nghiêm khắc, Noun ơi, chị đã nghiêm khắc đến tàn bạo. Chị đã đẩy em đến chỗ tuyệt vọng, chị đã đem đến cái chết cho em! Khổ cho em! Giá như em đến gục vào ngực chị mà khóc, nói với chị: "Em đã bị đánh lừa, em làm mà không biết mình làm gì, nhưng chị thừa biết em kính trọng chị và yêu chị". Chị sẽ ghì em trong vòng tay chị, chúng ta sẽ cùng khóc với nhau và em sẽ không chết. Em đã chết! Chết giữa lúc trẻ đẹp như thế và đầy sức sống như thế! Chết giữa tuổi mười chín, một cái chết ghê rợn như vậy!

Khóc người bạn gái, Indiana không hề biết rằng nàng cũng khóc cả những ảo tưởng của ba ngày đẹp nhất trong đời nàng, chỉ ba ngày ấy nàng mới đáng gọi là sống, ba ngày ấy nàng đã yêu say đắm đến mức cho dù Raymon có là người tự phụ nhất đời, anh ta cũng không thể tưởng tượng ra được. Nhưng tình yêu ấy càng mù quáng và mãnh liệt thì nàng càng cảm nhận nhạy bén hơn nỗi nhục mà nàng đã phải chịu. Mỗi tình đầu của một trái tim như trái tim nàng mới trong trắng và tế nhị làm sao.

Tuy nhiên Indiana hành động do xấu hổ và hờn giận hơn là theo một ý định đã nghĩ chín. Tôi không hề nghĩ rằng Raymon sẽ được tha thứ nếu anh ta có chút ít thời gian để cầu xin. Nhưng số phận đã không để cho anh ta có

dịp bộc lộ tình yêu và sự khéo léo của mình và bà Delmare thành thực tin rằng từ nay nàng sẽ căm thù anh ta.



# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 10

Không phải vì muốn khoe khoang hay vì tự ái mà bây giờ Raymon khao khát tình yêu và sự tha thứ của bà Delmare hơn bao giờ hết. Anh ta cho rằng đây là điều không thể có được, và anh ta cảm thấy rằng đối với anh ta không một tình yêu nào của phụ nữ, không một hạnh phúc nào có thể sánh với tình yêu của Indiana. Anh ta là con người như vậy. Suốt đời anh ta thèm khát những biến động và những cảm xúc mạnh, không hề biết no chán. Anh ta yêu cái xã hội với những với những luật lệ và sự trói buộc của nó, bởi vì nó cung cấp cho anh ta dũng khí để đấu tranh và chống đối, và nếu như anh ta sợ sự đảo lộn và tự do quá đáng thì đây là bởi vì những cái đó hứa hẹn những niềm vui ấm áp và dễ dãi.

Nhưng đừng tưởng anh ta trở lại trước cái chết của Noun. Thoạt đầu, anh ta ghê tởm chính bản thân mình và nạp đạn vào mấy khẩu súng lục với ý định thực sự là tự bắn vào đầu. Nhưng một tình cảm đáng khen đã ngăn anh ta lại. Mẹ anh ta sẽ ra sao... bà mẹ đã có tuổi, yếu ớt! Người đàn bà tội nghiệp mà cuộc đời sóng gió đầy đau đớn, bà sống chỉ vì anh, tài sản duy nhất của bà, hy vọng duy nhất của bà. Lẽ nào anh ta làm tan nát trái tim bà, rút ngắn những ngày ít ỏi còn lại của bà? Không, tất nhiên là không. Cách tốt nhất để chuộc lại tội lỗi là từ nay hoàn toàn hy sinh cho mẹ, và anh ta trở lại Paris với ý định ấy và hết lòng chăm sóc mẹ để bà quên đi việc anh ta đã bỏ mặc bà một mình gần như suốt mùa đông.

Raymon có một uy lực không thể tưởng tượng được đối với mọi người xung quanh. Bởi lẽ, xét về đại thể, mặc dù có những lỗi lầm và lệch lạc của tuổi trẻ, anh ta là một người vượt cao hẳn lên trong xã hội. Tôi chưa nói để cho các bạn rõ là nhờ đâu mà anh ta nổi tiếng là người tài trí, bởi vì chuyện

ấy ở ngoài những sự việc mà tôi đã kể với các bạn. Nhưng đã đến lúc cho các bạn biết rằng anh chàng Raymon ấy, mà các bạn vừa theo dõi những mặt yếu của anh ta, và có lẽ chê trách anh ta nhẹ dạ, là một trong những người đã từng có uy quyền nhất hoặc có ảnh hưởng mạnh nhất đối với ý nghĩ của các bạn, mặc dù hiện nay các bạn giữ ý kiến như thế nào đi chăng nữa. các bạn đã từng đọc ngẫu nhiên những tiểu luận chính trị của anh ta, và khi đọc báo, các bạn đã bị lôi cuốn bởi văn phong có sức cám dỗ không thể cưỡng lại được của anh ta và sự duyên dáng của cái lô gích thượng lưu lịch thiệp của anh ta.

Tôi nói với các bạn về một thời đã khá xa chúng ta, ngày nay người ta tính thời gian không phải bằng những thế kỷ, cũng không phải bằng những triều đại, mà bằng sự thay thế các bộ trưởng. Tôi nói với các bạn về năm Maignac, cái thời kỳ yên tĩnh và nghi ngờ được ném vào giữa kỷ nguyên chính trị của chúng ta không phải như một hòa ước, mà như một hiệp định ngừng bắn, tôi nói về mười lăm tháng thống trị của những học thuyết có ảnh hưởng khác thường đến những nguyên tắc và phong tục, và có lẽ đã chuẩn bị cho cái kết cục lạ lùng của cuộc cách mạng cuối cùng của chúng ta.

Chính trong thời kỳ xa xưa ấy đã nảy nở một lớp thanh niên tài năng, chẳng may lại sinh ra trong những ngày giao thời và thỏa hiệp: họ phải cống hiến phần của mình cho những khuynh hướng thỏa hiệp và dao động của thời đại. Theo chỗ tôi biết, chưa bao giờ khoa học dùng ngôn từ và sự ngu dốt hay sự che đậy ý nghĩa thật của sự vật lại được đẩy đi xa đến thế. Đây là thời trị vì của những hạn chế, và tôi không thể nói được là loại người nào sử dụng những hạn chế ấy nhiều hơn, những thầy tu dòng Tên mặc áo ngắn hay những trạng sư mặc áo dài. Sự ôn hòa về chính trị chuyển vào phong tục thành kiểu cách lịch sự: cả loại lịch sự thứ nhất và thứ hai đều là thứ mặt nạ để che đậy ác cảm và giúp họ chiến đấu mà không gây tai tiếng và không ồn ào. Nhưng, để giảm nhẹ lỗi cho những người tuổi trẻ thời ấy, phải nói rằng họ thường là những rơmooc, chẳng khác nào những xuồng

nhẹ bị các tàu lớn dắt đi, mà không biết rõ mình bị lai dắt đi đâu, họ vui vẻ và kiêu hãnh lướt sóng, trương lên những cánh buồm mới căng phồng.

Do dòng dõi và tài sản, Raymon thuộc số người ủng hộ nền quân chủ chuyên chế, anh hy sinh cho những tư tưởng trẻ trung của thời mình và sùng tín hiến chương, ít ra là anh ta tưởng như thế và cố chứng tỏ điều đó. Nhưng những công tước bị bỏ xó thường được giải thích nhiều cách, và cả hiến chương của Louis 18 cũng như Phúc âm của chúa Jesus đều như thế: đây là một văn bản mà người ta sử dụng để luyện tập thuật hùng biện, và một bài diễn văn có hiệu quả không hơn một bài thuyết giáo. Trong thời đại xa hoa và biếng nhác ấy, nền văn minh ngủ say trên bờ vực thẳm không đáy, thềm thường hưởng thụ những khoái lạc cuối cùng.

Raymon ở trên tuyến giáp ranh giữa sự lạm dụng quyền hành và sự tự do quá trớn, trên mảnh đất không ổn định àm những người tử tế hoài công tìm một chỗ trú ẩn cơn bão sắp ập tới. Cũng như nhiều đầu óc non nớt khác, anh ta cho rằng vẫn có thể làm một nhà chính luận có lương tâm. Đây là điều sai lầm trong thời đại mà người ta chỉ giả vờ nghe theo tiếng nói của lý trí để bóp nghẹt lý trí chắc chắn hơn từ mọi phía. Là một người không có tham vọng chính trị, Raymon tưởng mình không vụ lợi, nhưng đây là anh ta tự dối mình. Bởi vì cái xã hội như thời bấy giờ thuận tiện và có lợi cho anh ta. Nếu nó rối loạn thì tổng số phúc lợi của nó không thể không sút giảm, và sự yên tâm hoàn toàn về địa vị của mình ảnh hưởng đến cách suy nghĩ, dạy cho anh ta bài học tuyệt vời về sự ôn hòa. Có người nào vô ơn với Thượng đế đến mức trách Thượng đế đã gieo tai giáng họa cho những người khác, nếu như với người đó Thượng đế chỉ dành cho những nụ cười và ân huệ? Làm sao có thể thuyết phục những người trẻ tuổi ủng hộ chế độ quân chủ lập hiến rằng chế độ đó đã lỗi thời, nó đề lên cơ thể xã hội, làm cơ thể ấy mệt mỏi, trong khi họ thấy nó dễ chịu với chính họ và chỉ đem lại cho họ những lợi lộc? Người chưa từng túng quẫn có tin là có sự túng quẫn không?

Không có gì dễ dàng và thông thường hơn là tự đánh lừa mình, khi người ta có trí tuệ và biết rõ tất cả những sắc thái tinh vi của ngôn ngữ. Ngôn ngữ là một con đĩ tuyệt sắc sắm tất cả các vai thấp kém và cao cả, ả hay thay hình đổi dạng, trang điểm, tránh mặt, náu mình đi. Đây là một kẻ hay kien cáo, điều gì cũng đối đáp được, bao giờ cũng thấy trước mọi điều, thiên biến vạn hóa để làm cho mình có lý. Người tử tế nhất là người hành động cao đẹp nhất, những kẻ mạnh nhất là kẻ biết viết và nói khéo miệng nhất.

Do giàu có, không cần viết để kiếm tiền, Raymon viết theo sở thích và vì bốn phận (anh ta thực tâm nghĩ như thế). Anh ta có một năng lực hiếm thấy - bác bỏ một cách tài tình những sự thật hiển nhiên - khả năng ấy khiến anh ta trở thành một người quý giá đối với chính phủ, bởi vì, bằng sự đối lập vô tư của mình, anh có lợi cho nhà nước hơn nhiều so với bọn tay chân tận tụy một cách mù quáng với các nhà cầm quyền; anh còn đáng quý hơn nữa với giới trẻ thanh lịch muốn từ bỏ tình trạng lối bịch của những đặc quyền lâu đời, nhưng vẫn muốn giữ những ưu thế có lợi hiện thời.

Quả thật phải là những người hết sức có tài thì mới còn duy trì được một xã hội đã gần sụp đổ, còn bản thân họ thì lơ lửng giữa hai ghềnh đá mà vẫn đấu tranh một cách bình tĩnh và thoải mái chống lại hiện thực khắc nghiệt chỉ chực nuốt chửng họ. Tự tạo cho mình một niềm tin vững chắc chống lại tất cả những gì tựa như thật và làm cho niềm tin đó thắng thế một thời gian trong số những người không có niềm tin nào cả, đây là một nghệ thuật lợi hại nhất và vượt ra ngoài mọi khả năng của một đầu óc thô thiển chưa từng nghiên cứu cách đánh tráo sự thật.

Vừa trở lại thế giới đó, môi trường thân thuộc của anh ta, Raymon lại cảm thấy ảnh hưởng tràn trề sức sống và đầy chất kích thích của nó. Những hứng thú bé nhỏ của tình yêu đã từng lôi cuốn anh ta tạm thời nhòa đi trước những hứng thú khác rộng lớn hơn và chói lọi hơn. Anh ta dẫn mình vào cuộc cũng táo bạo không kém, cũng hăng say như thế. Và khi anh ta thấy rõ

hơn bao giờ hết là anh ta được những người xuất sắc nhất của Paris ưa chuộng thì anh ta cảm thấy yêu đời hơn bao giờ hết. Anh ta có lỗi gì khi quên đi một nỗi ân hận bí mật để nhận lấy sự ân thưởng xứng đáng vì có công với đất nước? Trong trái tim trẻ trung, trong trí óc hoạt động và trong cơ thể sung sức và lực lưỡng của anh ta, sức sống trào lên sôi nổi, số phận đem hạnh phúc đến cho anh ta ngoài ý muốn của anh ta. Và khi anh ta cầu khẩn, một cái bóng giận dữ đôi khi vẫn đến rên rỉ trong những giấc mơ của anh ta, xin nó tha thứ cho anh ta đã đi tìm tình cảm của những người đang sống để có chỗ dựa chống lại sự khủng khiếp của năm mờ.

Vừa trở lại với cuộc sống là lập tức, cũng như trước kia, anh ta cảm thấy cần đến những mơ tưởng về tình yêu và những dự định phiêu lưu hòa lẫn với những suy tư về chính trị, những mơ ước đầy tham vọng và có tính triết lý. Tôi nói về tham vọng, không phải tham vọng về vinh dự và tiền bạc, là những thứ anh không cần, mà là tham vọng về thanh danh và sự mến chuộng trong giới quý tộc.

Thoạt đầu, sau kết cục bi đát của cuộc tình thâm vụng với hai người phụ nữ cùng một lúc, anh ta thất vọng vì không bao giờ còn gặp lại bà Delmare. Nhưng, khi ước lượng mức độ rộng lớn của sự mất mát, đồng thời vẫn nung nấu suy nghĩ về cái của báu đã tuột khỏi tay mình, đột nhiên hy vọng lại đến với anh ta cùng với ý chí và niềm tin. Anh ta cân nhắc những trở ngại sẽ gặp phải và hiểu rằng điều khó vượt nhất lúc ban đầu sẽ do chính Indiana dựng lên. Vì vậy phải dùng ngay ông chồng làm phương tiện chống lại. Đây không phải là một ý tưởng mới, nhưng là cách chắc chắn. Những ông chồng hay ghen đặc biệt đặc dụng trong việc này.

o O o

Mười lăm ngày sau khi nảy ra ý tưởng đó, Raymon đã trên đường trở về Lagny, ở đây người ta đợi anh ta đến ăn bữa sang. Các bạn không đòi tôi nói ra cụ thể anh ta đã tìm ra cách gì khéo léo giúp ông Delmare trong công việc để được lòng ông ta, và bởi vì tôi đang trình bày với các bạn những

đặc điểm của các nhân vật trong câu chuyện này, tôi muốn mau mau phác họa những nét chân dung của đại tá thì hơn.

Các bạn có biết ở tỉnh lẻ, người như thế nào thì được gọi là người tử tế khôn? Đây là những người không lấn chiếm ruộng đất của người láng giềng, không thu nợ thừa lấy một xu của người vay nợ mình, cất mũ đắp lễ bất cứ ai chào mình; đây là người không hiếp các cô gái trên đường cái, không đốt vức thóc của ai, không cướp lột khách qua đường ở góc vườn hoa nhà mình. Miễn là người đó tôn trọng một cách thiêng liêng sinh mạng và túi tiền của người đồng hương, ngoài ra không có đòi hỏi gì khác. Xã hội chỉ lên án những hành vi có hạn cho nó; đời tư không thuộc phạm vi quyền hạn của nó.

Đây là đạo lí của ông Delamre. Ông không bao giờ nghiên cứu một kế ước xã hội nào khác: Mỗi người là chủ ở nhà mình. Ông coi mọi sự tinh tế của trái tim là thói con nít của đàn bà và tính đa cảm thái quá. Vốn không thông minh, không khéo léo, lại vô học, ông giành được sự kính nể vững chắc hơn là sự kính nể mà người ta có được do tài năng và lòng tốt. Vai rộng, tay to khỏe, ông dùng dao kiếm tuyệt vời, đã thế ông có tính hơi một tí là động lòng. Bởi vì không phải bao giờ cũng biết đùa, ông luôn luôn nghĩ là người ta chế nhạo ông. Không biết đáp lại sự bông đùa một cách thích hợp, ông chỉ có một cách tự vệ: hăm dọa để buộc người ta im miệng. Những chuyện châm chọc mà ông thích kể bao giờ cũng dẫn về những cú ba-toong giáng vào đầu kẻ khác và những vấn đề danh dự cần thanh toán. Do vậy, trong tình, nói đến tên ông, người ta thường kèm theo hình dung từ "dũng cảm", bởi vì sự dũng cảm quân nhân hiển nhiên là ở đôi vai rộng, bộ ria lớn, thói chửi mắng dữ tợn và động một tí là cầm lấy kiếm.

Cầu trời đừng khiến tôi tin rằng đời sống chinh chiến đều làm tất cả mọi người đề trở nên ngu độn. Nhưng xin các bạn cho phép tôi nghĩ rằng cần có kinh nghiệm sống lớn lao mới chống lại được thói quen thống trị bằng quyền lực thô bạo. Nếu bạn đã từng ở trong quân ngũ, hẳn bạn biết rõ

những người lính được gọi là lão binh, và bạn sẽ thừa nhận rằng loại người ấy có rất nhiều trong số binh sĩ cận vệ còn sót lại của hoàng đế. Những người ấy được tập hợp lại và thúc đẩy bởi một bàn tay mạnh mẽ, đã lập nên những chiến công hiển hách, đã trở thành những người khổng lồ trong khói lửa của các trận đánh; nhưng trở lại đời thường, những người anh hùng chỉ còn là những người lính, những kẻ táo tợn và thô lỗ hoạt động như những cái máy. Còn may mắn là trong xã hội, họ không hành động như một xứ bị chinh phục. Đây là lỗi của thế kỷ hơn là lỗi của họ. Đầu óc chất phác, họ tin những lời tâng bốc vinh dự của họ và tin lời người ta nói rằng họ là những người yêu nước vĩ đại vì họ bảo vệ tổ quốc, một số người thì do bị cưỡng ép, số khác thì vì tiền và danh dự. Vả chăng, họ làm sao tự biện minh được: hàng nghìn con người ấy đã trở thành mù quáng ôm lầy sai lầm của một con người duy nhất và sau khi cứu được nước Pháp, họ lại để mất nước Pháp một cách thảm hại như thế? Thêm nữa, nếu các bạn cho rằng sự tận tụy của binh lính đối với vị thống soái là đức tính lớn lao và cao quý thì tôi cũng đồng ý thôi, nhưng tôi gọi đó là lòng trung thành, chứ không phải là lòng yêu nước; tôi khen ngợi những người chiến thắng của Tây Ban Nha, nhưng tôi không biết ơn họ. Còn về vinh dự của nước Pháp thì tôi hoàn toàn không hiểu nổi cái cách thức người ta dùng để gây dựng vinh dự đó ở các nước láng giềng, và tôi khó tin rằng các viên tướng của hoàng đế để hiểu rõ về vinh dự ấy trong thời đại quang vinh đáng buồn của chúng ta. Nhưng tôi biết rằng không được nói một cách công minh về những việc như thế, vì vậy tôi im tiếng, hãy để cho hậu thế phán xét.

Ông Delmare có tất cả những phẩm chất và những khiếm khuyết của loại người ấy. Ngay thơ đến mức ấy trĩ trong một số điều tinh tế của vấn đề danh dự, ông ấy biết lo liệu rất khéo sao cho lợi ích của mình đạt được kết quả tốt đẹp nhất có thể, không hề bận tâm đến việc như vậy là tốt hay xấu cho người khác. Luật pháp, đây là tất cả lương tâm của ông. Đây là một trong những người chính trực, khô khan và nghiệt ngã, không lấy gì của ai và cũng không cho ai cái gì, thà chết còn hơn là lấy trộm một bó củi trong rừng của nhà vua, nhưng sẽ thẳng tay giết kẻ chặt một cành cây trong rừng

của mình. Ông chỉ có ích cho bản thân, song cũng không có hại cho ai. Ông không dính vào chuyện gì ở quanh mình vì sợ phải giúp đỡ người khác. Nhưng khi cho rằng việc giúp đỡ như thế là vấn đề danh dự của mình thì không có ai làm việc đó với nhiệt tâm sốt sắng hơn và với sự thẳng thắn cao quý hơn. Cả tin như một đứa trẻ, đồng thời cũng đa nghi như một tên chuyên chế, ông tin một lời thể giả dối và ngờ vực một lời hứa chân thành. Đối với ông, cũng như khi còn tại ngũ, tất cả là ở thể thức. Dư luận chi phối ông tới mức lương tri và lẽ phải không có vai trò gì trong những quyết định của ông, và khi ông nói: "thói thường là như thế" thì ông tin là mình đã đưa ra một lý lẽ không thể bài bác được.

Đây là một bản tính hoàn toàn trái ngược với bản tính của người vợ, trái tim ông không thể nào hiểu nổi nàng, trí óc ông rất ít khả năng đánh giá đúng giá trị của nàng. Tuy nhiên, chắc chắn là thân phận nô lệ đã làm nảy sinh trong tim người phụ nữ này một sự thù ghét cao nhã và thâm lặng không phải bao giờ cũng công bằng. Bà Delmare rất ngờ vực tấm lòng của ông chồng. Ông chỉ phải cái là cứng nhắc, nhưng nàng lại cho là ông tàn bạo. Những lúc nổi nóng, ông gay gắt hơn là tức giận, thái độ của ông thô lỗ thì đúng hơn là trâng tráo. Bản chất ông không độc ác. Có những lúc lòng người thương khiến ông ân hận, và lúc ân hận ông gần như nhạy cảm. Cuộc sống chinh chiến đã làm cho sự thô bạo trở thành nguyên tắc sống của ông. Với một phụ nữ kém nhã nhặn và ít hiền dịu hơn, hẳn ông sẽ nhút nhát như một con sói được thuần dưỡng. Nhưng người phụ nữ này chán ngán số kiếp của mình, không buồn nhọc công tìm cách làm cho số kiếp của mình khá hơn lên.



# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 11

Khi xuống xe ngựa trong sân nhà ông Delmare ở Lagny, Raymon cảm thấy tim lịm đi. Anh ta sắp vào ngôi nhà đã gọi cho anh ta những kỉ niệm khủng khiếp biết chừng nào! Những tỉ lệ biện bạch cho niềm say mê của anh ta có thể giúp anh ta kìm nén những rung động của con tim, nhưng không dập tắt hẳn được nó, và lúc này sự căng rút lương tâm cũng mãnh liệt như niềm say mê.

Người đầu tiên ra đón anh ta là sir Ralph trong bộ quần áo đi săn muôn thuở, có mấy con chó nhỏ kèm bên; vẻ nghiêm trang như một điền chủ xứ Escot; Raymon tưởng chừng đây là bức chân dung mà anh ta đã khám phá ra trong phòng bà Delmare và bức chân dung ấy đang bước đi.

Lát sau đại tá tới, bữa ăn sáng được dọn ra, nhưng Indiana vắng mặt. Khi đi qua tiền sảnh, trước phòng chơi bi-a, nhận ra những nơi mà anh ta đã đến trong những hoàn cảnh rất khác nhau, anh ta buồn bực đến nỗi phải khó khăn lắm anh ta mới nhớ ra lúc này anh ta đến đây với dự định gì.

- Chắc bà Delmare không muốn xuống ăn sáng? - đại tá nói với viên quản gia với giọng hơi chua chát.

- Bà kém ngủ - Lelièvre trả lời - và cô Noun... xin lỗi, tôi cứ hay chợt nhớ đến cái tên quý quái ấy!... Cô Fanny, tôi muốn nói cô Fanny, đã trả lời tôi rằng bà đang nghỉ.

- Thế nhưng ta vừa nhìn thấy bà ở cửa sổ kia mà? Fanny nhầm đấy. Đi trình với bà rằng bữa ăn sáng đã dọn ra... mà sir Ralph này, ông anh thân mến của tôi, anh nên lên gác xem cô em gái của anh có ốm thực không?

Nếu việc người quản gia quen miệng buộc thốt ra cái tên xấu số ấy khiến cho thần kinh của Raymon rung lên đau đớn, thì việc đại tá bảo Ralph lên phòng Indiana làm dậy lên trong anh ta cảm giác giận dữ và ghen tuông lạ lùng.

"Trong phòng của nàng - anh ta nghĩ - Lão không chỉ treo chân dung của gã ở đây, mà còn bảo gã thân hành lên buồng nàng. Gã người Anh này có những quyền mà ông chồng hình như cũng không dám coi là mình có quyền như thế".

Ông Delmare tưởng như đoán được ý nghĩ của Raymon:

- Xin ông đừng ngạc nhiên - ông ta nói - Ông Brown là bác sĩ của gia đình chúng tôi, hơn nữa là anh họ của chúng tôi, một người trung hậu mà chúng tôi hết lòng yêu mến.

Ralph đi khoảng mười phút. Raymon lơ đãng, bứt rứt trong lòng. Anh ta không ăn, thường nhìn ra cửa. Rồi anh chàng người Anh cũng trở lại.

- Indiana đúng là không được khỏe - Ralph nói - Tôi đã bảo cô ấy phải đi nằm.

Ralph ngồi lại vào bàn với vẻ thanh thản và bắt đầu ăn rất ngon miệng, đại tá cũng thế.

"Chắc chắn đây là một cơ để tránh mặt ta - Raymon nghĩ - Hai người đàn ông này không tin là nàng mệt, ông chồng bức bối hơn là lo lắng về sức khỏe của vợ. Tốt thôi, công việc của t diễn ra tốt đẹp hơn là ta hy vọng".

Khó khăn khởi động ý chí, hình ảnh Noun tan biến đi dưới những trần nhà u ám này mà thoát đầu đã làm cho anh ta sợ lạnh người. Lát sau trong tâm trí anh ta chỉ lờ mờ bóng dáng thanh thoát của bà Delmare.

Ở phòng khách, anh ta ngồi xuống cạnh cái khung thêu của nàng, vừa nói chuyện vừa làm ra vẻ bận rộn xem xét những bông hoa trên tấm thêu, sờ vào tất cả các tấm lụa, hít hương thơm mà những ngón tay nàng đã để lại trên đó. Anh ta đã nhìn thấy món đồ thêu này trong phòng của Indiana; lần ấy nàng mới bắt đầu thêu, bây giờ tấm thêu đã đầy những bông hoa nở đẹp dưới làn hơi thở trong cơn sốt của nàng; hàng ngày tưới đẫm nước mắt nàng. Raymon cảm thấy lệ cũng sắp đọng trên hàng mi, và một mối giao cảm nào không rõ khiến anh ta buồn rầu ngược mặt lên nhìn đường chân trời mà Indiana vẫn quen ngắm nghía, anh ta nhận thấy ở đằng xa những bức tường trắng của Cercy nổi bật trên nền đất nâu.

Tiếng nói của đại tá khiến Raymon sực tỉnh.

- Này, ông bạn láng giềng tử tế của tôi - ông ta nói - đã đến lúc tôi làm tròn lời hứa với anh. Xưởng đang hoạt động hết công suất, tất cả thợ đều đang làm việc. Đây là bút chì và giấy để anh có thể ghi chép.

Raymon đi theo đại tá, xem xét xưởng với vẻ sốt sắng và tò mò, đưa ra những nhận xét chứng tỏ anh ta am hiểu cả hóa học lẫn cơ học, nghe những luận thuyết bất tận của ông Delmare với vẻ kiên nhẫn không thể tưởng được, đi sâu vào một số ý tưởng của ông, bác lại một số ý tưởng khác, nói chung anh ta có thái độ khiến chủ nhân tin rằng anh ta hết sức quan tâm đến những việc đó, tuy thực ra anh ta hầu như không nghĩ gì đến những chuyện ấy, mọi ý nghĩ của anh ta đều hướng về bà Delmare.

Thật tình mà nói, anh ta có kiến thức khoa học, không thờ ơ với bất cứ phát minh nào, ngoài ra anh ta phục vụ lợi ích của người anh quả thật đã dốc hết tài sản vào một công cuộc kinh doanh tương tự, nhưng rộng lớn hơn nhiều. Những kiến thức chính xác của ông Delmare, ưu thế duy nhất mà ông có được, là khía cạnh thuận lợi nhất mà lúc này anh ta có thể khai thác trong cuộc chuyện trò.

Sir Ralph, nhà buôn xoàng nhưng là nhà chính trị sáng suốt, khi xem xét xưởng cũng đưa ra những nhận xét khá sắc sảo về mặt kinh tế. Những người thợ muốn khoe tài với một người am hiểu, làm việc khéo léo và hăng hái hơn mọi khi. Raymon nhìn thấy hết, nghe thấy hết, trả lời tất cả mọi điều, nhưng chỉ nghĩ đến mối tình đã thôi thúc anh ta đến đây.

Khi đã xem hết máy móc trong xưởng, họ bàn về khối lượng và sức nước. Họ ra ngoài và lên con đập, bảo người cai thợ cho kéo các cửa chắn lên để xác định sự thay đổi mực nước.

- Thưa ông - người đó nói với ông Delmare - ông đã xác định mực nước tối đa là mười lăm piê, xin lỗi, năm nay chúng tôi đã từng thấy mực nước lên đến mười bảy piê.

- Bao giờ vậy? Anh làm - đại tá nói.

- Xin lỗi, thưa ông, đấy là trước hôm ông từ Bỉ về. Dạ, đấy là vào đêm Noun chết đuối. Chúng cứ là xác đã trôi qua phía trên đập ở chỗ kia, và mắc lại ở đây, chỗ ông khách đang đứng.

Khi nói như vậy bằng giọng sôi nổi, người cai thợ trở vào chỗ Raymon đứng. Chàng trai khốn khổ tái mét đi như xác chết. Anh ta sợ hãi nhìn dòng nước chảy phía dưới chân anh ta. Nhìn cái bóng tái nhợt của mình in trong nước; anh ta tưởng chừng cái xác vẫn đang bập bênh trôi; anh ta chóng mặt và có lẽ sẽ ngã xuống sông nếu Brown không khoát tay anh ta và đưa anh ta ra xa.

- Có thể - đại tá nói, ông không nhận thấy gì và ít nghĩ đến Noun, thành thử ông không hề ngờ vực về tâm trạng của Raymon - nhưng đây là trường hợp ngoại lệ, và sức nước trung bình... Nhưng quái lạ, hai anh làm sao thế? - ông dừng lại đột ngột và hỏi.

- Có gì đâu - sir Ralph trả lời - lúc quay mình trở lại tôi đã giẫm phải chân ông ấy. Tôi rất lấy làm phiền lòng, chắc là tôi đã làm ông ấy đau.

Sir Ralph trả lời như thế bằng giọng điềm đạm tự nhiên đến nỗi Raymon tin rằng người này nói thật. Họ trao đổi với nhau mấy câu lịch thiệp. Cuộc chuyện trò tiếp diễn.

Mấy giờ sau Raymon rời khỏi Lagny mà không được gặp mặt bà Delmare. Đây là điều may nhất mà anh ta hy vọng: anh ta sợ phải chịu đựng thái độ thờ ơ và trầm lặng của nàng.

Nhưng lần đến sau đó của anh ta cũng không làm cho anh ta hạnh phúc hơn. Lần này chỉ có mỗi một mình đại tá. Raymon vận dụng hết sự tinh khôn của mình để làm ông mến anh ta và khéo léo nhượng bộ đủ điều, ca ngợi Napoleon mà anh ta vốn không ưa, phàn nàn về sự thờ ơ của chính phủ đã bỏ rơi phần nào và coi thường số cựu binh quang vinh còn lại của đại quân, phát triển quan điểm đối lập tới hết mức mà tư tưởng của anh ta cho phép, và trong số nhiều tín nhiệm của anh ta, anh ta chọn những gì có thể phỉnh nịnh ông Delmare. Anh ta thậm chí xử sự khác hẳn với tính cách thật của mình để giành lấy sự tin cậy của ông Delmare. Anh ta làm ra vẻ một người vui vẻ, một người bạn dễ tính, một kẻ phóng đảng vô tâm.

"Tay này chắc chắn bao giờ chinh phục nỗi vợ ta..." - đại tá nghĩ trong lúc nhìn anh ta đi ra xa.

Rồi ông tự chế nhạo mình và nghĩ rằng Raymon là "một gã trẻ tuổi có sức cảm dỗ".

o O o

Trong thời gian ấy, bà de Ramière ở Cercy. Raymon ca ngợi với bà sự duyên dáng và trí tuệ của bà Delmare, và không nài mẹ đến thăm nàng, anh ta khéo léo gợi cho mẹ nảy ra ý định ấy.

- Ở phải - bà ta nói - đây là người phụ nữ hàng xóm duy nhất mà mẹ không quen biết. Chúng ta mới để ở vùng này, vậy mẹ nên đến thăm trước thì hơn. Tuần sau, mẹ con ta sẽ cùng đi Lagny.

Ngày ấy đã đến.

"Nàng không thể tránh mặt ta được nữa" - Raymon nghĩ.

Quả vậy, bà Delmare bị đặt vào tình thế phải tiếp anh ta. Thấy một phụ nữ đứng tuổi không quen biết xuống xe, nàng ra bậc thềm đón khách. Đồng thời nàng nhận ra người đàn ông đi cùng với bà ta là Raymon, nàng hiểu anh ta đã đánh lừa mẹ để bà mẹ đến thăm nhà nàng, và nàng bực đến mức đủ sức tỏ ra trang nghiêm và điềm nhiên. Nàng tiếp đón bà de Ramière với thái độ vừa kính trọng vừa nhã nhặn, nhưng lạnh lùng với Raymon đến nỗi anh ta cảm thấy không thể chịu đựng lâu hơn nữa. Anh ta không quen bị khinh thị và lòng kiêu hãnh của anh ta sôi lên vì không thể bằng một cái nhìn buộc Indiana phải thay đổi thái độ đó với anh ta. Làm như không để ý đến thói đỏng đảnh của đàn bà, anh ta xin phép đi tìm gặp ông Delmare ở vườn hoa, để hai người phụ nữ ở lại với nhau.

Dần dần, không cưỡng lại được sức quyến rũ của con người có trí tuệ ưu việt cùng với một tâm hồn quý phái và rộng lượng, biết tỏa rộng ảnh hưởng của mình trong những quan hệ nhỏ nhất nhất, Indiana trở nên ân cần, quyến luyến và thậm chí vui vẻ trong sự giao tiếp với bà de Ramière. Nàng không biết mẹ mình như thế nào, còn bà de Carvajal, mặc dù tất cả những thứ bà tặng nàng và bà luôn ca ngợi nàng, bà vẫn không thể thay thế một người mẹ. Chính vì thế nàng mê bà mẹ của Raymon như bị bỏ bùa.

Khi Raymon trở lại, lúc lên xe ngựa, Raymon thấy Indiana ấp môi vào bàn tay bà de Ramière chìa ra cho nàng. Nàng Indiana đáng thương cảm thấy có nhu cầu tình cảm gắn bó với một người nào đó. Trong cuộc sống cô đơn và bất hạnh của nàng, nàng hân hoan tiếp nhận bất cứ cái gì khiến nàng hy vọng có được niềm hứng thú và sự che chở. Hơn nữa nàng tự nhủ rằng bà de Ramière đến để giữ cho nàng khỏi sa vào cái bẫy mà Raymon muốn nàng mắc vào.

"Ta sẽ gieo mình vào vòng tay của người phụ nữ tuyệt diệu này - nàng nghĩ - nếu cần ta sẽ nói hết với bà. Ta sẽ van xin bà cứu ta khỏi tay con trai bà, sự tinh khôn của bà sẽ canh chừng cả anh ấy và ta".

Raymon không lập luận như thế.

"bà mẹ tốt bụng của ta - anh ta tự nhủ khi cùng với mẹ trở về Carcy - Sự duyên dáng và lòng tốt của mẹ làm nên những điều kỳ diệu. Tất cả những gì ta có được đều là nhờ ơn mẹ. Học vấn, thành công của ta trong đời, địa vị của ta trong xã hội. Chỉ còn thiếu một điều: nhờ mẹ mà ta có hạnh phúc chiếm được trái tim của một người phụ nữ như Indiana".

Như ta thấy, Raymon yêu mẹ và cần đến mẹ mà cũng được sống sung túc: ở đời con yêu mẹ chính là vì thế.

o O o

Mấy ngày sau, Raymon nhận được lời mời đến thăm Bellerive ba ngày, đây là một chốn nghỉ ngơi giải trí tuyệt diệu thuộc quyền sở hữu của sir Ralph, nằm giữa Cercy và Lagny, ở đây cùng với các thợ săn hạng nhất ở các vùng lân cận. Ralph tiêu diệt một phần thú rừng phá hoại rừng cây và vườn của chủ nhân. Raymon không thích đi săn và không có thiện cảm với sir Ralph. Nhưng trong những cuộc vui lớn, bà Delmare thường ban cho ông anh họ cái hân hạnh được bà giúp tiếp khách, hy vọng được gặp nàng khiến Raymon quyết định ngay.

Lần này sir Ralph không trông chờ bà Delmare sẽ tới: trước đó nàng đã cáo lỗi, viện cớ không được khỏe. Nhưng đại tá thường bực bội khi thấy vợ tuồng như tìm cách giải trí, lại càng bực hơn khi nàng từ chối những cuộc giải trí mà ông rất muốn nàng tham dự.

- Phải chăng bà muốn cho cả nước nghĩ rằng tôi khóa cửa nhốt bà ở nhà? - ông nói - Bà làm tôi mang tiếng là ông chồng hay ghen; tôi không muốn đóng vai trò lỗ bịch ấy lâu hơn nữa. Sao bà thiếu tôn trọng ông anh

họ của bà đến thế? Không chịu giúp anh ấy một việc dễ dàng như thế thì có phải lẽ không, khi mà việc xây dựng xưởng và hoạt động công nghiệp của chúng ta phần vinh là nhờ anh ấy? Anh ấy cần bà đến đây, vậy mà bà ngần ngại! Tôi không hiểu nổi tính khí bất thường của bà. Tất cả những người tôi không ưa thì bà lại tiếp đón ân cần, còn những người tôi coi trọng thì rui thay lại không vừa ý bà.

- Một lời trách móc rất không đúng, tôi cho là như thế - bà Delmare trả lời - Tôi yêu mến anh ấy như anh ruột tôi, tình bạn ấy đã có từ lâu, khi ông chỉ mới kết bạn với ông ấy.

- Vâng, đúng, bà nói những lời thật đẹp đẽ; nhưng tôi biết bà cho rằng anh ấy thiếu nhạy cảm, anh bạn tội nghiệp! Bà coi anh ấy là người ích kỷ vì anh ấy không thích đọc tiểu thuyết và không khóc khi con chó bị chết. Và lại, đâu phải chỉ đang nói về anh ấy mà thôi. Bà tiếp de Ramière như thế nào? Một chàng trẻ tuổi rất đáng yêu, nói thực đấy! Bà de Cavajal giới thiệu anh ta với bà, và bà tiếp anh ta niềm nở hết chỗ nói. Còn tôi chẳng may có thái độ tốt với anh ta, thế là bà lại thấy anh ta là con người không thể chịu đựng nổi, và khi anh ta đến thăm bà thì bà đi nằm. Bà muốn thiên hạ coi tôi là người không lịch thiệp phải không? Đã đến lúc chấm dứt cái trò ấy đi, bà nên bắt đầu ống như mọi người thì hơn.

Raymon nhận định rằng để thực hiện dự định của mình thì không nên vồ vập quá. Với hầu hết những phụ nữ tưởng mình được yêu, cứ tỏ ra thờ ơ thì lại lôi cuốn được họ. Nhưng cuộc đi săn bắt đầu từ sáng khi Raymon đến nhà sir Ralph, còn bà Delmare thì bữa trưa mới tới. Trong lúc chờ đợi, anh ta chuẩn bị cách đối xử.

Anh ta nảy ra ý định tìm cách thanh minh: thời điểm đã đến gần. Anh ta có được hai ngày, và anh ta phân phối thời gian như sau: phần còn lại của ngày hôm nay là để làm cho nàng cảm động, ngày mai thì thuyết phục nàng, ngày kia thì anh phải trở thành người hạnh phúc. Anh ta nhìn đồng hồ và tính từng giờ cơ hội thành công hay thất bại của mình.



# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 12

Đã hai tiếng đồng hồ anh ta ở trong phòng khách, rồi anh ta chợt nghe thấy giọng nói dịu dàng và hơi khàn của bà Delmare. Mãi mê suy nghĩ về kế hoạch quyến rũ của mình, anh ta say mê như một tác giả nghĩ về chủ đề tác phẩm, như một trạng sư nghĩ về lý lẽ, và ta có thể so sánh sự xúc động của anh ta khi nhìn thấy Indiana với cảm xúc của diễn viên đã nhập vai đứng trước nhân vật chính của vở kịch và không còn phân biệt được cảm giác giả trên sân khấu với thực tế nữa.

Nàng thay đổi nhiều đến nỗi một tình thương chân thành thoáng qua trong óc Raymon giữa những kích động thần kinh mãnh liệt. Nỗi đau xót và sự ốm yếu để lại dấu vết sâu đậm trên mặt nàng đến nỗi nàng hầu như xinh đẹp hơn, và bây giờ mưu toan chinh phục giành lấy sự vẻ vang hơn là khoái lạc... Nhưng Raymon cho rằng mình có bốn phận đem lại hạnh phúc và cuộc sống cho người phụ nữ này.

Nhìn thấy vẻ hơi tái và buồn rầu của nàng, anh ta nhận định rằng anh ta sẽ không phải đấu tranh với một ý chí hết sức kiên định. Cái vỏ mỏng mảnh thế này có thể nào che giấu được một sức kháng cự tinh thần mạnh mẽ?

Anh ta nghĩ rằng thoạt tiên hãy làm cho nàng quan tâm đến bản thân nàng, làm cho nàng sợ hãi về sự bất hạnh và ốm yếu của nàng, để tiếp đó khơi gợi tâm hồn nàng rộng mở, khao khát và hy vọng chờ đón một số phận tốt đẹp hơn.

-Indiana! - anh ta nói với một niềm tự tin thầm kín giấu kỹ dưới vẻ buồn rầu sâu sắc - chính vì vậy mà tôi phải tìm gặp lại em. Tôi đâu biết rằng khoảnh khắc tôi chờ đợi bấy lâu này, tôi tìm kiếm một cách khao khát như thế, lại gây cho tôi nỗi đau đớn ghê gớm dường này

Bà Delmare không hề chờ đợi những lời như thế. Nàng tưởng sẽ gặp Raymon tự biết mình có lỗi, lúng túng và rụt rè trước mặt nàng; vậy mà đáng lẽ tự kết tội mình, nói những lời ăn năn và đau đớn, anh ta lại buồn và thương nàng! Vậy là nàng ủ rũ và kiệt quệ biết chừng nào mới gọi nên sự thương cảm ở một người phải cầu mong nàng thương cảm mới đúng.

Một phụ nữ Pháp thuộc giới thượng lưu sẽ không rối trí trong tình huống tế nhị như thế, nhưng Indiana không có kinh nghiệm, nàng không có sự khéo léo cũng như tài giả vờ cần thiết để chiếm lợi thế do vị trí của nàng tạo nên. Lời nói của anh ta làm hiện lên trước mắt nàng toàn bộ bức tranh về những đau khổ của nàng, và hạt lệ long lanh trên mí mắt nàng.

- Tôi ốm thực rồi - mệt mỏi, chán ngán, nàng vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế mà Raymon đưa cho nàng - Tôi cảm thấy trong người khó chịu lắm, và tôi có quyền than vãn với ông, thưa tôn ông.

Raymon không hề hy vọng sự việc diễn tiến nhanh như thế. Anh ta chộp ngay lấy cơ hội, như người ta thường nói, nắm lấy bàn tay vừa khô vừa lạnh của nàng:

-Indiana! - anh ta lên tiếng - Đừng nói vậy, đừng nói rằng tôi là kẻ gây ra những đau khổ của em: không thì em làm tôi phải điên lên vì đau đớn và vui mừng mất!

- Vì vui mừng! - nàng lập lại, ngược cặp mắt xanh buồn rầu và ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào Raymon.

- Tôi muốn nói là hy vọng, bởi vì nếu tôi đã làm cho em buồn phiền thì có lẽ tôi có thể làm cho em hết buồn phiền. Hãy nói ra một lời - anh ta

quỳ xuống cạnh nàng, trên một chiếc gối tựa vừa trượt xuống - hãy đòi tôi dâng hiến tất cả máu trong cơ thể, cả cuộc đời tôi!...

- A! Ông im đi! - Indianan nói với giọng cay đắng và rút tay về - Ông đã trắng trợn nuốt lời hứa; ông hãy thử chữa lại điều ác mà ông đã gây ra xem nào!

- Tôi muốn thế, tôi sẽ làm như thế! - Anh ta kêu lên, tìm cách nắm lấy tay nàng.

- Muộn rồi - nàng nói - Vậy thì hãy trả lại tôi người bạn gái, người em gái của tôi; hãy trả lại Noun cho tôi, người bạn gái duy nhất của tôi!

Một cảm giác lạnh giá chết người truyền lan trong mạch máu Raymon. Lần này, anh ta chẳng cần cố gắng làm ra vẻ xúc động. Những cảm xúc mãnh liệt và khủng khiếp dấy lên chẳng cần nhờ đến nghệ thuật.

"Nàng biết hết rồi - anh ta nghĩ - và nàng lên án ta".

Đối với anh ta, không còn gì nhục hơn là bị một người vô tình àm thành tong phạm trách móc anh ta đã phạm tội, không còn gì cay đắng hơn là phải thấy tình địch của Noun khóc thương cô ta.

- Vâng, thưa ông - Indianan vừa nói vừa ngược khuôn mặt diễm lệ lên - chính ông là nguyên nhân gây ra...

Nhưng nàng ngừng lời khi thấy Raymon tái mét đi. Hẳn là nàng sợ, vì chưa bao giờ thấy anh ta đau khổ như thế.

Thế là tất cả lòng nhân hậu và sự dịu dàng tự nhiên mà người đàn ông này gợi lên trong bà Delmare lại có quyền lực chi phối nàng.

- Xin lỗi! - nàng nói với vẻ sợ hãi - tôi đã làm ông đau lòng, tôi khổ tâm quá! Ông ngồi xuống đi, ta nói chuyện khác.

Sự dịu hiền và độ lượng bất ngờ như thế khiến Raymon càng xúc động sâu sắc hơn; tiếng nức nở buột ra từ lòng ngực anh ta. Anh ta cầm tay Indiana đưa lên môi hôn lấy hôn để, nước mắt lăn chã rơi xuống tay nàng. Đây là lần đầu tiên anh ta khóc kể từ ngày Noun chết, chính Indiana đã làm nhẹ bớt sức nặng khủng khiếp đè lên tâm hồn anh ta.

- Ôi, ông khóc cô ta như thế là vì ông chưa biết cô ta - nàng nói - Ông hối hận đến như thế về điều tai hại ông đã gây ra cho tôi thì tôi không dám trách ông nữa. Chúng ta cùng nhau khóc cô ấy, để trên trời cao cô ấy nhận thấy chúng ta và tha thứ cho chúng ta.

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán Raymon. Nếu những lời "ông chưa biết cô ấy" cắt hẳn cho anh ta mối lo ác nghiệt thì lời kêu gọi tưởng nhớ nạn nhân của anh ta, thốt ra từ cửa miệng trong trắng của Indiana khiến anh ta choáng váng vì một nỗi khiếp hãi mê tín. Chán nản, anh ta đứng lên, bồn chồn đi về phía cửa sổ, ngồi lên bậu cửa thở lấy hơi. Indiana im lặng và cảm động sâu sắc. Thấy Raymon khóc như đứa trẻ và thất thần như đàn bà, nàng cảm thấy một niềm vui thầm kín.

"Thế là tốt! - nàng thầm nhủ - Anh ấy yêu ta, trái tim anh ấy nồng nhiệt và hào hiệp. Anh ấy đã làm lỗi, nhưng sự ăn năn chuộc lỗi cho anh ấy, lẽ ra ta phải tha thứ cho anh ấy mới đúng".

Nàng cảm động nhìn anh ta, nàng lại cảm thấy tin cậy anh ta. Nàng coi sự cắn rứt lương tâm của kẻ phạm tội là một sự hối hận của tình yêu.

- Đừng khóc nữa - nàng đứng lên, đến gần anh ta - Chính tôi đã giết cô ấy. Tôi là người duy nhất có lỗi. Suốt đời tôi bị lương tâm cắn rứt. Tôi đã để cho sự ngờ vực và giận dữ thôi thúc, tôi đã lãng nhục cô ấy vì trái tim tôi bị tổn thương. Tôi đã trút lên đầu cô ấy tất cả nỗi bức tức của tôi đối với ông. Chính ông là người duy nhất đã xúc phạm tôi, còn tôi lại trút hết cơn giận lên người bạn gái tội nghiệp của tôi. Tôi đã quá khắc nghiệt đối với cô ấy!...

- Và với tôi nữa! - Raymon nói, đột nhiên quên hẳn quá khứ chỉ nghĩ đến hiện tại.

Bà Delmare đỏ mặt:

- Có lẽ tôi không nên đổ tội cho ông về sự mất mát khốc hại mà tôi đã gây ra trong cái đêm kinh khủng ấy. Nhưng tôi không thể quên được cách xử sự buông tuồng của ông đối với tôi, sự kém thanh nhã của một mưu toan lãng mạn và tội lỗi như thế làm tôi rất đau lòng... Tôi tưởng là tôi được yêu, vậy mà... thậm chí ông không tôn trọng tôi!

Raymon đã lấy lại được sức lực, ý chí, tình yêu và hy vọng; cái ấn tượng thâm trầm khiến anh ta lạnh người tan biến như một cơn ác mộng. Anh ta chột tỉnh, lại cảm thấy mình trẻ trung, nồng nhiệt, đầy ham muốn, đam mê và hy vọng ở tương lai.

- Tôi có tội nếu như em căm ghét tôi - anh ta vừa nói vừa hăm hở sụp xuống dưới chân nàng - Nhưng nếu em yêu tôi thì tôi không có tội và chưa bao giờ là kẻ có tội. Nói đi, Indiana, em có yêu tôi không?

- Ông có xứng đáng với tình yêu của tôi không? - nàng nói.

- Nếu như để xứng đáng với tình yêu của em, cần phải yêu em với lòng sùng kính - Raymon nói.

- Ông nghe đây - nàng vừa nói vừa rút tay về nhìn chăm chăm vào anh ta bằng cặp mắt ươn ướt, đôi lúc lấp lánh ánh lửa âm đạm - nghe đây, ông có biết yêu một người phụ nữ như tôi là thế nào không? Không, ông không biết đâu. Ông tưởng chỉ là thỏa mãn ý thích bất thường của một ngày chứ gì? Ông coi trái tim tôi giống như những trái tim chán chường mà cho đến nay ông vẫn sai khiến được bằng uy quyền nhất thời của ông. Ông không biết rằng tôi chưa từng yêu bao giờ và tôi sẽ không trao trái tim trong trắng và nguyên vẹn của tôi đổi lấy một trái tim héo hắt và đã bị tàn phá, tôi

không đổi tình yêu nồng thắm của tôi lấy một tình yêu âm ỉm, không đổi cả cuộc đời tôi lấy một ngày chóng vánh.

- Indiana, tôi yêu em say đắm. Trái tim tôi cũng trẻ trung và nồng cháy, và nếu nó không xứng với trái tim em thì không có trái tim đàn ông nào xứng với em. Tôi biết cần phải yêu em như thế nào, không phải đến hôm nay tôi mới hiểu điều đó. Tôi lại không biết cuộc đời của em sao? Chẳng phải là tôi đã kể lại với em về đời em trong vũ hội, khi mà lần đầu tiên tôi có dịp nói với em sao? Chẳng phải là tôi đã đọc thấy toàn bộ lịch sử trái tim em trong cái nhìn đầu tiên mà em ban cho tôi chẳng? Vậy cái gì làm tôi say mê? Chỉ là sắc đẹp của em thôi ư? A, chắc chắn là nó có thể làm điên đầu một người đàn ông kém nồng cháy hơn tôi và trẻ hơn. Còn tôi, nếu tôi tôn thờ dáng vẻ thanh nhã và duyên dáng ấy vì nó chứa đựng một tâm hồn trong trắng và thanh thản, vì một ngọn lửa thần làm nó tràn trề sức sống, và tôi thấy em không chỉ là phụ nữ, mà là một thiên thần.

- Tôi biết ông có tài ca ngợi, nhưng đừng hy vọng phỉnh phờ thói chuộng hư vinh của tôi. Tôi không cần sự hãnh diện, mà cần sự thương yêu. Tôi muốn một tình yêu không chia sẻ, mãi mãi, không giới hạn. Phải sẵn lòng hy sinh tất cả vì tôi: tài sản, thanh danh, bốn phận, công việc, nguyên tắc, gia đình, tất cả... thừa ông; vì để đáp lại, tôi cũng sẽ tận tình như thế, tôi muốn tình yêu cân bằng. Ông thấy rõ là ông không thể yêu tôi như thế.

Đây không phải là lần đầu tiên Raymon thấy một phụ nữ có thái độ nghiêm chỉnh về tình yêu, mặc dù những tấm gương như thế là điều hiếm hoi; đây là điều may mắn cho xã hội; nhưng anh ta biết rằng những lời hứa hẹn trong quan hệ tình ái không phải là vấn đề danh dự, lại một điều may mắn nữa cho xã hội. Có những lần người phụ nữ đòi anh ta nói ra lời cam kết trịnh trọng lại là người đầu tiên phá bỏ điều đó. Vì vậy anh ta chẳng sợ gì những đòi hỏi của bà Delmare, hay đúng hơn, anh ta chẳng nghĩ đến hiện tại, cũng chẳng nghĩ đến tương lai. Anh ta bị lôi cuốn bởi sức quyến rũ

không gì cưỡng lại được của người phụ nữ rất đỗi mảnh dẻ và say đắm này, người phụ nữ thể lực rất yếu, nhưng trái tim và tinh thần lại rất đỗi cương quyết. Nàng đẹp quá, sắc sảo quá, oai nghiêm quá trong lúc áp đặt luật lệ của nàng cho anh, đến nỗi anh ta như mê mẩn dưới chân nàng.

- Tôi thề với em - anh ta nói - cả thể xác lẫn tâm hồn tôi là của em, tôi dâng hiến cho em bầu máu của tôi, tôi giao nộp cho em ý chí của tôi; hãy nhận lấy tất cả, muốn sử dụng thế nào tùy ý, tài sản của tôi, danh dự của tôi, lương tâm của tôi, ý nghĩ của tôi, toàn bộ con người tôi.

- Ông thôi đi cho - Indiana vội nói - Ông anh họ của tôi đến kìa.

Quả vậy, Ralph Brown phớt đời bước vào với một vẻ hết sức trầm tĩnh, trong thâm tâm hết sức ngạc nhiên và vui mừng khi thấy cô em họ: anh không hy vọng nàng sẽ đến. Rồi anh xin phép ôm hôn nàng để bày tỏ lòng biết ơn, và thông thả cúi xuống gần nàng theo đúng phép tắc, anh hôn lên môi nàng theo tục lệ xứ sở của họ.

Raymon giận tái người, và Ralph vừa ra ngoài để sai bảo vài việc là anh ta đến gần Indiana và muốn xóa đi dấu vết của cái hôn láo xược ấy, nhưng Indiana diềm tĩnh đẩy anh ta ra:

- Hãy nhớ rằng ông còn quá nhiều điều phải sửa lỗi với tôi, nếu ông muốn tôi tin ông.

Raymon không hiểu cái tế nhị của sự khước từ ấy. Anh ta chỉ thấy đó là sự khước từ và tức tối với sir Ralph. Lát sau, anh ta nhận thấy rằng Ralph nói nhỏ giọng với Indiana, anh chàng xưng "anh, em" với nàng và Raymond sẵn lòng coi sự ý tứ mà phong tục buộc sir Ralph phải giữ gìn vào những lúc khác chẳng qua là sự khôn ngoan của một người tình hạnh phúc. Tuy nhiên, bắt gặp cái nhìn trong trắng của thiếu phụ, anh ta lập tức đỏ mặt vì sự nghi ngờ bất công của mình.

Buổi tối, Raymon tỏ ra rất hóm hỉnh. Khách đến đông, và mọi người nghe anh ta nói. Anh ta không thể bỏ qua cơ hội trở tài trước công chúng. Anh ta nói hùng hồn, và nếu Indiana háo danh, nàng sẽ được nếm mùi hạnh phúc lần đầu tiên khi nghe anh ta nói. Nhưng trái lại, với đầu óc thẳng thắn và chất phác, ưu thế của Raymon khiến nàng lo sợ. Nàng đấu tranh chống lại cái ma lực mà anh ta tỏa ra xung quanh, đây là một loại pháp thuật mà trời hay địa ngục phú cho một số người, một vương quyền bất công và phù du, nhưng có thực đến mức không một người phàm trần nào tránh được ảnh hưởng của nó, đồng thời chóng qua đến nỗi sau đó không để lại dấu vết gì, và khi những người đó chết đi, thiên hạ ngạc nhiên về việc sinh thời họ tạo được tiếng tăm ồn ào như thế.

Có những lúc Indiana cảm thấy bị mê hoặc bởi ánh hào quang rực rỡ như thế, nhưng liền đó nàng buồn rầu tự nhủ rằng điều mà nàng khao khát không phải là vinh quang mà là hạnh phúc. Nàng lo sợ tự hỏi con người này, mà cuộc đời có nhiều mặt như thế, có nhiều hứng thú lôi cuốn như thế, liệu có thể dành hết tâm hồn cho nàng không, có thể vì nàng mà hy sinh mọi tham vọng không? Bây giờ đây, từng bước từng bước một, hữu hiệu và khéo léo, rất mực say sưa và điềm tĩnh, anh ta bảo vệ những lý thuyết tự biện và những lợi ích hoàn toàn xa lạ với tình yêu của họ, nàng lo sợ rằng nàng chẳng là cái gì trong cuộc đời của anh ta, còn anh ta là tất cả trong đời nàng. Nàng kinh hãi tự nhủ rằng nàng chỉ là một ý thích nhất thời của anh ta trong ba ngày, còn anh là mơ ước của cả đời nàng.

Khi anh ta khoác tay đưa nàng ra khỏi phòng khách, anh ta nói nhỏ với nàng mấy lời yêu đương, nhưng nàng buồn rầu đáp lại:

- Ông thật là tài trí!

Raymon hiểu lời trách móc đó và suốt ngày hôm sau, anh ta quanh quẩn bên bà Delmare. Các khách khác mãi sẵn sẵn để cho họ tự do.



Raymon có tài hùng biện. Indiana rất tin rằng chỉ một nửa tài hùng biện của Raymon thừa đủ thuyết phục được nàng. Hỡi phụ nữ Pháp, các chị không biết thế nào là một phụ nữ Creole. Chắc chắn các chị không dễ tin như thế, vì không phải các chị bị lừa phỉnh và phản bội.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 13

Khi sir Ralph đi săn trở về và đến gần Indiana, thăm mạch cho nàng như thường lệ thì raymon chăm chú quan sát họ, nhận thấy vẻ ngạc nhiên và vui thích khó nhận thấy trên nét mặt hiền hòa của Ralph. Rồi, do một ý nghĩ bí mật nào không rõ, luồng mắt hai người gặp nhau, cặp mắt sáng màu của Ralph như mắt cú dán vào đôi mắt đen của Raymon, khiến anh ta bất giác cúi gằm mặt xuống. Suốt ngày hôm đó, thái độ của huân tước đối với Indiana, bề ngoài như thản nhiên, nhưng vẫn lộ ra một vẻ chăm chú, một cái gì mà người ta có thể gọi là sự quan tâm hay chăm sóc, nếu như gương mặt có khả năng phản ánh một tình cảm nhất định. Nhưng Raymon hoài công cố tìm đọc ý nghĩ của Ralph xem anh chàng có sợ hãi hay hy vọng gì không. Vẻ ngoài của Ralph không biểu lộ ý tứ gì.

Bỗng nhiên, đứng cách vài bước sau ghế của bà Delmare, Raymon nghe thấy Ralph khe khẽ nói với nàng:

- Nay cô em, ngày mai cười ngựa một chút thì tốt đấy.
- Nhưng anh biết là hiện thời em không có ngựa mà - nàng trả lời.
- Chúng tôi sẽ tìm cho em một con. Em có muốn đi săn với chúng tôi không?

Bà Delmare tìm cơ này cơ nọ để thoái thác. Raymon hiểu là nàng muốn ở lại với anh hơn, nhưng anh ta dường như cũng nhận thấy rằng người anh họ nài ép nàng một cách lạ lùng, để nàng đừng ở lại. Raymon lập tức rời khỏi nhóm người đang chuyện trò với anh ta, tới chỗ nàng và ra sức vào hùa với sir Ralph. Anh ta bực với Ralph, ành chàng cứ như một bà già

ráo riết canh giữ Indiana, và Raymond quyết làm cho việc coi giữ của anh chàng này thành một khổ hình.

- Nếu bà thuận đi sẵn - anh ta nói với Indiana - bà sẽ làm cho tôi mạnh dạn theo gương bà. Tôi chẳng thiết đi sẵn lắm, nhưng để có được cái hạnh phúc làm giám mã cho bà...

- Nếu vậy thì tôi sẽ đi - Indiana trả lời bộp chập.

Nàng trao đổi một cái nhìn tinh ranh với Raymon; nhưng dù là cái nhìn rất nhanh, Ralph chớp được ngay, và suốt buổi tối, Raymon không thể nhìn nàng hay nói với nàng một lời mà tránh được tai mắt của Ralph. Một cảm giác thù ghét và ghen tuông dậy lên trong tâm hồn anh ta. Người anh họ, người bạn của gia đình này có quyền gì tự coi mình là người dạy dỗ người phụ nữ mà chàng ta yêu? Raymon thề rằng sir Ralph rồi sẽ phải hối hận về điều đó và tìm cơ hội chọc tức Ralph mà không làm hại đến bà Delmare, nhưng đấy là việc không thể làm được. Sir Ralph tiếp khách với thái độ lịch sự và trang trọng lạnh lùng, không để ai có cơ gì châm chọc hay dị nghị.

o O o

Hôm sau, trước khi có hiệu báo thức, Raymon thấy chủ nhà vào buồng mình với dáng vẻ trịnh trọng. Phong thái của ông ta có cái gì căng thẳng hơn thường lệ. Raymon cảm thấy tim đập mạnh vì nóng lòng chờ mong một sự thách thức. Nhưng đấy chỉ là chuyện con ngựa cưỡi mà Raymon đã đem đến Bellerive và đã ngỡ ý muốn bán. Trong năm phút, việc mua bán xong xuôi, sir Ralph không hề kỳ kèo gì về giá cả và rút trong túi ra một bọc tiền vàng mà anh đếm ngay trên lò sưởi với vẻ lạnh lùng rất kỳ lạ, không buồn để ý đến lời phản đối của Raymon về sự kỹ tính đến như thế. Rồi khi đi ra, Ralph quay lại nói với Raymon:

- Thưa ông, con ngựa từ hôm nay là của tôi.

Raymon có cảm giác rằng đây là Ralph cố ý làm cho anh ta không đi săn được, vì thế anh ta tuyên bố khá khô khan rằng anh ta không dự định chạy bộ đi săn.

- Thưa ông - Ralph đáp, giọng hơi kiêu cách - tôi biết quá rõ luật lệ của lòng mến khách...

Và anh đi ra.

Khi xuống dưới hàng cột mặt nhà, Raymon thấy bà Delmare cười ngượng, hai chân buông về một bên, vui vẻ đùa với con Ophelia đang cầm xé chiếc mũ xoa bằng vải phin lạnh của nàng. Má nàng đã lại ửng hồng, mắt long lanh ánh tinh nhanh đã mất từ lâu. Nàng lại trở nên xinh đẹp; những búp tóc đen xổ ra dưới chiếc mũ nhỏ, mũ và tóc như thể làm cho nàng càng kiêu mị hơn, chiếc áo dạ cài cúc từ trên xuống dưới càng tôn thêm thân hình mảnh mai và mềm mại của nàng. Theo tôi, cái có sức cám dỗ nhất ở phụ nữ Creole là những đường nét cực kỳ thanh nhã của họ và dáng hình cân đối khiến họ giữ được rất lâu vẻ đáng yêu của tuổi thơ. Indiana tươi cười và nghịch ngợm, lúc này nom như mới mười bốn tuổi.

Raymon sửng sốt vì vẻ duyên dáng của nàng, cảm thấy hân hoan đặc thăng và nói với nàng những lời ca ngợi ít nhạt nhẽo nhất mà anh ta có thể tìm ra được về nhan sắc của nàng.

- Ông lo ngại về sức khỏe của tôi - nàng nói rất khẽ - chẳng lẽ ông thấy tôi muốn sống sao?

Anh ta chỉ có thể đáp lại nàng bằng cái nhìn hạnh phúc và biết ơn.

Sir Ralph tự tay đi dắt con ngựa của cô em họ đến. Raymon nhận ra con ngựa anh ta vừa bán.

- Ô hay - bà Delmare nói với giọng ngạc nhiên, hôm trước nàng đã thấy người ta thử con ngựa trong sân lâu đài - Ông de Ramière có nhã ý cho

tôi mượn con ngựa của ông ư?

- Hôm qua chẳng phải cô đã mê thích dáng đẹp và tính dễ bảo của con vật này sao? - Sir Ralph nói với nàng - Từ hôm nay nó là của cô. Cô em thân mến, tôi rất phiền lòng đã không thể tặng cô sớm hơn.

- Anh trở nên thích pha trò, ông anh của tôi ạ - bà Delmare nói - Tôi chẳng hiểu gì về trò bông đùa đó. Tôi phải cảm ơn ai đây, ông de Ramière đã có lòng cho tôi mượn con ngựa của ông, hay cảm ơn anh đã hỏi mượn ông ấy?

- Phải cảm ơn ông anh họ của mình - ông Delmare nói - anh ấy đã mua con ngựa này tặng mình đấy.

Thật thế không, Ralph tốt bụng của tôi? - bà Delmare vừa nói vừa vuốt ve con vật to đẹp với vẻ vui sướng của cô bé lần đầu tiên được nhận món đồ trang sức.

- Thì ta đã thỏa thuận với nhau rằng tôi sẽ tặng cô con ngựa để đền đáp lại tấm bọc ghê mà cô thêu cho tôi mà. Lên ngựa đi, đừng sợ gì cả. Tôi đã xem xét kỹ tính nết nó rồi, sáng nay tôi còn cười thử nữa kìa.

Indiana bá lấy cổ Ralph, rồi nhảy lên con ngựa của Raymon, mạnh dạn điều khiển nó vờn nhảy.

Tất cả cảnh trong gia đình đó diễn ra trong góc sân, dưới mắt Raymon. Anh ta bực tức ghê gớm khi thấy tình thân thương giản dị và tin cậy của hai người này diễn ra trước mắt anh ta, mà anh ta thì yêu say đắm và chưa có lấy một ngày trọn vẹn chỉ riêng mình anh ta với Indiana.

- Tôi sung sướng biết bao! - nàng nói với anh ta, gọi anh ta đến khi họ vào con đường giữa hai hàng cây - Hình như anh Ralph tốt bụng đã đoán ra món quà có thể là quý giá nhất đối với tôi. Còn ông Raymon ạ, chẳng lẽ ông không vui sướng thấy con ngựa ông vẫn cười bây giờ là của tôi? Ồ, nó

sẽ là vật tôi yêu thích trừu mến đặc biệt! tên nó là gì nhỉ? Tôi không muốn nó mất cái tên đã được ông đặt cho.

- Ở đây nếu có người nào hạnh phúc - Raymon đáp - thì đó là người anh họ của em, người đã tặng em món quà và được em ôm hôn vui vẻ như thế.

- Có thật là tình bạn của chúng tôi và những cái hôn kiểu ấy làm ông ghen chằng? - nàng vừa cười vừa nói.

- Có lẽ tôi ghe đấy, Indiana ạ; tôi không biết. Nhưng khi ông anh họ trẻ trung hồng hào đặt môi ông ta lên môi em, khi ông ta ôm lấy em để đặt lên lưng con ngựa mà ông ta tặng em và tôi bán cho em, thì thú thật là tôi đau khổ. Không, Indiana ạ, tôi không hạnh phúc vì thấy em là chủ con ngựa mà tôi ưa thích. Tôi hiểu rõ người ta hạnh phúc vì tặng quà cho em; nhưng giữ vai trò người bán hàng cung cấp cho kẻ khác phương tiện để thích thú thì đấy là cách hạ nhục mà sir Ralph đã sắp đặt một cách tinh vi. Nếu tôi không cho rằng anh ta nảy ra ý nghĩ ấy không phải là có chủ tâm thì hẳn là tôi sẽ tìm cách trả thù.

- Chết nỗi! Sự ghen tuông đó không xứng với ông! Làm sao sự thân mật thường tình của chúng tôi có thể khiến ông ghen tị được, đối với tôi ông phải là người ở ngoài đời sống thông thường và tạo cho tôi một thế giới thần tiên lạ kỳ, chỉ riêng ông có thể làm như thế! Tôi thấy hài lòng về ông rồi đấy, ông Raymon ạ. Tôi thấy lòng tự ái của ông bị tổn thương nên ông hằn học với ông anh họ tội nghiệp của tôi. Tôi có cảm tưởng rằng ông coi những tình cảm đầm ấm biểu hiện công khai của tôi đối với anh ấy đáng giá hơn mỗi tình duyên nhất mà tôi thầm lén dành cho một người khác.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Indiana, tôi lầm. Tôi không xứng với em, một thiên thần hiền dịu và tốt bụng. Nhưng thú thật, tôi đau khổ ghê gớm về những quyền mà ông ta cho là đã giành được cho mình.

- Giành được! Cho anh ấy! Ông Raymon, ông không biết chúng tôi mang trong lòng niềm biết ơn thiêng liêng như thế nào đối với anh ấy ư? Ông không biết rằng mẹ anh ấy là chị của mẹ tôi, chúng tôi cùng sinh ra tại một vùng thung lũng, thời niên thiếu anh ấy đã che chở cho những năm thơ dại của tôi, anh ấy đã từng là chỗ dựa duy nhất của tôi, người thầy duy nhất của tôi, người bạn đồng hành duy nhất của tôi trên đảo Bourbon, anh ấy đã theo tôi đi khắp nơi. Anh ấy đã rời bỏ quê hương mà tôi rời bỏ để đến ở nơi tôi đang ở. Tóm lại đây là người duy nhất yêu tôi và chăm lo đến cuộc đời tôi.

- Thật là trời trừng phạt! Tất cả những điều em nói làm nhiễm độc thêm vết thương của tôi, Indiana! Vậy là anh chàng người Anh ấy yêu em lắm phải không? Em có biết tôi yêu em đến chừng nào không?

- A, đừng so sánh. Nếu một tình yêu cùng loại làm cho các anh trở nên kình địch với nhau thì tôi phải thiên về tình cảm nào lâu năm hơn. Nhưng đừng lo gì hết, Raymon ạ, tôi không bao giờ đòi hỏi anh yêu tôi như kiểu tình yêu của Ralph.

- Hãy nói rõ cho tôi về con người đó, tôi van em đấy. Ai mà có thể thâm nhập vào sau cái mặt nạ bằng đá của anh ta?

- Tôi lại phải chính mình khen ngợi ông anh họ của tôi sao? - nàng mỉm cười - Thú thật là tôi rất không muốn miêu tả anh ấy. Người như anh ấy, tôi e rằng ông chẳng ưa gì lắm. Ông hãy tha thứ giúp tôi một chút. Để xem ông hình dung anh ấy thế nào?

- Mặt anh ta, xin lỗi nếu tôi làm em phật lòng, cho thấy anh ta là một con người hoàn toàn vô tích sự. Tuy nhiên lời lẽ của anh ta thể hiện lương tri và học vấn, khi anh ta chịu mở miệng nói. Nhưng anh ta luận bàn một cách khó nhọc, lạnh lùng đến nỗi kiến thức của anh chẳng có lợi cho ai, còn cách nói của anh ta làm người nghe phát ớn và mệt mỏi. Lại nữa, trong ý nghĩ của anh ta có cái gì nhàm chán và nặng nề đến nỗi cách diễn đạt trong

sáng và rành mạch cũng không gỡ lại được. Tôi cho rằng đây là một tinh thần nhiệm đầy những ý tưởng mà người ta đã nhồi cho, và đầu óc anh ta đã quá vô tình và quá tầm thường để có thể biến chúng thành ý tưởng riêng của mình. Chính người như thế lại được xã hội coi là một đầu óc nghiêm chỉnh. Vẻ trang nghiêm tạo nên ba phần tư giá trị của anh ta, sự lãnh đạm bổ sung nốt phần còn lại.

- Bức chân dung ông vẽ ra có một phần thật nhưng cũng có phần thành kiến - indiana đáp - Ông phán quyết quá mạnh bạo về những hồ nghi mà tôi không dám quyết, dù tôi biết anh ấy từ lúc tôi ra đời. Quả thật hiểu sót lớn của anh ấy là thường nhìn mọi việc bằng con mắt của người khác, nhưng tôi không phải ở trí tuệ của anh ấy, mà ở sự giáo dục. Ông cho rằng nếu không được giáo dục thì anh ấy hoàn toàn là con số không. Tôi cho rằng không có sự giáo dục thì anh ấy lại khá hơn. Tôi phải nói cho ông biết một hoàn cảnh đặc biệt trong đời anh ấy, để ông hiểu rõ hơn tính cách của anh ấy. Rủi một điều là anh ấy có một người anh trai àm cha mẹ công nhiên tỏ ra yêu mến hơn anh ấy, người anh của Ralph có tất cả các tư chất lỗi lạc mà anh ấy không có. Người anh học hành một cách dễ dàng, có khiếu về tất cả các loại nghệ thuật, trí tuệ sắc sảo, mặt người anh đường nét không đều đặn như mặt Ralph, giàu sức biểu hiện hơn. Anh ta dịu dàng, ân cần, năng nổ, tóm lại là đáng yêu. Ralph thì trái lại, vụng về, ư sâu, ít cởi mở. Ralph ưa cô độc, học hăm hiểu, không tìm cách phô trương những kiến thức ít ỏi của mình. Cha mẹ thấy anh ấy thua kém người anh như vậy, nên xử tệ với anh ấy. Thậm chí còn lăng nhục anh ấy. Vì thế, mặc dù còn thơ bé, anh ấy đã trở nên ủ rũ và hay mơ mộng, tính rụt rè không sao khắc phục được làm tê liệt mọi khả năng của anh ấy. Người ta đã làm cho anh ấy ghét chính bản thân mình. Anh ấy mất lòng tin vào cuộc đời, và từ năm mười lăm tuổi, anh ấy đã đâm ra chán đời, ốm yếu về thể lực dưới bầu trời sương mù của nước Anh, ốm yếu về tinh thần dưới bầu trời đầy sức sống của đảo Bourbon. Anh ấy thường kể với tôi là có lần anh ấy đã rời khỏi nhà, quyết ý gieo mình xuống biển. Nhưng, lúc đó ngồi trên bãi cát sỏi, tập trung mọi ý nghĩ để thực hiện ý định ấy, anh ấy nhìn thấy tôi trên tay người vú nuôi da đen đang



đi về phía anh ấy, hồi đó tôi năm tuổi. Tôi xinh đẹp như anh ấy nói, và đối với người anh họ làm lì của tôi, tôi có vẻ yêu mến anh đặc biệt, chưa từng ai tỏ ra như thế. Quả thật là anh săn sóc chiều chuộng tôi rất mực, ở nhà cha mẹ, tôi không quen được săn sóc chiều chuộng như thế. Cả hai chúng tôi đều bất hạnh, chúng tôi đã hiểu nhau. Anh dạy tôi tiếng mẹ đẻ của anh, tôi cũng bập bẹ dạy anh tiếng mẹ đẻ của tôi. Sự pha trộn chất Tây Ban Nha có chất Ăng-lê ấy có lẽ là đặc điểm tính cách của anh ấy. Khi tôi ôm lấy cổ anh, tôi thấy anh khóc, và chẳng hiểu tại sao tôi cũng khóc. Khi đó anh ôm ghì tôi vào ngực và ngay lúc đó, anh đã thề sẽ sống bên tôi, đứa trẻ bị bỏ rơi, nếu không phải là bị ghét bỏ, mà tình bạn của anh sẽ tốt cho nó và cuộc đời anh sẽ có lợi cho nó. Như vậy tôi là sợi dây gắn bó đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời buồn rầu của anh. Từ ngày đó, chúng tôi hầu như không xa rời nhau nữa. Chúng tôi sống những ngày tự do và thánh thiện trong chốn núi non cô tịch. Nhưng có lẽ những chuyện ấy về thời thơ ấu của chúng tôi khiến ông chán ngán và ông thích cho ngựa phi nước đại, gia nhập cuộc săn hơn.

- Em điên rồi!... - Raymon vừa nói vừa nắm lấy dây cương ngựa bà Delmare đang cưỡi.

- Thế thì tôi kể tiếp - nàng nói - Edmon Brown, người anh của Ralph, chết năm hai mươi tuổi; mẹ anh chết vì đau buồn, bố anh không sao khuây khỏa được. Ralph muốn làm dịu bớt nỗi đau của ông, nhưng thái độ lạnh lùng của ông đáp lại những cố gắng đầu tiên của Ralph càng làm cho anh vốn nhút nhát lại càng nhút nhát thêm. Ralph lẳng lặng ngồi hàng giờ bên ông già sầu não, không dám nói với ông lấy một lời dịu dàng, chỉ sợ những lời an ủi của mình không đúng lúc và vô ích. Cha anh kết tội anh không có tình cảm, cái chết của Admon làm cho Ralph tội nghiệp càng bất hạnh và ít được chú ý hơn bao giờ hết. Tôi là nguồn an ủi duy nhất của anh.

- Tôi không thể thương anh ta được, dù em có nói thế nào đi nữa - Raymon ngắt lời - Nhưng trong đời anh ta và đời em có một cái gì mà tôi

không thể giải thích được: ấy là tại sao anh ta không lấy em làm vợ?

- Tôi sẽ cho ông biết một lý do rất xác đáng - nàng nói tiếp - Khi tôi đến tuổi lấy chồng, Ralph hơn tôi mười tuổi (đấy là sự chênh lệch về tuổi rất lớn với khí hậu vùng chúng tôi, nơi mà cô bé sớm trở thành phụ nữ), thì Ralph đã có vợ.

- Sir Ralph góa vợ rồi ư? Tôi chưa bao giờ nghe nói về vợ ông ta.

- Đừng bao giờ nói với anh ấy về chuyện đó. Chị ấy trẻ, đẹp và giàu; nhưng chị ấy yêu Esmond; chị đã hẹn ước với anh ấy; thế rồi vì lợi ích và những điều tế nhị của gia đình mà chị phải lấy Ralph, chị ấy không hề che giấu sự oán ghét của mình. Anh ấy đành phải cùng chị ấy sang Anh. Sau khi vợ chết, anh trở về đảo Bourbon thì tôi đã lấy ông Delmare và sang châu Âu. Ralph thử sống một mình, nhưng sự cô đơn lại càng làm anh khổ sở hơn. Mặc dù không bao giờ anh nói về vợ anh, tôi có đủ căn cứ để tin rằng trong đời sống vợ chồng, anh còn bất hạnh hơn là sống trong nhà cha mẹ, và những kỷ niệm đau đớn thường trở lại càng làm trầm trọng thêm sự u sầu tự nhiên của anh. Anh lại đâm ra chán đời. Thế là anh bán những đồn điền cà phê và sang Pháp ở. Cái cách anh ấy giới thiệu mình với chồng tôi thật là độc đáo, nó có thể làm tôi buồn cười, nếu như tình cảm quyến luyến của Ralph đáng trọng không làm tôi xúc động:

"Thưa ông - anh nói với chồng tôi - tôi yêu vợ ông; chính tôi đã giáo dục cô ấy; tôi coi cô ấy như em gái tôi, hơn nữa, như con gái tôi. Đấy là người họ hàng duy nhất còn lại của tôi và tình cảm quyến luyến duy nhất của tôi. Ông xét xem có thể được không nếu tôi đến ở hẳn với vợ chồng ông và chúng ty cùng sống chung với nhau? Nghe nói ông có phần hay ghen, nhưng cũng rất trọng danh dự và trung thực. Tôi sẽ cam đoan với ông rằng tôi chưa bao giờ và sẽ không bao giờ yêu cô ấy như yêu một phụ nữ, như vậy ông có thể yên tâm coi tôi thật sự như anh vợ của ông. Có phải thế không, thưa ông"?

Ông Delmare, vốn rất tự hào về tính trung thực quân nhân nổi tiếng của mình, tiếp nhận lời tuyên bố thẳng thắn đó với thái độ tin cậy có phần tỏ ra lộ liễu. Tuy nhiên, ông đã cần nhiều tháng chú ý xem xét để lòng tin cậy ấy có quả đúng như là ông đã bày tỏ. Bây giờ lòng tin cậy ấy không gì lay chuyển được, cũng như tấm lòng thủy chung và ôn hòa của Ralph.

- Indiana - raymon nói - vậy em còn tin chắc rằng sir Ralph không tự dối mình chút nào khi cam đoan rằng anh ta chưa từng yêu em bao giờ không?

- Năm tôi mười hai tuổi thì Ralph rời đảo Bourbon để theo vợ sang Anh. Khi anh ấy trở lại thì tôi đã mười sáu tuổi và đã lấy chồng, anh ấy tỏ ra vui mừng hơn là buồn rầu. Bây giờ Ralph già hẳn rồi.

- Ở tuổi hai mươi chín.

- Xin đừng cười. Nom mặt anh ấy còn trẻ, nhưng trái tim anh ấy đã mòn mỏi vì đau khổ nhiều, và Ralph không còn yêu ai nữa, để khỏi phải đau khổ thêm nữa.

- Ngay cả yêu em?

- Ngay cả tôi. Tình bạn của anh ấy chẳng qua là một thói quen, đấy là một tình bạn hào hiệp khi anh ấy che chở vào giáo dục tôi thuở còn thơ ấu, hồi đó tôi yêu anh ấy như anh ấy yêu tôi bây giờ. Bây giờ tôi tận tình trả lại món nợ trước kia, và tôi cố tìm mọi cách tô điểm cho đời anh ấy, để anh ấy đỡ buồn tẻ. Nhưng, lúc còn bé, tôi yêu anh ấy bằng bản năng hơn là bằng trái tim. Anh ấy cần tôi vì tôi hầu như là người duy nhất yêu anh ấy, bởi vì hiện nay ông Delmare cũng mến anh, nên anh yêu ông ấy cũng gần như yêu tôi. Ngày xưa, anh ấy hết sức can đảm che chở cho tôi trước sự chuyên chế của cha tôi, thì bây giờ đấy là sự che chở điềm đạm và khôn khéo giúp tôi tránh được ách chuyên chế của chồng tôi. Anh ấy không tự trách mình nhìn thấy tôi đau khổ, miễn là tôi ở bên anh ấy; anh ấy không tự hỏi tôi có bất

hạnh không, anh ấy chỉ cần nhìn thấy tôi vẫn sống. Anh ấy không muốn bệnh vực tôi để tôi đỡ đau buồn mà lại đâm ra bất hòa với chồng tôi, vì như vậy sẽ làm cho anh ấy mất thanh thân. Vì cứ nghe người ta nói đi nói lại mãi là trái tim anh khô khan, anh đâm ra tin như thế, thế là do thiếu tin ở mình, anh để cho nó ngủ luôn đi. Tình mến thương của người khác có thể làm cho con người như thế phát triển, nhưng không có được tình mến thương đó, anh héo hắt đi. Bây giờ, anh coi hạnh phúc là sự thư thái, lạc thú là được sống dễ chịu. Anh không lo lắng gì và cũng không để ý gì đến những lo lắng của người khác. Phải nói rằng Ralph là người ích kỷ.

- Vậy thì càng tốt - Raymon nói - Tôi không còn e sợ anh ta nữa. Và nếu em muốn, tôi còn yêu anh ta nữa kìa.

- Phải đấy, hãy yêu anh ấy, ông Raymon ạ - nàng trả lời - Anh ấy sẽ cảm thấy ngay điều đó. Còn về phần chúng ta, chẳng bao giờ chúng ta bận tâm xem vì sao người ta yêu chúng ta, điều cần nhất là yêu như thế nào. Hạnh phúc thay cho người được yêu, bất kể vì lý do gì.

- Điều em vừa nói, Indiana ạ - Raymon nói, đồng thời quàng tay ôm lấy tấm lưng mềm mại và mảnh dẻ - là lời than thở của một trái tim cô đơn và buồn khổ. Nhưng với tôi, tôi muốn em biết tại sao tôi yêu và yêu như thế nào, nhất là tại sao.

- Để đem lại hạnh phúc cho em phải không? - nàng nói, nhìn anh ta bằng cặp mắt buồn rầu và say mê.

- Để đem lại cho em sự sống - Raymon nói và chạm môi vào làn tóc bay lất phất của Indiana.

Hồi kèn hiệu ở gần đấy nhắc họ phải ý tứ. Không biết có phải là sir Ralph đã nhìn thấy họ hay không.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 14

Khi người ta thả chó bắt đầu cuộc săn, Raymon ngạc nhiên về sự thay đổi dường như diễn ra trong tâm hồn Indiana. Mắt nàng lung linh, má hồng ửng, cánh mũi phồng lên, không rõ vì cảm thấy nguy hiểm hay vì thích thú, và đột nhiên nàng hăm hở thúc ngựa alo theo Ralph. Raymon không biết rằng đi săn là niềm say mê chung duy nhất của Ralph và Indiana. Anh ta cũng không ngờ rằng ở người phụ nữ mảnh dẻ và bề ngoài nhút nhát này lại có sự can đảm còn hơn cả đàn ông, một sự táo bạo điên cuồng đôi khi bộc lộ như cơn thần kinh ở những người yếu đuối nhất. Phụ nữ hiếm khi có sức mạnh thể chất để gan góc chống lại sự đau đớn hay nguy hiểm, nhưng thường lại có dũng khí mãnh liệt khi gặp cảnh hiểm nghèo hay đau khổ. Tâm tính nhạy cảm của Indiana bị kích động bởi tiếng ồn ào, sự vận động mau lẹ và cảm giác hùng hực của cuộc săn, hình ảnh thu nhỏ của chiến tranh và những nhọc nhằn, những mưu kế, những tính toán, những cuộc giao tranh, những cơ may. Cuộc đời ảm đạm, mòn mỏi và buồn chán của nàng cần những cảm giác mạnh như thế. Khi ấy nàng cảm thấy chột tỉnh sau những giấc ngủ lịm và sau một ngày xả hết năng lượng không dùng làm gì trong suốt một năm, khiến nó lên men trong máu nàng.

Raymon hoảng sợ thấy nàng phóng đi như vậy, gan góc phó mặc cho tính hung hăng của con ngựa mà nàng mới biết qua loa, táo bạo cho nó lao qua các bụi cây, khéo léo lạ thường tránh né những cành cây mềm dẻo quất vào mặt, không chút do dự vượt qua các hố rãnh; vững tâm xông bừa vào những khu vực đất sét lún thụt, không sợ gãy chân tay, mặc dù chân tay nàng rất mảnh khảnh, chỉ hăm hở làm sao là người trước tiên bắt kịp dấu vết nóng hổi của con lợn rừng. Tính cương quyết như thế làm Raymon

hoảng sợ và khiến anh ta gần như ngán bà Delmare. Đàn ông, nhất là những người tình, vốn có cái thói tự phụ vô hại muốn che chở cho sự yếu đuối của phụ nữ hơn là khâm phục lòng canm đảm của họ. Tôi thú nhận điều đó ư? Raymon sợ hãi khi nghĩ rằng người phụ nữ táo tợn như thế sẽ mạnh bạo và dai dẳng dường nào trong tình yêu. Đây không phải là trái tim cam chịu của Noun tội nghiệp thà trầm mình còn hơn là đấu tranh chống lại sự bất hạnh của mình.

"Nếu như trong sự âu yếm, nàng cũng hăm hờ sục sôi như trong những ham thích - anh ta nghĩ - nàng sẽ quyết sẵn đuổi ta, say mê hồi hộp như bám theo con lợn rừng, khi ấy xã hội sẽ không còn gì ràng buộc được nàng, luật pháp vô hiệu lực, đời ta sẽ tiêu ma, ta sẽ phải hy sinh tương lai của ta cho hiện tại của nàng".

Tiếng kêu thét sợ hãi và tuyệt vọng, trong đó nghe rõ tiếng bà Delmare, làm đứt đoạn những suy nghĩ của Raymon. Anh ta lo lắng giục ngựa phóng đi, lát sau Ralph đuổi kịp anh ta, hỏi anh ta có nghe thấy tiếng kêu cứu không?

Liền đó những người coi chó sẵn bắt kịp họ và cuống quít la lên rằng con lợn rừng quay lại chống cự và húc ngã bà Delmare. Những người đi săn khác cũng đã tới, càng hoảng hốt hơn, gọi sự trợ giúp vì cần Ralph cấp cứu người bị thương.

"Vô ích - một người đến sau cùng nói - không còn hy vọng gì nữa, sự chăm sóc của các ông muộn quá rồi".

Trong lúc sợ hãi ấy, mắt Raymon bắt gặp khuôn mặt nhợt nhạt và ảo não của Brown. Anh không la hét, không sùi bọt mép, không vắn vẹo tay, chỉ rút con dao sẵn ra và với vẻ bình thản đích thị của người Ăng-lê, anh sẵn sàng tự đâm vào cổ mình, Raymon giật lấy vũ khí của Brown và kéo anh đến chỗ có tiếng kêu.

Ralph gần như tỉnh giấc mơ khi thấy bà Delmare lao về phía anh, giục anh mau đến cứu đại tá đang nằm sòng sượt trên mặt đất và tuồng như đã tắt thở. Ralph lập tức trích máu cho ông, vì anh biết rằng ông không chết, chỉ gãy đùi, và người ta chuyển ông vào lầu đài.

Còn về bà Delmare thì trong lúc hoảng loạn, người ta đã nói nhầm bà bị nạn mà đúng ra là chồng bà, hay đúng hơn là Ralph và Raymon tưởng đâu nghe thấy cái tên mà họ quan tâm đến nhất.

Indiana chẳng bị tai nạn nào cả, nhưng sự hoảng hồn đã làm cho nàng hầu như chẳng bước đi nổi nữa. Raymon dìu nàng trong vòng tay mình, và dung thứ cho trái tim phụ nữ của nàng khi thấy nàng xúc động sâu sắc như thế về tai nạn của chồng nàng, người àm nàng có nhiều lý do để mà tha thứ hơn là thương tiếc.

Sir Ralph đã lấy lại được sự điềm đạm quen thuộc; duy có vẻ nhợt nhạt lạ thường tiết lộ sự xúc động mãnh liệt mà anh vừa trải qua, anh suýt mất một trong hai người duy nhất mà anh yêu.

Raymon là người duy nhất mà trong lúc bối rối và hoảng hốt này vẫn đủ tỉnh táo để hiểu rõ những gì anh ta nhìn thấy, anh ta có thể thẩm định được tình cảm của Ralph đối với cô em họ mãnh liệt dường nào, tình cảm ấy không thể đem so với sự chăm lo của Ralph cho đại tá. Nhận xét ấy, một nhận xét bác bỏ hoàn toàn ý kiến của Indiana, được ghi nhận cả trong ký ức của Raymon cũng như những người khác chứng kiến cảnh tượng ấy.

Tuy nhiên, Raymon không bao giờ nói với bà Delmare về chuyện anh ta đã chứng kiến việc Ralph toan tự sát. Sự kín đáo đáng chê trách ấy có cái gì ích kỷ và hằn thù, nhưng có lẽ bạn đọc sẽ tha thứ cho Raymon, bởi lẽ những kẻ đang yêu vốn hay ghen.

o O o

Phải khó khăn lắm người ta mới chuyển được đại tá về Lagny, sau sáu tuần lễ. Nhưng hơn sáu tháng sau ông vẫn chưa đi lại được, bởi vì ngoài chỗ gãy xương đùi, lại còn thêm chứng tê thấp dữ dội ở phần bị thương, khiến ông đau đớn kình khùng và phải bất động hoàn toàn. Vợ ông chăm sóc hết sức dịu dàng; nàng không rời khỏi đầu giường ông, chịu đựng không chút phàn nàn khí tính gắt gỏng bực dọc của ông; những cơn giận vô biên và những điều bất công của ông do đau yếu sinh ra.

Bất chấp những điều khó chịu của cuộc sống buồn thảm như vậy, nàng khỏe hẳn ra, tươi tắn lộng lẫy, hạnh phúc tràn đầy trái tim nàng. Raymon yêu nàng, yêu thật sự. Ngày nào anh ta cũng tới, vượt qua bất cứ khó khăn nào để được gặp nàng. Anh ta chịu đựng thói ngang trái của ông chồng do tình trạng đau yếu sinh ra, thái độ lạnh lùng của người anh họ của Indiana, sự gò bó trong những cuộc gặp với nàng. Một cái nhìn của Raymon đủ làm cho Indiana vui sướng rộn ràng suốt ngày. Nàng không hề có ý nghĩ than thân trách phận nữ; tâm hồn nàng tràn đầy tình cảm, tuổi trẻ bừng lên sức sống, được nuôi dưỡng bằng sức mạnh tinh thần.

Từ lúc nào không biết, đại tá thân với Raymon. Vốn chất phác, ông coi sự thăm hỏi thường xuyên ấy là bằng chứng rằng người láng giềng này quan tâm đến sức khỏe của ông. Bà de Ramière đôi khi cũng đến thăm, sự có mặt của bà càng xác nhận mối thân tình của hai nhà, còn Indiana quyến luyến bà mẹ của Raymon với tấm lòng hân hoan nồng nhiệt. Rốt cuộc người tình của vợ trở thành người bạn của chồng.

Tiếp xúc với nhau luôn, Raymon và Ralph vô tình đi đến một thứ tình thân. Họ gọi nhau là "bạn thân mến". Họ bắt tay nhau buổi tối và buổi sáng. Khi có những việc nho nhỏ cần nhờ lẫn nhau, câu cửa miệng của họ là: "Tôi trông cậy vào tình bạn thân thiết của anh v.v."

Cuối cùng, khi nói về nhau, họ bảo: "Đây là bạn của tôi".



Thế nhưng, mặc dù cả hai đều là người thành thật chừng nào mà điều đó có thể có trên đời, họ hoàn toàn không ưa nhau. Họ có ý kiến khác hẳn nhau về mọi điều; không có cái gì họ cùng ưa thích, và mặc dù cả hai đều yêu bà Delmare, đây là hai thứ tình cảm khác nhau đến mức chia rẽ họ hơn là làm cho họ gần nhau. Họ cảm thấy thích thú đặc biệt khi bác bỏ nhau và bằng mọi cách có thể được làm cho nhau bực bội bằng những lời trách móc dưới hình thức chung chung, nhưng không kém phần chua cay.

Những cuộc tranh cãi quan trọng nhất và thường xuyên nhất của họ bắt đầu từ chính trị và kết thúc ở những vấn đề đạo lý. Một buổi tối, khi họ tụ tập quanh chiếc ghế bành của ông Delmare, cuộc tranh cãi bùng ra vì một cơ hội hết sức nhỏ nhặt. Bề ngoài họ vẫn giữ lễ độ, người này thì do quan điểm triết họ buộc phải như thế, người kia thì do tập quán của giới thượng lưu. Nhưng bằng cách bóng gió, người ta nói với nhau những điều hết sức gay gắt, khiến đại ta vui thích, ông là con nhà võ ưa xung đột, và vì không có chiến trận, ông thích những cuộc tranh cãi.

Tôi tin rằng quan điểm chính trị của một người là toàn bộ con người đó. Hãy cho tôi biết tình cảm và ý nghĩ của anh, tôi sẽ nói rõ quan điểm chính trị của anh. Do sự ngẫu nhiên, bất kể chúng ta ra đời trong tầng lớp nào hay thuộc đảng nào, tính cách của chúng ta sớm muộn cũng sẽ thẳng những thành kiến hay niềm tin do giáo dục tiêm nhiễm cho. Có lẽ các bạn sẽ cho rằng tôi quá độc đoán. Nhưng làm sao tôi có thể mong đợi điều gì tốt lành ở một đầu óc gắn bó với những hệ thống và lòng quảng đại cao quý không sao chấp nhận được? Hãy chỉ cho tôi một người chủ trương án tử hình là có ích, thế thì mặc dù người ấy tận tâm và có học vấn đến đâu, tôi đổ các bạn làm thế nào cho tôi có thiện cảm với người đó. Nếu người đó muốn mở mắt cho tôi thấy sự thật, những sự thật mà tôi không biết, y sẽ không thu được kết quả gì hết. Bởi vì dù thế nào đi nữa, tôi cũng không tin cậy y được.

Ralph và Raymon khác nhau về mọi mặt, tuy thế, trước khi quen nhau, họ không có những quan điểm hoàn toàn dứt khoát. Nhưng, từ lúc họ bắt đầu tranh cãi với nhau, mỗi người đều nói ngược lại với những điều mà người kia bảo vệ, mỗi người đều tự cho mình một niềm xác tín không gì lay chuyển nổi. Hễ có dịp là Raymond lên tiếng bênh vực xã hội hiện tại, còn Ralph thì công kích nó về mọi điểm.

Điều đó đơn giản thôi: Raymon hạnh phúc và được cưng chiều, Ralph chỉ nhận được ở cuộc đời những đau khổ và những điều khó chịu; một người thì thấy cái gì cũng tốt đẹp, người kia thì bất ưng về mọi cái. Người và hoàn cảnh nghiệt ngã với Ralph và biệt đãi với Raymon; và như hai đứa trẻ, Ralph và Raymon qui tất cả về bản thân mình; đưa ra phán quyết cuối cùng về những vấn đề lớn của trật tự xã hội mà không người nào trong bọn họ am hiểu thấu đáo.

Ralph luôn luôn ấp ủ mơ ước về chế độ công hòa, anh muốn có chế độ cộng hòa để diệt trừ mọi sự lạm dụng, mọi thành kiến, mọi bất công; một dự án hoàn toàn dựa trên hy vọng về một nhân loại mới. Raymon ủng hộ nền quân chủ cha truyền con nối, theo lời anh ta thì thà chịu những sự lạm dụng, những thành kiến và những bất công còn hơn là nhìn thấy người ta dựng lại những đoạn đầu đài và làm đổ máu người vô tội.

Đại tá hầu như bao giờ cũng đứng về phía Ralph khi bắt đầu cuộc tranh luận. Ông căm thù dòng họ Bourbon và bộc lộ tất cả ác cảm của mình trong những ý kiến ông đưa ra. Nhưng chẳng bao lâu Raymon đã khéo léo lôi kéo ông về phía mình bằng cách chứng minh với ông rằng về nguyên tắc, chế độ quân chủ gần với Đế chính hơn là chế độ Cộng hòa. Ralph kém tài thuyết phục, anh khờ khạo quá, vụng về quá, huân tước tội nghiệp! Cái thực thà của anh xù xì quá, lôgích của anh cằn cỗi quá, những nguyên tắc của anh cứng nhắc quá! Anh không thương xót ai cả, không xoa dịu bất cứ sự thật nào.

-Ồ phải - anh nói với đại tá khi ông nguyên rủa sự can thiệp của nước Anh - anh có được cái gì đâu, anh là một người mà tôi cho là có lương tri và biết lý lẽ, cả một dân tộc đã chiến đấu trung thực chống lại anh, họ có đem lại gì cho anh đâu?

- Trưng thực ư? - Delmare nhắc lại, nghiêng rặng vung chiếc nạng.

- Hãy để các vấn đề quốc gia đại sự cho các cường quốc giải quyết với nhau - sir Ralph nói tiếp - bởi vì chúng ta đã chấp nhận một kiểu nhà nước cấm chúng ta luận bàn về những lợi ích của chúng ta. Nếu một dân tộc phải chịu trách nhiệm về những lỗi lầm của cơ quan luật pháp nước mình thì anh có thấy dân tộc nào lầm lỗi hơn dân tộc Pháp của anh không?

- Đúng thế, thưa ông - đại tá quát lên - nhục thay cho nước Pháp đã bỏ rơi Napooleon và cam chịu chấp nhận một ông vua dựng nên bằng lời lẽ của nước ngoài.

- Tôi thì tôi không nói rằng đây là nỗi nhục của nước Pháp - Ralph bàn tiếp - mà tôi nói là sự bất hạnh của nó. Tôi chỉ tiếc rằng nước Pháp lại suy nhược và ốm yếu như thế trong ngày mà nó đã thoát được tên bạo chúa của mình, vì thế nó buộc phải chấp nhận bản hiến chương tã nát, cái mở tự do giẻ rách mà các ông đã bắt đầu tôn trọng, nhưng hôm nay lẽ ra các ông vứt bỏ nó và giành được tự do đầy đủ...

Khi đó Raymon chấp nhận sự thách thức của sir Ralph. Là người ủng hộ Hiến chương, anh ta muốn đồng thời là người ủng hộ tự do, anh ta chứng minh một cách tuyệt khéo với sir Ralph rằng cái này là biểu hiện của cái kia, rằng phá bỏ hiến chương tức là anh sẽ tự lật đổ thần tượng của mình. Huân tước dày công giãy giụa trong những lý lẽ lộn sòng mà Raymon tung ra trói buộc anh. Raymon chứng minh một cách xuất sắc rằng một hệ thống tự do rộng rãi hơn tất cả dẫn tới sự bạo hành năm 93, rằng dân tộc chưa đủ trưởng thành để tiếp nhận tự do, tự do không phải là sự buông thả bừa bãi. Sir Ralph khẳng định rằng thật vô lý nếu muốn gỡ bỏ

hiến pháp trong một số điều khoản nhất định mà thoạt đầu như thế là thỏa man, về sau sẽ trở nên không đủ nữa, khi đó để đáp lại những điều nhảm sáo mà Brown vẫn nhắc đi nhắc lại một cách vụng về, Raymon trả lời rằng hiến chương không phải là cái vòng tròn bất biến, nó nở rộng ra theo nhu cầu của nước Pháp, tạo cho nước Pháp một tính đàn hồi mà sau này sẽ đáp ứng được những đòi hỏi của dân tộc, mặc dù hiện nay nó chỉ đáp ứng được những đòi hỏi của triều đình.

Còn về Delmare thì quan điểm của ông không hề thay đổi chút gì kể từ năm 1815. Đây là một người cố chấp, ngoan cố không kém gì những người đảo vong ở Coblenz, mặc dù ông luôn luôn mỉa mai căm ghét họ. Là một ông già ngây thơ như trẻ con, ông chẳng hiểu gì về tấn kịch vĩ đại sụp đổ của Napoleon. Ông chỉ thấy một thất bại chiến tranh ở nơi mà sức mạnh của dư luận xã hội đã giành được phần thắng. Ông luôn luôn nói về sự phản bội và về tổ quốc bị bán đứng, như thế cả một dân tộc có thể phản bội một người duy nhất; làm như nước Pháp chịu để cho mình bị bán bởi mấy viên tướng. Ông lên án vương triều Bourbon chuyên chế vì luyến tiếc những ngày tươi đẹp của Đế chính, mặc dù đây là thời kỳ đất không có người canh tác và nhiều gia đình không có bánh ăn. Ông kịch liệt bài bác cảnh sát của Franchet và ca ngợi cảnh sát Fouché. Con người ấy vẫn luôn luôn là con người của ngày hôm sau trận oanh tạc Waterloo.

Thật là kỳ lạ khi nghe những điều ngớ ngẩn duy cảm của ông Delmare và Raymon, hai nhà mơ mộng từ thiện, một người mơ lười gươm của Napoleon, người kia mơ cây vương trượng của Louis thánh thiện. Ông Delmare đang ở dưới chân Kim tự tháp; Raymon ngồi dưới bóng chế độ quân chủ của rừng sồi Vincent. Những điều không tưởng của họ thoạt đầu định độ nhau, cuối cùng lại hiểu nhau. Raymon bầy đại tá bằng những lời nghĩa hiệp; nhượng bộ một thì anh ta đòi hỏi mười và từ từ, đến mức khó nhận thấy, anh ta làm cho Delmare quen nhìn hai mươi năm năm chiến thắng là một con đường xoắn ốc đi lên tới lá cờ trắng. Nếu Ralhp không luôn luôn ném ra những lời thô bạo chói tai làm hỏng thuật hùng biện văn

hóa của Raymon thì việc anh ta làm cho ông Delmare thành ra người ủng hộ ngai vàng 1812 là điều không tránh khỏi. Nhưng Ralph chạm đến tự ái của ông Delmare, và sự thẳng thắn vụng về của anh khi cố làm lay chuyển ý kiến của ông chỉ càng khiến ông thêm vững tin vào Đế chính. Thế là mọi sự cố gắng của Raymon đều công toi; Ralph dầy xéo lên những bông hoa hùng biện của raymon, và đại tá hăng hái trở lại với lá cờ ba sắc. Ông thề một ngày kia sẽ giữ sạch bụi bặm trên lá cờ; ông phỉ nhổ triều đại Bourbon, ông đưa quận công de Reichstadt lên ngai vàng của tổ tiên; ông lại bắt đầu cuộc chinh phục thế giới và kết cục bao giờ ông cũng than phiền về nỗi nhục đè lên nước Pháp, về bệnh tê thấp khiến ông phải ngồi chết gí trên chiếc ghế bành và sự bạc bẽo của triều đại Bourbon đối với những cựu binh già đã bị thiêu đốt dưới ánh nắng sa mạc và băng tuyết bám đầy mình trên các nẻo đường Moscow.

- Ông bạn tội nghiệp của tôi ơi - sir Ralph nói - phải công bằng mới được. ông bất bình về việc chế độ Trùng Hưng không đền đáp những công lao phục vụ Đế chính mà lại trợ cấp tiền cho những kẻ đào vong. Hãy nói cho tôi biết, nếu ngày mai Napoleon có thể sống lại với tất cả uy lực của mình, liệu ông có cho rằng sẽ là điều hay nếu hoàng đế ban ân huệ cho những người theo chủ nghĩa chính thống không? Mỗi người đều vì mình và vì người của mình, đấy toàn là những cuộc bàn cãi về kinh doanh, những cuộc tranh luận về lợi ích cá nhân, rất ít liên quan đến nước Pháp. Giờ đây anh ta là phế nhân cũng gần như những khinh binh của bọn đào vong, và tất cả các ông, mắc bệnh thống phong, có vợ hoặc hay giận hờn, tất cả các ông đều vô ích như nhau đối với nước Pháp. Thế nhưng nước Pháp phải nuôi tất cả các ông, vậy mà các ông thi nhau than phiền về nước Pháp. Đến ngày chế độ cộng hòa được thiết lập, nó sẽ gạt bỏ mọi đòi hỏi của các ông, và như thế là lẽ phải.

Những điều thông thường nhưng hiển nhiên ấy chạm đến đại tá không khác gì lăng mạ cá nhân, và Ralph, với tất cả lương tri của mình, không

hiểu rằng đầu óc cạn hẹp của một người mà anh quý trọng lại có thể quá đáng như thế, anh đã quen bẻ bác ông không thương tiếc.

Trước khi Raymon đến, giữa hai con người này có một giao ước ngầm: tránh tranh cãi những vấn đề lợi ích dễ gây méch lòng nhau. Nhưng raymon đã đem vào cuộc sống cô tịch của họ tất cả những cái tệ nhị của ngôn ngữ, tất cả những cái vật vãnh quý quyết của văn mình. Anh ta làm cho họ biết rằng có thể nói nhau, trách móc nhau đủ điều, bao giờ cũng núp dưới cái vỏ tranh luận. Anh đưa vào nhà họ tập quán tranh luận thời bấy giờ còn được chấp nhận trong các phòng khách, bởi vì lòng căm thù mãnh liệt với thời kỳ Trăm ngày rớt cuộc đã lắng dịu và mang những sắc thái khác nhau. Nhưng đại tá vẫn giữ nguyên sự hăng say của mình và Ralph phạm sai lầm lớn khi nghĩ rằng ông có thể nghe tiếng nói của lý trí. Ông Delmare ngày càng bức tức với anh và càng nhích lại gần raymon hơn, anh ta không có những nhượng bộ gì lớn, mà vẫn biết dùng hình thức ân cần để nương nhẹ lòng tự ái của ông.

Thật là hết sức thiếu thận trọng khi đem việc tranh luận chính trị vào trong gia đình để tiêu khiển thời giờ. Nếu ngày nay còn có những gia đình yên ấm hạnh phúc thì tôi khuyên họ đừng đặt mua một tờ báo nào cả, đừng đọc một bài ngắn nhất về ngân sách, nên ẩn sâu vào tổ ấm của mình như trên một ốc đảo, vạch một tuyến không thể vượt qua được giữa tổ ấm của mình và hần còn lại của xã hội. Bởi vì nếu họ để cho tiếng ồn ào của cuộc tranh cãi của chúng ta dội đến nhà họ thì sự hòa thuận yên ổn của họ tiêu ma. Người ta không tưởng tượng được sự chia rẽ về quan điểm gây ra bao nhiêu chua xót và oán giận giữa những người thân. Trong phần lớn trường hợp, đấy chỉ là dịp để trách móc nhau về những mặt yếu kém của tính cách, những lệch lạc trong suy nghĩ và những cái xấu xa trong tình cảm.

Người ta không dám bảo nhau là xảo quyết, ngu ngốc, đầy tham vọng hèn nhát. Người ta gói ghém ý đo trong các từ thầy tu dòng Tên, người bảo hoàng, cách mạng và trung dung. Đấy là những từ khác, nhưng cùng lắng

nhục như thế, lại càng đau hơn vì người ta tự cho phép mình truy ép và tấn công nhau không ngừng, không dung thứ, không e dè. Khi ấy, không còn tha thứ lỗi lầm cho nhau, không còn lòng từ thiện, không còn sự ý tứ rộng lượng và tế nhị. Người ta không bỏ qua cho nhau cái gì hết, quy tất cả về một tình cảm chính trị, và dưới cái mặt nạ ấy, người ta nói cho hả cảm hờn và trả thù. Hạnh phúc thay những người dân quê, nếu như ở Pháp hãy còn những vùng quê, hãy lần tránh chính trị, hãy đọc Bộ Da Lừa trong gia đình... Nhưng đây là một thứ bệnh lây mà không một nơi ẩn cư nào đủ kín, không có chốn nào đủ cô tịch để có thể che giấu và bảo vệ được con người muốn giữ cho trái tim yếu đuối của mình tránh khỏi những cơn bão của sự che rẽ về chính trị giữa chúng ta.

Lâu đài de la Brie được bảo vệ mấy năm nay khỏi sự xâm nhập khốc hại đó, nhưng thế là uổng công. Rốt cuộc nó đã mất sự vô tư lự, đời sống bên trong năng động, những buổi tối dài yên lặng và trầm tư. Những cuộc tranh cãi ồn ào đánh thức dậy những tiếng vang đã thiếp ngủ, những lời cay đắng và hăm dọa gây kinh hoàng cho những thiên thần bọt máu mà một trăm năm nay vẫn cười trong bụi bặm bao phủ các bức tường. Những náo động của đời sống hiện nay lọt vào ngôi nhà lâu đời này và mang tất cả những đồ vật cầu kỳ cổ lỗ, những di tích còn sót lại của một thời đại vui thú và xốc nổi khiếp sợ nhìn thời đại đầy những nghi ngờ và tuyên ngôn của chúng ta, thời đại được đại diện bởi ba nhân vật hàng ngày họp mặt ở đây để tranh cãi từ sáng đến tối.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 15

Bất chấp những bất đồng thường xuyên, bà Delmare vẫn một lòng hy vọng vào tương lai tươi sáng, với tất cả niềm cá tính trẻ trung của mình. Đây là hạnh phúc đầu tiên của nàng, và trí tưởng tượng nồng nhiệt của nàng, trái tim trẻ trung và phong phú của nàng trang điểm cho hạnh phúc ấy tất cả những gì mà nó thiếu. Nàng khéo léo tự sáng tạo ra những niềm vui sinh động và trong trắng, tự thêm cho mình những ân huệ tạm thời của số phận. Raymon yêu nàng. Thật vậy anh ta anh ta không dối trá khi nói với nàng rằng nàng là mối tình duy nhất trong đời anh ta; anh ta chưa hề yêu ai trong trắng như thế, lâu bền như thế. Ở bên àng, anh ta quên hết mọi thứ trên đời, thế giới và chính trị bị xóa khỏi ký ức anh ta, anh ta thích cuộc sống trong nhà với nhau như thế, thích những thói quen trong gia đình mà nàng đã tạo ra cho anh ta. Anh ta khâm phục sự kiên nhẫn và nghị lực của người phụ nữ ấy; anh ta ngạc nhiên về sự tương phản của trí tuệ và tính cách của nàng. Anh ta ngạc nhiên nhất là sau thỏa ước đầu tiên trịnh trọng đến như thề giữa họ với nhau, nàng lại ít đòi hỏi đến thế, vui sướng về những hạnh phúc chóng vánh và hiếm hoi như thế, tin cậy hết lòng đến độ mù quáng như thế. Ấy là vì tình yêu trong tim nàng là một niềm say mê mới mẻ vào cao quý, cả nghìn tình cảm tinh tế và thanh cao gắn liền nó và tạo cho nó một sức mạnh mà Raymon không thể hiểu được.

Về phần anh ta, thoát tiên anh ta đau khổ vì ông chồng hay người anh họ lúc nào cũng có mặt. Anh ta đã tính chuyện coi tình yêu đó như một cuộc tình mà anh ta đã trải qua. Nhưng chẳng bao lâu Indiana đã buộc anh ta phải vươn lên ngang tầm với tình cảm của nàng. Việc nàng nhẫn nhịn chịu đựng sự giám sát, về hạnh phúc ngời ngời khi àng nhìn trộm Raymon,



đôi mắt nàng là thứ tiếng nói hoa mỹ không lời đối với anh ta, nụ cười tuyệt diệu của nàng khi mà trong lúc chuyện trò, một sự ám chỉ bất ngờ làm cho trái tim hai người xích lại gần nhau; bây giờ đây là những lạc thú tao nhã và cầu kỳ mà Raymon hiểu được, nhờ trí tuệ tinh tế và trình độ giáo dục của anh ta.

Thật là khác nhau một trời một vực giữa người phũ nữ trong trắng này (nàng dường như không biết tình yêu của họ có thể dẫn đến một kết cục nhất định) với tất cả những người phụ nữ chỉ mưu toan làm cho điều đó đến nhanh mà vẫn vờ ra vẻ lẩn tránh nó! Khi tình cờ Raymon chỉ còn một mình với Indiana, mà nàng không hồng lựng lên, nàng không bối rối nhìn đi nơi khác. Không, cặp mắt trong sáng và bình lặng của nàng luôn luôn say sưa nhìn Raymon, nụ cười thiên thần luôn luôn nở trên cặp môi hồng của nàng như một cô bé mới chỉ biết những nụ hôn của mẹ. Nhìn thấy nàng cả tin như thế, say mê như thế, trong trắng như thế, hoàn toàn sống bằng con tim của mình, không hiểu rằng người tình của mình đang ham muốn khổ sở khi quỳ dưới chân nàng, raymon không dám tỏ ra mình là người đàn ông, sợ bị coi là ở dưới tầm mơ ước của nàng, và do tự ái, anh ta làm ra bộ cũng đức hạnh như nàng.

Ít học như mọi phụ nữ Creole, nhưng đến giờ bà Delamre không hề cân nhắc về những điều quan trọng mà hàng ngày mà hàng ngày người ta vẫn tranh luận trước mặt nàng. Nàng chịu sự giáo dục của sir Ralph, một người vẫn coi thường trí thông minh và óc suy luận của phụ nữ, chỉ hạn chế ở chỗ cho nàng một số kiến thức thực dụng ngay trong đời sống. Vì thế nàng chỉ biết qua loa về lịch sử thế giới sơ giản, còn mọi lời nghị luận đều làm cho nàng phát chán. Nhưng, khi nghe Raymon bàn về những điều khô khan ấy bằng tất cả năng khiếu trí tuệ của mình, tất cả chất thơ trong ngôn ngữ của mình, nàng nghe và cố hiểu. Rồi nàng rụt rè đặt ra mấy câu hỏi ngây thơ mà một cô bé mười tuổi được giáo dục trong giới thượng lưu có thể giải đáp dễ dàng. Raymon thích khai sáng cho cái trí óc ghoang sơ đó mà anh ta cho là mình có bổn phận làm cho nó tiếp nhận những nguyên tắc

của anh ta. Nhưng, mặc dù anh ta có uy quyền đối với cái tâm hồn mới nguyên và chất phác đó, thuật ngữ biện của anh ta đôi khi vấp phải sự phản kháng.

Để đổi lại những lợi ích văn minh được đề lên thành nguyên tắc, Indiana đưa ra những ý tưởng thẳng thắn và những luật lệ đơn giản của lương tri và tính người. Lý lẽ của nàng thẳng thắn tự nhiên đến nỗi đôi khi làm cho Raymon bối rối và bao giờ cũng làm cho anh ta vui thích vì nét kỳ quặc ấu trĩ của nó. Anh ta cố gắng thực hiện như một công việc nghiêm chỉnh, tự đặt cho mình nhiệm vụ quan trọng là dần dần làm cho nàng ngã theo niềm tin và những nguyên tắc của anh ta. Anh ta tự hào nếu sai khiến được cái tâm ngay thực và được khai sáng nhờ bản tính tự nhiên của nàng, nhưng cũng phải khá chật vật mới đạt được điều đó. Những hệ thống cao cả của Ralph, lòng căm thù không khoan nhượng của anh đối với những thói xấu của xã hội, sự nôn nóng của anh muốn những luật lệ và phong tục khác giành được thắng lợi ngay, tất cả những điều đó gây được thiện cảm ở Indiana vì nó đáp ứng được những kỷ niệm đau buồn của nàng. Nhưng bất ngờ, Raymon giết chết địch thủ bằng cách chứng minh rằng sự thù ghét hiện tại của Ralph là do lòng ích kỷ. Anh ta miêu tả một cách nồng nhiệt những tình cảm quyến luyến của mình, sự tận trung của anh ta đối với dòng họ nhà vua, tô vẽ nó thành một lòng trung thành anh hùng và nguy hiểm, anh ta bày tỏ lòng kính trọng đối với tín ngưỡng bị truy bức của cha ông, về những tình cảm tôn giáo mà anh không suy xét bằng lý lẽ, nhưng vẫn giữ trong lòng do bản năng và nhu cầu, nói theo lời anh ta. Tiếp đó là hạnh phúc được yêu đồng loại, được gắn bó với thế hệ hiện nay bằng mọi mối dây liên hệ của danh dự và từ tâm, niềm vui được phục vụ tổ quốc bằng cách chống lại những đổi mới nguy hiểm, gìn giữ sự bình yên bên trong, nếu cần thì hiến dâng tất cả máu của mình cho người đồng bào cuối cùng! Anh ta tô vẽ cho tất cả những mơ ước không tưởng hiện hành ấy một cách nghệ thuật và mê ly đến nỗi Indiana bị lôi cuốn bởi nhu cầu yêu và tôn trọng những gì Raymon yêu và tôn trọng. Thực tế, việc Ralph là người ích kỷ là điều đã được chứng minh; khi Ralph bảo vệ một ý tưởng chung chung

thì người ta cười. Khi ấy rõ ràng là trí tuệ và trái tim anh mâu thuẫn nhau. Phải chăng nên tin Raymon hơn, anh ta có tâm hồn nồng nhiệt như thế, rộng rãi và cởi mở như thế?

Tuy nhiên có nhiều lúc Raymon gần như quên mỗi tình của mình và chỉ nghĩ tới mỗi ác cảm với Ralph. Ở bên Indiana, anh ta chỉ thấy sir Ralph là một kẻ thô lỗ và lạnh lùng dám công kích anh ta, mà anh ta là một người hơn hẳn đã từng quật ngã những kẻ thù rất cao cả. Thật là nhục nhã thấy mình xung đột với một địch thủ hèn kém như thế, và thế là anh ta đè bẹp Ralph bằng sức mạnh hùng biện của mình, vận dụng tất cả tài năng của mình và Ralph sửng sờ, vốn chậm tập trung ý nghĩ, lại càng chậm hơn trong việc diễn đạt, anh đành chịu phần yếu kém.

Những lúc ấy, Indiana cảm thấy Raymon hoàn toàn quên lãng nàng, nàng có những biểu hiện lo lắng và sợ hãi khi nghĩ rằng có lẽ tất cả những tình cảm cao quý và lớn lao mà anh ta đã nói rất hay chỉ là những lời hoa mỹ bẻm mép, những lời mĩa mai lưu loát của một luật sư thích thú tự nghe mình nói và diễn tấn hài kịch làm cho người xem chất phát phải sửng sốt. Nàng run sợ nhất là khi bắt gặp cái nhìn của anh ta, nàng trông chừng thấy cặp mắt ấy rạng lên không phải niềm vui thú vì thấy nàng hiểu anh; mà là sự đắc chí vì mình đã biện luận một cách xuất sắc. Khi ấy nàng sợ, và nàng nghĩ đến Ralph, con người ích kỷ có lẽ đã bị đối xử bất công, nhưng Ralph chẳng biết nói gì để duy trì sự phân vân đó, và Raymon đã khéo léo xua tan mỗi hồ nghi của nàng.

Vậy là trong nhà này chỉ có một người thực sự bối rối, một hạnh phúc thực sự bị hủy hoại: Đây là Ralph, con người sinh ra để chịu mọi bất hạnh, đời anh chưa có chút gì tươi sáng, chưa hề có những niềm vui tràn đầy và thắm thía, đây là một nỗi bất hạnh lớn lao, âm thầm, chẳng được ai thương xót và cũng chẳng hề phàn nàn cùng ai. Một số phận thực sự khốn khổ, nhưng không có chất thơ và biến cố phi thường; một số phận bình thường, trưởng giả và buồn rầu, không có một tình bạn nào làm nó đỡ khổ, không

có một tình yêu nào tô điểm cho nó, nó tự tiêu hủy một cách thâm lặng với tinh thần anh hùng có được nhờ lòng yêu đời và nhu cầu hy vọng; đây là con người đơn độc đã từng có một người cha và một người chị như tất cả mọi người, đã từng có một người anh, một người vợ, một đứa con trai, một người bạn gái, nhưng lại chưa bao giờ thu nhận được gì, không giữ lại được chút gì trong tất cả những tình cảm đó; anh lạc lõng trong cuộc đời u sầu và uế oải, không có ngay cả sự phấn khích về nổi bất hạnh của mình, sự phấn khích khiến anh tìm thấy hứng thú trong đau khổ.

Bất chấp sức mạnh tính cách của anh, con người này đôi khi cảm thấy mất lòng tin ở đức hạnh. Anh căm thù Raymon, và anh chỉ nói một lời là có thể đuổi Raymon ra khỏi Lagny, nhưng anh không làm thế, vì Ralph có một tín niệm, một tín niệm duy nhất mạnh hơn hàng ngàn tín niệm của Raymon. Ấy là: không phải nhà thờ, không phải nền quân chủ, không phải xã hội, không phải danh tiếng, không phải luật lệ buộc anh chịu đựng những hy sinh, mà là lương tâm.

Anh đã sống đơn độc như vậy, không quen trông cậy vào người khác; nhưng trong cô đơn, anh đã học được cách tự biết mình. Anh trở thành bạn của chính trái tim anh; thu mình vào nội tâm và tự hỏi về nguyên nhân những bất công của người đời, anh thấy rõ mình không có tội xấu nào để đáng bị đối xử như vậy. Anh không lấy thế làm bực tức nữa, bởi vì anh không coi trọng cá nhân mình mà anh biết là nhạt nhẽo và tầm thường. Anh hiểu người ta thờ ơ với anh và anh cam chịu; nhưng tâm hồn anh nói với anh rằng anh có thể có tất cả những tình cảm mà anh không gọi lên được ở những người khác, và tuy anh bỏ qua hết cho người khác, nhưng anh lại không khoan thứ cho mình chút gì cả. Cuộc sống hoàn toàn thu vào bên trong ấy, những cảm giác hoàn toàn sâu kín ấy làm cho anh có tất cả những biểu hiện của tính ích kỷ, và có lẽ không có gì giống tính ích kỷ hơn là lòng tự trọng.

Tuy nhiên, thông thường khi muốn làm quá nhiều, chúng ta lại làm được quá ít, sir Ralph vì quá tể nhị nên đã phạm một sai lầm lớn: sợ Indiana bị lương tâm cắn rứt, anh đã gây cho nàng một tai hại không phương cứu chữa. Ấy là: anh đã không cho nàng biết nguyên nhân thật sự về cái chết của Noun. Chắc chắn nếu biết, nàng sẽ suy nghĩ về mối nguy hiểm do tình yêu với Raymon đem lại. Sau này chúng ta sẽ biết tại sao Brown lại không dám cho cô em họ của mình rõ và những điều thận trọng khổ tâm như thế nào bắt anh phải im lặng về một điều quan trọng như thế. Khi anh quyết định nói ra thì đã muộn rồi. Raymon đã đủ thời giờ củng cố uy quyền của mình.

o O o

Một biến cố bất ngờ xảy đến làm lay chuyển tương lai của đại tá và vợ. Một nhà buôn ở Bỉ vừa phá sản, mà toàn bộ công việc làm ăn của đại tá phát đạt được là nhờ vào người ấy, vì thế tuy mới bình phục đôi chút, đại tá định tức khắc đi Antwerp.

Thấy còn yếu và đau khổ như thế, vợ ông muốn đi cùng. Nhưng ông Delmare, trước nguy cơ đổ vỡ hoàn toàn, quyết giữ đúng mọi cam kết của mình, sợ người ta coi chuyển đi của ông là sự chạy trốn, muốn để vợ ở lại Lagny, coi đó là đảm bảo rằng ông sẽ trở về. Ông thậm chí không để sir Raplh cùng đi và yêu cầu anh ở lại giúp bà Delmare, nếu những chủ nợ lo ngại đến thúc ép, gây rầy rà.

Trong hoàn cảnh đáng buồn ấy, Indiana chỉ sợ phải rời khỏi Lagny và Raymon; nhưng anh ta làm cho nàng yên tâm, cả quyết rằng đại tá thế nào cũng đến Paris. Hơn nữa, anh ta thề sẽ theo nàng đến bất cứ nơi nào, với cơ này hay cơ khác, và người phụ nữ cả tin gần như vui sướng về cái tai họa đã cho nàng có dịp thử thách tình yêu của Raymon. Về phần Raymon, một hy vọng mơ hồ, một ý nghĩ khêu gợi không ngừng choán lấy tâm trí anh ta từ khi biết tin về biến cố xảy ra: rút cuộc, anh ta sẽ còn lại một mình với Indiana, đấy là lần đầu tiên từ sáu tháng nay. Nàng chưa bao giờ tìm cách

tránh anh, và mặc dù không nóng vội đạt đến thắng lợi cuối cùng trong một mối tình mà sự trong trắng ngây thơ của nó có sức hấp dẫn lạ thường với anh ta, anh ta cảm thấy đưa nó đến kết quả cuối cùng là vấn đề danh dự của mình. Anh ta thẳng thắn bác bỏ mọi lời bóng gió ranh mãnh về quan hệ của anh ta với bà Delmare; anh ta nhũn nhặn cả quyết rằng giữa hai người chỉ có mối quan hệ tình bạn nhẹ nhàng và êm đềm; nhưng không đời nào anh ta muốn thú nhận, ngay cả với người bạn thân nhất, rằng anh ta đã yêu say đắm từ sáu tháng nay và chưa đạt được gì trong tình yêu ấy.

Anh ta hơi thất vọng về sự chờ đợi của mình khi thấy sir Ralph dường như thay mặt ông Delmare để trông nom nàng. Ralph ở Lagny từ sáng đến tối mới về Bellerive. Đã thế, họ cùng đi chung một quãng đường về nhà, Ralph có một nhã ý không thể chịu đựng nổi là khéo liệu để mình ra về cùng một lúc với Raymon. Sự gò ép đó khiến Raymon hết sức khó chịu, bà Delmare cũng thấy đó là sự ngờ vực nhục nhã đối với nàng, vừa là ý đồ của Ralph tự dành cho mình một quyền lực chuyên chế buộc nàng phải tuân phục.

Raymon không dám xin gặp lén lút. Mỗi lần anh ta ngó ý định về việc đó, bà Delmare lại nhắc anh ta nhớ đến một số điều kiện đã đặt ra giữa họ. Thế nhưng đã tám ngày qua kể từ ngày đại tá ra đi, có thể chẳng bao lâu nữa ông sẽ về, phải chớp thời cơ. Để sir Ralph thắng lợi là nhục nhã cho Raymon.

Một buổi sáng, anh ta lén đưa vào tay bà Delmare lá thư như sau:!!!"Indiana! Vậy là em không yêu tôi như tôi yêu em phải không? Thiên thần của tôi! Tôi khổ sở, vậy mà em không thấy điều đó! Tôi buồn, tôi lo cho tương lai của em, chứ không phải cho tương lai của tôi: bởi vì em ở đâu thì tôi cũng sẽ đến để sống và chết ở đó. Nhưng tôi sợ em lâm vào cảnh cùng khổ; yếu đuốimảnh mai như em, em tội nghiệp của tôi, làm thế nào em chịu đựng được những thiếu thốn? Em có một người anh họ giàu có và hào phóng, có lẽ chồng em sẽ nhận từ tay anh ta tất cả những gì mà ông

sẽ không chịu nhận từ tay tôi. Ralph sẽ làm cho tình cảnh của em bớt gay go, còn tôi sẽ không làm được gì cho em!!!!Bạn thân mến, em thấy rõ tôi có lý do để rầu rĩ và buồn phiền. Em thật là dũng cảm, em coi khinh tất cả, em không muốn tôi phải phiền lòng. Ôi chao! Tôi cần biết mấy những lời dịu dàng của em, ánh mắt dịu hiền của em để giữ vững lòng can đảm của tôi. Nhưng, do định mệnh khắt khe không thể tưởng tượng nổi, những ngày qua mà tôi hy vọng sẽ được tự do quỳ gối dưới chân em chỉ đem lại cho tôi sự gò bó càng đau đớn hơn.!!!Hãy nói ra một lời, Indiana, để cho chúng ta có thể gặp riêng hai ta với nhau. Ít ra là một giờ, để tôi có thể gục mặt khóc trên đôi tay trắng nõn của em, nói với em tất cả nỗi niềm đau khổ của tôi, để tôi được nghe một lời an ủi của em làm tôi đau lòng.!!!Với lại, Indiana, tôi đâm ra nhõng nhẽo như đứa trẻ, cái nhõng nhẽo của một người tình: tôi muốn được vào buồng ngủ của em. A, em đừng sợ, cô bé Creole dịu hiền của tôi. Tôi đã nếm mùi cay đắng để nhận được bài học chẳng những phải tôn trọng em, mà còn phải biết sợ em. Chính vì vậy mà tôi muốn được vào buồng ngủ của em, quỳ gối tại chỗ mà tôi đã từng thấy em nổi giận với tôi, nơi mà mặc dù vốn táo bạo, tôi đã không dám nhìn em. Tôi muốn quỳ gối ở nơi mà tôi đã có được một giờ bình tâm và hạnh phúc. Indiana, ân huệ duy nhất mà anh cầu xin em là em đặt tay lên trái tim anh, làm cho nó sạch hết tội lỗi, làm cho nó hồi tỉnh lại nếu nó đập quá nhanh. Trả lại cho nó tất cả lòng tin cậy của em nếu cuối cùng em cảm thấy anh xứng đáng với em. Ở phải, anh muốn em thấy rõ bây giờ anh xứng đáng được em tin cậy, rằng anh biết rõ em, rằng đối với em, anh có sự tôn sùng trong trắng và thiêng liêng hơn cả sự tôn sùng của một cô gái trẻ đối với Đức Thánh Mẫu. Anh muốn biết chắc rằng em không còn sợ anh nữa, em quý trọng anh cũng như anh tôn sùng em; anh muốn nhờ vào trái tim em để sống một giờ cuộc sống thiên thần. Hãy nói đi, Indiana, em có muốn thế không? Một giờ thôi, giờ đầu tiên mà có lẽ là giờ cuối cùng!!!!Đã đến lúc xá tội cho anh, Indiana, đã đến lúc trả lại cho anh lòng tin cậy của em đã bị lấy đi một cách tàn ác như thế, anh đã phải chuộc lại bằng giá đắt như thế. Em không hài lòng về anh phải không? Chẳng phải là suốt sáu tháng trời, anh đã ở sau ghế bành của em, cố nén mọi ham muốn của mình khi nhìn cái cổ trắng muốt của em cúi

xuống món đồ thêu, lấp ló dưới những búi tóc đen mượt, hít mùi nước hoa của em mà luồng không khí đã phảng phất truyền đến cho anh từ chỗ em ngồi cạnh cửa sổ. Ngoan ngoãn như thế mà không đáng được hưởng một cái hôn sao? Một cái hôn của người em gái, nếu em muốn, hôn vào trán? Anh sẽ trung thành với những quy ước của chúng ta, anh thề với em. Anh không đòi hỏi gì cả... Nhưng hỡi ôi! Em tàn ác, không muốn thưởng cho anh chút gì chăng? Hay em sợ chính bản thân em?"

Bà Delmare lên buồng mình đọc lá thư ấy, nàng trả lời ngay, nàng lén đưa thư trả lời cùng với chiếc chìa khóa vườn mà anh ta biết quá rõ.!!! "Em sợ anh ư, Raymon? Ồ không, không phải bây giờ. Em biết quá rõ anh yêu em chừng nào, em tin đến ngây ngất. Cứ đến đi, em không sợ em nữa đâu. Nếu em yêu anh ít hơn thì có lẽ em sẽ ít bình tâm hơn; nhưng em yêu anh đến mức chính anh không biết được đâu... Hãy đến đây từ sáng sớm, để tránh mọi sự nghi ngờ của Ralph. Anh sẽ về lúc nửa đêm; anh biết rõ vườn hoa vào nhà rồi đấy, đây là chìa khóa cửa vườn. Vào rồi khóa cửa lại".

Lòng tin ngây thơ và cao thượng ấy khiến Raymon đỏ mặt. Anh ta đã tìm cách gợi nên lòng tin ấy với ý định lạm dụng nó, trông chờ vào đêm tối, vào thời cơ và sự nguy hiểm. Nếu Indiana tỏ ra sợ hãi thì nàng nguy mất. Nhưng nàng bình tĩnh, nàng một lòng tin tưởng, anh ta đã thề sẽ không làm cho nàng hối hận vì đã tin. Tuy nhiên, điều quan trọng là qua một đêm trong buồng nàng, để không tự thấy mình là thằng đàn, để làm cho sự thận trọng của Ralph trở nên vô ích, để có thể cười gã trong bụng. Đây là sự thỏa mãn cá nhân mà Raymon cần có.



# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 16

Buổi tối hôm ấy, Ralph quả thật là một con người không thể chịu đựng nổi; chưa bao giờ anh vụng về lạnh lùng và chán ngán hơn. Anh không thể nói điều gì đúng lúc, tệ hại hơn nữa là đã tối muộn rồi mà anh vẫn không có vẻ gì sửa soạn ra về. Bà Delmare bắt đầu bồn chồn; nàng chốc chốc lại nhìn chiếc đồng hồ treo tường lúc ấy chỉ mười một giờ. Cánh cửa gió đưa kéo kẹt, và bộ mặt vô duyên của ông anh họ đối diện với nàng dưới lò sưởi, bình thản nhìn đám than hồng, dường như không ngờ rằng sự có mặt của mình làm người khác khó chịu.

Tuy nhiên, vẻ mặt bất động của Ralph, thái độ đờ đẫn của anh lúc này che giấu những xáo động sâu sắc và dữ dội trong lòng. Đây là con người không bỏ qua cái gì, điềm tĩnh quan sát mọi việc. Anh không bị đánh lừa bởi việc Raymon giả bộ ra về. Lúc này anh thấy rất rõ vẻ lo lắng của bà Delmare. Anh còn khổ tâm hơn nàng, anh lường lự giữa ý muốn báo trước cho nàng biết để cứu nàng và sợ buông mình theo những tình cảm mà anh không tán thành. Cuối cùng ý muốn bảo vệ cô em họ đã thắng, và anh thu hết sức mạnh tâm hồn để phá tan sự im lặng.

- Tôi nhớ lại chuyện ấy - Ralph bỗng nói, theo dòng ý nghĩ đang xôn xang trong lòng anh - hôm nay là vừa đúng một năm kể từ hôm chúng ta, em và tôi, ngồi dưới bộ lò sưởi như lúc này đây; đồng hồ cũng chỉ giờ như thế này, thời tiết u ám và lạnh như tối hôm nay... Em đau khổ, em có những ý nghĩ buồn rầu; điều đó khiến cho tôi gần như tin vào linh cảm.

"Anh ấy muốn nói gì vậy?" - bà Delmare nghĩ khi nhìn ông anh họ, vừa ngạc nhiên vừa lo ngại.

- Indiana - anh nói tiếp - em có nhớ là lần ấy em cảm thấy trong người khó ở hơn bình thường không? Tôi vẫn nhớ lời em nói, dường như nó vẫn còn văng vẳng bên tai: "Anh sẽ cho là em điên - em nói - Nhưng có một mối nguy hiểm đang bao vây chúng ta và đang lơ lửng trên một người nào đó. Chắc chắn là rơi xuống đầu em - em nói thêm - em cảm thấy phập phồng như sắp tới một giai đoạn lớn trong đời em, em sợ..." Đây là lời của em, Indiana ạ.

- Em không ốm nữa - Indiana trả lời, đột nhiên mặt nàng tái đi cũng như lần nàng nói câu ấy - em không tin những nỗi sợ hãi huyền ảo ấy nữa...

- Tôi thì tôi tin - Ralph nói tiếp - Bởi vì tối hôm ấy em là nhà tiên tri, Indiana ạ. Một mối nguy hiểm lớn đe dọa chúng ta, một thế lực ác hại bao trùm nơi bình yên này...

- Trời ơi, em không hiểu anh!...

- Bây giờ em sẽ hiểu, cô bạn thân mến của tôi ạ. Chính buổi tối ấy, Raymon de Ramière vào đây... Em nhớ là trong tình trạng như thế nào chứ?

Ralph chờ một lát, không dám ngược mắt lên nhìn cô em họ; vì nàng không trả lời gì, anh nói tiếp:

- Tôi được trao nhiệm vụ làm cho anh ta sống lại, và tôi đã làm được việc đó, vừa để làm cho em hài lòng, vừa là theo tình cảm nhân đạo. Nhưng thật ra, Indiana ạ, bất hạnh cho tôi là đã cứu sống con người đó! Tôi đích thực là người gây ra tai họa.

- Em không biết anh muốn nói với em về tai họa gì - Indiana trả lời một cách khó khăn.

Nàng bị tổn thương sâu sắc về sự giải thích mà nàng thấy trước.

- Tôi muốn nói về cái chết của cô gái bất hạnh ấy - Ralph nói - Không có anh ta thì cô ấy vẫn còn sống. Không có cuộc tình ác hại của anh ta thì cô gái xinh đẹp và tử tế mà em yêu quý vẫn còn ở bên em...

Cho đến lúc này, bà Delmare vẫn chưa hiểu. Nàng tức giận đến tận đáy lòng về cách thức lạ lùng và ác nghiệt mà người anh họ dùng để nói về sự quyến luyến của nàng với raymon.

- Thôi đủ rồi! - nàng vừa nói vừa đứng lên.

Nhưng Ralph hình như không lấy thế làm phật lòng.

- Điều khiến tôi luôn ngạc nhiên - anh nói - là em không đoán ra được lý do thực đã khiến anh chàng de Ramière trèo tường vào đây.

Một mối nghi ngờ thoáng qua trong tâm hồn Indiana, chân nàng bủn rủn, nàng lại ngồi xuống.

Ralph sắp cầm phật lưỡi dao gây nên một vết thương kinh khủng. Vừa nhìn thấy hiệu quả của việc mình làm, anh đâm ra khiếp sợ; anh chỉ còn nghĩ đến nỗi đau anh sắp gây ra cho con người mà anh yêu quý nhất trần đời, anh cảm thấy cõi lòng tan nát. Hẳn anh sẽ khóc một cách chua xót nếu anh có thể khóc được, anh không có cách gì diễn đạt được một cách hùng hồn tiếng nói tâm hồn của mình. Thái độ lạnh lùng bên ngoài khi anh thực hiện ca mổ tàn ác này khiến anh có vẻ là tên đao phủ trong mắt Indiana.

- Đây là lần đầu tiên - nàng nói với anh bằng giọng cay đắng - em thấy ác cảm của anh đối với ông de Ramière khiến anh dùng đến những phương tiện không xứng đáng với anh. Nhưng em thấy rằng để trả thù, anh cần gì phải bôi nhọ kỷ niệm về một người mà em yêu quý, lẽ ra nỗi bất hạnh của người phải là thiêng liêng đối với chúng ta. Em không đặt ra với anh những câu hỏi, anh Ralph ạ; em không biết anh nói với em về chuyện gì. Cho phép em khỏi phải nghe nữa.

Nàng đứng lên, để mặc Ralph ngỡ ngác và mệt mỏi.

Anh đã thấy trước rằng nói cho Indiana biết rõ sự tình chỉ làm cho nàng thêm căm ghét mình; lương tâm bảo anh phải nói, bất kể kết quả ra sao, và anh vừa làm đều đó với tất cả sự thô lỗ vụng về mà anh có thể làm được. Điều mà anh không lường trước là sức tác động của liều thuốc muện màng như thế.

Anh rời khỏi Lagny trong tâm trạng tuyệt vọng, bắt đầu đi lang thang giữa rừng, trong một tâm trạng thác loạn.

o O o

Đã nửa đêm, Raymon đến cửa vườn. Anh ta mở cửa, nhưng khi vào, anh ta cảm thấy đầu lạnh giá. Anh ta sẽ làm gì trong cuộc hẹn hò này? Anh ta đã có những quyết định dứt khoát: liệu một cuộc gặp gỡ trong trắng và một cái hôn trên tình anh em có bù đắp được cho anh ta những đau khổ mà anh ta phải chịu đựng lúc này không? Nếu các bạn còn nhớ trước đây anh ta đã đi qua những lối đi này, vượt qua khu vườn vào ban đêm, lén lút, thì các bạn sẽ hiểu anh ta phải có một can đảm tinh thần như thế nào để tìm khoái lạc bằng con đường vẫn như thế, mang theo những kỷ niệm như thế.

Bây giờ là cuối tháng mười một, các vùng xung quanh Paris đầy sương mù và ẩm ướt, nhất là buổi tối, xung quanh các con sông. Tình cờ làm sao, đêm hôm ấy cũng trắng đục như những đêm nào mùa xuân trước. Raymon đi một cách lưỡng lự giữa những cây chàm trong hơi sương. Anh ta đi qua trước cửa một nhà hóng mát mà mùa đông thường để một bộ sưu tập rất đẹp các loại hoa mỏ hạc. Anh ta đưa mắt nhìn cánh cửa và bất giác tìm anh ta đập mạnh vì một ý nghĩ kỳ quái là bây giờ cánh cửa sẽ mở và từ trong đó đi ra một phụ nữ mặc áo choàng lông... Raymon cười sự mê tín yếu đuối ấy của mình và đi tiếp. Dù sao anh ta thấm lạnh, ngực anh ta thắt lại khi càng đến gần sông.

Để vào khu vườn trồng hoa, phải qua sông, và lối qua duy nhất ở chỗ này là cây cầu nhỏ bằng gỗ bắc từ bờ này sang bờ kia. Sương mù càng dày đặc hơn ở trên mặt sông, và Raymon bám lấy hàng tay vịn để khỏi bước lạc vào đám bụi cây mọc hai bên. Trăng đã lên, ánh trăng cố xuyên qua đám sương mù, hắt ánh phản chiếu chập chờn lên những bụi lau sậy xao động bởi gió và làn nước chảy. Trong làn gió lướt trên lá cây và rung động giữa những xoáy nước nhẹ, nghe như có tiếng than vãn, có tiếng người nói nghẹn ngào. Một tiếng nức nở khe khẽ ở phía bên cạnh Raymon, và đám sậy lay động; đấy là một con chim đẻ bay lên ngay bên cạnh anh ta. Tiếng kêu của con chim sống bên bờ sông giống hệt như tiếng khóc oeo của đứa trẻ bị bỏ rơi; khi con chim từ giữa bụi cói vọt lên, có thể nói đấy là cố gắng cuối cùng của một người tự trầm mình. Có thể các bạn sẽ cho rằng Raymon yếu đuối và nhát gan: anh ta nghiêng chặt răng, suýt ngã, nhưng anh ta nhận ra ngay sự hốt hoảng như thế thật kỳ cục và vượt qua cầu.

Vừa qua được gần nửa cầu thì một bóng người mờ mờ sừng sững trước mặt anh ta, ở cuối hành lang tay vịn, như thể đợi anh ta sang cầu. Ý nghĩ của Raymon lẫn lộn, trí óc rối loạn của anh ta không đủ sức để suy xét. Anh ta lui bước và núp dưới bóng cây, mắt đờ đẫn vì khiếp sợ nhìn chằm chằm vào cái bóng ma hiện hình chập chới, mờ ảo như sương mù trên sông và tia sáng trăng run rẩy. Anh ta bắt đầu tin rằng tí óc mình quá mội mệ, và cái mà anh ta cho là bóng người chỉ là bóng một cái cây hay một bụi cây, nhưng liền đó anh ta thấy rõ nó động đậy, đi về phía anh ta.

Lúc ấy, nếu không phải là chân hoàn toàn không tuân theo anh ta nữa thì anh ta sẽ chạy vọt đi một cách nhát sợ như một đứa trẻ ở cạnh nghĩa trang tưởng như nghe thấy tiếng bước chân nhẹ bỗng lướt trên ngọn cỏ đuối theo mình. Nhưng anh ta cảm thấy bị tê liệt và ôm lấy thân một cây liễu cho khỏi ngã, nấp ở đó.

Sir Ralph khoác chiếc áo măng tô màu sáng, vừa nãy Raymon đã tưởng đấy là bóng ma khi Ralph ở cách anh ta vài ba bước, Ralph đi qua

bên anh ta và rẽ vào con con đường mà anh ta vừa đi qua.

"Gã do thám vụng về! - Raymon nghĩ khi nhìn Ralph đang tìm dấu chân anh ta - Ta sẽ tránh được sự canh giữ biếng nhác của người, và trong lúc người canh gác ở đây thì ta sẽ vui thú ở đằng kia".

Nhẹ nhàng như con chim, đầy lòng tin mình đã chinh phục được tình yêu, anh ta vượt qua cầu. Mọi nỗi sợ tan biến. Noun chưa bao giờ tồn tại, cuộc sống thực bừng thức xung quanh anh ta. Indiana ở đấy, đang chờ anh ta. Ralph ở đằng kia, canh gác chặn đường anh ta.

"Cứ chanh gác đi - Raymon nói một mình vui vẻ khi thấy Ralph đang tìm anh ta trên còn đường ở phía bên kia - Cứ canh gác cho ta đi, Brown tốt bụng ạ, anh bạn tận tình bảo vệ hạnh phúc của ta; và nếu chó sủa, đầy tớ xông xao thì hãy dẹp yên, bảo chúng: "Ta sẽ canh gác, cứ ngủ ngon!".

Thế là hết ngại ngùng, lương tâm không còn trách móc nữa, đức hạnh im tiếng. Raymon đã phải trả giá khá đắt để mua cái giờ này. Bầu máu giá băng của anh ta lại ào ạt, cuồng nhiệt chảy về não. Vừa nãy là bóng ma đáng sợ của cái chết, hình ảnh tang tóc của nấm mồ, còn bây giờ là tình yêu cuồng nhiệt, những niềm vui mãnh liệt của cuộc sống. Raymon lại thấy mình táo bạo và trẻ như mỗi lần vào buổi sáng, một tia mặt trời vui vẻ làm ta thức giấc thoát khỏi một giấc chiêm bao xấu xa bọc trong tấm vải liệm, và lòng ta náo nức trở lại.

"Ralph tội nghiệp! - anh ta nghĩ, mạnh bạo và nhẹ nhàng bước lên cái cầu thang bí mật - Chính người đã muốn thế!"

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Phần III - Chương 1

Sau khi chia tay với sir Ralph, bà Delmare đóng cửa ở trong buồng mình, cả ngàn ý nghĩ bảo tấp dấy lên trong tâm hồn nàng. Đây là lần đầu tiên một mối ngờ vực mơ hồ hắt bóng thâm của nó lên tòa hạnh phúc mong manh của nàng. Trước đây ông Delmare đã có một số câu bông đùa khiếm nhã núp dưới hình thức khen ngợi. Ông chúc mừng Raymon đạt được những thành công trong tình ái; thậm chí người ngoài cũng nghe nói về những cuộc đan díu ấy. Mỗi lần bà Delmare nói với người làm vườn, tên của Noun lại được nhắc đến trong những chi tiết hết sức khác nhau, như một tất yếu định mệnh, rồi tên của Raymon cũng xen vào đó, qua một chuỗi liên tưởng nào đó, dường như choán lấy tâm trí của con người này, tự đứng cứ ám ảnh bác ta. Bà Delmare sững sốt về những câu hỏi lạ lùng và vụng về của bác ta. Bác ta nói năng lẫn lộn về những việc hết sức nhỏ nhặt; như thể bác ta phải chịu đựng một sự dày vò ghê gớm về lương tâm mà bác ta cố giấu nhưng vẫn cứ lộ ra. Có những lần sự bối rối đã khiến Indiana thấy những dấu hiệu mà nàng không tìm kiếm và chúng cứ theo đuổi nàng mãi. Một tình tiết khác thường lẽ ra đã có thể mở mắt cho nàng, nếu àng không cố tình gạt bỏ khỏi lòng mình mọi mối hồ nghi. Người ta đã tìm thấy trên tay Noun một chiếc nhẫn rất quý mà bà Delmare đã thấy cô ta đeo ít lâu trước khi chết và cô gái bảo là đã bắt được. Từ đó, bà Delmare luôn luôn đeo chiếc nhẫn ấy để tưởng nhớ đến Noun và nàng thường thấy Raymon tái mặt đi lúc anh ta cầm tay nàng đưa lên môi hôn. Một lần anh ta van nàng đừng bao giờ nói đến tên Noun, bởi vì anh ta tự cho là mình có lỗi về cái chết của cô gái. Khi nàng tìm cách cắt bỏ cho anh ta ý nghĩ đau đớn ấy bằng cách nhận hết lỗi về phần mình thì anh ta trả lời nàng:

"Không, Indiana tội nghiệp của tôi, đừng tự kết tội mình; em không biết tôi có lỗi như thế nào đâu".

Câu đó, bằng một giọng nói cay đắng và ảo não, khiến bà Delmare sợ hãi. Nàng không dám nài, và bây giờ, khi nàng bắt đầu lý giải tất cả những sự phát hiện nhỏ ấy, nàng vẫn chưa đủ can đảm để tổng hợp và rút ra kết luận.

Nàng mở cửa sổ, và thấy đêm yên tĩnh như thế, trăng nhợt nhạt và đẹp như thế sau màn sương trắng bạc phía chân trời; nhớ rằng Raymon sắp tới, lúc này có lẽ anh ta đang ở trong vườn, nghĩ tới tất cả hạnh phúc mà nàng đã hứa cho một giờ yêu đương bí ẩn ấy, nàng nguyên rủa Ralph; anh chỉ nói một lời đã đầu độc hy vọng của nàng và hủy diệt vĩnh viễn sự yên ổn của nàng. Thậm chí nàng cảm thấy căm thù anh, con người bất hạnh đã thay thế cha nàng; bởi vì tương lai của anh là tình bạn với Indiana. Đây là hạnh phúc duy nhất của anh, anh đành chịu mất nó để cứu lấy nàng.

Indiana không thể đọc được nỗi niềm ẩn sâu trong trái tim anh, nàng không thể thâm nhập vào trái tim Raymon. Nàng bất công, không phải vì vô ơn, mà vì không hiểu biết. Nàng quá say mê nên không thể cảm thấy dù là thoáng qua tổn thương mà người ta vừa giáng xuống cho nàng.

Có một lúc, nàng trút tất cả tội lỗi cho Ralph, cảm thấy thù kết tội anh còn hơn nghi ngờ Raymon.

Lại nữa, nàng chẳng có mấy thì giờ để tự hiểu mình, để quyết định, Raymon sắp đến. Có lẽ người mà nàng có lúc nhìn thấy đi quanh quần bên chiếc cầu con chính là anh ta. Nàng sẽ thù ghét Ralph biết bao nếu nhận ra cái bóng mờ mờ chốc chốc lại biến mất trong sương mù đó là Ralph, anh như cái bóng ma đứng ở quảng trường Elisé cản đường không cho kẻ có tội bước vào được.



Đột nhiên, nàng có một ý nghĩ kỳ quái, không trọn vẹn, chỉ có thể nảy ra trong đầu những người lòng không yên tĩnh và bất hạnh. Nàng liền đem tất cả số phận của mình thực hiện một thử thách tinh vi và khác thường mà Raymon không thể ngờ tới. Nàng chưa chuẩn bị xong phong cách bí hiểm ấy thì đã nghe thấy tiếng chân Raymon ở cầu thang bí mật. Nàng chạy ra mở cửa cho Raymon và trở lại ngồi về chỗ của mình, xúc động đến nỗi cảm thấy muốn ngã. Nhưng, như mỗi lần khủng hoảng trong đời nàng, nàng vẫn giữ được trí xét đoán hết sức rành mạch, sức mạnh tinh thần lớn lao.

Raymon vẫn còn tái nhợt và thở hổn hển khi anh ta đẩy cửa vào, nóng lòng muốn nhìn thấy ánh sáng, trở lại với thực tại. Indiana ngồi quay lưng về phía anh ta, mặc tấm áo hai lần da lông. Do một sự tình cờ lạ lùng, Noun đã choàng chính tấm áo ấy trong cuộc hẹn hò cuối cùng khi đến gặp Raymon trong vườn. Chẳng biết các bạn còn nhớ hay không rằng lần ấy trong khoảnh khắc, Raymon đã nảy ra một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi: phải chăng người phũ nữ choàng tấm áo lông, đang ẩn mình ấy là bà Delmare. Bây giờ, thấy lại vẫn bóng hình ấy buồn rầu khom mình trên chiếc ghế dựa, dưới ánh đèn mờ nhạt chập chờn, đứng ở chỗ mà biết bao nhiêu kỷ niệm đang chờ anh ta, trong căn buồng mà anh ta chưa hề bước chân đến kể từ cái đêm ác hại ấy, nơi mà mọi cái đều khiến cho lương tâm bị giày vò, anh ta bất giác lùi lại, đứng ở ngưỡng cửa, cặp mắt sợ hãi dán vào cái hình dáng bất động ấy, run lên như một tên hèn nhất sợ rằng khi nàng quay lại thì anh ta sẽ nhìn thấy những nét tím nhợt của người phụ nữ trầm mình.

Bà Delmare không hề ngờ rằng mình có thể gây tác động như thế đối với Raymon. Nàng trùm lên đầu chiếc khăn theo kiểu phụ nữ Creole, Noun vẫn choàng khăn theo kiểu như vậy. Raymon sợ chết khiếp, suýt ngã ngửa, tưởng chừng thấy những ý nghĩ mê tín của mình đã biến thành sự thật. Nhưng khi nhận ra người phụ nữ mà anh ta sắp quyến rũ, anh ta quên phắt người phụ nữ mà anh ta đã quyến rũ được và tiến về phía nàng. Nàng có vẻ

ngghiêm trang và đăm chiêu, nhưng chăm chú hơn là trù mẫn, vì không có một cử chỉ nào tỏ ra muốn anh ta mau mau đến gần nàng.

Sửng sốt về sự đón tiếp như thế, Raymon coi đó là sự thận trọng trong trắng, sự dè dặt tế nhị của thiếu phụ. Anh ta quỳ xuống nói với nàng:

- Em yêu, em sợ tôi ư?

Nhưng liền đó anh ta nhận thấy bà Delmare cầm một vật gì mà nàng có vẻ cố ý phô ra trước mắt anh ta với một thái độ nghiêm trang. Anh ta cúi xuống và thấy một mớ tóc dài đen nhánh khác thường mà anh ta có cảm giác là đã cắt một cách vội vàng và Indiana gom lại, ve vuốt giữa hai tay.

- Anh không nhận ra ư? - nàng vừa nói vừa chăm chú nhìn anh ta bằng cặp mắt trong veo, ngời lên làn ánh sáng thấu suốt, kỳ dị.

Raymon ngật ngừng, đưa mắt nhìn tấm khăn choàng của nàng và tưởng rằng mình đã hiểu.

- Cô em độc ác! - anh ta vừa nói vừa cầm lấy mớ tóc - Tại sao lại cắt đi? Tóc đẹp quá, tôi yêu làn tóc ấy lắm mà!

- Hôm qua anh hỏi xin em - nàng nói, vẻ như mỉm cười - anh hỏi em có thể hy sinh mái tóc cho anh không kia mà?

-Ồ, Indiana! - raymon kêu lên - Em biết rõ là từ nay đối với tôi, em sẽ càng xinh đẹp gấp bội. Hãy cho tôi mớ tóc ấy! Tôi sẽ không phải lấy làm tiếc vì không thấy nó trên vầng trán em nữa, làn tóc, mà ngày nào tôi cũng ngắm nghía, và bây giờ ngày nào tôi cũng có thể tha hồ hôn; hãy để cho tôi không bao giờ rời xa nó nữa.

Nhưng khi cầm vo gọn mớ tóc dài rậm ấy trong tay mà mấy bím buông xuống tận sàn, Raymon cảm thấy nó có vẻ khô cứng, anh ta chưa từng có cảm giác khi chạm ngón tay vào những mảng tóc trên trán Indiana.

Một cái gì như cơn run thần kinh choáng lẩy anh ta khi anh ta cảm thấy nó lạnh và nặng như thể đã bị cắt từ lâu, nhận thấy nó đã mất tính mượt mà đượm mùi nước hoa và hơi ấm mang sức sống. Rồi anh ta nhìn kỹ hơn và không thấy nó có ánh xanh giống như màu cánh quạ nhuộm sắc da trời: đây là làn tóc đen như tóc một người da đen hay của thổ dân da đỏ, một vật nặng không còn sinh khí.

- Đây không phải là tóc em! - anh ta nói, giật lấy tấm khăn Ấn Độ trên tóc Indiana.

Mái tóc nàng vẫn nguyên vẹn và xõa xuống hai vai phô ra tất cả dáng vẻ mỹ lệ của nó. Nhưng nàng không ó một cử chỉ nào đẩy anh ta ra, và trở mớ tóc đã cắt rời.

- Anh không nhận ra làn tóc này ư? - nàng nói với anh ta - Anh chưa bao giờ ngắm nghía, vuốt ve nó ư? Một đêm ẩm ướt đã làm nó mất hết hương thơm phải không? Anh không nhớ gì nữa, không một giọt nước mắt xót thương người đã từng đeo chiếc nhẫn này ư?

Raymon buông rơi mình xuống chiếc ghế bành, làn tóc của Noun tuột khỏi bàn tay run rẩy của anh ta, rơi xuống. Bao nhiêu nỗi nhức nhối làm anh ta kiệt lực. Đây là một con người dễ bị kích động, máu chảy nhanh trong mạch anh ta, thần kinh anh ta bị kích thích ghê gớm. Anh ta run từ đầu đến chân và lăn ra ngất đi trên sàn.

Khi anh ta hồi tỉnh lại, Indianan đang quỳ gối bên cạnh anh ta, nước mắt ròn ròn cầu xin anh ta tha thứ; nhưng Raymon không yêu nàng nữa.

- Em đã làm ột việc ghê gớm đối với tôi - anh ta nói - một việc ác mà em không sao cứu vãn nổi nữa. Em không bao giờ làm tôi lại tin ở trái tim em được nữa, tôi cảm thấy thế. Em vừa chứng tỏ cho tôi thấy trái tim em chứa bao hận thù và tàn ác. Tôi nghiệp Noun! Cô gái tội nghiệp xấu số! Tôi có lỗi với cô ấy, chứ không phải với em. Chính cô ấy mới có quyền trả thù

mà không làm như vậy. Cô ấy tự giết mình để giữ gìn tương lai cho tôi. Cô ấy hy sinh đời mình để tôi được yên ổn. Bà không thể làm được như thế, thưa bà... Đưa mớ tóc ấy cho tôi, nó là của tôi, đấy là của báu duy nhất còn lại của một người phụ nữ thật sự yêu tôi... Noun xấu số! Em đáng có một tình yêu khác. Thưa bà, chính bà trách móc tôi về cái chết của cô ấy, bà là người mà tôi đã yêu đến quên cả cô ấy, đến mức đã coi thường mọi dằn vò đau đớn trong lương tâm. Vì tin lời bà sẽ ban cho tôi một cái hôn mà tôi đã qua con sông này, đã vượt qua cây cầu này, một mình, canh cánh nỗi khiếp sợ, bị những ảo giác ma quái về tội ác của mình đeo đuổi. Thế mà khi phát hiện ra tôi yêu bà say đắm đến thế thì bà cắn những móng tay phụ nữ của bà vào trái tim tôi để tìm thấy ở đấy một chút máu còn lại có thể chảy ra vì bà! Than ôi! Khi tôi coi thường một tình yêu tận tụy như thế để tìm lại một tình yêu dữ tợn như thế, tôi vừa điên rồ lại vừa tội lỗi.

Bà Delmare không trả lời gì hết. Bất động, tái nhợt, tóc xõa tung, mắt đờ đẫn, nàng thương Raymon. Nàng cầm lấy tay anh ta.

- Tuy nhiên - anh ta nói với nàng - tình yêu của tôi với em mù quáng đến mức tôi có thể quên đi, tôi cảm thấy thế, dù muốn hay không, cả quá khứ, cả hiện tại, cả cái tội ác đã làm đời tôi tàn héo, cả cái tội trọng mà em vừa phạm phải đối với tôi. Hãy yêu tôi và tôi tha thứ cho em.

Sự tuyệt vọng của bà Delmare đánh thức ham muốn cùng với niềm kiêu hãnh trong tim người tình của nàng. Thấy nàng sợ mất tình yêu của anh ta đến thế, nhún mình với anh ta, cam chịu chấp nhận mọi sự định đoạt của anh ta trong tương lai để biện bạch cho quá khứ, anh ta nhớ lại mình đã có những dự định như thế nào khi đánh lừa được sự cảnh giác của Ralph và anh ta hiểu tất cả ưu thế của mình. Anh ta vờ làm ra vẻ buồn rầu sâu sắc và ủ rũ mơ màng, gượng đáp lại những giọt lệ và sự triu mến của Indiana. Anh ta chờ cho trái tim nàng tan nát trong tiếng nước nở, chờ cho nàng thấy tất cả sự khủng khiếp nếu bị bỏ rơi, cho nàng kiệt lực vì nỗi sợ hãi vô xé. Khi thấy nàng quỳ gối, dở sống dở chết, kiệt quệ, chờ một lời tuyên án tử hình,

anh ta điên cuồng ôm lấy nàng và ghì vào ngực mình. Nàng chịu theo như một đứa trẻ yếu ớt, để cho anh ta hôn môi không hề chống cự. Nàng gần như chết giấc.

Nhưng đột nhiên, như tỉnh giấc mơ, nàng vùng thoát khỏi sự âu yếm cháy bỏng của anh ta, chạy trốn về cuối buồng, chỗ treo bức chân dung của Ralph; và như thế phó mình cho sự che chở của con người nghiêm trang ấy, con người có vầng trán thanh khiết, đôi môi diễm đạm. Nàng nép mình vào bức chân dung, run rẩy, ngơ ngác, lòng tràn ngập một nỗi khiếp sợ kỳ dị. Điều đó khiến Raymon tưởng rằng nàng xúc động trong vòng tay anh ta, nàng sợ chính bản thân nàng, nàng là của anh ta. Anh ta chạy tới chỗ nàng, kéo nàng ra khỏi nơi trú ẩn với một vẻ quyền uy, tuyên bố rằng anh ta đến với ý định giữ lời hứa, nhưng sự tàn bạo của nàng đối với anh ta đã khiến anh ta vượt qua những lời thề thốt của mình.

- Bây giờ - anh ta nói với nàng - tôi không còn là nô lệ đồng minh của em nữa. Tôi chỉ còn là người đàn ông yêu em say đắm ôm em trong tay, cô em độc ác, tính khí thất thường, tàn bạo, nhưng xinh đẹp, điên rồ và được tôn thờ. Bằng những lời dịu dàng và tin cậy, em đã chế ngự được dục vọng của tôi, hiền hòa và cao quý như hôm qua, em đã làm cho tôi hiền lành và dễ bảo như thường lệ. Nhưng em đã khuấy động mọi dục vọng của tôi; làm đảo lộn mọi ý nghĩ của tôi; em lần lượt làm cho tôi thành kẻ bất hạnh, hèn nhát, ốm đau, điên cuồng, tuyệt vọng. Bây giờ em phải làm cho tôi thành người hạnh phúc, nếu không thì tôi cảm thấy không thể tin em nữa. Xin lỗi, Indiana, xin thứ lỗi. Nếu tôi làm em khiếp sợ thì đấy là lỗi của tôi. Em đã làm tôi đau khổ đến mất cả lý trí!

Indiana run hết cả chân tay. Nàng thiếu kinh nghiệm sống đến nỗi tin rằng không thể chống cự được. Nàng sẵn sàng nhượng bộ điều mà vì tình yêu, nàng muốn từ chối. Nhưng, khi vùng vẫy một cách yếu ớt trong vòng tay của Raymon, nàng nói với anh ta bằng giọng tuyệt vọng:

- Vậy ra anh có khả năng dùng sức mạnh với em sao?

Raymon dừng lại, sửng sốt vì sự chống cự tinh thần vẫn còn tiếp tục sau sự chống cự bằng thể lực. Anh ta đẩy phắt nàng ra.

- Không bao giờ! - anh ta kêu lên - Thà chết còn hơn là chiếm đoạt em ngoài ý muốn của em!

Anh ta quỳ xuống, và tất cả những gì mà trí tuệ có thể làm cho trái tim chịu yên, tất cả những gì mà trí tưởng tượng có thể đem lại chất thơ cho bầu máu bồng bồng dục vọng. Anh ta gói ghém cả vào lời cầu khẩn nồng nhiệt và nguy hiểm. Thấy nàng không đầu hàng, anh ta đành nhượng bộ và trách nàng không yêu anh ta; đấy là một thủ đoạn tầm thường mà anh ta coi khinh và chế nhạo, anh ta gần như xấu hổ vì dính liụ với một phụ nữ gây thơ đến mức không cười thầm cái trò đó.

Lời trách móc đó tác động đến trái tim Indiana nhanh hơn tất cả những câu cảm thán mà anh ta đã dùng để tô điểm cho lời lẽ của anh ta.

Nhưng nàng chợt nhớ lại.

- Anh Raymon, người phụ nữ đã yêu anh đến thế... người mà chúng ta vừa nói đến ban nãy... chắc không hề từ chối anh điều gì chứ?

- Không từ chối gì hết! - Raymon đáp, mất kiên nhẫn vì phải nghe nhắc lại những kỷ niệm buồn rầu ấy - Em cứ luôn luôn nhắc tới cô ấy, tốt hơn hết là hãy làm cho tôi quên đi tôi đã được yêu như thế nào!

- Này, anh ạ - Indiana nói tiếp, trầm tư và nghiêm trang - hãy can đảm một chút, em sẽ còn phải nói với anh. Có lẽ anh không có lỗi với em như em tưởng trước đây. Em sẽ yên lòng vì có thể tha thứ cho anh điều mà trước kia em coi như sự xúc phạm chết người... Nói cho em biết đi... khi em bắt gặp anh ở đây... anh đến vì ai? Vì cô ấy hay vì em?

Raymon ngập ngừng, rồi, nghĩ rằng chẳng bao lâu Indiana sẽ biết sự thật, mà có khi nàng biết rồi cũng nên, anh ta trả lời:

- Vì cô ấy.

- Tốt thôi, em thích như thế hơn - nàng nói với vẻ buồn rầu - Em thích thà không chung thủy còn hơn là xúc phạm. Hãy thành thật đến cùng, Raymon. Anh ở trong buồng em bao lâu cho đến khi em vào? Hãy nhớ rằng Ralph biết hết, và nếu em hỏi anh ấy...

- Tôi không cần Ralph tố giác, thưa bà. Tôi đã ở đây từ tối hôm trước.

- Vậy là anh đã ngủ đêm trong buồng này?... Anh im lặng, thế là đủ rồi.

Một thời gian, cả hai không nói gì. Indiana đứng dậy, toan giải bày thì một tiếng gõ cửa khô khốc làm máu nàng ngừng chảy. Raymon và nàng không dám nhúc nhích, không dám thở. Một mảnh giấy lườn qua dưới cửa. Đây là một tờ xé ở cuốn sổ tay, trên đó nguệch ngoạc mấy nét bút chì khó đọc:!!!"Chồng cô hiện ở đây,!!!Ralph"

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 2

- Thật là một sự lừa dối vụng về đến thảm hại - Raymon nói, khi tiếng bước chân rất khẽ của Ralph đã bật hẳn - Sir Ralph cần có một bài học, tôi sẽ cho anh ta bài học như thế...

- Em cấm anh đấy - Indiana nói bằng giọng lạnh lùng và cương quyết - chồng em hiện ở đây. Ralph không bao giờ nói dối. Chúng ta nguy rồi, anh và em. Trước đây ý nghĩ ấy làm em sợ chết khiếp, bây giờ thì em chẳng cần!

- Thế thì được - Raymon vừa nói vừa hôn hoan ôm lấy nàng - khi cái chết đang đe dọa chúng ta, em hãy là của anh! Hãy tha thứ cho anh tất cả, và trong khoảnh khắc cao cả này, lời nói cuối cùng của em là tình yêu, em là hơi thở hạnh phúc cuối cùng của anh.

- Khoảnh khắc ghê sợ đòi hỏi sự can đảm này lẽ ra có thể là khoảnh khắc đẹp nhất trong đời em, nhưng anh đã làm hỏng hết - nàng nói.

Ngoài sân có tiếng bánh xe lăn, và một bàn tay thô bạo và nóng nảy giật chuông lâu đài.

- Em biết cách kéo chuông đó - Indiana nói, vẻ chăm chú và lạnh lùng - Ralph không nói dối, nhưng anh còn thì giờ để trốn; đi đi!...

- Không, tôi không muốn - Raymon kêu lên - Tôi nghĩ đây là sự phản bội ghê tởm, nhưng em sẽ không phải một mình gánh chịu hậu quả. Tôi ở lại và sẽ đưa ngực ra che chở em...



- Không có sự phản bội... Anh thấy rõ là gia nhân đã thức dậy và cửa sắp mở... Trốn đi! Cây ở khu trồng hoa sẽ che giấu anh; thêm nữa trăng đã lặn. Không một lời nào nữa, đi đi!

Raymon đành phải tuân lời, nhưng nàng đi theo anh ta xuống chân cầu thang và đưa mắt nhìn khắp khu trồng hoa bằng cái nhìn dò xét. Tất cả đều yên tĩnh. Nàng đứng một lúc lâu ở bậc cuối cùng, sợ hãi nghe tiếng chân Raymon trên đá sỏi và không nghĩ gì nữa đến ông chồng đang đến gần. Nàng chẳng coi sự nghi ngờ và giận dữ của chồng vào đâu, miễn là Raymon thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Còn raymon, nhanh nhẹn và nhẹ nhàng vượt qua cầu và vườn hoa. Anh ta đến cửa vườn, và trong lúc bối rối, anh ta lúng túng một lúc mới mở được cửa. Vừa ra đến ngoài thì sir Ralph xuất hiện trước mắt anh ta và nói với vẻ điềm tĩnh như gặp nhau trong buổi dạ hội:

- Xin vui lòng đưa chìa khóa cho tôi. Nếu người ta tìm chìa khóa và thấy nó trong tay tôi thì không có gì là bất tiện cả.

Raymon cảm thấy bị nhục mạ còn hơn là chịu đựng sự mỉa mai rthanh nhã đó.

- Tôi không phải là người hay quên sự giúp đỡ chân tình - Raymon nói  
- Nhưng tôi ưa trả thù sự lăng nhục và trừng trị sự nham hiểm.

Sir Ralph không thay đổi giọng điệu cũng như vẻ mặt.

- Tôi không muốn nhận sự cảm ơn của anh - Ralph trả lời - và tôi thản nhiên chờ đón sự trả thù của anh. Nhưng bây giờ không phải lúc nói chuyện. Đi đường này, phải nghĩ đến danh dự của bà Delmare.

Và anh biến mất.

o O o

Cái đêm hoảng hốt ấy đã làm rối loạn đầu óc Raymon đến nỗi có lúc anh ta sẵn lòng tin vào phép lạ. Tảng sáng anh ta đến Cercy và nằm vật ra giường trong cơn sốt.

Về phần bà Delmare, nàng xuống ăn điếm tâm với chồng và ông anh họ, rất mực bình tĩnh và đường hoàng. Nàng vẫn chưa nghĩ đến tình cảnh của mình; nàng hoàn toàn chịu sự sai khiến của bản năng bảo nàng phải điếm tĩnh và khôn khéo. Đại tá ủ rũ lo lắng; ông hoàn toàn bị thu hút bởi công việc; và không một mối nghi ngờ ghen tuông nào xen vào ý nghĩ của ông.

Đến tối, Raymon đã lại đủ sức nghĩ tới tình yêu của mình, nhưng tình yêu ấy đã giảm sút hẳn. Anh ta thích đương đầu với trở ngại, nhưng lùi bước trước sự phiền rầy, mà anh ta thấy trước vô vàn chuyện phiền rầy, vì bây giờ Indiana có quyền trách móc anh ta. Cuối cùng, anh ta nhớ ra là nên hỏi thăm tin tức về nàng; anh ta sai người đầy tớ đi lờn vờn quanh Lagny dò xem có chuyện gì xảy ra? Người đó mang về cho anh ta lá thư như sau mà bà Delmare đưa cho:!!!"Em hy vọng là đêm ấy em sẽ mất trí hay mất mạng. Bất hạnh thay, em vẫn giữ được cả hai thứ. Nhưng em không phàn nàn đâu, em đang chịu những đau khổ mà em đang phải trả qua; em đã từng muốn sống cuộc đời dông bão ấy. Bây giờ lùi bước là hèn nhát. Em không biết anh có lỗi hay không, em không muốn biết điều đó. CHÚNG ta sẽ không bao giờ trở lại chuyện ấy nữa, phải không? Nó đem lại quá nhiều đau khổ cho cả hai ta; vì vậy đây là lần cuối cùng em nói đến vấn đề ấy.!!!Anh đã nói với em một lời khiến em cảm thấy một niềm vui dữ dội. Noun đáng thương! Từ trên trời cao, em hãy tha thứ cho chị; em không còn đau khổ nữa, không còn yêu nữa, có lẽ bây giờ em thương chị!... Raymon, anh hãy nói với em rằng vì em mà anh hy sinh cô gái xấu số ấy, anh yêu em hơn cô ấy... Ôi! Đừng chối, anh đã nói như thế. Em rất cần tin điều ấy, và em tin. Nhưng cách xử sự của anh đêm hôm ấy, những lời nài nỉ của anh, những hành động điên rồ của anh làm em đâm ra nghi ngờ tình cảm của anh. Em tha thứ cho giây lát rối loạn của anh. Giờ đây anh đã có thể suy nghĩ, đã

tình trí lại. Anh nói đi: anh có thể từ bỏ cái lối yêu như thế được không? Em yêu anh với tất cả tấm lòng, cho đến giờ em vẫn tin rằng em sẽ có thể gọi nên trong anh một tình yêu cũng trong trắng như tình yêu của em. Ngoài ra, em cũng không nghĩ quá nhiều đến tương lai. Em không nhìn xa như thế, và em không hoảng sợ khi nghĩ rằng một ngày kia, bị chinh phục bởi lòng tận tụy của anh, em có thể hy sinh cho anh những gì em dành cho thật trọng. Nhưng hôm nay thì không phải như thế nữa rồi. Bây giờ em chỉ nhìn thấy trong tương lai ấy sự giống nhau đáng sợ với số phận của Noun! Ôi, nếu anh yêu em không hơn là yêu cô ấy! Nếu như em tin như vậy!... Thế nhưng cô ấy đẹp hơn em, đẹp hơn nhiều! tại sao anh lại yêu em hơn? Rõ ràng là anh yêu em một cách khác, một tình yêu cao đẹp hơn... Đây là điều em muốn nói với anh. Anh có chịu từ bỏ ý nghĩ anh là người tình của em như đã là người tình của cô ấy không? Khi ấy, em còn có thể yêu quý anh, tin ở sự ăn năn của anh, ở lòng thành thật của anh, ở tình yêu của anh. Nếu không, đừng nghĩ đến em nữa, anh sẽ không bao giờ gặp lại em nữa. Có thể em sẽ chết vì đau buồn, nhưng em thà chết còn hơn là hạ mình xuống chỉ là một cô nhân tình của anh."

Raymon cảm thấy khổ sở, không biết trả lời ra sao. Sự cao ngạo của nàng làm anh ta bực bội; cho đến nay chưa bao giờ anh ta tưởng tượng được một người phụ nữ đã ở trong vòng tay anh ta có thể công khai cưỡng lại và lại còn lý trí về sự chống cự của mình.

"Cô nàng không yêu ta - anh ta tự nhủ - trái tim cô ta khô cứng, tính nết kiêu kỳ".

Từ lúc ấy anh ta không yêu nàng nữa. Nàng đã chạm đến tự ái của anh ta, đã làm anh ta mất hy vọng dành được một thắng lợi nữa, làm anh ta không còn hứng thú thêm một khoái lạc nữa. Đối với anh ta, nàng không còn đáng giá như noun trước đây nữa kia. Tội nghiệp Indiana! Nàng lại còn mong muốn nhiều hơn thế nữa kia! Tình yêu say đắm của nàng không được

đếm xia đến, lòng tin mù quáng của nàng bị coi rẻ. Raymon không bao giờ hiểu được nàng; làm sao anh ta có thể yêu nàng lâu bền được.?

Trong lúc bực tức, anh ta thề sẽ thả nàng. Anh ta thề như thế không còn vì kiêu hãnh, mà vì muốn trả thù. Anh ta không nhằm dành lấy hạnh phúc cho mình nữa, mà cốt trừng phạt nàng đã làm nhục anh ta; không còn mục đích chiếm hữu một người phụ nữ, mà là trị nàng. Anh ta thề sẽ là người tình của nàng, dù là một ngày thôi, rồi bỏ nàng để khoái chí nhìn thấy nàng ở dưới chân mình.

Trong trạng thái cảm xúc đầu tiên ấy, anh ta viết lá thư này:!!!"Em muốn anh hứa hẹn với em. Thật là điên rồ, lại thế nữa kia! Anh hứa với em tất cả những gì em muốn, bởi vì anh chỉ biết vâng lời em. Nhưng nếu anh có lỗi thề thì anh không có lỗi với Chúa trời của như với em. Nếu em yêu anh, Indiana, em sẽ không bắt anh phải chịu những dẫn vật tàn ác như thế, sẽ không đặt anh vào tình thế phải nuốt lời hứa, em sẽ không đổ mặt vì là người tình của anh... Thế nhưng em lại cho rằng em bị hạ giá khi nằm trong vòng tay anh..."

Raymon cảm thấy lá thư để lộ sự bực dọc ngoài ý muốn của anh ta. Anh ta xé đi, và sau một lúc suy nghĩ, anh ta viết lá thư khác:!!!"Em thú nhận là đêm ấy em suýt mất lý trí. Còn tôi đã hoàn toàn mất trí. Tôi có lỗi... Không, tôi đã hóa điên. Hãy quên những giờ đau khổ và mê sảng ấy đi. Bây giờ tôi bình tâm; tôi đã nghĩ kỹ, tôi vẫn còn xứng đáng với em... Chúa ban phước lành cho em, hỡi đấng thiên thần của tôi, vì em đã cứu tôi khỏi chính bản thân tôi, đã nhắc cho tôi biết tôi phải yêu em như thế nào. Bây giờ, hãy ra lệnh đi, Indiana! Tôi là nô lệ của em, em biết rõ điều đó. Tôi sẵn lòng đánh đổi cuộc đời tôi lấy một giờ trong vòng tay em. Nhưng tôi có thể đau khổ suốt cả đời để có được một nụ cười của em. Tôi sẽ là bạn của em, người anh của em, chỉ thế thôi. Tôi mà đau khổ thì em cũng sẽ không biết được đâu. Nếu ở bên em, máu tôi cuộn sôi, ngực tôi nóng rực lên như đám than hồng, nếu một đám mây bao phủ mắt tôi khi tôi vuốt ve bàn tay em,

nếu một cái hôn dịu dàng của cặp môi em, cái hôn của cô em gái, làm trán tôi bốc lửa thì tôi sẽ ra lệnh cho bầu máu tôi bình lặng lại, cái đầu tôi phải nguội đi, cặp môi tôi phải tôn trọng em. Tôi sẽ trở nên hiền lành. Tôi sẽ phục tùng, tôi sẽ bất hạnh, nếu em cần được hạnh phúc hơn và vui thú về sự quẫn quại của tôi, miễn là tôi còn được nghe em nói rằng em yêu tôi. Ôi, hãy nói như thế đi. Hãy trả lại cho tôi lòng tin cậy của em và niềm vui của tôi. Hãy nói với tôi điều đó khi chúng ta gặp lại nhau. Tôi không biết những việc xảy ra đêm hôm ấy đã gây nên cơ sự gì. Sao em không nói đến chuyện ấy, để tôi đau khổ từ sáng hôm nay? Carlo đã nhìn thấy ba người cùng đi dạo với nhau trong vườn. Đại tá ốm hay buồn rầu, nhưng không giận dữ. Anh chàng Ralph ấy đã không phản chúng ta! Một con người kỳ quặc! Nhưng chúng ta làm sao có thể trông cậy vào sự kín tiếng của anh ta, liệu tôi còn dám phơi mặt ra ở Lagny nữa không, khi giờ đây số phận của chúng ta ở trong tay anh ta? Nhưng tôi dám làm thế đấy. Nếu cần phải hạ mình van nài anh ta, tôi sẽ vui đập thối kiêu hãnh của tôi, tôi sẽ nén sự thù ghét, tôi sẽ làm tất cả chứ không chịu để mất em. Chỉ cần một lời em nói ra là tôi sẽ gánh chịu mọi nỗi căn rứt lương tâm mà tôi có thể chịu đựng nổi. Vì em, tôi sẵn sàng bỏ rơi cả mẹ tôi; vì em, tôi có thể phạm mọi tội ác. A, nếu em hiểu được tình yêu của tôi, Indiana!..."

Cây bút rời khỏi tay Raymon. Anh ta mệt kinh khủng, anh ta buồn ngủ riu mắt. Nhưng anh ta đọc lại lá thư để biết chắc rằng những ý anh ta viết không chịu ảnh hưởng của cơn buồn ngủ, nhưng anh ta chẳng hiểu được gì, đầu óc mụ mị đi rồi. Anh ta lắc chuông gọi người đầy tớ, bảo gã mờ sáng đi Lagny, rồi đắm mình trong giấc ngủ say quý giá mà chỉ những người tự hài lòng về mình mới biết được cái khoái trá êm đềm của nó. Bà Delmare không đi nằm, nàng không cảm thấy mệt mỏi; nàng thức suốt đêm để viết, và khi nhận được thư của Raymon, nàng phúc đáp ngay:!!!"Cám ơn anh Raymon, cám ơn anh! Anh làm em lấy lại được sức lực và sự sống: bây giờ em bất chấp hết, chịu đựng được hết, vì anh yêu em, anh không sợ bất cứ thử thách nào dù khắc nghiệt đến đâu. Vâng, chúng ta sẽ gặp lại nhau, chúng ta bất chấp tất. Ralph muốn sử dụng điều bí mật của chúng ta thế nào

tùy anh ấy. Em không lo ngại gì nữa hết, vì anh yêu em. Thậm chí em không sợ chồng em nữa.!!!Anh muốn biết việc làm ăn của gia đình em ra sao ư? Hôm qua em quên không nói với anh, tình thế xoay chuyển khá hay ho đối với vận mệnh em. Nhà em phá sản. Phải bán Lagny thôi. Thậm chí phải tính đến nước sang sống ở các thuộc địa... Nhưng nghĩa lý gì những chuyện ấy? Em không hơi đâu bận tâm đến chuyện ấy. Em biết chắc rằng chúng ta sẽ chẳng bao giờ xa nhau... anh đã thề với em mà, anh Raymon. Em chẳng sợ gì hết, chẳng cái gì làm em ngã lòng. Chỗ của em là ở bên cạnh anh, chỉ có cái chết mới có thể làm em lìa khỏi anh."

"Thói đồng bóng của đàn bà! - Raymon vừa nói vừa vo tròn lá thư - Những dự định tiểu thuyết, những toan tính nguy hại phỉnh nịnh trí tưởng tượng kém cỏi của họ, như những liều thuốc đắng kích thích người ốm ăn ngon miệng. Ta đã thành công, ta đã lấy lại được quyền lực, còn về những trò điên rồ đại dột mà cô nàng dọa ta thì để rồi xem! Họ thế đấy, những con người nhẹ dạ và dối trá, luôn luôn sẵn sàng mưu đồ chuyện không thể có được và coi sự cao thượng là một đức tính tốt đẹp để cần gây nên chuyện rùm beng! Đọc lá thư này, ai nghĩ được rằng cô nàng tính từng cái hôn, và dè sẻn từng cử chỉ âu yếm!"

Ngay ngày hôm ấy, anh ta trở lại Lagny. Ralph không có ở đấy, đại tá tiếp Raymon trên tình bạn bè và nói chuyện với anh ta một cách tin cậy. Ông đưa anh ta vào vườn cho thoải mái hơn và ở đó, ông cho biết ông đã hoàn toàn phá sản và từ mai sẽ công bố bán xưởng máy. Raymon ngó ý muốn giúp ông, Delmare từ chối.

- Không, anh bạn tôi ơi - ông nói - tôi quá đau khổ với ý nghĩ rằng việc sinh sống của tôi phải nhờ đến Ralph. Tôi nóng lòng muốn trang trải hết với anh ấy. bán bất động sản này tôi có thể trả nợ ngay hết một lần. Quả thật là tôi không còn lại gì, nhưng tôi có can đảm, năng hoạt động và hiểu biết công việc. Tương lai vẫn ở trước mắt chúng tôi. Tôi đã có một lần gây dựng được một cơ nghiệp nhỏ bé, tôi có thể bắt đầu làm lại. Tôi phải làm vì

vợ tôi, nàng còn trẻ và tôi không muốn nàng lâm vào cảnh túng quẫn. Nàng còn có một căn nhà xoàng xĩnh trên đảo Bourbon. Tôi muốn lui về đây để lại bắt đầu việc kinh doanh. Mấy năm nữa, mười năm là cùng, tôi hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau...

Raymon xiết chặt tay đại tá, cười thầm khi thấy ông tin ở tương lai, khi nghe ông nói về mười năm chỉ như một ngày, khi trán ông đã hói trụi và thể xác suy yếu của ông báo trước một đời sống quặt quẹo và chẳng thọ được bao lâu nữa. Tuy nhiên, anh ta vờ chia xẻ hy vọng của ông.

- Tôi vui mừng thấy ông không ngã lòng về những thất bại đó. Qua đó, tôi thấy ông đáng là người đàn ông, có đờm lược. Nhưng bà Delmare có đủ can đảm như thế không? Ông có e ngại bà ấy sẽ không chấp nhận ý định của ông rời khỏi đất nước không?

- Nếu thế thì tôi rất bực - đại tá đáp - Nhưng phụ nữ sinh ra là để vâng lời, chứ không phải để bàn bạc. Tôi chưa báo cho Indiana quyết định dứt khoát của tôi. Tôi không thấy nàng có cái gì phải luyến tiếc ở đây, ngoài anh ra, anh bạn của tôi ạ. Tuy nhiên, do cái tính hay làm trái lại của đàn bà, tôi thấy trước những giọt nước mắt, những cơn thần kinh... Quý tha ma bắt các bà ấy đi!... Thôi thì mặc kệ, tôi trông mong ở anh, Raymon thân mến của tôi ạ, tôi mong anh làm cho vợ tôi nghe ra lẽ phải. Bà ấy tin anh. Hãy dùng ảnh hưởng của anh khuyên can bà ấy đừng khóc. Tôi ghét cái trò nước mắt vắn dài lắm.

Raymon hứa ngày mai sẽ trở lại báo cho bà Delmare biết quyết định của chồng nàng.

- Như thế thật sự là anh giúp tôi đấy - đại tá nói - Tôi sẽ bảo Ralph trở về trang trại, để anh thoải mái nói chuyện với bà ấy.

"Chà, may mắn làm sao!" - Raymon nghĩ khi ra về.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 3

Những dự định của ông Delmare khá phù hợp với mong muốn của Raymon. Anh ta thấy trước rằng mối tình ấy sắp đi đến kết cục, chẳng bao lâu nữa sẽ chỉ đem đến cho anh ta những chuyện phiền rầy. Anh ta rất hài lòng thấy mọi việc được khuôn xếp nhằm tránh cho anh ta những hậu quả chán ngán không thể tránh khỏi của một cuộc cuộc dan díu đã cạn tình. Với anh ta, bây giờ chỉ là lợi dụng những phút kích động cuối cùng của bà Delmare và sau đó, mặc cho số phận may mắn giải thoát anh ta khỏi cái trò khóc lóc và trách móc của Indiana.

Hôm sau, anh ta đến Lagny, rắp tâm đẩy cho tình cảm của người phụ nữ bất hạnh ấy lên đến cực điểm.

Tới nơi, anh ta nói với nàng:

- Indiana, em có biết chồng em bắt tôi sắm vai trò như thế nào đối với em không? Một ủy thác lạ lùng, thật đấy! Tôi phải nài em về đảo Bourbon, khuyến khích em lìa bỏ tôi, làm ta nát trái tim tôi và cuộc đời tôi. Em có tin rằng ông ấy đã chọn đúng luật sư của mình không?

Vẻ nghiêm trang ảo não của bà Delmare khiến Raymon phải kiêng nể phần nào khi thực hiện mưu mô của mình.

- Anh đến nói với em tất cả những chuyện ấy làm gì? - nàng nói với anh ta - Anh e rằng em sẽ bị lay chuyển ư? Anh sợ rằng em sẽ tuân lời ư? Hãy tin chắc rằng em đã quyết định rồi. Hai đêm liền em đã xem xét mọi mặt của vấn đề đó. Em biết em liều như thế nào, em biết mình sẽ phải đương đầu với cái gì, phải coi khinh cái gì. Em sẵn sàng vượt qua bước



xoay chuyển ấy của số phận em. Anh không thể làm chỗ dựa và người hướng dẫn cho em sao?

Raymon đã cảm thấy sợ thái độ điềm nhiên của nàng và tính đến những lời đe dọa điềm rồ của nàng. Rồi anh ta tự nhủ rằng Indiana không hề yêu anh ta, bây giờ chẳng qua là nàng đem những tình cảm mãnh liệt đã đọc được trong sách áp dụng vào vào tình cảnh của nàng. Anh ta bắt đầu tuôn ra những lời hùng hồn say mê, như ứng tác trong lúc diễn kịch, để giữ thế cân bằng với tình nương, và anh ta đã thành công, khiến nàng tiếp tục đi vào sai lầm. Nhưng, với một người xem bình tĩnh và không thiên vị, cảnh yêu đương này là một cảnh sân khấu trái với thực tế. Sự cường điệu tình cảm, những ý tưởng thơ mộng của Raymon là sự phỏng nhại lạnh lùng và tàn ác những tình cảm thực mà Indiana bộc lộ một cách hết sức giản dị. Người này thì dùng mưu trí, người kia thì phơi bày trái tim.

Raymon vẫn hơi sợ phải làm tròn lời hứa nếu anh ta không khéo lảng tránh cái kế hoạch chống đối mà nàng đã quyết định, anh ta thuyết phục nàng nên chờ phục tùng hoặc thờ ơ cho đến khi nàng có thể công khai tuyên bố nổi loạn. Anh ta bảo nàng rằng hai người phải rời khỏi Lagny đã, rồi mới tuyên bố công khai được, tránh gây chuyện tai tiếng om sòm trong đám gia nhân và tránh sự can thiệp nguy hiểm của Ralph vào việc của họ.

Nhưng Ralph không rời bỏ những người bạn rủi ro. Anh đề nghị giúp họ tất cả tài sản của mình, lâu đài của anh ở Bellerive, tiền lời của anh ở nước Anh, và bán đồn điền của anh ở các nước thuộc địa, nhưng vô ích, đại tá không lay chuyển. Tình bạn của ông với Ralph đã giảm sút, ông không muốn nợ nần gì anh nữa. Ralph, nếu khôn khéo như Raymon, có lẽ sẽ làm ông đổi ý. Nhưng, khi đã trình bày rõ ràng như thế những ý nghĩ và tình cảm của mình, vị huân tước đáng thương tưởng là đã nói hết rồi và không hề hy vọng có thể làm cho đại tá không khước từ nữa. Thế là anh cho thuê Bellerive và theo vợ chồng ông Delmare đến Paris, trong khi chờ họ ra đảo Bourbon.

Lagny được đem ra bán cùng với xưởng máy và các công trình phụ. Mùa đông thật là buồn bã ảm đạm đối với bà Delmare. Raymon ở Paris, ngày nào anh ta cũng gặp nàng; anh ta ân cần, âu yếm, nhưng ở lại với nàng không quá một giờ. Anh ta đến vào cuối bữa ăn chiều, và khi đại tá ra đi để lo liệu công việc thì anh ta cũng về, để đến với giới xã giao. Các bạn biết rằng giới xã giao là môi trường, là cuộc sống của Raymon. Anh ta cần sự ồn ào ấy, sự hoạt động ấy, đám đông ấy để thở, để lấy lại sự minh mẫn, tất cả sự thoải mái, tất cả thể mạnh ưu việt của mình. Trong quan hệ thân mật, anh ta biết làm cho mình thành người đáng yêu; trong giới xã giao, anh ta lại trở thành người lỗi lạc; khi ấy anh ta không còn là người của một nhóm, là bạn của người này hay người kia; mà là bậc đại trí thuộc về tất cả mọi người, và đối với bậc trượng phu ấy thì xã hội là tổ quốc.

Lại nữa, Raymon có những nguyên tắc của mình, như chúng tôi đã nói với các bạn. Khi thấy đại tá tỏ ra tin cậy và thân tình với anh ta như thế, coi anh ta là người trọng danh dự và ngay thẳng, nhờ anh ta làm trung gian giữa ông và vợ ông, anh ta quyết định xứng đáng với lòng tin cậy ấy, với tình bạn ấy, quyết hòa giải hai vợ chồng, gạt bỏ tất cả lòng yêu mến của bà vợ đối với anh ta, vì nó có thể phá tan sự yên ổn của ông chồng. Anh ta lại trở thành người tử tế, có đức, có đầu óc triết lý. Các bạn sẽ thấy tình trạng ấy tồn tại được bao lâu.

Indiana không hiểu sự thay đổi ấy, nàng vô cùng đau khổ thấy mình không được chú ý. Tuy nhiên, nàng vẫn còn hạnh phúc là chưa phải tự thừa nhận với mình rằng mọi hy vọng của nàng đã đổ vỡ tan tành. Nàng dễ bị lừa, nàng chỉ muốn bị lừa, cuộc đời thực của nàng cay đắng quá và sâu nảo quá! Chồng nàng trở nên không thể hòa hợp với nàng được. Trước mọi người, ông làm ra vẻ can đảm và vô lo, rõ ràng là con người kiên cường dũng cảm. Trở về đời sống gia đình không ai nhìn thấy, ông chỉ là đứa trẻ hay cáu, khắt khe và kỳ cục. Indiana là nạn nhân để ông trút sự bực dọc, và cũng nên thừa nhận là về nhiều điều nàng cũng có lỗi. Nếu nàng gặt gồng, nếu nàng than thở với thái độ trù mẫn nhưng cương quyết thì ông Delmare,

vốn chỉ thô lỗ, sẽ đổ mặt vì e mình bị coi là độc ác. Không gì dễ làm ông mềm lòng và chịu khuất phục hơn là nàng hạ mình xuống ngang tầm ông và khuôn mình trong vòng những ý nghĩ vừa trình độ trí tuệ của ông. Nhưng Indiana lại cứng cỏi và kiêu kỳ trong sự phục tùng của mình; nàng luôn luôn lặng lẽ vâng lời, nhưng đây là sự im lặng và phục tùng của kẻ nô lệ coi căm thù là một đức tính và bất hạnh là một giá trị. Sự nhẫn nhục của nàng là một phẩm giá của một ông vua thà chịu xiềng xích và ngục tối còn hơn là rời khỏi gai vàng và từ bỏ một tước hiệu vô ích. Một người phụ nữ bình thường có thể sai khiến được người đàn ông bản chất tầm thường này, nàng sẽ nói như ông ta và dành cho mình cái quyền nghĩ khác; nàng sẽ vờ tôn trong những thành kiến của ông ta, nhưng trong thâm tâm thì dày xéo lên nó, nàng sẽ ve vuốt và đánh lừa anh ta. Indiana đã thấy nhiều người phụ nữ hành động như thế. Nhưng nàng cảm thấy mình ở cao hơn họ, bắt chước họ thật đáng hổ thẹn. Đứa hạnh và trong trắng, nàng cho rằng nàng không cần phỉnh nịnh ông chủ của mình bằng lời nói, miễn sao nàng tôn trọng ông trong hành động là được. Nàng không hề mong muốn sự âu yếm của ông, vì nàng không thể đáp lại như thế. Theo quan niệm của nàng, bày tỏ tình yêu đối với người chồng mà nàng không yêu còn tội lỗi hơn là dành tình yêu cho người tình đã khơi lên cho nàng tình cảm ấy. Lừa dối, theo nàng là tội trọng, và mỗi ngày hai chục lần nàng cảm thấy sẵn sàng tuyên bố rằng nàng yêu Raymon. Chỉ vì sợ mất Raymon, nàng mới không làm như thế. Sự tuân lời lạnh lùng của nàng khiến đại tá bực tức lắm, giá như nàng chống đối một cách khôn khéo thì ông còn tức ít hơn nhiều. Nếu lòng tự ái của ông bị tổn thương nặng vì ông không được là ông chủ tuyệt đối trong nhà mình thì ông càng khổ tâm hơn nhiều khi thấy mình có được địa vị ấy bằng một cách bỉ ối và lối bịch. Ông muốn thuyết phục, vậy mà ông chỉ ra lệnh; ông muốn trị vì, vậy mà hóa ra là ông cai trị. Đôi khi ông ban ra một lệnh không rõ ràng, hoặc chưa nghĩ kỹ đã ra những lệnh có hại cho lợi ích của chính ông. Bà Delmare cho thi hành vô điều kiện, không hỏi lại, đứng dưng như con ngựa kéo chiếc xe theo hướng này hay hướng khác. Ông Delmare, khi thấy ý nghĩ của ông bị hiểu sai, ý muốn của ông không được biết đến đã dẫn tới kết quả như thế nào thì ông nổi khùng lên. Nhưng, khi

Indiana, bằng lời lẽ dịu dàng và giá băng, bày tỏ cho ông thầy nàng làm đúng từng li từng tí những quyết định của ông thì ông chỉ còn biết đổ cơn tức giận ấy lên đầu mình. Với con người ấy, vốn nhỏ nhen và tự ái dữ dội về mặt cảm giác, đó là nỗi đau khổ ghê gớm, một nỗi nhục ứa máu.

Khi ấy, ông có thể giết vợ nếu ông ở Smyrne hay Cairo. Tuy nhiên, ông hết lòng yêu thương người phụ nữ yếu đuối sống lệ thuộc vào ông và giữ kín những điều sai trái của ông với tất cả sự khôn ngoan sùng tín. Ông yêu nàng hay thương nàng, tôi cũng không biết nữa. Ông muốn nàng yêu ông, bởi vì ông tự hào về học thức và sự cao thượng của nàng. Ông sẽ thấy giá trị của ông được tôn lên nếu nàng chịu xuống mình nhường bộ ông, từ bỏ những ý tưởng và nguyên tắc của nàng. Có những buổi sáng, ông vào buồng này với ý định gây chuyện cãi cọ, nhưng thấy nàng ngủ, ông không dám làm nàng thức giấc. Ông im lặng ngắm nàng, ông sợ hãi trước vóc dáng thanh mảnh của nàng, sắc tái nhợt trên má nàng, vẻ bình tĩnh u sầu, cam chịu bất hãnh: gương mặt bất động và im lặng này biểu lộ tất cả những điều đó. Nhìn những đường nét trên mặt nàng, ông tìm thấy cả nghìn cơ để trách móc, để ân hận, để giận dữ và sợ hãi. Ông đỏ mặt vì cảm thấy con người mảnh dẻ như thế này lại có ảnh hưởng đến số phận của ông, ông là con người thép quen chỉ huy người khác, quen nhìn thấy chỉ một lời phát ra từ miệng ông là những đại đội nặng nề, những con ngựa hung hăng, những chiến binh phải chuyển động.

Một người đàn bà gần như còn trẻ con đã làm ông đau khổ như thế! Nàng bắt ông phải suy ngẫm về bản thân mình, xem xét kỹ những ý muốn của mình, thay đổi nhiều điều, khước từ nhiều điều, và mặc dù vậy, nàng không buồn nói với ông: "Mình lầm rồi! Tôi van mình đừng làm thế". Chẳng bao giờ nàng van nài ông, chẳng bao giờ nàng hạ cố đặt mình ngang hàng với ông và thừa nhận nàng là người bạn đời của ông. Nếu ông muốn, ông có thể một tay bẻ gập người phụ nữ này, nàng năm kia, gầy gò, có lẽ đang mơ thấy một người đàn ông khác, không thèm đếm xỉa đến ông ngay cả trong giấc ngủ của nàng. Ông chỉ muốn bóp cổ cho nàng tắt thở, nắm tóc

nàng lồi xuống, chà đạp lên nàng để nàng phải la lên xin gia ơn, tha thứ. Nhưng nàng đẹp thế kia, xinh xắn và trắng trẻo thế kia, đến nỗi ông thương nàng, như một đứa trẻ mũi lõng khi nhìn con chim mà nó muốn giết. Và người đàn ông như bức tượng đồng này khóc như đàn bà, ông bỏ đi để nàng không có dịp thích thú nhìn ông khóc. Thực ra, tôi không biết trong hai người ai bất hạnh hơn, nàng hay ông ta. Nàng độc ác do đức hạnh của nàng, còn ông nhân hậu do sự yếu đuối của ông. Nàng có những ưu điểm sinh ra do những khuyết điểm của ông.

Quay cuồng xung quanh hai con người rất không hợp nhau ấy là cả một đám bạn bè cố tìm cách làm cho họ xích lại gần nhau, một số do không có việc gì làm, số khác là do tính tự phụ, số khác nữa do hiểu sai về tình bạn. Một số thì đứng về phía bà vợ, số khác thì đứng về phía ông chồng. Những người này cãi nhau về vợ chồng Delmare, trong khi hai vợ chồng họ chẳng cãi nhau bao giờ. Bởi vì Indiana luôn luôn phục tùng, nên đại tá không làm cách nào gây chuyện cãi cọ với nàng được. Rồi tiếp đến những người không hiểu gì về cặp vợ chồng này, nhưng muốn mình trở nên cần thiết cho họ. Những người này khuyên bà Delmare phục tùng, mà không thấy rằng nàng đã phục tùng quá đáng. Một số khác khuyên ông chồng cứng rắn và đừng để uy quyền của mình bị giày đạp dưới gót chân đàn bà. Bọn này là những kẻ đần độn, ít tự biết mình đến nỗi luôn luôn sợ người ta đạp lên thân thể mình àm đi, và họ vào phe với nhau, tạo thành một loại người mà các bạn có thể gặp ở khắp mọi nơi, và họ luôn quần chân người khác, gây ồn ào để được chú ý.

Ông bà Delmare đặc biệt có nhiều mối quen biết ở Melun và Fontainebleau. Họ tìm thấy những người đó, đây là những người rất hámsăn tìm những chuyện đơm đặt xung quanh cặp vợ chồng này. Thói tình lẻ, chắc các bạn thừa biết, là độc ác nhất trên đời. Ở đây người tốt không được coi trọng, còn những người trí tuệ xuất sắc bị coi là kẻ thù bẩm sinh của công chúng. Chỉ cần hùa theo một hăng ngốc hay một kẻ quê mùa, các bạn sẽ thấy chúng đổ xô lại ngay. Bạn cãi nhau với một người nào đó, chúng sẽ

kéo đến như đi xem một buổi diễn; chúng đánh cuộc, chúng bám sát gót bạn, chúng rất thèm khác được nhìn, được nghe. Người nào bị ngã, chúng ném bùn và nguyên rửa người đó; kẻ yếu nhất bao giờ cũng là kẻ sai trái. Bạn khai chiến với những thành kiến, với sự nhỏ mọn, với những thói xấu ư? Bạn lãng nhục cá nhân chúng, bạn tấn công vào những gì mà chúng quý nhất, bạn là kẻ quý quyết và nguy hiểm. Bạn sẽ bị gọi ra tòa xử bồi thường do đơn kiện của những người àm bạn không hề biết tên, nhưng bạn sẽ bị buộc tội là đã có những lời ám chỉ vô lễ đối với họ. Bạn muốn tôi nói thêm gì nữa không? Nếu bạn gặp một kẻ như thế thôi, hãy tránh dẫm lên bóng hắt, ngay cả lúc mặt trời lặn, khi bóng người trải dài đến 30 piê. Tất cả khoảng đất đó thuộc quyền con người tỉnh nhỏ, bạn không có quyền đặt chân lên đó. Bạn thờ không khí hắt thờ là bạn gây thiệt hại cho hắt rồi, bạn làm hại sức khỏe của hắt; bạn uống nước ở giếng của hắt là bạn làm cạn nước; bạn buôn bán trong tỉnh của hắt là bạn làm tăng giá thực phẩm hắt vẫn mua; bạn mời hắt thuốc lá là bạn đầu độc hắt; bạn bảo con gái hắt đẹp, thế là bạn muốn quyến rũ con gái hắt; bạn khen ngợi đức tính của vợ hắt thì đấy là sự mỉa mai lạnh lùng, trong thâm tâm bạn khinh người đàn bà ấy dốt nát; nếu chẳng may bạn tìm thấy một điều gì đáng khen ở nhà hắt, hắt sẽ không hiểu, hắt sẽ đi nói khắp nơi là bạn lãng nhục hắt. Bạn hãy dọn vào ở trong rừng sâu, giữa lũng sâu hoang vắng. Chỉ ở đấy may mắn lắm, những người tỉnh nhỏ mới để bạn yên.

Ngay cả sau những bức tường lớp lớp bao quanh Paris, tỉnh nhỏ vẫn bám riết cặp vợ chồng tội nghiệp này. Những gia đình phong lưu ở Melun và Fontainebleau đến nghỉ đông tại thủ đô và đem vào đây những lễ thói tình lẻ của họ. Những bè nhóm được dựng lên xung quanh vợ chồng Delmare, và tất cả những gì con người có thể làm được, người ta đều đem ra thử để hạ thấp vị trí đáng trọng của hai người này. Vì thế sự bất hạnh của họ càng tăng thêm, sự không nhân nhượng lẫn nhau giữa họ chẳng giảm đi chút nào.

Ralph tỉnh táo không xen vào sự bất đồng giữa họ. Bà Delmare ngờ anh làm cho chồng nàng bực với nàng, hay ít ra muốn đẩy Raymon ra khỏi gia đình nàng, nhưng chẳng bao lâu nàng nhận ra buộc tội như thế là bất công. Thái độ hoàn toàn bình thường của đại tá đối với Raymon là bằng chứng không thể không thừa nhận về việc người anh họ của nàng vẫn kín tiếng. Lúc đó nàng cảm thấy cần cảm ơn Ralph, nhưng anh hết sức tránh nói về chuyện ấy; mỗi lần hi có nàng với anh, anh khéo léo lảng chuyện, vờ như không hiểu nàng định nói gì. Đây là một đề tài tế nhị đến nỗi bà Delmare không có can đảm buộc Ralph phải bàn đến. Chỉ bằng sự chăm sóc trù mẫn, sự quan tâm tế nhị và dịu dàng, nàng cố làm cho anh hiểu lòng biết ơn của nàng. Nhưng Ralph có vẻ không chú ý gì đến, và lòng tự hào của Indiana bị tổn thương ghê gớm do thái độ hào hiệp kiêu căng của Ralph đối với nàng. Nàng sợ phải sắm vai người đàn bà tội lỗi cầu xin sự rộng lượng của một người làm chứng nghiêm khắc; nàng lại giữ thái độ gượng gạo và lạnh nhạt với Ralph đáng thương. Nàng cho rằng cách xử sự của anh trong trường hợp này là thêm một bằng chứng nữa về tính ích kỷ của anh, anh vẫn còn yêu nàng, nhưng không quý trọng nàng nữa. Anh cần gặp gỡ nàng chỉ cho đỡ buồn, vì những thói quen mà nàng đã tạo nên cho anh trong nội tâm anh, vì sự săn sóc mà nàng vẫn luôn luôn dành cho anh. Ngoài ra, nàng còn tưởng anh không bận tâm tìm hiểu xem nàng có lỗi với chồng hay chồng có lỗi với nàng.

"Đây chính là vì anh ấy vẫn coi thường phụ nữ - nàng nghĩ - Dưới mắt anh ấy, phụ nữ chỉ là thứ gia súc, có nhiệm vụ duy nhất là gìn giữ sự ngăn nắp trong nhà, nấu ăn và hầu trà. Anh không hạ mình xuống tranh luận với họ, lỗi lầm của họ không hề làm anh ấy bận tâm, miễn là nó không đã động gì đến cá nhân anh ấy, không làm đảo lộn những thói quen sinh hoạt của anh ấy. Ralph không cần đến trái tim ta; miễn sao đôi tay ta biết làm món pudding anh ấy ưa thích và chơi đàn thụ cầm cho anh ấy nghe, anh ấy chẳng đếm xỉa gì đến tình yêu của ta đối với một người khác, đến những đau buồn thầm kín của ta, những nỗi quẫn quại dưới cái ách đè ta chết gí. Ta là đứa đầy tớ, anh ấy không đòi hỏi gì ở ta hơn nữa.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 4

Indiana không trách móc gì Raymon nữa. Anh ta tự bào chữa một cách kém cỏi đến nỗi nàng sợ mình sẽ tin là anh ta có lỗi lớn. Nàng sợ bị bỏ rơi còn hơn là sợ bị lừa. Nàng không thể dừng tin ở anh ta, dừng hy vọng vào cái tương lai mà anh ta đã hứa hẹn với nàng. Bởi vì sống với ông Delmare và Ralph, nàng đã cảm thấy chán chường, và nếu nàng không trông mong ít lâu nữa sẽ tự giải thoát khỏi sự thống trị của hai con người đó thì nàng đã trầm mình. Nàng thường xuyên nghĩ tới chuyện ấy; nàng tự bảo nếu Raymon đối xử với nàng như với Noun, nàng chẳng còn cách nào khác ngoài cách đi theo Noun, để tránh một tương lai không thể chịu đựng nổi. Ý nghĩ đen tối ấy bám theo nàng khắp mọi nơi, và nàng lấy thế làm vui thích.

Tuy nhiên, ngày ra đi sắp tới. Đại tá hình như không ngờ vợ đang mưu tính chống lại ông. Hằng ngày ông thu xếp công việc, mỗi ngày trang trải xong một món nợ. Bà Delmare nhìn công việc chuẩn bị ấy bằng con mắt bình thản, tin chắc là nàng có đủ can đảm. Về phần mình, nàng cũng chuẩn bị đương đầu với những khó khăn. Nàng tìm cách bảo đảm trước sự ủng hộ của bà cô, bà Carvajal. Nàng bày tỏ với bà rằng nàng chẳng muốn đi chút nào, và bà hầu tước già rất hy vọng sắc đẹp của cô cháu gái sẽ là mối nhử lô kéo người đến với phòng khách nhà bà, bà tuyên bố rằng đại tá phải để vợ ở Pháp; thật là dã man bắt nàng phải chịu đựng những mệt nhọc và nguy hiểm của chuyến đi như thế, khi sức khỏe của nàng mới khá lên chưa được bao lâu; tóm lại, ông phải đi gây dựng cơ nghiệp, còn Indiana ở lại với bà cô già để trông nom bà. Mới đầu ông Delmare coi những lời xa gần ấy là thói lảm cẩm của một bà già, nhưng ông phải chú ý hơn đến chuyện



đó khi bà Carvajal tuyên bố rằng chỉ có như thế thì Indiana mới được thừa kế tài sản của bà. Tuy ông Delmare thích tiền, vì cả đời ông đã làm việc để tích cóp tiền bạc, nhưng ông khá tính, ông tuyên bố cương quyết rằng vợ ông phải đi theo ông, may rủi thế nào mặc lòng. Bà hầu tước, không thể tưởng tượng được, rằng tiền lại không có uy quyền tuyệt đối đối với bất cứ người nào có đầu óc lành mạnh, bà không coi câu trả lời đó là lời nói cuối cùng của ông Delmare. Bà tiếp tục khuyến khích cô cháu chống lại, hứa rằng sẽ đứng ra chịu trách nhiệm về nàng để che chở cho nàng trước con mắt xã hội. Phải có tất cả sự thiếu tế nhị của một đầu óc bị mảnh khỏe và tham vọng làm hỏng, phải có tất cả sự gian hùng của một trái tim bị méo mó bởi lòng ham muốn phô trương và sự choáng lộn thì mới có thể nhắm mắt không thấy những nguyên nhân thực khiến Indiana không chịu đi. Việc nàng say mê Raymon không còn là bí mật với chồng nàng nữa. Nhưng vì Indiana chưa làm gì đến nỗi gây tai tiếng, người ta mới chỉ xì xào về chuyện ấy, và bà Carvajal đã được hơn hai chục người nói riêng cho biết. Bà già điên rồ lấy thế làm khoái chí. Bà ta chỉ muốn làm cho cháu trở thành một món thời thượng trong giới thượng lưu, và mối tình với Raymon là bước khởi đầu tốt. Nhưng tính cách bà Carvajal không phải là tính cách thời Nhiếp chính. Thời Trùng Hưng buộc những tính cách loại ấy phải trọng đức hạnh, bởi vì ở Cung đình cần biết cách ăn ở phải phép, bà hầu tước không ghét gì bằng ghét những chuyện tai tiếng làm người ta phá sản và mất danh dự. Thời bà du Barry, bà hầu tước ít nghiêm ngặt hơn trong việc giữ gìn những nguyên tắc của mình; dưới thời vợ hoàng thái tử, bà ta làm ra vẻ rất mực đoan trang. Nhưng tất cả chỉ là bề ngoài; bà chê trách và khinh miệt những lỗi lầm lộ, và trước khi lên án một cuộc đàn dứ, bao giờ bà cũng chờ hậu quả của nó bộc lộ ra. Sự không chung thủy mà không loang toàng ra ngoài thì bà có thái độ khoan dung. Bà trở thành người Tây Ban Nha khi phán xét những cuộc tình phơi bày ra ngoài cánh cửa đóng kín. Dưới mắt bà, chỉ cái gì phơi ra trước người ngoài mới là tội lỗi. Như vậy, Indiana đam mê và trong trắng, si tình và thận trọng, là một đối tượng quý giá đáng khai thác. Một phụ nữ như nàng có thể cảm dỗ những đầu óc lỗi lạc nhất của giới xã hội đạo đức giả này và đương đầu với mọi nguy

hiếm của những việc tế nhị nhất giao phó cho nàng. Có cơ hội rất tốt để lợi dụng tinh thần trách nhiệm của một tâm hồn trong trắng và một đầu óc nồng nhiệt đến thế. Tội nghiệp Indiana! May mắn thay định mệnh đã làm tiêu tan mọi hy vọng của nàng và kéo nàng vào con đường bần cùng, khiến cho sự che chở tệ hại của bà cô không thể tìm được nàng.

Raymon không hề lo đến chuyện sắp tới nàng sẽ ra sao. Với anh ta, mối tình này đã trở nên chán gấy, phiền rầy đến cực độ. Chán ngán, bởi vì cái mà người ta yêu mến đã bị hạ thấp hết mức trong trái tim. May thay, trong những ngày ảo tưởng cuối cùng, Indianan vẫn chưa hề nghi ngờ điều đó.

Một buổi sáng, sau vũ hội về, anh ta gặp bà Delmare trong buồng mình. Nàng vào buồng lúc nửa đêm, suốt năm tiếng đồng hồ đặng đặng, nàng chờ đợi Raymon. Mấy ngày này là những ngày lạnh nhất trong năm; trong buồng không đốt lò sưởi, nàng gục đầu xuống hai bàn tay, chịu rét và lo lắng, với tính kiên nhẫn buồn thảm mà cuộc sống đã dạy cho nàng. Nàng ngẩng đầu lên khi Raymon vào. Và Raymon sững sờ vì bất ngờ, không thấy trên khuôn mặt tái nhợt của nàng một biểu hiện bực tức hay trách móc nào.

- Em chờ anh - nàng nói bằng giọng dịu dàng - Ba ngày nay anh không đến, trong thời gian ấy đã xảy ra những việc mà anh cần biết ngay không chậm trễ, tối hôm qua em đã rời khỏi nhà để đến báo cho anh biết.

- Thật thiếu thận trọng không thể tưởng tượng được! - Raymon nói đồng thời cẩn thận đóng cửa lại - Gia nhân của tôi biết em hiện ở đây! CHÚNG vừa nói với tôi.

- Em không trốn tránh - nàng trả lời lạnh lùng - và tiếng "thiếu thận trọng" anh vừa dùng là không đúng.

- Tôi nói là "thiếu thận trọng", đáng ra phải nói là "điên rồ" kia.

- Em thì em nói là can đảm. Nhưng chuyện ấy chẳng đáng kể, anh nghe đây. Ông Delmare đi Bordeaux ba ngày, và từ nơi ấy, ông sang các thuộc địa. Em và anh đã thỏa thuận với nhau là anh sẽ giải thoát cho em, nếu ông ấy dùng bạo lực. Không còn hồ nghi gì là ông ấy sẽ làm như thế. Bởi vì tối hôm qua em đã nói thẳng với ông ấy, thế là ông ấy nhốt em trong buồng em. Em đã thoát ra qua cửa sổ; anh xem đây, hai tay em chảy máu. Lúc này có lẽ người ta đang tìm em. Nhưng Ralph ở Bellerive, anh ấy không thể nói cho biết em ở đâu. Em quyết định trốn ở đây cho đến khi ông Delmare đành chịu bỏ mặc em. Anh có nghĩ đến chuyện bảo đảm cho em một chỗ ẩn trốn, chuẩn bị cho cuộc chạy trốn của em không? Đã lâu rồi em không có dịp gặp riêng anh, em không biết anh định thế nào? Nhưng, một lần em bày tỏ với anh sự nghi ngờ của em về quyết tâm của anh, anh có nói rằng anh không quan niệm được tình yêu không có lòng tin cậy. Anh lưu ý em rằng anh chưa bao giờ nghi ngờ em, anh chứng tỏ với em rằng em bất công, khi ấy em sợ rằng em không xứng với anh nếu em không từ bỏ những nghi ngờ trẻ con và cả nghìn đòi hỏi của phụ nữ nó làm cho tình yêu nhỏ bé đi. Em nhẫn nhịn, chịu đựng những lần đến thăm ngăn ngui của anh, những cuộc chuyện trò gò bó, thái độ vội vàng của anh để tránh mọi chuyện tâm tình với em, em vẫn tin cậy anh. Trời chứng giám cho em, mỗi khi nỗi lo lắng và sự sợ hãi gặm nhấm tim em, em xua đuổi chúng đi như xua đuổi ý nghĩ phạm tội ác. Hôm nay em đến để được đền đáp cho lòng tin của em; thời điểm đã đến: anh nói đi, anh chấp nhận sự hy sinh của em không?

Tình thế cấp bách đến mức Raymon cảm thấy không đủ can đảm để giả vờ nữa. Tuyệt vọng, điên cuồng vì thấy mình sa vào cái bẫy do chính mình găng ra, anh ta mất tự chủ và buột ra những lời mắng mỏ thô lỗ.

- Cô là con điên! - anh ta gào lên, gieo mình xuống chiếc ghế bành - Cô đã mơ tưởng thấy tình yêu ở đâu? Cô đã nghiên cứu xã hội qua cuốn tiểu thuyết nào viết cho bọn hầu phòng, tôi hỏi cô đấy?

Rồi anh ta ngừng lời, cảm thấy mình quá lỗ mãng, anh ta vắt óc tìm cách nói những điều đó bằng cách khác và rũ bỏ nàng mà không lãng nhục nàng.

Nhưng nàng bình thản, như đã chuẩn bị nghe tất cả mọi điều.

- Tiếp tục đi - nàng nói, khoanh tay trước ngực, ngựa nàng như dần dần ngừng thở - Em nghe anh đây, chắc chắn anh có nhiều điều cần nói với em.

"Lại phải thêm một cố gắng nữa của trí tưởng tượng, lại phải thêm một cảnh yêu đương nữa" - Raymon nghĩ.

Anh ta lạnh lện đứng lên.

- Không bao giờ! - anh ta kêu lên - Không bao giờ anh chấp nhận những hy sinh như vậy của em. Khi anh nói với em rằng anh có đủ sức làm việc đó là anh huênh hoang, Indiana ạ, hay đúng hơn là anh tự vu khống mình. Bởi vì chỉ có một thằng hèn nhát mới có thể ửng thuận làm mất danh dự người phụ nữ mà anh ta yêu. Vì không hiểu đời, em không hiểu tầm quan trọng của dự định như vậy, còn anh, sợ mất em, anh không muốn nghĩ đến chuyện ấy...

- Sự suy nghĩ trở lại với anh rất nhanh! - nàng nói và rút lại bàn tay mà anh toan cầm lấy.

- Indiana - anh ta nói - chẳng lẽ em không thấy rằng em buộc anh chịu mất danh dự để nêu cao tính anh hùng của em sao, em lên án anh vì anh muốn xứng đáng với tình yêu của em sao? Em có thể còn yêu anh nữa không, hỡi cô em ít hiểu biết và chất phác kia ời, nếu anh đem hy sinh đời anh cho khoái lạc của anh, hy sinh thanh danh của anh cho những lợi ích của anh?

- Anh nói những điều trái ngược hẳn nhau - Indiana nói - Nếu ở bên anh, em đem lại hạnh phúc cho anh thì anh cần gì dư luận? Anh trọng dư luận hơn là cần em ư?

-Ồ, anh chú ý đến dư luận không phải là vì anh, Indiana!...

- Vậy là vì em ư? Em đã thấy trước sự thận trọng của anh, vì thế, để anh khỏi phải ân hận gì, em đã chủ động. Em không chờ anh đến đưa em trốn khỏi gia đình, em cũng không hỏi ý kiến anh trước khi bỏ nhà đi hẳn. Bước quyết định ấy là việc đã rồi, anh chẳng có gì để phải trự trách mình. Giờ đây em đã mất danh dự rồi, Raymon ạ. Vắng anh, em đã nhìn chiếc đồng hồ quả lắc kia, đếm những giờ sỉ nhục em. Bây giờ, mặc dù ngày đang rạng sáng soi rõ vầng trán em vẫn tinh khiết như hôm qua, nhưng với dư luận xã hội thì em đã là người đàn bà hư hỏng rồi. Hôm qua phụ nữ còn có thể thông cảm với em, hôm nay thì chỉ còn sự khinh miệt. Em đã cân nhắc tất cả những điều đó trước khi hành động.

"Tính lo xa đáng kính sợ của đàn bà!" - Raymon nghĩ.

Rồi, anh ta bác lại nàng như chống lại người thi hành lệnh của tòa án đến tịch biên tài sản của anh ta.

- Em cường điệu quá đáng tầm quan trọng của việc em vừa làm - anh ta nói bằng giọng âu yếm như bố nói với con - KHông, cô bạn tôi ơi, chưa phải vì một sự dại dột mà đã mất hết đâu. Tôi sẽ bảo bọn dầy tớ của tôi phải im miệng...

- Anh có bắt bọn dầy tớ nhà em im miệng được không, chắc chắn lúc này họ đang lo lắng tìm kiếm em. Còn chồng em nữa, anh cho rằng ông ấy sẽ hiền từ giữ kín chuyện cho em chẳng? Anh cho rằng ngày mai ông ấy sẽ sẵn lòng đón nhận em khi suốt một đêm em đã ở trong nhà anh ư? Phải chẳng anh khuyên em trở về sụp dưới chân ông ấy, xin ông ấy ban phép cho một ân huệ là lại quàng vào cổ em một sợi dây xích đã từng làm tan nát đời

em, giết chết tuổi trẻ của em? Anh không một chút luyến tiếc, bằng lòng để một người phụ nữ mà anh yêu đến như thế trở về chịu sự thống trị của một người đàn ông khác, trong khi anh đang làm chủ số phận nàng, trong khi anh có thể giữ nàng trong vòng tay anh suốt đời, trong khi nàng ở đây, dưới quyền lực của anh, muốn ở lại đây với anh mãi mãi! Anh không một chút ghê sợ, lo lắng khi lập tức trả nàng cho ông chủ khắc nghiệt có lẽ chỉ chờ có thể để giết nàng sao?

Một ý nghĩ xuyên qua óc Raymon. Đã đến lúc bề gãy sự kiêu hãnh của người phụ nữ này, không thì chẳng bao giờ còn có dịp nữa. Nàng vừa đề nghị với anh tất cả những hy sinh mà anh không muốn nhận, nàng đứng trước anh, với niềm tin kiêu kỳ rằng nàng không phải chịu sự nguy hiểm nào khác ngoài những điều mà nàng đã thấy trước. Raymon nghĩ ra một cách để khước từ sự hy sinh rầy rà của nàng hoặc lợi dụng điều đó. Anh ta coi mình là bạn của ông Delmare, anh ta quá coi trọng lòng tin cậy của ông để có thể cướp đoạt vợ ông; anh ta đành chỉ quyến rũ vợ ông thôi.

- Em nói có lý, Indiana của anh ạ - anh ta hăm hờ kêu lên - Em làm cho anh trở lại như trước, em thức tỉnh ở anh những rung cảm đã nguội lạnh đi vì nghĩ đến những nguy hiểm em phải chịu đựng và sợ làm hại em. Hãy tha thứ cho sự thận trọng ấu trĩ của anh và hãy hiểu cho rằng trong đó gói ghém bao nhiêu trù mẫn và tình yêu thật sự. Nhưng tiếng nói dịu dàng của em là máu anh sôi động, những lời nồng cháy của em làm mạch máu anh ốc lửa. Tha thứ cho anh đã có thể nghĩ đến chuyện gì khác vào khoảnh khắc không thể nào quên được này khi em là của anh. Hãy để anh quên tất cả những nguy hiểm đang đe dọa chúng ta và cho anh quỳ gối cảm ơn em về hạnh phúc em đem đến cho anh. Hãy để cho anh sống trọn vẹn giờ phút thần tiên này khi anh quỳ dưới chân em, giờ phút mà anh có hiến dâng cả tính mạng cũng không đủ đền đáp. Ông ta cứ việc đến mà cướp em ra khỏi vòng tay chan chứa tình yêu của anh đi, ông chồng đàn độn nhốt em trong buồng và ngủ yên trên sự cưỡng ép thô bạo của mình! Ông ta cứ đến àm giăng em ra khỏi vòng tay anh đi, em là tài sản của anh, cuộc đời của anh.

Từ nay em không thộc quyền ông ta nữa; em là người yêu của anh, người bạn đường của anh, người tình của anh...

Trong khi diễn thuyết như thế, Raymon dần dần bốc lên, anh ta vẫn có thói quen ấy khi biện hộ cho những đam mê của mình. Tình thế thật căng, đầy tính tiểu thuyết: nàng đề nghị những giải pháp nguy hiểm. Là con cháu của một dòng họ dũng cảm, Raymon thích mạo hiểm. Mỗi tiếng động từ ngoài đường vọng vào, anh ta đều tưởng đấy là tiếng bước chân của ông chồng đến đòi vợ và đòi máu kẻ tình địch. Tìm khoái lạc tình yêu trong trạng thái kích động cực độ của một tình thế như thế này là điều thí vị xứng với Raymon. Trong thời gian mười lăm phút, anh ta yêu Indiana say đắm. Anh ta dùng hết thuật cảm dỗ của tài hùng biện nồng cháy. Anh ta thật sự có uy lực trong tài bẻm mép và thành thật trong trò chơi này, con người này, với đầu óc nồng nhiệt, coi tình yêu như một nghệ thuật vui chơi. Anh ta đóng trò say mê đến mức chính mình tin vào nó. Xấu hổ cho người phụ nữ ngu dại này! Nàng vui sướng thả hồn theo những biểu lộ tình cảm giả dối ấy; nàng cảm thấy hạnh phúc, mặt anh ta ngời ngời hy vọng và niềm vui; nàng tha thứ hết, nàng sẵn lòng ưng thuận hết.

Nhưng Raymon làm hỏng hết vì quá vội vã. Nếu anh ta khéo léo kéo dài thêm hai mươi tư tiếng đồng hồ nữa tình thế mà Indiana đã liều lĩnh dẫn thân vào thì có lẽ nàng sẽ thuộc về anh. Nhưng ngày đã tỏ, thắm hồng và huy hoàng. Ánh sáng ào ạt tràn vào nhà, tiếng ồn ào ở bên ngoài một lúc một tăng lên. Raymon liếc nhìn đồng hồ: bảy giờ.

"Đã đến lúc chấm dứt - anh ta nghĩ - bất cứ lúc nào ông Delmare cũng có thể tới, phải thuyết phục cô nàng tự nguyện trở về nhà trước khi ông ta đến".

Anh ta càng nài ép hơn và dụ dỗ hơn. Mối anh ta tái nhợt cho thấy anh ta khổ sở vì sự nôn nóng thôi thúc, chẳng còn gì là sự phong nhã nữa. Những cái hôn của anh ta thô bạo và gần như giận dữ. Indiana sợ. Một đấng thiên thần đã dương cánh che chở cho tâm hồn lão đảo và rối loạn

này; nàng chột tình và đẩy lùi những cuộc tấn công của thói xấu ích kỷ và lạnh lùng.

- Để em yên - nàng nói - Em không muốn vì yếu đuối mà nhượng bộ anh những gì em có thể hiến cho anh vì tình yêu và lòng biết ơn. Anh không cần bằng chứng về tình cảm của em, việc em có mặt tại đây nói lên khá rõ điều đó rồi, em mang đến cho anh tương lai của chúng ta. Nhưng hãy để em giữ gìn tất cả sức mạnh ý thức của em để chống lại những trở ngại mạnh mẽ còn đang chia rẽ chúng ta. Em cần sự kiên cường và bình tĩnh.

- Em nói với anh về chuyện gì vậy? - Raymon nói một cách giận dữ, anh ta không nghe nàng nữa và điên ruột vì sự chống cự.

Và hoàn toàn mất tự chủ, trong lúc đau khổ và bức tức này, anh ta lỗ mãng xô nàng ra, đi lại trong buồng, ngực thắt lại, đầu bốc lửa. Rồi anh ta lấy bình nước, uống một cốc lớn, nó làm dịu ngay cơn thác loạn của anh ta và làm tình yêu nguội lạnh. Anh ta mĩa mĩa nhìn nàng và nói.

- Thôi, thưa bà, đã đến lúc bà lui gót rồi đó.

Rốt cuộc một tia sáng chiếu rọi cho Indiana thấy rõ tâm hồn trần trụi của Raymon.

- Anh nói phải - nàng đáp.

Nàng đi ra cửa.

- Cầm măng tô và khăn quàng lông của em đi - anh ta ngăn nàng lại.

- Ở phải - nàng nói - những dấu vết này về sự có mặt của tôi gây hại đến thanh danh của anh.



- Em thật trẻ con - anh ta vừa nói bằng giọng ngọt xớt vừa ân cần choàng áo cho nàng - Em biết rõ là tôi yêu em. Nhưng em thật sự lấy làm thích thú khi làm khổ tôi, em làm tôi phát điên. Chờ một chút, tôi đi gọi xe. Nếu có thể được thì tôi muốn đưa em về tận nhà, nhưng như vậy là giết em.

- Thế anh cho rằng em chưa hủy hoại đời em sao? - nàng nói bằng giọng cay đắng.

- Không, em thân yêu - Raymon đáp, lúc này anh ta chỉ cần nàng để cho anh ta yên thân - Người ta chưa nhận thấy sự vắng mặt của em, bởi vì chưa có ai đến đây tìm em. Tuy có lẽ anh sẽ là kẻ bị nghi ngờ sau cùng, lẽ tự nhiên là người ta đi sục tìm ở nhà tất cả những người quen của em. Hơn nữa, em có thể nhờ sự che chở của bà cô: tôi khuyên em nên làm như thế, bà ấy sẽ dàn xếp xuôi hết. Em sẽ được coi là đã nghỉ đêm ở nhà bà ấy.

Bà Delmare không nghe anh ta nói, nàng ngơ ngẩn nhìn vầng dương to, đang lên cao ở phía trên những mái nhà lấp lánh, Raymon thừ đưa nàng ra khỏi trạng thái u uất ấy. Nàng đưa mắt nhìn anh ta, nhưng dường như không nhận ra anh ta. Má nàng tái xanh và cặp môi khô se của nàng dường như tê dại.

Raymon sợ. Anh ta nhớ lại sự tự sát của Noun, và trong lúc kinh hoàng, không biết xử trí ra sao, sợ hãi lần trở thành kẻ phạm tội trong con mắt của chính mình, nhưng tự cảm thấy trí óc không còn sức nghĩ ra cách gì đánh lừa nàng nữa, anh ta dịu dàng dìu nàng ngồi xuống chiếc ghế bành, ra ngoài đóng cửa lại và lên gác vào buồng mẹ.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 5

Anh ta thấy mẹ đã trở dậy. Bà ta quen dậy sớm, đấy là do thói quen lao động cần cù mà bà ta có được trong thời kỳ đảo vong và vẫn giữ được khi bà trở nên giàu có.

Thấy Raymon tái nhợt, xúc động, vào buồng mình sớm thế, lại mặt quần áo vũ hội, bà ta hiểu rằng con trai đang lâm vào tình thế nan giải thường xảy ra trong cuộc đời bão táp của anh ta. Bà ta luôn luôn là chỗ dựa và sự cứu nguy cho con trai trong những trường hợp gay go như thế, và những vụ ấy bao giờ cũng để lại dấu vết sâu sắc trong trái tim người mẹ. Đời bà tàn héo suy kiệt vì tất cả những gì mà Raymon đã thành tựu được trong đời anh ta. Tính tình mãnh liệt và lạnh lùng, duy lý và say mê của người con là hậu quả của tình yêu bất tận và sự dịu dàng rộng lượng của người mẹ. Với một bà mẹ ít nhân từ hơn, anh ta có thể sẽ khá hơn, nhưng bà đã làm cho anh quen lợi dụng tất cả những hy sinh mà bà sẵn lòng dành cho con cái. Bà ta đã dạy cho con tạo dựng và mong muốn sự thoải mái riêng của mình một cách nồng nhiệt như bà ta hết lòng mong muốn cho con. Bởi vì bà ta cho rằng có bà ta ở trên đời là để phòng tránh cho con mọi đau buồn và để hy sinh mọi lợi ích của mình cho con, anh ta đã quen cho rằng cả thế giới này tồn tại vì anh ta và chỉ cần một lời của mẹ là cả thế gian phải ở trong lòng bàn tay anh ta. Tấm lòng bao dung của các bà mẹ chỉ tạo nên một trái tim ích kỷ.

Bà tái nhợt đi, bà mẹ đáng thương ấy, và ngồi dậy trên giường, lo lắng nhìn con trai. Cái nhìn của bà đã nói với anh ta: "Mẹ có thể làm gì cho con? Mẹ phải chạy đi đâu bây giờ?"

- Mẹ ơi - anh ta vừa nói vừa nắm lấy bàn tay khô và trắng muốt mà bà chìa ra cho anh ta - con bất hạnh ghê gớm, con cần mẹ giúp. Xin mẹ giải thoát cho con khỏi những đau khổ bao vây con. Con yêu vợ ông Delmare, mẹ biết đấy...

- Nói đi - bà de Ramiere nói bằng giọng lạnh lợi trẻ trung mà tình mẫu tử nồng nhiệt đem đến cho bà.

- Con không muốn giấu giếm gì mẹ nữa, nhất là lần này con không có lỗi. Từ nhiều tháng nay, con cố con cố tìm cách làm cho cái đầu đầy chất tiêu thuyết của cô nàng dịu đi và khuyên cô ấy trở lại với bốn phận của mình; nhưng tất cả mọi cố gắng của con chỉ kích thích thêm trong cô ta sự khao khát đương đầu với nguy hiểm, khơi gợi nhu cầu mạo hiểm vốn có trong đầu óc của phụ nữ ở quên hương cô ta. Lúc này con đang nói với mẹ thì cô ta hiện ở đây, trong buồng con, không đếm xỉa gì đến ý con, con không biết làm cách nào cho cô ta ra về.

- Tội nghiệp con của mẹ! - bà de Ramiere vừa nói vừa vội vã mặc xiêm áo - Người phụ nữ ấy hết sức nhút nhát và dịu hiền! Mẹ sẽ đi gặp cô ta, nói với cô ta. Con đến đây để cầu xin mẹ điều ấy phải không?

- Vâng, vâng - Raymon nói - Sự trù mẫn của mẹ làm anh ta cảm động - Mẹ hãy đến với nàng tiếng nói của lẽ phải và lòng tốt. Chắc chắn nàng sẽ yêu quý đức hạnh do mẹ nói ra; có lẽ sự âu yếm của mẹ sẽ aly chuyển được nàng, nàng sẽ lại tự chủ được, tội nghiệp nàng, nàng đau khổ biết chừng nào!

Raymon gieo mình xuống chiếc ghế bành và bật khóc, bao nhiêu xúc động đủ loại sáng hôm nay đã kích thích thần kinh anh ta. Bà mẹ cùng khóc với anh ta và chỉ sau khi đã ép anh ta uống vài giọt ê-te, bà ta mới đi xuống nhà dưới.

Khi vào, bà thấy Indiana không khóc, nàng đứng lên với vẻ bình tĩnh và đường hoàng khi nhận ra bà. Bà ta không ngờ nàng có thái độ tự chủ cao quý như thế, bà ta bối rối trước thiếu phụ trẻ này, như thể bà thiếu tôn trọng nàng vì bất chợt gặp nàng trong buồng của con trai bà.

Lòng rung cảm sâu sắc và chân thành, bà ta dang tay đón nàng với vẻ yêu thương dạt dào. Bà Delmare gieo mình vào trong vòng tay bà ta. Sự tuyệt vọng của nàng bật ra thành tiếng nức nở cay đắng, hai người phụ nữ ôm nhau khóc hồi lâu.

Nhưng khi bà de Ramiere toan nói, Indiana ngăn bà lại:

- Bà đừng nói gì với con cả - nàng vừa nói vừa lau nước mắt - bà sẽ không tìm được một lời nào không làm con đau lòng đâu. Sự quan tâm và trìu mến của bà là đủ để con cảm thấy lòng yêu thương độ lượng của bà rồi. Bây giờ con sẽ rời khỏi đây. Chẳng cần bà nói nhiều, con cũng biết con phải làm gì.

- Thì tôi đến đây cũng không phải là để bảo cô ra về, mà để an ủi cô - bà ta nói.

- Không thể nào an ủi con được - Indiana vừa trả lời vừa ôm lấy bà ta - Hãy thương yêu con, như vậy là đã tốt cho con chút ít rồi, nhưng đừng nói gì với con cả. Xin chào bà. Bà tin Chúa, xin hãy cầu nguyện cho con.

- Tôi không để cô ra về một mình đâu - bà de Ramiere kêu lên - Tôi muốn đích thân đưa cô về nhà chồng cô, thanh minh cho cô, bảo vệ cô, che chở cho cô.

- Bà thật là cao thượng - Indiana vừa nói vừa ghì bà ta vào ngực mình - Bà không thể làm như thế được. Bà là người duy nhất không biết điều bí mật của Raymon. Tối hôm nay cả Paris sẽ nói đến chuyện ấy, và bà sẽ phải giữ một vai trò không hay ho gì trong chuyện này. Hãy để cho con một mình chịu tai tiếng. Con sẽ không phải đau khổ lâu về chuyện ấy đâu.

- Cô muốn nói gì vậy? Cô sẽ phạm trọng tội tự hủy hoại tính mạng của mình sao? Con yêu quý, con cũng nên tin ở Chúa Trời.

- Thừa bà con cũng tin, ba ngày nữa con sẽ ra đảo Bourbon.

- Lại đây, con gái yêu quý của ta, cho ta ôm con trong tay và ban phước cho con. Chúa sẽ ban thưởng cho sự can đảm của con.

- Con hy vọng như thế - Indiana nói và nhìn trời.

Bà de Remiere muốn cho người đi gọi xe, nhưng Indiana không chịu. Nàng muốn trở về một mình, không gây ồn ào. Mẹ Raymon nhăm khi sợ hãi vì thấy nàng suy yếu, bàng hoàng như thế mà lại định đi bộ một chặng dài như thế.

- Con đủ sức - nàng trả lời bà ta - chỉ một lời của Raymon là đủ để con lấy lại được sức lực.

Nàng mặc áo măng tô, hạ tấm khăn voan thêu đăng ten xuống che mặt và ra khỏi nhà bằng một lối bí mật mà bà de Ramiere chỉ cho nàng. Những bước đầu tiên trên đường, nàng cảm thấy chân bủn nhún tưởng như không đi nổi nữa. Lúc nào nàng cũng tưởng chừng như bàn tay thô lỗ của ông chồng cuồng nộ túm lấy nàng, quăng nàng xuống suối. Lát sau, tiếng ồn ào bên ngoài, vẻ mặt vô tư của những người qua lại, cái lạnh thấm thía của buổi sớm mai làm cho nàng lại sức và trở nên bình tĩnh, nhưng đấy là sức mạnh đau xót, là sự bình lặng u uất, giống như sự băng lạnh trên mặt biển mà người thủy thủ nhìn xa trông rộng sợ hơn là bão táp dậy lên. Nàng đi trên bờ sông từ trường đại học đến nhà Hội nghị Lập pháp, nhưng nắng quên không qua cầu, tiếp tục đi dọc bờ sông, trong trạng thái trầm tư không ý nghĩ, và cứ đi thẳng về phía trước, không có chủ đích gì.

Nàng không để ý rằng nàng đã ở sát mép nước, băng trôi qua dưới chân nàng, va vào mép đá ven bờ, đập vỡ phát ra tiếng động khô lạnh. Làn nước màu lục nhạt có sức lôi cuốn mãnh liệt tác động đến các giác quan

của Indiana. Người ta thường quen với những ý tưởng khủng khiếp và khi đã chấp nhận những ý tưởng ấy, người ta thậm chí còn thích thú. Đã từ lâu, ý định theo gương Noun làm nhẹ bớt những giờ thất vọng của nàng, việc tự sát trở thành một ham muốn đầy sức cám dỗ đối với nàng. Một ý nghĩ duy nhất đượm tính tôn giáo khiến nàng chưa dám quyết. Nhưng lúc này, trí óc nàng dần dần đến nỗi không có một ý nghĩ nào rõ rệt. Nàng hầu như không nhớ rằng có Chúa, có Raymon trên đời, nàng bước đi, mỗi lúc một đến gần mặt sông, nỗi bất hạnh như một thôi thúc bản năng, đau khổ có sức cuốn hút nam châm đối với nàng.

Khi cảm thấy nước giá buốt tràn vào giày, nàng như bừng tỉnh cơn mê ngủ, vừa đưa mắt nhìn xem mình đang ở đâu, nàng thấy Paris ở phía sau, dòng sông Seine chảy dưới chân, làn nước sánh đặc như dầu phản chiếu những tòa nhà màu trắng và bầu trời xanh xám. Dòng chảy không ngừng của nước và sự bất động của đất hòa lẫn vào nhau trong cảm quan rối loạn của nàng, nàng có cảm giác như nước đứng yên và mặt đất chuội đi. Trong lúc choáng váng ấy, nàng tựa vào một bức tường, và như bị bùa mê, nàng cúi xuống làn nước mà nàng cho là đất rắn... Những tiếng sủa của con chó nhảy nhót xung quanh nàng khiến nàng dừng lại và trì hoãn giây lát việc thực hiện ý định của mình. Khi đó một người đàn ông chạy tới chỗ có tiếng chó sủa, đỡ lấy nàng, đưa nàng ra xa mặt nước và để nàng ngồi lên những mảnh vỡ của một con thuyền bị vớt bỏ bên bờ sông. Nàng nhìn mặt người đàn ông ấy và không nhận ra. Anh ngồi dưới chân nàng, cởi áo măng tô của mình choàng cho nàng, ấp hai tay nàng sưởi ấm trong tay mình, và gọi tên nàng. Nhưng trí não nàng quá yếu, không thể gắng sức chút nào nữa; hai mươi tư tiếng đồng hồ, nàng quên ăn.

Nhưng khi tay chân tê dại đã ấm lên một chút, nàng nhìn thấy Ralph quỳ trước mặt nàng, cầm hai tay nàng, chờ lý trí trở lại với nàng.

- Anh có gặp Noun chứ? - nàng nói với anh.

Rồi vẫn mê loạn vì một ý nghĩ ám ảnh, nàng nói thêm:

- Tôi thấy cô ấy đi trên con đường này (nàng tro con sông). Tôi muốn theo cô ấy, nhưng cô ấy đi quá nhanh, vì thế tôi không đủ sức đi theo. Thật như cơn ác mộng.

Ralph dịu dàng nhìn nàng. Anh cũng cảm thấy đầu mình nứt đi vì trí óc rối loạn.

- Chúng ta đi khỏi nơi này thôi - nàng trả lời - Nhưng trước hết hãy tìm cho tôi đôi chân tôi đã đánh rơi trên đám sỏi này.

Ralph nhận ra chân nàng ướt và tê dại đi vì lạnh. Anh bế nàng đến một căn nhà hiếu khách, ở đó một phụ nữ tốt bụng săn sóc nàng, làm cho nàng hồi tỉnh lại. Trong lúc đó, Ralph cho người đi báo cho ông Delmare biết đã tìm được vợ ông. Nhưng khi người báo tin đến thì đại tá vẫn chưa về nhà. Ông vẫn tiếp tục tìm kiếm, lo ngại và giận dữ điên cuồng. Ralph biết rõ sự tình hơn, đã đến nhà Raymon. Raymon vừa đi năm, anh ta tiếp Ralph với thái độ mỉa mai và lạnh lùng. Thế là Ralph nghĩ đến Noun, anh đi dọc bờ sông theo một hướng, còn người đầy tớ của anh tìm theo hướng kia. Ophelia dò ngay ra dấu vết của bà chủ, nó nhanh chóng dẫn Ralph đến chỗ nó tìm thấy Indiana.

o O o

Khi Indiana nhớ lại những gì xảy ra trong cái đêm thảm hại đó, nàng không sao định rõ được lúc nào là lúc nàng thác loạn tâm thần. Nàng không thể nói rõ cho ông anh họ biết những ý nghĩ gì đã chi phối nàng một giờ trước. Nhưng Ralph đoán được điều đó và hiểu tâm tư của nàng mà không cần hỏi. Anh chỉ cầm tay nàng và nói bằng giọng dịu dàng, nhưng trịnh trọng:

- Co em của anh ơi, anh chỉ yêu cầu cô hứa với anh một điều; đấy là bằng chứng cuối cùng về tình bạn giữa chúng ta, sau này anh sẽ không quấy rầy gì cô nữa.

- Anh nói đi - nàng trả lời - giúp được anh là niềm hạnh phúc cuối cùng mà em có được.

- Thế thì được - Ralph nói tiếp - Hãy thề với anh là cô sẽ không tự sát mà không báo cho anh biết trước. Anh lấy danh dự thề với cô là sẽ không ngăn cản cô bằng bất cứ cách nào. Anh chỉ muốn được báo trước; còn mọi cái khác anh cũng ít bận tâm như cô, cô biết anh cũng nhiều lần có ý định như cô...

- Tại sao anh nói với em về chuyện tự sát? - bà Delmare hỏi - Em chưa bao giờ muốn quyên sinh. Em sợ Chúa; nếu không thì...

- Ban này, Indiana ạ, khi anh ôm lấy cô trong tay, khi con vật đáng thương này (anh vuốt ve Ophelia) cắn giữa áo em, em đã quên Chúa và cả vũ trụ, quên ông anh họ Ralph của em cũng như mọi người khác...

Một giọt lệ trên mi mắt Indiana. Nàng siết chặt tay Ralph.

- Tại sao anh giữ em lại? - nàng buồn rầu nói với Ralph - Lẽ ra bây giờ em đã ở trong lòng Chúa, vì em không có lỗi, em không có ý thức về việc em làm...

- Anh biết rõ điều đó, nhưng anh nghĩ rằng tự sát phải là kết quả của sự suy nghĩ chín chắn. Chúng ta sẽ còn nói về chuyện này, nếu em muốn...

Indiana giật mình. Cỗ xe họ thuê dừng lại trước nhà, nàng sẽ phải gặp lại chồng. Nàng không đủ sức lên thang. Ralph bế nàng vào buồng nàng. Số gai nhọn của họ bấy giờ chỉ còn có một người tớ gái đã đi khéo chuyện về bà Delmare bỏ nhà trốn đi, và Leviere không còn phương kế gì, đã đến nhà xác hỏi tin về những xác chết đã được mang đến vào buổi sáng. Ralph ở lại với Indiana để chăm sóc nàng. Nàng đau khổ ghê gớm khi tiếng chuông giật dội, báo tin đại tá về. Cơ run khiếp sợ và căm thù lan khắp toàn thân nàng. Nàng đột ngột lăm lấy tay ông anh họ.



- Anh Ralph ơi, nếu anh còn yêu thương em chút ít, hãy tránh cho em khỏi phải nhìn mặt con người ấy trong tình cảnh em hiện nay. Em không muốn ông ta phải thương hại em, em muốn ông ta nổi giận hơn là ái ngại cho em... Đừng mở cửa, hoặc đẩy khéo ông ta đi, bảo rằng chưa tìm thấy em...

Môi nàng run run, hai tay nàng bấu chặt lấy Ralph, tay cứ co quắp lại. Bị giằng xé giữa hai tình cảm trái ngược, huân tước đáng thương không biết quyết bề nào. Ông Delmare kéo chuông như phá. Indiana chết giấc trong ghế bành.

-Cô chỉ nghĩ đến cơn giận của ông ấy - cuối cùng Ralph nói - cô không nghĩ đến những đau khổ, đến nỗi lo lắng của ông ấy... Nếu như cô nhìn thấy ông ấy đau đớn chùng nào, sang hôm nay...

Indiana chán nản buông tay xuống, và Ralph ra mở cửa.

- bà ta ở đây hả? - đại tá vừa nói vừa quát lên - Quái quái! Tôi đã chạy khắp nơi tìm bà ta. Tôi rất biết ơn bà ta đã làm đẹp mặt tôi như thế! Bà ta quần trí rồi. Tôi không muốn nhìn thấy bà ta nữa, vì tôi sẽ giết bà ta mất.

- Anh không nghĩ rằng cô ấy sẽ nghe thấy lời anh nói à - Ralph hạ giọng nói - Cô ấy đang ở trạng thái không thể chịu đựng nổi bất cứ sự xúc động đau buồn nào. Anh nên tự kiềm chế.

- Muôn vàn lần đáng nguyên rủa! - đại tá gầm lên - Tôi đã phải chịu đựng biết bao nhiêu chuyện sáng hôm nay. May là thần kinh tôi vững như dây cáp. Anh hãy nói đi, ai là người khổ sở hơn, mệt mỏi hơn, ai là người ốm thực sự, cô ấy hay tôi? Mà anh tìm thấy cô ấy ở đâu? Cô ấy làm gì? Vì cô ấy mà tôi đã xúc phạm bà de Carjaval điên rồ, bà ta đã trả lời tôi lấp lửng và đổ cho tôi phải chịu trách nhiệm về hành động liều lĩnh của cô cháu... Đến khổ! Tôi kiệt lực rồi!

Vừa nói như vậy bằng một giọng khàn khàn và thô lỗ, ông Delmare ngồi phịch xuống chiếc ghế dựa ở phòng ngoài. Ông lau vầng trán đẫm mồ hôi, mặc dù đang ở giữa mùa lạnh ghê gớm. Ông vừa kể lể, vừa than phiền về những mệt nhọc, những lo ngại, những đau khổ của ông. Ông hỏi một nghìn câu, và may mắn thay ông không nghe trả lời, bởi vì Ralph tội nghiệp không biết nói dối, anh không nghĩ ra được điều gì có thể làm đại tá nguôi lòng. Anh vẫn ngồi trên một chiếc bàn, thản nhiên và im lặng như thể anh tuyệt đối xa lạ với những đau buồn của hai con người này, nhưng anh đau buồn hơn chính bản thân họ.

Nghe những lời mắng mỏ của chồng, bà Delmare cảm thấy nàng mạnh hơn nàng tưởng. Nàng thích cơn lôi đình ấy, nó làm cho nàng tự hòa giải với mình, hơn là sự rộng lượng nó khiến cho lương tâm nàng bị cắn rứt. Nàng lau vệt nước mắt cuối cùng và thu hết sức lực còn lại, không hề lo rằng nàng cần có sức không chỉ trong ngày hôm nay, nàng chán đời quá rồi. Khi đến gần nàng với vẻ oai vệ và cứng rắn, ông chồng bỗng thay đổi vẻ mặt và giọng điệu, ông cảm thấy khó xử, ông bị áp đảo trước tính cách của nàng. Ông thử tỏ ra đàng hoàng và lạnh lùng như nàng, nhưng không thể nào làm được như vậy.

- Thưa bà - ông nói - bà có rủ lòng cho tôi biết bà ở đâu sáng nay và có lẽ cả đêm qua nữa?

Tiếng có lẽ khiến Indiana hiểu rằng sự vắng mặt của nàng bị nhận ra khá muộn. Nàng can đảm thêm lên.

- Không, thưa ông - nàng đáp - tôi không có ý định nói với ông.

Ông Delmare tái xanh mặt đi vì giận dữ và bất ngờ.

- Vậy ra bà hy vọng giấu được tôi chứ gì? - ông nói bằng giọng run run.

- Tôi không nhất quyết như vậy - nàng trả lời bằng giọng giá băng - Nếu tôi không chịu trả lời ông thì chỉ là về nguyên tắc thôi. Tôi muốn ông biết rõ rằng ông không có quyền đặt ra câu hỏi đó.

- Tôi không có quyền hỏi về việc ấy, giỏi! Ai là chủ ở đây, bà hay tôi? Ai mặc váy và thêu thùa? Bà muốn tôi phải cạo bỏ râu đi chắc? Gớm chưa, bà vợ bé nhỏ của tôi!

- Tôi biết tôi là nô lệ và ông là chúa tể. Theo luật của nước này thì ông là chủ của tôi. Ông có thể trói chân trói tay tôi, sai khiến mọi hành động của tôi. Ông có cái quyền của kẻ mạnh hơn, xã hội công nhận ông có quyền như thế. Nhưng thưa ông, ông không thể làm chủ ý chí của tôi. Vậy hãy tìm một đạo luật, một nhà tù, một công cụ tra tấn giúp ông ép buộc được nó. Như vậy chẳng khác nào ông muốn sờ mó không khí và nắm bắt chân không.

- Bà im đi. Thật là ngu dốt và hỗn xược, những câu cóp nhặt trong tiểu thuyết làm người ta phát ớn lên.

- Ông có thể bắt tôi im lặng, nhưng không thể ngăn cấm tôi suy nghĩ được.

- Thói kiêu căng ngu ngốc, sự cao ngạo của loài sâu bọ! Bà lạm dụng lòng thương của người khác đối với bà! Nhưng rồi bà sẽ thấy cái tính cách mạnh ấy của bà bị dẹp bỏ không khó khăn gì lắm.

- Tôi khuyên ông nên thử làm việc đó, ông sẽ mất yên ổn, phẩm giá của ông sẽ bị tổn hại.

- Bà tưởng thế ư? - ông ta nói, kẹp chặt tay nàng giữa ngón trỏ và ngón cái.

- Tôi tin như vậy - nàng nói, không thay đổi vẻ mặt.

Ralph tiến lên hai bước, nắm lấy tay đại tá trong bàn tay thép của mình khiến đại tá oằn đi như cây sậy, và anh nói với ông bằng giọng hiền hòa:

- Tôi xin anh đừng động đến một sợi tóc của người phụ nữ này.

Delmare rất muốn tấn công Ralph, nhưng ông cảm thấy ông sai và điều ông sợ nhất đời là phải hổ thẹn về bản thân mình. Ông đẩy Ralph ra và chỉ nói:

- Đừng xọc vào việc riêng của chúng tôi.

Rồi ông lại nói với vợ:

- Thưa bà - ông vừa nói vừa khoanh tay trước ngực để cường lại ý muốn đánh nàng - vậy là bà công khai chống đối tôi, bà không chịu theo tôi về đảo Bourbon, bà muốn xa lìa tôi chứ gì? Ừ được! Khỉ gió! Tôi cũng thế...

- Tôi không muốn li dị nữa - Indiana đáp - Hôm qua tôi muốn như thế, nhưng sáng hôm nay thì khác rồi. Ông đã dùng sức mạnh nhất tôi trong buồng của tôi. Tôi đã thoát ra cửa sổ để ông thấy rõ rằng không khuất phục được ý chí của một người đàn bà thì oai quyền của ông chỉ là trò cười. Trong mấy tiếng đồng hồ tôi vượt ra ngoài sự thống trị của ông. Tôi đã thở không khí tự do để chứng tỏ với ông rằng về mặt tinh thần ông không phải là ông chủ của tôi và trên thế gian này tôi chỉ phụ thuộc vào bản thân tôi thôi. Trong thời gian đi dạo chơi, tôi đã suy nghĩ, bốn phận và lương tâm bảo tôi phải trở về với ông, tôi trở về là hoàn toàn tự nguyện. Ông anh họ cùng đi với tôi về đây, chứ không phải là lôi tôi về. Nếu tôi không muốn đi theo anh ấy, anh ấy sẽ không thể nào ép được tôi, ông thừa hiểu điều đó. Như vậy, xin ông đừng mất thì giờ thuyết tôi thay đổi tín niệm của tôi. Ông không bao giờ làm tôi thay đổi quan niệm được đâu, ông đã mất cái quyền ấy từ khi ông muốn giành lấy nó bằng sức mạnh. Ông hãy thu xếp cho chuyển đi đi. Tôi sẵn sàng giúp đỡ ông và đi theo ông, không phải là do

ông muốn như thế, mà đó là ý định của tôi. Ông có thể khiển trách tôi, nhưng tôi sẽ chỉ theo ý tôi mà thôi.

- Tôi thương cho cái đầu rối loạn của bà - đại tá nhún vai nói.

Rồi ông về buồng mình để sắp xếp giấy tờ, trong thâm tâm hết sức hài lòng về quyết định của vợ, không lo gặp trở ngại gì nữa; bởi vì ông tin lời của người phụ nữ này cũng như ông khinh thường những ý niệm của nàng.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 6

Sau khi đã tiếp sir Ralph một cách khá khô khan (Ralph đến hỏi về Indiana trong thời gian nàng ở đây), Raymon mệt quá lăn ra ngủ say lì. Khi thức giấc, một cảm giác khoan khoái tràn ngập tâm hồn anh ta. Anh ta nghĩ rằng, giai đoạn nguy cấp nhất của cuộc tình ấy đã qua rồi. Đã từ lâu anh ta thấy trước rằng đến một lúc nào đó anh ta sẽ phải chống lại tình yêu của người phụ nữ đó, sẽ phải bảo vệ tự do của mình chống lại những đòi hỏi của sự say mê lãng mạn như thế. Rốt cuộc, anh ta đã vượt qua bước khó khăn ấy. Anh ta đã nói: "không", anh ta sẽ không phải trở lại chuyện ấy nữa, vì mọi chuyện đã diễn ra hết sức thuận lợi. Indiana không khóc lóc nhiều lắm, không năn nì, nàng tỏ ra biết điều; thoát nghe nàng đã hiểu, nàng quyết định mau lẹ và kiêu hãnh.

Raymon hết sức hài lòng về sự may mắn của mình. Anh ta có một vị thần hộ mệnh mà anh ta một lòng tin tưởng như đứa con tin ở mẹ hiền, anh ta trông cậy vào đấy để thu xếp mọi sự theo nguyên tắc "thà ta phụ người còn hơn để người phụ ta". Vị thần hộ mệnh đó vẫn chăm sóc anh ta cho đến bây giờ, và anh ta không hề hồ nghi về điều đó. Thấy trước kết quả những lầm lỗi của mình và lo lắng về chuyện ấy, theo anh ta là phạm tội vô ơn đối với thượng đế nhân từ hằng che chở cho anh ta.

Anh ta trở dậy, vẫn còn hết sức mệt mỏi vì màn kịch nặng nề vừa qua đã buộc trí tưởng tượng của anh ta phải nỗ lực ghê gớm. Bà mẹ vào, bà vừa đến nhà bà Carvajal hỏi thăm về sức khỏe và trạng thái tinh thần của Indiana. Bà hầu tước chẳng lo ngại gì về chuyện ấy; tuy nhiên bà rất buồn phiền sau khi nghe những câu hỏi khéo léo của bà de Ramiere. Trong việc Indiana bỏ nhà trốn đi, điều khiến bà choáng váng nhất là tai tiếng sắp lan

ra. Bà than phiền một cách chua chát về cô cháu, tuy hôm trước bà đã bốc nàng lên tận mây xanh. Bà de Ramiere hiểu rằng do hành động ấy của Indiana, cô nàng bất hạnh đã bị người bà con này từ bỏ hẳn và nàng mất chỗ dựa tự nhiên duy nhất còn lại.

Người nào biết rõ tâm địa của bà hầu tước thì thấy sự mất mát ấy chẳng lấy gì làm to tát, nhưng ngay cả trong con mắt của bà de Ramiere, bà Carvajal vẫn được xem là một người đức hạnh không chê trách vào đâu được. Tuổi thanh xuân của bà ta được bao bọc trong những bí ẩn của sự khôn ngoan hoặc mất tích trong cơn lốc của những cuộc cách mạng. Bà mẹ của raymon không cầm được nước mắt vì thương cho thân phận của Indiana và tìm cách biện bạch cho nàng. Bà de Carvajal nói một cách chua cay rằng bà de Ramiere có lẽ không đủ vô tư trong chuyện này để có thể đưa ra sự phán xét của mình.

- Nhưng bây giờ người thiếu phụ trẻ bất hạnh ấy sẽ ra sao? - bà de Ramiere nói - Nếu bị chồng ngược đãi thì ai sẽ bênh vực cho cô ấy.

- Cô ấy ra sao là tùy ý Chúa - bà hầu tước trả lời - về phần tôi, tôi không muốn dính đến chuyện ấy nữa, và tôi không bao giờ còn muốn nhìn mặt cô ta nữa.

Bà de Ramiere, lo lắng và tốt bụng, quyết định thế nào cũng phải biết tin tức về Indiana. Bà bảo đánh xe đến cuối phố nhà Indiana và sai một gia nhân đi hỏi người gác cổng, dặn hẳn cố tìm cách gặp sir Ralph, nếu ông ấy có ở đấy. Bà ngồi trong xe chờ tin, lát sau Ralph đích thân đến gặp bà.

Người duy nhất đánh giá tốt về Ralph có lẽ chính là bà de Ramie. Chỉ trao đổi vài lời họ đã hiểu rằng cả hai bên cùng chân thành và vô tư quan tâm đến việc này. Ralph thuật lại những gì đã xảy ra buổi sáng; còn về những chuyện xảy đến hôm qua, anh chỉ nghi ngờ, nhưng anh không tìm cách làm cho sáng tỏ. Song bà de Ramiere cho rằng bà có bốn phận thông báo với anh những điều bà biết được, để anh vui lòng cùng với bà cắt đứt mối quan

hệ tai hại, không thể chấp nhận được ấy. Ralph cảm thấy nói chuyện với bà ta thoải mái hơn bất cứ ai khác từ trước đến nay, nên anh để lộ ra mặt vẻ xúc động sâu sắc khi tiếp nhận điều tâm sự ấy.

- Thưa bà - anh nói thầm thì, cổ nén cơn run thần kinh truyền lan trong mạch máu - bà nói là đêm hôm qua cô ấy ở trong nhà bà ư?

- Một đêm cô đơn và đau đớn, hẳn là thế. Raymon chắc không phải là tông phạm, mãi đến sáu giờ em nó mới về, và bây giờ nó đến tìm tôi để nhờ tôi gặp cô bé tội nghiệp ấy, làm cho cô ấy tỉnh trí lại.

- Cô ấy muốn bỏ chồng! Cô ấy muốn tự mình làm mất danh dự - Ralph nói, mắt đờ đẫn, lòng dạ rối bời - Vậy là cô ấy tha thiết yêu hẳn, một kẻ không xứng đáng với cô ấy...

Ralph quên là anh đang nói chuyện với mẹ Raymon.

- Điều này tôi đã ngờ vực từ lâu - anh nói tiếp - Tại sao tôi không thấy trước cái ngày mà cô ấy tự hủy hoại đời mình. Lẽ ra tôi phải giết hẳn chết từ trước kia.

Những lời đó thốt ra từ miệng Ralph khiến bà de Ramiere sửng sốt; bà tưởng là bà nói chuyện với một con người điềm đạm và rộng lượng; bà ân hận là đã tin ở vẻ bề ngoài.

- Trời ơi! - bà nói với vẻ sợ hãi - ông lên án cô ấy một cách tàn nhẫn đến thế ư? Ông từ bỏ cô ấy cũng như bà cô của cô ấy hay sao? Cả ông lẫn bà ta đều không chút thương xót và lượng thứ ư? Vậy là cô ấy sẽ không còn một người bạn nào sau khi đã phạm một lỗi lầm mà cô ấy vô cùng đau khổ ư?

- Về phần tôi thì không có điều gì đáng để bà lo ngại như thế cả - Ralph trả lời - Sáu tháng nay tôi biết hết rồi, vậy mà tôi không nói gì cả. Tôi đã bắt chọt chứng kiến cái hôn đầu tiên của họ. Tôi thường bắt chặn



được thư tình của họ, vậy mà tôi không xé đi và quát cho bọn đưa thư một trận. Tôi đã gặp Raymon đang qua cầu đến tìm cô ấy. Lúc đó vào ban đêm, chỉ có hai chúng tôi với nhau, mà tôi khỏe gấp bốn lần anh ta. Thế mà tôi đã không ném anh ta xuống sông. Rồi sau khi anh ta lẩn tránh đi, tôi phát hiện ra rằng anh ta đã lừa được tôi, đã vào buồng cô ấy, thì đáng lẽ đập tung cửa và ném anh ta qua cửa sổ, tôi lại êm ả báo cho họ biết rằng ông chồng đã về, cứu tính mạng một người để cứu vãn danh dự cho người kia. Thưa bà, bà thấy rõ tôi khoan dung và nhân từ... Sáng hôm nay, người đó đã ở trong tay tôi, tôi biết rõ anh ta là nguyên nhân gây nên mọi tai họa cho chúng tôi, và nếu tôi không có quyền kết tội anh ta mà không có bằng chứng thì ít ra tôi cũng có quyền gây xích mích vì thái độ ngạo nghễ và nhạo báng của anh ta. Nhưng không, tôi đã chịu đựng thái độ khinh miệt ấy, vì tôi biết cái chết của anh ta sẽ giết Indiana. Tôi để mặc cho anh ta xoay mình ngủ lại, trong lúc đó thì Indiana sống dở chết dở và điên dại, ở trên bờ sông Seine, sẵn sàng đi theo nạn nhân kia... Thưa bà, bà thấy đấy, tôi kiên nhẫn với những người mà tôi căm thù và khoan dung với những người mà tôi yêu.

Bà de Ramiere ngồi trong xe, đối diện với Ralph, nhìn anh với sự ngạc nhiên pha lẫn sợ hãi. Anh khác hẳn mọi khi, đến nỗi bà gần như nghĩ rằng đây có thể là một cơn bệnh tinh thần bội phát. Câu nói xa xôi về cái chết của Noun xác nhận ý nghĩ ấy của bà, bởi vì bà hoàn toàn không biết câu chuyện ấy, bà coi những lời Ralph buột ra trong lúc phẫn nộ là một mẫu ý nghĩ lạc đề. Quả thật Ralph đang ở trong trạng thái dữ dội xảy đến ít ra là một lần trong đời với những người biết điều nhất, nó gắn với sự điên rồ đến độ thiếu chút nữa là thành cơn cuồng nộ. Tuy nhiên, giống như ở những người khí chất lạnh lùng, cơn giận của anh bị dẫn lại, không dữ tợn, nhưng nó sâu sắc như nỗi giận của những tâm hồn cao quý, và tâm trạng lạ lùng ấy là điều kỳ dị ở anh, nó làm cho anh nom thực đáng sợ.

Bà de Ramiere cầm tay anh và nói bằng giọng dịu dàng:

- Rõ ràng là ông đau khổ nhiều, ông Ralph thân mến của tôi ạ, vì thế ông mới làm tôi đau đớn không chút thương xót. Ông quên rằng người mà ông nói tới là con trai tôi, và những việc làm sai trái của anh ta, nếu có thì thật hẳn là phải làm trái tim tôi tan nát hơn là trái tim ông.

Ralph lập tức bình tâm lại, anh hôn tay bà de Ramiere với tình thần hữu biểu lộ sự nồng nhiệt gần như cũng hiếm thấy như sự giận dữ của anh.

- Thứ lỗi cho tôi, thưa bà - anh nói - bà có lý, tôi đau khổ nhiều, vì thế tôi quên mất điều mà tôi phải tôi trọng. Xin bà hãy quên đi những lời cay đắng mà tôi vừa buột miệng nói ra; trái tim tôi từ nay sẽ biết giữ kín mọi đau thương.

Bà de Ramiere đã yên tâm vì câu trả lời đó, nhưng vẫn thầm lo khi thấy Ralph nuôi trong lòng nỗi căm thù sâu sắc với con trai mình. Bà xin thứ lỗi cho con trau trước kẻ thù của anh ta. Ralph ngăn bà lại:

- Thưa ba, tôi đoán được ý nghĩ của bà - anh nói - nhưng xin bà yên tâm, số trời đã định rằng tôi và Raymon không chóng gặp nhau đâu. Còn về cô em họ của tôi thì xin bà đừng hối hận vì đã cho tôi biết rõ sự thế. Nếu cả thế gian bỏ cô ấy thì tôi thề rằng ít ra cô ấy cũng còn một người bạn trai.

o O o

Trở về nhà buổi tối, bà de Ramiere thấy Raymon đang khoái trá sưởi đôi chân đi giày casơmi và uống trà để xua tan nốt những căng thẳng thần kinh buổi sáng. Anh ta vẫn còn ủ rũ vì cái gọi là những xúc động ấy, nhưng những ý nghĩ êm đềm về tương lai khiến tâm hồn anh sống lại; rút cuộc anh ta lại cảm thấy mình tự do, vì anh ta hoàn toàn thả hồn theo những suy nghĩ khoan khoái về cảnh ngộ tuyệt vời của mình mà anh ta thường không biết giữ gìn. Anh ta tự nhủ:

"Tại sao ta chóng chán đến thế về sự tự do tinh thần không gì tả xiết mà ta cứ phải luôn luôn mua lại bằng giá quá đắt? Khi ta sa vào bẫy của

một người phụ nữ, ta nóng lòng phá ra để lấy lại sự yên ổn và sự thanh thản tâm hồn. Ta thật đáng nguyên rủa nếu ta sớm hy sinh sự yên ổn đó. Những đau buồn ta phải chịu do hai người phụ nữ Creole ấy gây ra là bài học cho ta, và từ nay ta sẽ chỉ chàng màng với những phụ nữ Paris nhẹ dạ và hay giấu cợt... những phụ nữ thượng lưu chính cống. Có lẽ ta nên lấy vợ đi cho xong chuyện, nhưng người ta thường nói chẳng?..."

Anh ta đang mải mê với những ý nghĩ tầm thường ấy thì mẹ anh ta vào, xúc động và mệt mỏi.

- Cô ấy vẫn mạnh khỏe - bà ta nói - mọi việc ổn cả, mẹ hy vọng cô ấy sẽ bình tĩnh lại...

- Ai? - Raymon hỏi, bừng tỉnh khỏi những mơ ước ngọt ngào.

Tuy nhiên, anh ta nghĩ, ngày mai anh ta vẫn còn một nhiệm vụ phải hoàn thành: lấy lại sự quý trọng, nếu không phải là tình yêu của người phụ nữ ấy. Anh ta không muốn nàng có thể khoe là đã bỏ anh ta. Anh ta muốn nàng tin rằng lý trí và lòng hào hiệp của anh ta đã khiến nàng hành động như thế. Anh ta vẫn muốn có quyền lực với nàng sau khi đã gạt bỏ nàng; anh ta viết cho nàng:

"Bạn thân mến của tôi ơi, tôi muốn xin em tha thứ cho tôi mấy lời tàn nhẫn hay táo tợn mà tôi đã buột ra trong lúc dục vọng nổi lên điên cuồng. Trong trạng thái thác loạn như lên cơn sốt, người ta không thể có khái niệm đầy đủ và diễn đạt một cách hợp lý. Không phải lỗi tôi nếu tôi không phải là thượng đế, nếu tôi không thể kìm hãm được bầu máu cuộn sôi khi ở gần em, nếu tôi trở nên điên cuồng. Có lẽ tôi có quyền than phiền về thái độ lạnh lùng tàn ác của em đã không một chút thương xót, làm tôi đau khổ chưa từng thấy, nhưng đấy không phải là lỗi của tôi. Em quá hoàn hảo để giống chúng tôi trong thế giới này, chúng tôi là những kẻ tầm thường, bị chi phối bởi dục vọng của con người, nô lệ cho thể chất thô lỗ của mình. Indiana, tôi thường nói em không phải là phụ nữ, và khi bình tĩnh suy nghĩ,

tôi tưởng thấy em là thiên thần. Tôi tôn sùng em như một thần linh. Nhưng hồi ôi, ở bên em, con người nguyên sơ thức tỉnh; nhiều lần, hơi thở thơm tho từ môi em tỏa ra làn lửa nung đốt môi tôi; nhiều khi cúi xuống gần em, tóc tôi chạm nhẹ vào tóc em, một cơn run khoái lạc khôn trá truyền lan khắp các mạch máu tôi, khi ấy tôi quên rằng em là xạ hương của thượng giới, là mơ ước về hạnh phúc vĩnh cửu, là thiên thần từ trên trời xuống để hướng dẫn bước đi của tôi trên thế gian này và kể với tôi về những niềm vui của một cuộc sống khác. Em là một tâm hồn trong trắng, tại sao em lại mang hình dáng quyến rũ của một người phụ nữ? Hồi thiên thần của ánh sáng, tại sao em lại choàng lên mình những cám dỗ của địa ngục? Nhiều khi tôi tưởng đã ôm hạnh phúc trong tay, vậy mà em chỉ là đức hạnh.

Tha thứ cho tôi những luyến tiếc tội lỗi, bạn ơi. Tôi tuyệt nhiên không xứng với em, có lẽ nếu em chịu hạ mình xuống ngang tầm với tôi, chúng ta sẽ cùng hạnh phúc hơn chẳng? Nhưng sự thấp kém của tôi đã luôn luôn làm em đau khổ, và em cho rằng tội của tôi là không có những đức hạnh như em.

Bây giờ, khi em đã xá tội cho tôi, tôi tin chắc như thế, bởi vì sự hoàn hảo bao giờ cũng đi liền với từ tâm, hãy cho tôi một lần nữa cảm ơn em và cầu chúc cho em. Cảm ơn em...! Ồ không, đời tôi không đáng nói. Bởi vì tâm hồn tôi tan nát hơn là tâm hồn can đảm của em đã khiến em vùng khỏi tay tôi. Nhưng tôi tôn sùng em, và tôi lã chã nước mắt mà ca ngợi em. Phải, Indiana của tôi, sự hy sinh ấy thực là anh hùng, em đã có đủ gan chịu đựng sự hy sinh đó. Nó làm tan nát trái tim và cuộc đời tôi, làm cho tương lai tôi trở nên u ám, hủy hoại đời tôi. Không sao, tôi vẫn còn yêu em đủ để chịu đựng điều đó mà không phàn nàn. Bởi vì hạnh phúc của tôi chẳng là gì cả, hạnh phúc của em là tất cả. Danh dự của tôi, tôi hy sinh nó cho em một nghìn lần; nhưng đối với tôi, danh dự của em quý giá hơn tất cả những niềm vui mà em có thể đem đến cho tôi. Ồ không, tôi không chấp nhận sự hy sinh như thế. Tôi đã hoài công cố dìm mình trong say mê và rung cảm, em đã hoài công mở rộng cánh tay tôi làm tôi say sưa trong khoái lạc thần

tiên, tôi sẽ bị giày vò đau đớn, điều đó sẽ đầu độc cuộc sống của tôi, tôi sẽ bị mọi người khinh miệt hơn là họ khinh em! Trời ơi! Nhìn thấy em vì tôi mà bị hạ nhục và bêu riếu! Nhìn thấy em bị mất sự kính trọng của mọi người xung quanh! Ôm em trong tay mà thấy em bị sỉ nhục mà không thể làm gì để rửa nỗi nhục ấy! Tôi có thể vì em mà đổ máu, có thể trả thù cho em, nhưng không bao giờ bào chữa được cho em. Nhiệt tâm của tôi bảo vệ em chỉ càng làm nặng thêm sự buộc tội đối với em; cái chết của tôi là một bằng chứng không thể bác bỏ được về tội của em. Indiana tội nghiệp, tôi làm hại em mất! Ôi, tôi sẽ bất hạnh biết bao!

Hãy đi đi, em yêu của tôi! Dưới bầu trời khác, em sẽ hái những thành quả đức hạnh và tôn giáo. Chúa sẽ đền bù cho sự cố gắng như thế, bởi vì Chúa lòng lành! Chúa sẽ cho chúng ta tái hợp trong một cuộc sống hạnh phúc hơn, có lẽ thậm chí là...Ồ không, ý nghĩ ấy cũng tội lỗi, nhưng tôi không thể cấm mình hy vọng!... Vĩnh biệt, Indiana, vĩnh biệt; em thấy rõ tình yêu của chúng ta là một tội nặng! Hỡi ôi, lòng tôi tan nát. Tôi làm thế nào đủ can đảm nói với em lời vĩnh biệt".

Raymon tự mang lá thư đó đến nhà Indiana; nhưng nàng đóng cửa ở trong buồng, không chịu gặp anh ta. Anh ta rời khỏi nhà nàng sau khi đã đến đưa cho người đầy tớ gái lá thư và thân mật ôm từ biệt ông chồng. Bước xuống khỏi bậc thang cuối cùng, anh ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn mọi khi. Thời tiết dễ chịu hơn, phụ nữ xinh đẹp hơn, các cửa hàng choáng lộn hơn: đây là một ngày tươi đẹp trong đời Raymon.

Indiana cất lá thư để nguyên không bóc trong cái rương mà đến xứ sở thuộc địa nàng mới mở ra. Nàng muốn đến từ biệt bà cô, sir Ralph chống đối quyết liệt. Anh biết Indiana sẽ phải nghe lời trách móc và bị khinh bỉ như thế nào. Anh phẫn nộ về sự nghiêm khắc đạo đức giả của bà ta và anh không chịu nổi ý nghĩ là Indiana lại dẫn thân đến đây.

Hôm sau, lúc Delmare và vợ sắp lên xe ngựa, sir Ralph nói với họ, bằng tất cả tính bộc trực quen thuộc của mình:

- Các bạn thân mến, tôi vẫn thường nói với các bạn rằng tôi muốn đi theo các bạn; nhưng các bạn đã không chịu hiểu tôi hoặc trả lời tôi. Các bạn có cho phép tôi cùng đi với các bạn không?

- Đi Bourdeaux ư? - ông Delmare hỏi.

- Đi Bourbon - Ralph trả lời.

- Anh đừng nghĩ thế - ông Delmare nói tiếp - Anh không thể đem cơ nghiệp của anh đặt vào một việc làm ăn mà tương lai không chắc chắn và tình thế bất bệh. Đây sẽ là sự lạm dụng một cách hèn nhất tình bạn của anh, nếu tôi chấp nhận sự hy sinh cả cuộc đời của anh và sự từ bỏ vị trí xã hội của anh. Anh giàu, trẻ, tự do, anh phải tái giá, lập gia đình...

- Không phải chuyện ấy - sir Ralph trả lời một cách lạnh lùng - Vì tôi không biết khéo léo bực ý nghĩ của tôi trong những từ làm sai lạc ý nghĩa của nó đi, nên tôi muốn nói thẳng với vợ chồng anh điều tôi nghĩ. Tôi có cảm tưởng rằng từ sáu tháng nay, tình bạn của vợ chồng anh đối với tôi đã nhạt đi, có lẽ tôi phạm những lầm lỗi mà vì kém tinh nhạy nên tôi không nhận thấy. Nếu tôi sai lầm, một lời của vợ chồng anh cũng đủ làm tôi yên tâm. Cho phép tôi đi theo vợ chồng anh. Nếu tôi không xứng đáng với vợ chồng anh thì cũng đã đến lúc nói rõ ra. Khi rời bỏ tôi, không nên để tôi phải ân hận vì không rửa được những lỗi lầm của mình.

Đại tá cảm động vì sự cởi mở chất phát cao quý ấy đến mức ông quên những điều tự ái tình vi đã khiến ông xa lánh bạn mình. Ông chìa ta cho bạn, thế là tình bạn của ông thành thật hơn bao giờ hết, và anh từ chối sự giúp đỡ của anh chỉ vì thận trọng.

Indiana im lặng. ralph cố tìm cách làm cho nàng phải thốt ra lời.

- Thế còn cô, Indiana - anh nói với nàng bằng giọng nghẹn ngào - Cô có còn tình bạn với tôi không?

Câu hỏi đó thức tỉnh tất cả tình cảm triu mến, tất cả kỷ niệm thời thơ ấu, tất cả sự thân thiết gắn bó hai trái tim của họ. Họ ôm chầm lấy nhau, ứa nước mắt, và Ralph suýt ngất. Bởi vì trong tấm thân lực lưỡng ấy, mặc dù tính khí ôn hòa và dè dặt, vẫn có những cảm xúc mãnh liệt dậy men nồng. Anh ngồi xuống cho khỏi ngã, yên lặng một lát và tái nhợt đi; rồi anh cầm lấy tay đại tá, tay kia cầm tay vợ ông.

- Giờ chia tay này có thể là vĩnh viễn - anh nói - hãy thành thật với tôi. Anh và cô từ chối đề nghị của tôi đi cùng với vợ chồng anh là vì tôi, chứ không phải vì vợ chồng anh.

- Tôi lấy danh dự thề với anh rằng từ chối đề nghị của anh - ông Delmare nói - là tôi hy sinh hạnh phúc của tôi vì hạnh phúc của anh.

- Đối với tôi - Indiana nói - anh biết rằng tôi không bao giờ muốn lìa anh.

- Có trời chứng giám, tôi không hề nghi ngờ sự thành thật của cô trong lúc này - Ralph trả lời - Cô nói như thế là đủ cho tôi yên lòng, tôi hài lòng về cả hai vợ chồng cô.

Và anh biến mất.

Sáu tuần sau, chiếc thuyền hai buồm "Coral" chuẩn bị rời cảng Bordeaux, Ralph viết thư cho những người bạn của anh rằng anh sẽ đến thành phố này vào những ngày cuối cùng họ lưu lại đây, nhưng theo thói quen, anh viết một cách ngắn gọn đến mức không thể biết được anh định đến để từ biệt hay để đi theo họ. Họ hoài công chờ anh đến giờ cuối cùng và khi thuyền trưởng phát hiệu khởi hành thì Ralph vẫn chưa xuất hiện. Ngoài nỗi đau buồn đè nặng lên tâm hồn Indiana, còn có thêm những linh cảm chẳng lành, khi những ngôi nhà cuối cùng của cảng nhòa đi trên bờ sông xanh lục. Nàng run lên khi nghĩ rằng từ nay nàng chỉ có một mình trong vụ trụ với người chồng mà nàng căm ghét, nàng sẽ phải sống và chết

với ông ta mà không có một người bạn trai để an ủi nàng, không có một người họ hàng để bảo vệ nàng chống lại sự thống trị tàn bạo...

Nhưng khi ngoảnh nhìn, nàng thấy trên chiếc cầu sau lưng nàng gương mặt hiền hòa và nhân từ của Ralph đang cười với nàng.

- Vậy là anh không bỏ em ư? - nàng vừa nói vừa lao bổ tới ôm anh, nước mắt chan hòa.

- Không bao giờ! - Ralph trả lời, ghì nàng vào ngực.



# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 7

Thư của bà Delmare gửi ông de Ramiere.!!! "Đảo Bourbon, 3 tháng sáu 18...!!! Tôi đã quyết định không nhắc anh nhớ đến tôi nữa để khỏi làm anh mệt mỏi. Nhưng, đến đây, đọc lá thư anh nhờ chuyển cho tôi trước hôm tôi rời khỏi Paris, tôi cảm thấy phải trả lời anh, bởi vì trong lúc đau đớn kinh khủng, tôi đã đi quá xa, và tôi phải đền bù cho anh, không phải vì anh là người tình mà là một con người.!!! Thứ lỗi cho tôi, Raymon, trong giờ phút khủng khiếp này của đời tôi, tôi coi anh là con quái vật. Chỉ một lời, cái nhìn của anh đã tiêu hủy mãi mãi tất cả lòng tin cậy, tất cả hy vọng của tâm hồn tôi. Tôi biết rằng tôi sẽ không còn được hưởng hạnh phúc nữa, nhưng tôi vẫn còn hy vọng sẽ chưa đến nỗi phải khinh miệt anh. Đây sẽ là một đòn cuối cùng đối với tôi.!!! Phải, tôi coi anh như kẻ hèn nhát, tệ hơn nữa là kẻ ích kỷ. Tôi khiếp sợ anh. Tôi lấy làm tiếc rằng Bourbon chưa đủ xa để trốn anh, và sự phẫn nộ khiến tôi đủ sức uống cạn chén rượu đời cay đắng.!!! Nhưng sau khi đọc lá thư của anh, tôi thấy dễ chịu hơn. Tôi không luyến tiếc anh, nhưng tôi không căm thù anh nữa, tôi không muốn lương tâm anh bị dày vò vì anh đã hủy hoại đời tôi. Anh đã không nói dối tôi, chính tôi tự lừa dối mình. Anh không bội thề cũng không vô tình. Chẳng qua là anh không yêu tôi.!!! Trời ơi! Anh không yêu tôi! Còn tôi, tôi phải yêu anh như thế nào mới đủ kia chứ? Nhưng tôi không hạ mình xuống để than vãn đâu; tôi viết cho anh không phải để nhắc tới một kỷ niệm xấu đầu độc cuộc sống yên ổn của anh hiện nay. Tôi không cầu xin anh thông cảm với những đau khổ của tôi, tôi đủ sức chịu đựng một mình. Trái lại iết rõ hơn vai trò nào phù hợp với anh, tôi xá tội và tha thứ cho anh.!!! Tôi sẽ không thực hiện một trò chơi là bác bỏ những điều anh viết trong thư: điều đó quá dễ. Tôi sẽ không đáp lại ý kiến của anh về bốn phận của tôi là gì.

Yên tâm đi, Raymon, tôi biết bốn phận của tôi, tôi yêu anh không phải là úa ít để có thể coi thường bốn phận của mình mà không suy nghĩ. Chẳng cần phải dạy tôi rằng sự khinh miệt của mọi người là cái giá tôi phải trả về lỗi lầm của tôi, tôi biết rõ điều đó. Tôi không biết rằng vết nhơ sẽ sâu như thế, không sao xóa nhòa được, đau rát như thế, tôi sẽ bị mọi người xua đuổi, bị nguyền rủa, nhục nhã ê chề, tôi sẽ không còn tìm lấy được một người bạn thương và an ủi tôi. Lầm lẫn duy nhất của tôi là tin rằng anh sẽ mở rộng hai tay đón tôi, như vậy anh sẽ giúp tôi quên đi sự khinh bỉ, sự khốn cùng và tình cảnh bị ruồng bỏ. Điều duy nhất mà tôi không nhìn thấy trước là anh có thể không chấp nhận sự hy sinh của tôi sau khi đã để tôi thực hiện sự hy sinh đó. Tôi đã tưởng rằng điều ấy không thể xảy ra. Khi đến với anh, tôi thấy trước rằng thoát đầu anh sẽ khước từ vì nguyên tắc và bốn phận, nhưng tôi tin chắc chiều cố đến những hậu quả không tránh khỏi do những hành động của tôi gây ra, anh sẽ dẫn lòng giúp tôi chịu đựng hậu quả đó. Không, quả thực tôi không bao giờ nghĩ rằng anh sẽ bỏ tôi một mình hứng lấy kết quả của một quyết định nguy hiểm như thế, để mặc tôi hái lấy những quả đắng, mà lẽ ra anh phải đón nhận tôi trong vòng tay anh và là bức tường thành của tình yêu che chắn cho tôi.!!! Vì tôi bất chấp tất cả, những lời xì xào của thiên hạ không thể hại gì cho tôi. Trông cậy vào tình cảm của anh, tôi coi khinh sự căm thù của thiên hạ! Tình yêu say đắm mà anh khơi lên trong tôi sẽ để nghẹt tiếng nói trách móc yếu ớt của lương tâm! Chỉ nghĩ đến anh, tôi sẽ quên hết: tự hào về tình yêu của anh, tôi sẽ không còn thời gian để hổ thẹn về mình. Một lời của anh, một cái nhìn của anh, một cái hôn của anh là đủ để tôi cảm thấy mình vô tội. Mọi người và luật lệ của họ không có chỗ trong cuộc sống như vậy. Phải, tôi điên. Ấy là vì, theo cách diễn đạt trơ trẽn của anh, tôi đã học sống theo các tiểu thuyết dành cho bọn hầu phòng, theo những ảo tưởng buồn cười và trẻ con lồi cuồn người ta theo đuổi những dự định điên rồ và những hạnh phúc không thể có được. Raymon, điều tôi nói với anh là một sự thật khủng khiếp. Điều khiến tôi kinh hoàng và sửng sốt, là anh có lý.!!! Chỉ có một điều tôi không thể giải thích thật rõ được: tình trạng không thể vượt nổi khó khăn của hai ta không ngang bằng nhau. Tôi, một phụ nữ yếu ớt trong trạng thái tình

cảm lên đến tột độ, tôi đã phung phí huyết sức lực để đặt mình vào một tình thế khó tin là thực và đầy tính tiểu thuyết, vậy mà anh, một người đàn ông can đảm, lại không đủ sức mạnh ý chí để theo gương tôi. Tuy nhiên anh đã chia sẻ những ước mơ đó về tương lai, anh đã đồng tình với những ảo tưởng đó, anh đã nuôi dưỡng trong tôi cái hy vọng không thể thực hiện được ấy. Từ lâu, anh đã nghe những dự định trẻ con của tôi, những tham vọng thấp kém của tôi, miệng mỉm cười và mắt ánh lên niềm vui, anh nói toàn những lời yêu đương và biết ơn. Anh cũng mù quáng, không lo xa, huênh hoang. Tại sao lý trí chỉ trở lại với anh khi anh nhìn thấy nguy hiểm? Tôi lại cứ tưởng tượng rằng nguy hiểm quyến rũ người ta, làm tăng quyết tâm, làm say sưa đến quên sợ. Vậy mà anh run sợ khi đến phút kịch biến! Vậy ra đàn ông các anh chỉ có sự can đảm thể lực thách thức cái chết thôi ư? Các anh không có can đảm tinh thần chấp nhận sự bất hạnh ư? Anh vẫn biết cách giải thích mọi việc một cách hết sức tài tình, hãy giải thích cho tôi điều đó, tôi van xin anh đấy.!!!Có lẽ mơ ước của anh không phải như mơ ước của tôi. Với tôi, sự can đảm là tình yêu. Anh tưởng rằng anh yêu tôi, và anh đột nhiên bừng tỉnh nhận ra sai lầm của mình vào ngày mà tôi đầy lòng tin cậy tìm đến anh. Chúa trời cao cả! Tình yêu của anh là một ảo tưởng kỳ lạ xiết bao, bởi vì lúc ấy anh không nhìn thấy tất cả những trở ngại đến với anh vào lúc phải hành động! Thì anh nói với tôi về những trở ngại ấy lần đầu tiên khi đã không còn thời gian nữa!!!!Giờ đây tôi trách móc anh để làm gì kia chứ? Người ta đâu có phải chịu trách nhiệm về những rung động của con tim? Yêu tôi mãi mãi đâu có phải là tùy thuộc ở anh? Chắc chắn là không. Lỗi của tôi là đã không thể làm cho anh thích tôi lâu hơn và thực tế hơn. Tôi vẫn tìm xem duyên do vì đâu và tuyệt nhiên không tìm thấy trong trái tim tôi, nhưng rốt cuộc thì rõ ràng là nó có. Có lẽ vì tôi quá yêu anh, sự triu mến của tôi gây phiền rầy và làm anh mệt mỏi. Đàn ông các anh thích độc lập và khoái lạc. Tôi là gánh nặng cho anh. Đôi khi tôi cố làm cho cuộc sống của anh lệ thuộc vào tôi. Hỡi ôi! Những lầm lỗi ấy quá nhỏ để có thể bị ruồng bỏ một cách tàn nhẫn như thế!!!!Anh cứ việc vui hưởng cái tự do đã chuộc lại được bằng giá cuộc đời của tôi, tôi sẽ không quấy rối anh nữa. Tại sao anh không cho tôi bài học ấy sớm hơn nữa? Như vậy ít đau khổ cho

tôi hơn, có lẽ cho cả anh nữa.!!!Hãy sống hạnh phúc, đây là mong ước cuối cùng từ trái tim tan nát của tôi. Đừng khuyên tôi nghĩ đến Thượng đế nữa. Hãy để các linh mục chăm lo đến chuyện ấy, các vị ấy có bốn phận làm mềm dịu trái tim đã trở nên cứng rắn của những kẻ tội phạm. Về tôi thì tôi nhiều đức tin hơn anh, tôi thờ phụng một Thượng đế khác, nhưng tôi thờ phụng kính tin hơn và trong sạch hơn. Thượng đế của anh là Thượng đế của con người. Thượng đế của tôi là Thượng đế của vũ trụ, là tạo hóa, là chỗ dựa và hy vọng của mọi tạo vật. Thượng đế của anh đã làm tất cả chỉ cho dòng họ của các anh thôi; Thượng đế của tôi đã làm ra tất cả các giống loài để sống vì nhau. Các anh cho rằng các anh là chủ nhân của thế giới, tôi cho rằng các anh chỉ là những bạo chúa. Anh nghĩ rằng thượng đế phù hộ các anh và cho phép các anh tiếm đoạt mọi quyền hành trên trái đất. Tôi thì tôi nghĩ rằng Thượng đế chịu như thế để một thời gian ngắn, rồi tới một ngày hơi thở của Ngài sẽ thổi bay các anh đi như những hạt cát. Không, Raymon, anh không biết Thượng đế, hay đúng hơn, để tôi nhắc cho anh điều mà Ralph đã có lần nói với anh ở Lagny: anh chẳng tin gì hết. Sự giáo dục mà anh tiếp thu, nhu cầu của các anh về một quyền lực không thể cưỡng lại được đối địch với sức mạnh thô bạo của dân chúng đã khiến các anh chấp nhận vô điều kiện tín ngưỡng của cha ông các anh. Nhưng trái tim các anh không hề có tình cảm về sự tồn tại của Thượng đế, có lẽ chẳng bao giờ anh cầu khẩn Thượng đế. Tôi chỉ có một tín ngưỡng, một tín ngưỡng duy nhất mà chắc chắn là anh không có. Tôi tin ở Thượng đế, nhưng cái tôn giáo mà các anh nghĩ ra thì tôi bác bỏ. Toàn bộ đạo lý của các anh mà các anh dựng lên thành luật lệ và làm như đây là do Thượng đế ban ra, cũng tựa như các giáo sĩ của các anh đặt ra những nghi lễ thờ phụng để thiết lập uy quyền và sự giầu có của mình trong các dân tộc. Nhưng tất cả những cái đó đều là giả dối và báng bổ. Tôi cầu khẩn Thượng đế, tôi hiểu Thượng đế, tôi biết rõ rằng không có gì chung giữa Ngài và anh, chính bởi vì hết sức gần bó với ngài mà tôi cách biệt với anh, anh không ngừng tìm cách lật đổ những công trình của Ngài và bôi bẩn những ân huệ Ngài ban phát. Này thôi, anh không nên nhắc đến Thượng đế để mà tiêu diệt sự kháng cự của một người phụ nữ yếu ớt, để dập tắt lời than thở của một trái tim tan nát.

Thượng đế không muốn người ta áp bức và đè bẹp những tạo vật do Ngài làm ra. Nếu Thượng đế hạ cố can thiệp vào những lợi ích nhỏ mọn của chúng ta, Ngài sẽ đánh gục kẻ mạnh và nâng kẻ yếu lên. Ngài sẽ đưa bàn tay vĩ đại của Ngài lướt trên những mái đầu cao thấp khác nhau và sna bằng tất cả như nước trên mặt biển. Ngài nói với kẻ nô lệ: "Hãy vứt bỏ xiềng xích, hãy trốn lên những ngọn núi ở đó ta đã tạo ra cho người nguồn nước, hoa thơm và mặt trời". Ngài nói với các ông vua: "Hãy cởi bỏ tấm áo đỏ thắm của người ra cho những người ăn mày làm chiếu nằm, còn người hãy vào thung lũng mà ngủ, ở đó ta đã trải cho người tấm thảm rêu và thạch thảo". Ngài sẽ nói với những kẻ quyền thế: "Hãy quỳ gối xuống và mang lấy gánh nặng của những người anh em yếu đuối của người, bởi vì từ nay người sẽ cần đến họ, ta sẽ ban cho họ sức mạnh và lòng can đảm". Phải, đây là mơ ước của tôi. Những mơ ước thuộc về một cuộc đời khác, một thế giới khác, nơi mà luật lệ của sự tàn bạo sẽ không đè lên đầu dân lành, nơi mà ít ra sự kháng cự và trốn chạy sẽ không phải là tội lỗi, nơi mà người có thể lẩn tránh người, như con linh dương lẩn tránh con báo, mà không bị sợi xích của luật pháp quấn quanh, buộc người đó phải đến sụp dưới chân kẻ thù, và trong lúc tuyệt vọng, không bị tiếng nói của thành kiến nhạo báng những đau khổ của mình và nói với mình: "Người hèn nhát và xấu xa, sao người dám chịu khom lưng và luồn cúi?".!!!Không, đừng nói với tôi về Thượng đế, nhất là anh, Raymon ạ. Đừng viện đến Thượng đế để bắt tôi phải chịu sự đày ải và phải câm miệng. Tôi mà chịu phục tùng là vì tôi nhượng bộ quyền lực của người đời. Nếu tôi nghe theo tiếng nói của trái tim - tiếng nói mà Thượng đế đã gọi nên - và tuân theo bản năng cao quý của một bản chất mạnh mẽ và táo bạo, nó có lẽ là lương tâm đích thực, thì tôi sẽ trốn vào hoang mạc, tôi sẽ có thể không cần đến sự giúp đỡ, sự che chở và tình yêu; tôi sẽ đi để chỉ sống cho mình, giữa chốn núi non tuyệt đẹp của quê tôi, tôi sẽ quên đi những bạo chúa, những kẻ bất công và vô ơn bạc nghĩa. Nhưng than ôi, người ta không thể không cần đồng loại, ngay cả Ralph cũng không thể sống một mình.!!!Vĩnh biệt, raymon! Anh hãy sống hạnh phúc không có tôi! Tôi tha thứ cho anh điều tai ác mà anh đã gây ra cho tôi. Thịnh thoảng hãy nói với mẹ anh về tôi, bà là người phụ nữ ưu tú

nhất mà tôi biết. Nên nhớ rằng tôi không hờn oán, căm giận gì anh cả. Nỗi đau của tôi xứng với tình yêu của tôi đối với anh.!!!Indiana".

Indiana bất hạnh làm phách đầy thôi. Ý thức tự hào khiến nàng viết cho Raymon những lời đau buồn sâu sắc và đằm tĩnh như thế; nhưng, khi chỉ có một mình, nàng để cho nỗi dằn vặt ghê gớm mặc sức hành hạ nàng. Tuy nhiên, đôi khi, những tia hy vọng mù quáng vẫn ánh lên trong đôi mắt mờ đục của nàng. Có lẽ chưa bao giờ nàng mất hẳn chút lòng tin vào tình yêu của Raymon, mặc dù những bài học kinh nghiệm khắc nghiệt, mặc dầu những ý nghĩ khủng khiếp hàng ngày cho nàng thấy rõ sự lạnh lùng và lười nhác của người đàn ông ấy khi sự thể không liên can đến lợi ích hoặc khoái lạc của anh ta. Tôi tin rằng nếu Indiana muốn hiểu sự thật khô khan, nàng đã không cố sống nốt quãng đời tàn cho đến lúc này.

Phụ nữ bản chất vốn gốc ghêch. Dường như để cân bằng lại ưu thế hiển nhiên của họ so với đàn ông chúng ta về mặt cảm nhận tinh thể, trời đã có ý gọi nên trong trái tim họ sự hóm hỉnh mù quáng, sự cả tin ngu ngốc. Để chinh phục loại người tin thế như thế, uyển chuyển như thế, dễ cảm động như thế có lẽ chỉ cần biết khen ngợi khéo léo và mơn trớn lòng tự ái của họ. Đôi khi những người đàn ông không thể có chút ảnh hưởng nào đối với những người đàn ông khác, lại có uy quyền rất lớn đối với phụ nữ. Phình nịnh là cái cách làm cho những cái đầu nóng nhiệt và nông nổi ấy cúi xuống rất thấp. Bất hạnh cho người đàn ông nào muốn thật thà trong tình yêu. Ấy là số phận của Ralph!

Đây là câu trả lời của tôi cho các bạn, nếu các bạn nói với tôi rằng Indiana là một tính cách ngoại lệ, rằng người phụ nữ bình thường, trong sự chống đối với chồng, không có được sự lạnh lùng kiên cường như thế, cũng không có được sự kiên nhẫn tuyệt vọng như vậy. Tôi muốn bảo các bạn hãy nhìn vào mặt trái của tấm huân chương, hãy nhìn thấy sự yếu đuối thâm hại, sự mù quáng của Indiana trong quan hệ với Raymon. Tôi sẽ hỏi các bạn đã bao giờ tìm thấy ở đâu một người phụ nữ đánh lừa người khác cũng

dễ dàng như để mình bị lừa như thế chưa: một phụ nữ suốt mười năm trời, không thể giữ kín trong tim mình điều bí mật về một hy vọng mà trong một ngày điên rồ đã liều lĩnh phơi bày ra một cách bộp chộp như thế, vậy mà trong vòng tay người tình, vẫn không trở nên yếu đuối ngây thơ, mà vẫn cương cường bất khuất như khi ở trong vòng tay người chồng mà mình không yêu.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 8

Đời sống gia đình của bà Delmare đã trở nên ổn hơn. Không còn những nười bạn giá nữa thì cũng biến mất nhiều khó khăn mà trước đây những người trung gian khả ố nhúng tay vào chỉ làm cho khó khăn trầm trọng thêm lên bằng tất cả những nhiệt tâm của họ. Sir Ralph, thâm lặng và bề ngoài không can thiệp vào chuyện gì, lại khéo léo hơn tất cả bọn họ trong việc dẹp bỏ những xích mích lặt vặt trong đời sống riêng tư mà rất dễ bị thổi phồng lên do thói ngời lê đôi mách. Còn Indiana hầu như luôn luôn sống một mình. Nhà họ ở trong núi, phía trên thành phố, và sáng sủa, ông Delmare có một kho hàng ở cảng, ngày nào cũng đi lo công việc buôn bán với Ấn Độ và Pháp. Sir Ralph không có chỗ ở nào khác ngoài nhà này, nhưng anh có cách đem lại cho gia đình sự sung túc mà không để cho họ nhận thấy ân huệ của anh, anh nghiên cứu lịch sử tự nhiên hay trông coi công việc đồn điền. Indiana, trở lại với những thói quen uế oải của cuộc đời phụ nữ Creole, vào những giờ nóng nhất trong ngày, nàng ngồi trong chiếc ghế bành Ấn Độ, còn những buổi chiều dài, nàng lánh mình trong chốn núi non hiu quạnh.

Đảo Bourbon thực ra chỉ là một hình nón khổng lồ, đáy là một hình tròn chừng bốn chục dặm và chỏm là những quả núi cao tới một ngàn sáu trăm tođơ. Hầu như từ tất cả các đỉnh của khối núi hùng vĩ ấy, sau những vách đá nhọn, sau những lũng hẹp và những khu rừng cao, trước mặt hiện ra làn biển xanh đánh đai lấy chân trời bằng phẳng. Từ những cửa sổ buồng mình, giữa hai chỏm đá nhọn, qua khe hẻm của một trái núi có rừng mà sườn núi đối diện với nhà, Indiana nhìn thấy những cánh buồm trắng lướt đi trên Ấn Độ Dương. Trong những giờ im lặng ban ngày, cảnh tượng ấy



thu hút con mắt và khiến cho chừng ưu sầu của nàng mang màu sắc một sự tuyệt vọng đơn điệu không thay đổi. Cảnh đẹp diệu kỳ ấy không làm cho những mơ ước của nàng đượm chất thơ, mà lại làm cho nó càng cay đắng và ảo não hơn. Khi ấy nàng buông tấm rèm cọ ở cửa sửa xuống, và lẫn trốn cả ánh sáng ban ngày, mặc cho những hàng lệ xót xa nóng hổi tuôi rơi cho vơi nỗi lòng riêng.

Nhưng chiều đến, khi gió núi bắt đầu dậy lên, đem đến hương thơm của đồng lúa trở đồng, nàng đi sâu vào trảng cỏ, để cho ông Delmare và Ralph ở hàng hiên thưởng thức nước hầm Faham thơm phức và thông thả nhả khói thuốc lá. Khi ấy nàng ở trên một điểm cao với vợ, đi quanh miệng một núi lửa cũ đã tắt, nhì vầng mặt trời lặn làm cho hơi nước trong không khí nhuộm màu đỏ rực như thể trải một lớp bụi vàng và hồng ngọc lên những ngọn mía rì rào, lên những thành đá ngầm lấp lánh. Thảng hoặc nàng xuống cửa sông Xanh Gin, vì mặc dù nhìn ra biển nàng đau lòng, nhưng biển vẫn mê hoặc nàng bằng cái ảo ảnh có sức cuốn hút nam châm của nó. Nàng có cảm giác rằng đằng sau những làn sóng và làn sương mù xa xăm kia, trước mắt nàng sắp hiện lên hình ảnh thần kỳ của một xứ sở khác. Đôi khi những đám mây gần bờ có hình dạng lạ thường: khi thì nàng thấy trên mặt biển dựng lên một làn sóng trắng có hình thể giống như mặt tiền của bảo tàng Louvre; khi thì hai lá buồm vuông vắn đột nhiên ló ra khỏi sương mù khiến nàng liên tưởng đến những ngọn tháp của nhà thờ đức bà Paris khi dòng sông Sene tỏa sương dày đặc ôm lấy chân nhà thờ, khiến cho những ngọn tháp như lơ lửng trên không trung; lần khác thì những cuộn mây hồng luôn luôn thay đổi hình dạng, tạo nên tất cả những nét kiến trúc kỳ quặc của một thành phố rộng mênh mông. Trí óc của người phụ nữ này ngủ yên trong những ảo tưởng của quá khứ, và nàng náo nức vui khi nhìn thấy thành Paris tưởng tượng mà đời sống thực của nó đã đánh dấu một quãng đời bất hạnh nhất của nàng. Khi ấy nàng cảm thấy chóng mặt lạ lùng. Ở trên cao với vợ so với mặt đất, nhìn những khe hẻm ngăn cách núi với đại dương lướt đi dưới mắt, nàng có cảm giác mình như mũi tên lao vút đi trong khoảng không gian ấy và hướng tới cái thành phố tuyệt diệu do trí

tưởng tượng của nàng tạo nên. Trong trạng thái mơ mộng ấy, nàng bám chặt lấy vách đá làm chỗ tựa. Lúc ấy người nào quan sát cặp mắt hau háu của nàng, bộ ngực nàng phập phồng rộn rục và vẻ mặt vui sướng đáng sợ của nàng thì thấy nàng có những triệu chứng điên. Tuy nhiên, đây là những giờ lạc thú của nàng, những khoảnh khắc thoải mái duy nhất mà suốt ngày hy vọng của nàng đã hướng tới. Nếu ông chồng dờ chừng cấm những cuộc đi dạo một mình như thế thì tôi không biết nàng sẽ sống với ý nghĩ như thế nào; bởi vì ở nàng, tất cả gắn với một khả năng ảo tưởng nào đó, với một khát vọng nồng nhiệt hướng về một điểm không phải là hoài niệm, không phải là sự chờ đợi, không phải là hy vọng, không phải là sự luyến tiếc, mà là mong muốn với tất cả sức mạnh ngốn nuốt của nó. Nàng sống như vậy hàng tuần và hàng tháng dưới bầu trời nhiệt đới, chỉ yêu và âu yếm một cái bóng, chỉ ôm ấp một ảo vọng.

Về phần mình, Ralph bị lôi cuốn vào những cuộc dạo chơi đến những nơi chốn âm u, um tùm, nơi mà hơi gió biển không thể lọt tới được. Bởi vì nhìn thấy đại dương, anh khó chịu cũng như nghĩ đến chuyện phải vượt qua đại dương lần nữa. Đối với anh, nước Pháp chỉ là một chỗ đáng nguyên rủa trong ký ức của trái tim. Chính ở đây, anh đã bất hạnh tới mức mất can đảm, mặc dù anh là người đã quen với sự rủi ro và gan góc chịu đựng mọi đau khổ. Anh cố hết sức quên đất nước ấy đi. Bởi vì, dù rất đổi đáng ghét cuộc đời, anh muốn sống sao cho cảm thấy mình là người cần thiết. Cho nên anh tìm hết cách tránh không thốt lên một lời nào có liên quan đến những ngày anh sống ở nước ấy. Anh sẵn lòng đánh đổi tất cả, miễn sao dứt bỏ hẳn cái kỷ niệm khủng khiếp ấy khỏi tâm trí Indiana! Nhưng anh chẳng mấy hy vọng thành công, anh cảm thấy mình kém khéo léo, kém tài ăn nói, vì vậy anh lảng tránh nàng hơn là tìm cách giải khuây cho nàng. Vì quá dè dặt và tế nhị, bề ngoài anh vẫn tỏ vẻ lạnh lùng và ích kỷ như trước. Anh lánh đi một chỗ thật xa để một mình chịu đau khổ, và nhìn anh hăm hở băng rừng vượt núi, săn tìm chim chóc và sâu bọ, người ta có thể bảo anh là người đi săn kiếm nhà tự nhiên học bị thu hút bởi niềm đam mê trong trắng của mình và hoàn toàn không bận tâm đến những chuyện tình ái sôi động

chung quanh. Tuy nhiên việc đi săn hay nghiên cứu chỉ là cái cớ để anh che giấu những mơ ước cay đắng triền miên của mình.

Hòn đảo hình nón này đầy vết nứt từ trên xuống dưới trên khắp bề mặt của nó và phơi bày ra những khe sâu với những dòng suối trong veo chảy cuồn cuộn: một trong những khe ấy là Becnica. Đây là một chốn hết sức ngoạn mục, một thung lũng hẹp và sâu, nép giữa hai vách đá thẳng đứng, trên vách đá rải rác những bụi cây nhỏ và những cụm dương xỉ.

Một con suối chảy trong cái hẻm giữa hai vạt núi. Ở chỗ hai vách khép lại, suối đổ xuống từ một độ cao đáng sợ, và ở chỗ nước xối xuống, nó tạo nên một vũng nhỏ xung quanh mọc những cây sậy và bụi nước mờ mịt như khói. Quanh rìa vùng nước và hai bên bờ dòng nước chảy ra từ một cái vũng quá đầy mọc lên những thân cây chuối, vải, cam, một màu xanh tăm tối và dữ dội bao trùm khắp phần trong khe. Ralph lách vào đây tránh nóng và tránh mọi người. Một cuộc dạo chơi của anh rốt cuộc lại dẫn anh đến chốn ưa thích này. Tiếng ồn ào tươi mát và đơn điệu của dòng thác đổ ru ngủ tính ưu sầu của anh. Khi tim anh nhức nhối vì những khắc khoải thầm kín ấp ủ quá lâu và chẳng được ai biết đến, anh tới đây, và để mặc nước mắt tuôn ra không ai nhìn thấy, than thở không thành lời, xả cho hết nghị lực tâm hồn vô dụng và sức hoạt động mạnh mẽ của tuổi trẻ.

Để các bạn có thể hiểu được tính cách của Ralph, có lẽ phải nói với các bạn rằng ít nhất một nửa cuộc đời anh đã đi qua ở đáy cái khe này. Đây là nơi mà ngay từ những ngày đầu của tuổi thơ, anh đã đến để tôi luyện lòng can đảm chống lại những bất công anh phải hứng chịu trong gia đình mình; đây là nơi anh đã căng hết sức bật tâm hồn chống lại sự độc đoán của số phận, và anh đã rèn được thói quen khắc kỷ tới mức nó trở thành bản tính thứ hai của anh. Cũng ở nơi ấy, thời niên thiếu, anh đã kiệu cô bé Indiana trên vai; anh đã để cô nằm trên đám cỏ bờ sông khi anh câu cá trong dòng nước rong veo hay leo lên vách đá tìm tổ chim.

Đến thăm chốn cô liêu này chỉ có mòng biển, hải âu, chim sâm cầm và én biển. Trong xoáy nước, luôn luôn thấy những con chim ở nước ấy lao xuống hay vọt lên, bay lượn hay quay tít, chúng chọn những lỗ và khe trên vách đá hiểm trở này làm tổ. Chiều đến, chúng tụ tập thành những bầy nháo nhác và làm cho cả khe âm vang tiếng kêu khàn khàn dữ dội. Ralph thích thú theo dõi đường bay uy nghi của chúng, nghe tiếng kêu u sầu của chúng. Anh dạy cho cô học trò nhỏ của mình biết tên và thói quen của chúng, anh chỉ cho cô xem con mòng két Madagasca rất đẹp, bụng màu da cam, lưng màu ngọc lục bảo. anh làm cho cô mê thích cách bay của con chim đuôi chổi có những sợi lông đỏ rựa đôi khi lạc đến vùng bờ biển này, và bay mấy tiếng đồng hồ từ đảo France đến đảo Rodge, chiều nào chúng cũng trở về đây sau khi đã vượt hai trăm hải lý trên biển để về ngủ với ổ chim con của mình. Chim báo bão cũng đến trải đôi cánh thon mảnh trên vách đá, và chim cốc biển, bà hoàng của biển, đuôi chẻ, với bộ áo màu đá bẻng, mỏ cong, rất ít khi đậu xuống, đến nỗi tưởng chừng như không trung là quê hương của nó và chuyển động là bản tính của nó, và nó phát ra tiếng khỏ nhõ trồm lên mọi tiếng kêu khác. Những vị khách hoang dã này rõ ràng đã quen với hai đứa trẻ vẫn quanh quẩn gần nơi ở của chúng, bởi vì chúng hầu như không sợ hãi đến gần họ; và khi Ralph lên đến vách đá nơi chúng vừa hạ xuống thì chúng bay cả lên như một cơn lốc đen để rồi như chế nhạo, lại đậu xuống ở ở một chỗ phía trên anh mấy piê. Indiana cười nhìn chúng bay lên và sau đó thận trọng bê trong chiếc mũ rơm những quả trứng và thường thường anh phải gan góc chịu đựng những cú đập cánh cực mạnh của những con chim lưỡng cư to lớn ấy mới lấy được cho nàng.

Những kỷ niệm ấy ào ạt đến với Ralph, nhưng làm cho anh hết sức cay đắng trong lòng. Bởi vì thời buổi đã khác lắm rồi, và cô gái trước kia luôn luôn cùng đi với anh, bây giờ không còn là bạn anh nữa, hay ít ra không còn hoàn toàn thật lòng với anh như xưa nữa. mặc dù nàng lại tỏ ra quyến luyến anh, tận tâm chăm sóc anh, vẫn có một cái gì vướng mắc gây trở ngại cho sự tin cậy lẫn nhau, một kỷ niệm mà mọi cảm xúc của đời họ xoay quanh đó như một cái trục. Ralph cảm thấy anh không thể đụng tới

chuyện ấy, anh chỉ dám đã động đến có một lần, vào cái ngày nguy hiểm mà hành động can đảm ấy không đem lại kết quả gì. Bây giờ trở lại chuyện ấy chỉ là một hành động dã man lạnh lùng, và Ralph quyết định biện bạch cho Raymon, con người của giới thượng lưu mà chẳng thà anh coi khinh còn hơn là phán xét y một cách công bằng, khiến cho Indiana càng đau đớn thêm.

Bởi thế anh im lặng, thậm chí lẩn tránh nàng. Dù sống dưới một mái nhà, anh tìm cách chỉ gặp nàng trong bữa ăn, nhưng, như một người che chở bí ẩn, anh chăm nom nàng. Anh chỉ rời nhà vào những giờ mà cái nóng bắt nàng nằm lì trong chiếc võng của mình. Nhưng buổi chiều, khi nàng rời khỏi nhà, anh khéo léo để ông Delmare ở lại hàng hiên, và đến gặp nàng ở dưới chân những vách đá mà anh biết là nàng có thói quen đến ngồi ở đấy. Anh ở đấy hàng giờ liền, đôi khi nhìn nàng qua những cành cây trắng trắng dưới ánh trăng, vẫn giữ một khoảng cách ngăn giữa hai người, không dám một giây lát nào làm gián đoạn trạng thái mơ màng buồn rầu của nàng. Khi nàng lại xuống thung lũng, nàng thấy anh luôn luôn ngồi trên một bờ con suối nhỏ mà con đường mòn dẫn về nhà men theo dòng suối ấy. Anh ngồi trên mấy phiến đá lớn có những dòng nước ánh bạc run rẩy chảy xung quanh. Khi bộ áo trắng của Indiana hiện ra trên bờ, Ralph lặng lẽ đứng lên, đưa tay choàng khoác và dẫn nàng về nhà mà không nói với nàng một lời, nếu như nàng buồn rầu và suy sụp hơn bình thường, không tự mình mở đầu câu chuyện. Rồi, khi rời khỏi nàng, anh lui về buồng mình, chờ cho mọi người trong nhà ngủ hết anh mới đi nằm. Nếu ông Delmare to tiếng quát mắng, Ralph viện bất cứ chuyện gì vừa nghĩ ra, sang gặp ông và làm cho ông nguôi đi hay khuây khỏa mà không bao giờ để cho ông biết ý định của mình. Chỗ ở của họ có thể nói là trong suốt so với những ngôi nhà ở vùng khí hậu chúng tôi, đại tá thường xuyên cảm thấy mình ở trước mắt người khác, điều đó khiến ông phải dè dặt hơn khi nổi nóng. Khi có bất cứ sự ồn ào nhỏ nhặt nào, bao giờ Ralph cũng có mặt giữa ông và vợ ông, vì vậy ông buộc phải giữ ý; bởi vì ông Delmare khá tự ái nên cố nén mình trước vị ngự sử vừa câm lặng vừa nghiêm khắc. Để trút nỗi bực dọc mà

những rắc rối trong công việc mua bán đã dồn góp lại trong ông qua suốt một ngày, ông chờ đến giờ đi ngủ để giải thoát khỏi vị phán quan của mình. Nhưng vô ích. Một ảnh hưởng huyền bí vẫn ở bên ông, và chỉ một lời chua chát đầu tiên thốt ra, chỉ một tiếng gặt gồng vang lên trong nhà là bên buồng Ralph như tình cờ vọng sang tiếng xô dịch bàn ghế hay tiếng dậm chân, khiến cho đại tá phải im lặng, vì hiểu rằng sự chăm sóc kín đáo và kiên nhẫn của người che chở cho vợ ông vẫn không ngủ.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Phần IV - Chương 1

Việc thay đổi nội các ngày 8 tháng 8 gây đảo lộn lớn ở nước Pháp, giáng một đòn ác liệt vào sự yên ổn của de Raymon. Raymon hoàn toàn không thuộc loại người chuộng hư danh mù quáng, hoan hỉ về thắng lợi một ngày. Chính trị là linh hồn mọi ý nghĩ của anh ta, là cơ sở mọi mơ ước của anh ta về tương lai. Anh ta mừng rằng nhà vua, bằng con đường nhượng bộ khéo léo, vẫn còn giữ được khá lâu thế cân bằng đảm bảo sự tồn tại của các gia đình quý tộc. Nhưng sự xuất hiện của hoàng thân Polignac phá tan hy vọng ấy. Raymon nhìn quá xa, anh ta biết quá rõ giới xã giao "mới", nên không thể không cảnh giác về những thành công nhất thời. Anh ta hiểu rằng số phận của anh ta chao đảo cùng với số phận của nền quân chủ, và tài sản của anh ta, có lẽ cả cuộc đời nữa đang treo trên sợi tóc.

Lúc này anh ta đang ở một vị trí tế nhị và khó xử. Danh dự buộc anh ta có bốn phận phải hy sinh cho hoàng tộc mà lợi ích của họ cho đến giờ gắn chặt với lợi ích của anh ta, c cho dù sự tận trung như vậy rất nguy hiểm. Về mặt này, anh không thể mặc cả với lương tâm và phản bội ký ức của những người thân thuộc. Những cái trật tự này, cái khuynh hướng muốn lập một chế độ chuyên chế xung đột với tính thận trọng, với lý trí của anh ta, và như anh ta tự nhủ, với niềm tin bên trong của anh ta. Nó có hại cho tất cả sự nghiệp của anh ta; tệ hơn nữa: nó làm cho anh ta trở nên lỗ bịch, mà anh ta đã là một nhà chính luận nổi tiếng, đã bao nhiêu lần dám nhân danh ngôi vua hứa thiết lập công lý cho tất cả mọi người và trung thành với hiến chương đã được tuyên thệ. Bây giờ, mọi hành động của chính phủ đều là sự chính thức phủ nhận những lời cam kết thiếu thận trọng của nhà chính trị không chuyên trẻ tuổi. Tất cả những người ôn hòa và trí

tuệ lười nhác mà mới hai ngày trước còn một mực ủng hộ nền quân chủ lập hiến thì bây giờ bắt đầu nhảy sang phe đối lập và coi những cố gắng của Raymon và những người cùng tư tưởng với anh là trò xảo quyệt. Những người nhã nhặn nhất thì kết tội anh ta không biết dự liệu và kém khả năng. Raymon cảm thấy mình bị lãng nhục, amng tiếng là kẻ bị lừa bịp, thế mà trước đây anh ta đóng một vai trò nổi bật như thế trong đảng mình. Trong thâm tâm, anh ta bắt đầu nguyên rủa và coi khinh nền quân chủ đã thoái hóa và kéo anh ta đổ theo. Anh ta muốn tháo thân trước giờ chiến đấu mà không bị xấu hổ. Trong một thời gian nào đó, anh ta có những cố gắng trí tuệ phi thường để được lòng cả hai phe. Những người đối lập thời nay không khó tính lắm trong việc nhận người mới vào hàng ngũ của họ. Họ cần thêm hội viên mới, họ ít đòi hỏi sự thử thách ở những người mới vào, nên thu hút được khá nhiều người. Ngoài ra, họ không coi thường sự ủng hộ của những người có danh tiếng lớn, và hàng ngày, những bài phỉ bình trên các báo đã rút dần những bông hoa đẹp nhất ra khỏi các vòng hoa đã xơ xác; Raymon không bị lừa bởi cái trò quáng danh đó, nhưng anh ta không gạt bỏ nó, vì nó cũng có lợi cho anh ta phần nào. Mặt khác những người ủng hộ cho ngai vàng tỏ ra cố chấp hơn khi tình thế của họ càng trở nên tuyệt vọng. Thiếu khôn ngoan, họ thẳng tay đuổi khỏi hàng ngũ của mình những người bảo vệ có ích nhất. Chẳng bao lâu họ bắt đầu tỏ ra bất bình và không tin Raymon. Raymon bối rối, anh ta vốn ham chuộng danh tiếng, coi đó là ưu thế chính của đời mình, vừa hay anh ta bị một cơ tê thấp dữ dội buộc anh ta phải tạm thời gác mọi công việc và về quê với mẹ.

Sống cách biệt như vậy, Raymon thật sự đau khổ thấy mình bị ném đi như một cái xác chết giữa tình trạng hoạt động ráo riết của một xã hội sắp tan rã, bối rối trong việc chọn màu sắc chính trị và do ốm đau, anh ta không thể đến đứng dưới ngọn cờ hiệu chiến phấp phới khắp nơi kêu gọi những người ngu dốt nhất và vụng dại nhất lao vào cuộc chiến đấu lớn. Những cơn đau ghê gớm, tình cảnh trở trời buồn chán và cơn sốt tự nhiên làm cho ý nghĩ của anh ta có chiều hướng khác. Anh ta tự hỏi (có lẽ là lần đầu tiên): giới xã giao có xứng với tất cả những nỗ lực của anh ta để được vừa lòng



nó không, và thấy nó hờ hững như thế với anh ta, dễ dàng quên tài năng và vinh quang của anh ta như thế, anh ta lên án nó. Rồi anh ta tự an ủi là mình đã bị lừa, bằng chứng là anh ta chưa bao giờ kiếm được lợi lộc riêng gì nhờ họ, những gì anh ta giành được là do chính bản thân anh ta. Không có gì làm ta vững tin vào tính ích kỷ bằng lối suy nghĩ như vậy. Raymon rút ra từ đó một kết luận: người đàn ông sống trong xã hội có hai loại hạnh phúc: hạnh phúc trong sinh hoạt công cộng và hạnh phúc trong đời tư, những thắng lợi trong giới xã giao và sự êm ấm trong gia đình.

Mẹ anh ta, người luôn luôn chăm sóc anh ta, bỗng ốm nặng, đến lượt anh ta phải quên bệnh tật của mình để chăm sóc mẹ. Nhưng anh ta không đủ sức. Những tâm hồn nồng nhiệt và say mê trở nên dẻo dai và kỳ diệu trong những ngày nguy hiểm. Nhưng những tâm hồn lạnh nhạt và lười nhác không truyền cho cơ thể sự hứng khởi phi thường như thế. Ủ theo dư luận xã hội Raymon là đứa con hiếu thảo, anh không đủ thể lực chịu đựng sự vất vả như thế. Đau bệnh nằm trên giường, chỉ thấy ở đầu giường những người làm thuê hay thắng hoặc có người bạn đến một lát rồi vội vã trở lại với sinh hoạt xã hội náo động, anh ta bắt đầu nghĩ tới Indiana và thành tâm nhớ tiếc nàng, vì lúc này anh ta cần nàng. Anh ta nhớ lại nàng đã tận tâm chăm sóc ông chồng già như thế nào, anh ta tưởng tượng nàng sẽ dịu dàng ân cần với người tình như thế nào.

"Nếu ta chấp nhận sự hy sinh của nàng - anh ta nghĩ - nàng sẽ mất danh dự. Nhưng điều đó có ý nghĩa gì trong tình trạng của ta như hiện nay? Bị giới xã giao khinh bạc và ích kỷ bỏ rơi, ta sẽ không cô đơn. Người phụ nữ bị cả thiên hạ khinh miệt, gạt bỏ, sẽ sụp xuống dưới chân ta, lòng tràn trề tình yêu. Nàng sẽ khóc vì thương ta ốm đau, sẽ biết cách làm dịu nỗi đau đớn của ta. Tại sao ta lại bắt nàng phải trở về nhà? Nàng yêu ta đến mức có thể bỏ qua sự lẳng nhục của người đời để đem lại hạnh phúc cho ta kia mà?"

Anh ta quyết định khi khỏi bệnh sẽ lấy vợ, anh ta điếm lại trong đầu những tên và những khuôn mặt làm anh ta bàng hoàng trong các phòng khách của hai giai cấp xã hội. Những hình ảnh mỹ lệ hiện ra trong mơ ước của anh ta. Những mái tóc gài hoa, những làn vai trắng như tuyết choàng tấm khăn lông thiên nga, những tấm thân mềm mại bó gọn trong mútxơlin hay vải xatang; những bóng ma cám dỗ ấy vẫy đôi cánh mỏng dính trên cặp mắt nặng chịch và nóng rực của Raymon. Nhưng anh ta chỉ hình dung thấy những thiên thần ấy trong cơn lốc ngào ngạt hương thơm của vũ hội. Khi thức ấy, anh ta tự hỏi liệu những cặp môi hồng của họ có nụ cười nào khác ngoài cái cười làm duyên không? Bàn tay trắng muốt của họ có biết băng bó vết thương đau không, trí tuệ tinh tế và lỗi lạc của họ ó chịu nhận lấy cái nhiệm vụ khó nhọc là an ủi và giải khuây cho một người đau ốm buồn phiền không? Raymon là một người khôn ngoan và thực tế, hơn ai hết anh ta ngờ vực thói làm duyên của phụ nữ; hơn ai hết anh ta căm ghét thói ích kỷ, bởi vì anh ta biết nó chẳng đem lại gì cho hạnh phúc của anh ta. Rồi Raymon bối rối trong việc chọn một người phụ nữ cũng như trong việc chọn màu sắc chính trị. Cũng những lý do như nhau đòi hỏi anh ta phải thông thả và thận trọng. Anh ta thuộc một gia đình cao sang và nghiêm ngặt; không bao giờ chấp nhận một cuộc hôn nhân không môn đăng hộ đối, nhưng chỉ có tầng lớp tư sản mới có tài sản vững chắc. Nhưng phần chắc là giai cấp này sẽ vươn lên từ sự suy tàn của giai cấp quý tộc, và để có thể đứng vững trên bề mặt của sự vận động xã hội, anh ta sẽ làm rế một nhà công nghiệp hay một nhà đầu cơ chứng khoán. Raymon cho rằng khôn ngoan nhất là chờ xem gió thổi chiều nào rồi hãy đi theo một hướng, nó quyết định toàn bộ tương lai của anh ta.

Những suy nghĩ thực tế ấy khiến Raymon thấy rõ rằng trong hôn nhân đăng đối; sự khô khan của con tim chiếm vị trí hàng đầu, vì vậy hy vọng một ngày kia có được người bạn đời xứng đáng với tình yêu của anh ta chỉ còn trông vào sự tình cờ may mắn giúp anh ta có được hạnh phúc. Tạm thời, tình trạng ốm đau có thể còn kéo dài, và hy vọng về những ngày tốt đẹp hơn không hề xóa nhòa cảm giác gay gắt về những đau đớn hiện tại.

Anh ta trở lại với ý nghĩ nặng nề về sự mù quáng của mình, cái ngày mà anh ta đã từ chối không phỏng lấy Indiana, anh ta tự nguyện rửa mình đã ít hiểu tình cảm thực của nàng.

Vừa hay, anh ta nhận được lá thư Indiana viết cho anh ta từ đảo Bourbon. Nghị lực tăm tối và không gì lay chuyển được của nàng, bất chấp những tai họa mà lẽ ra phải làm tan nát tâm hồn nàng, khiến Raymon rất ngạc nhiên.

"Ta xét đoán về nàng không đúng - anh ta nghĩ - nàng thực sự yêu ta, nàng vẫn còn yêu ta, vì ta nàng có thể có những cố gắng anh hùng mà ta tưởng rằng sẽ vượt quá sức một người phụ nữ. Bây giờ có lẽ ta chỉ cần nói một lời là nàng sẵn sàng từ đầu kia thế giới đến với ta, ta là một người tình không ai địch nổi. Có lẽ phải cần đến sáu tháng, tám tháng để đạt được kết quả đó, nếu không thì ta sẽ thử cái xem.

Anh ta ngủ thiếp đi với ý nghĩ ấy. Nhưng chẳng bao lâu anh ta thức giấc vì có sự náo động ở buồng bên. Anh ta khó nhọc trở dậy, mặc chiếc áo choàng ở nhà, và sang buồng của mẹ. Bà mẹ mệt nặng hơn.

Mãi đến sáng bà mới lấy lại được sức để nói chuyện với con trai; bà biết mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, bà lo cho tương lai của con. Bà nói với anh ta:

- Mẹ chết đi là con mất một người bạn tốt nhất trên đời. Cầu trời cho con một người bạn khác xứng với con. Nhưng hãy thận trọng, Raymon, chớ liều lĩnh để mất sự yên ổn của đời con cho một tham vọng hảo huyền. Hỡi ôi, mẹ chỉ thấy có một người phụ nữ mà mẹ muốn gọi là con dâu mẹ. Nhưng Thượng đế đã an bài số phận người ấy. Nhưng con ơi, hãy nghe đây. Ông Delmare già rồi và sức khỏe yếu kém lắm. Ai biết chuyến đi xa như vậy đã làm suy kiệt chút sức khỏe còn lại của ông ta như thế nào. Hãy giữ danh dự cho vợ ông ta chừng nào ông ta còn ở; nhưng, nếu đúng như mẹ

đoán, ông ta cũng sắp xuống mồ như mẹ, thì con nên nhớ rằng trên thế gian vẫn còn một người phụ nữ yêu con cũng gần như mẹ con.

Buổi chiều, bà de Ramiere chết trên tay con trai bà. Nỗi đau của Raymon thật là quặn quại và sâu sắc, trước sự mất mát như vậy, anh ta không thể xúc động vờ vĩnh hay tính toán trước được. Bà mẹ thật sự cần thiết cho anh ta, mất bà anh ta mất tất cả sự thoải mái tinh thần trong đời. Những giọt nước mắt tuyệt vọng của anh lăn xuống vàng trán tái xám, cặp mắt nhắm nghiền của mẹ. Anh ta kết tội trời, anh ta nguyện rửa số phận, anh khóc cả Indiana nữa. Anh ta trách Thượng đế không ban cho anh ta hạnh phúc mà anh ta đáng được hưởng, đối xử với anh ta như với người thường, lấy đi của anh ta tất cả luôn một lúc. Rồi anh ta nghi ngờ Thượng đế trừng phạt anh ta, anh ta thà phủ nhận Thượng đế hơn là tuân theo ý ngài. Anh ta mất mọi ảo tưởng khi đụng vào thực tế đời sống. Anh ta lăn trở trên giường trong cơn sốt và đau khổ, thất đảm như một ông vua mất ngôi hay một thiên thần bị nguyện rửa.

Khi đã hồi phục chút ít, anh ta nhìn lại tình hình nước Pháp. Anh ta đau lòng. khắp nơi người ta bắt đầu không chịu đóng thuế, Raymon ngạc nhiên vì sự cả tin ngu ngốc của đảng mình, và nghĩ rằng không nên dẫn thân vào cuộc hỗn chiến nữa, anh ta ẩn mình ở Cercy, ôm mỗi kỷ niệm đau buồn về mẹ và Indiana.

Nghiền ngẫm ý nghĩ lúc đầu thoáng qua trong óc, anh ta kết luận rằng anh ta chưa mất hẳn Indiana nếu anh ta chịu khó bảo nàng quay lại với mình. Anh ta thấy quyết định đó có nhiều phiền rầy, nhưng làm như thế vẫn hơn. Lợi ích của anh ta không cho phép anh ta đợi Indiana góa chồng để lấy nàng như mẹ anh ta nói. Ông Delmare còn có thể sống hai chục năm nữa, và Raymon không muốn vĩnh viễn từ bỏ cơ hội thực hiện một cuộc hôn nhân hào nhoáng. Trí tưởng tượng lạc quan và phong phú của anh ta vẽ ra cảnh tượng ấy càng đẹp đẽ hơn. Chịu khó một chút, anh ta có thể có một ảnh hưởng vô hạn đối với Indiana; anh ta cảm thấy mình có đủ khéo léo và

xảo quyết để làm cho người phụ nữ nồng nhiệt và cao thượng ấy trở thành một người tình ngoan ngoãn và tận tụy. Anh ta có thể che chắn cho nàng thoát khỏi cơn giận dữ của dư luận, giấu nàng sau bức tường bất khả xâm phạm bao quanh đời sống riêng của anh ta; giữ gìn nàng như một kho báu tại nơi ẩn náu của mình, và trong những lúc cô đơn và trầm tư, thì nàng đem lại cho anh ta hạnh phúc của một tình cảm trong trẻo và cao quý. Anh ta sẽ không phải mất nhiều công sức để tránh cơn giận dữ của ông chồng, ông ta sẽ không vượt ba ngàn dặm đi tìm vợ, trong khi lợi ích của ông ta buộc ông ta phải chôn chân ở đầu kia thế giới. Indiana sẽ ít đòi hỏi vui chơi và tự do sau những thử thách khắc nghiệt đã bắt nàng phải mang cái ách nô lệ. Nàng chỉ khao khát tình yêu, và Raymon cảm thấy anh ta sẽ yêu àng vì biết ơn, một khi nàng có ích cho anh ta. Anh ta nhớ lại sự sắt son và hiền dịu của nàng trong những ngày dài anh ta lạnh nhạt và bỏ rơi nàng. Anh ta tự hứa sẽ khéo léo giữ tự do của mình mà không để cho nàng có thể trách móc anh ta. Anh ta tự phụ cho rằng anh ta sẽ có đủ quyền lực khiến nàng phải chấp thuận mọi điều, kể cả việc cho anh ta lấy vợ. Anh ta hy vọng như thế căn cứ vào vô số dẫn chứng về những quan hệ kín đáo bất chấp mọi luật lệ xã hội, do hôn ngoan và khéo léo mà người ta tránh được sự phê phán của dư luận.

Ngoài ra, anh ta tự bảo, người phụ nữ này sẽ mãi hy sinh vô hạn độ cho ta. Vì ta, nàng sẽ vượt cả vòng thế giới và bỏ lại mọi phương tiện sinh sống, mọi khả năng được tha thứ. Thiên hạ chỉ nghiệt ngã với những lỗi nhỏ nhất thông thường; sự táo bạo hiể thấy làm họ ngạc nhiên, sự bất hạnh phi thường tước vũ khí của họ. Họ sẽ thương nàng, thậm chí có lẽ khâm phục nàng, người phụ nữ vì ta mà làm một việc không một người nào khác dám làm. Họ chê trách nàng, nhưng không cười nàng, và ta sẽ không có lỗi vì đã chấp nhận nàng và che chở nàng sau khi đã có một bằng chứng cao cả như thế về tình yêu của nàng. Có lẽ trái lại, người ta sẽ truyền tụng về sự can đảm của ta. Ít ra ta sẽ có những người bảo vệ và ta sẽ lừng tiếng về một vụ tranh chấp không thể giải quyết được. Đôi khi xã hội muốn người tá

thách thức nó, nó không phục nhượng kẻ cứ theo con đường quen thuộc người ta vẫn đi. Ở thời đại này của chúng ta, phải quất roi dẫn dắt dư luận.

Dưới ảnh hưởng của những suy nghĩ ấy, anh ta viết thư cho Indiana. Lá thư của anh ta đích là lá thư do một người khôn khéo và dày dặn kinh nghiệm viết ra. Nó chan chứa tình yêu, nỗi đau và nhất là có vẻ rất thật. Than ôi, sự thật là một cây sậy mềm yếu biết bao khi nó có thể uốn theo chiều gió như vậy?

Tuy nhiên, Raymond khôn ngoan không hề nói rõ mục đích lá thư của mình. Anh ta giả vờ xem việc Indiana trở lại với anh ta là một hạnh phúc vô vọng. Nhưng lần này anh ta nói rất ít về bốn phận của nàng. Anh ta kể lại với nàng những lời cuối cùng của mẹ anh ta. Anh tra dùng những màu sắc nổi bật miêu tả nỗi tuyệt vọng do sự mất mát ấy gây nên cho anh ta, nỗi cô đơn chán chường và tình cảnh nguy hiểm của anh ta. Anh ta vẽ nên bức tranh đen tối và khủng khiếp về cuộc cách mạng đang lớn mãi lên ở chân trời nước Pháp, và vờ làm ra vẻ vui sướng một mình chống lại những đòn của nó, cốt làm cho Indiana hiểu rằng đã đến lúc nàng thể hiện lòng chung thủy đầy nhiệt tình và sự tận tụy đầy nguy hiểm mà nàng đã từng khoe khoang. Raymond than thân trách phận và nói rằng anh ta đã phải trả giá đắt về đức độ của mình, rằng anh ta phải mang cái ách nặng nề, trước đây anh ta đã từng nắm hạnh phúc trong tay và anh ta đủ can đảm đẩy ả mình trong cảnh cô đơn suốt đời.

"Đừng nói với tôi nữa rằng em yêu tôi - anh ta viết thêm - Điều đó sẽ làm tôi yếu đuối và mất can đảm, tôi sẽ nguyên rủa sự can đảm của tôi và thù ghét bốn phận của tôi. Hãy nói với tôi rằng em hạnh phúc, em quên tôi rồi, để tôi đủ kiên gan không đến gỡ em ra khỏi sự trói buộc nó chia cách chúng ta".

Tóm lại, anh ta nói rằng anh ta bất hạnh: tức là báo Indiana rằng anh ta đang chờ nàng.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 2

Trong ba tháng từ lúc lá thư được gửi đi và đến đảo Bourbon, tình cảnh bà Delmare trở nên hầu như không thể chịu đựng nổi do một việc xảy ra tại nhà và có tầm quan trọng bậc nhất đối với nàng. Nàng có một thói quen buồn rầu là tối tối viết về những nỗi buồn phiền trong ngày. Cuốn nhật ký về những nỗi đau ấy gửi cho Raymon, và mặc dù nàng không có ý định làm cho nó đến tay anh ta, nàng đàm thoại với anh ta, khi thì say mê, khi thì cay đắng, về những nỗi khổ tâm trong đời nàng và những tình cảm mà nàng không thể bóp nghẹt được. Những ghi chép đó rơi vào tay ông Delmare, vì ông phá cái rương cất giữ những giấy tờ đó cùng với những lá thư cũ của Raymon, và ông đọc ngẫu nhiên bằng con mắt ghen tuông và thịnh nộ. Cơn giận vừa nổi lên, ông không tự chủ được nữa, tim đập thành thịch, hai tay nắm chặt, ông chờ nàng trở về sau khi đi dạo. Có lẽ nếu nàng về chậm mấy phút, con người bất hạnh này sẽ có thời gian trấn tĩnh trở lại. Nhưng định mệnh rủi ro cho cả hai lại muốn rằng nàng đến trước mặt chồng hầu như ngay lúc đó. Thế là, không thốt lên một lời nào, ông nắm lấy tóc nàng, quật nàng xuống đất và đá gót giày vào trán nàng.

Ngay sau khi để lại trên trán người đàn bà yếu đuối ấy dấu vết đầm máu về sự tàn bạo của ông, ông đâm ra khiếp sợ chính mình. Hoảng hốt về việc làm của mình, ông chạy trốn vào buồng, đóng chặt cửa lại, ông nạp đạn hai khẩu súng tay để bắn vào đầu mình. Nhưng, sắp thực hiện ý định ý thì ông thấy ở ngoài hiên Indiana đã đứng dậy, điềm tĩnh và lạnh lùng lau máu đầm đìa trên mặt. Vì tưởng đã giết chết nàng, nên thấy nàng trở dậy, thì thoát tiên ông cảm thấy mừng, rồi cơn giận lại bùng lên.

"Đây chỉ là một vết xước - ông kêu lên - cô đáng chết một nghìn lần kìa! Không, tôi không tự giết tôi đâu; như thế cô sẽ đến vui thú trong vòng tay người tình của cô. Tôi không muốn đem lại hạnh phúc cho các người, tôi muốn sống để làm các người đau khổ, để thấy cô chết mòn vì tương tư và buồn chán, để trả thù về nỗi nhục nhã đã giăng lên đầu tôi".

Ông vẫn đang lờng lộn, đau khổ và điên cuồng, thì Ralph qua một cửa khác vào hàng hiên và gặp Indiana đầu tóc rũ rượi, trong trạng thái sau cảnh tượng khủng khiếp ấy. Nhưng nàng tỏ ra không khiếp sợ chút nào, không một tiếng kêu la, không giơ tay xin tha thứ. Một mối vì cuộc sống, hình như nàng có ý muốn ác độc để cho Delmare có đủ thời gian thực hiện việc giết người, vì thế nàng không kêu cứu. Chắc chắn vào lúc sự việc đó xảy ra, Ralph ở cách đó hai chục bước và không nghe thấy gì cả.

- Indiana! - Anh kêu lên, lùi lại vì hoảng sợ và bất ngờ - ai đã gây thương tích cho cô như thế?

- Anh hỏi việc ấy ư? - nàng trả lời với một nụ cười chua chát - còn ai khác ngoài ông bạn của anh có quyền và muốn làm như thế?

Ralph ném xuống đất chiếc gậy song nah đang cầm. Anh chẳng cần vũ khí nào khác ngoài đôi bàn tay to bản đủ để bóp chết Delmare. Anh nhảy hai bước tới nơi và giáng một nắm đấm làm tung bật cửa... Nhưng anh thấy Delmare nằm sòng sượt trên mặt đất, mặt tím ngắt, cổ họng sưng lên, ngạt thở trong cơn sung huyết.

Anh lượm những tờ giấy vung vãi trên sàn. Nhận ra nét chữ của Raymon, nhìn thấy những mảnh hòm vỡ, anh hiểu ở đây đã xảy ra chuyện gì. Cẩn thận lượm lật những tờ giấy buộc tội ấy, anh đem đến trả cho Indiana và khuyên nàng đốt ngay tức khắc. Delmare chắc không kịp đọc hết.



Anh yêu cầu nàng vô buồng của nàng ngay để anh gọi đầy tớ đến cứu đại tá. Nhưng nàng không muốn đốt những tờ giấy, cũng không muốn giấu thương tích của mình.

- Không - nàng nói với anh bằng giọng kiêu kỳ - tôi không muốn. Con người ấy trước đây đã không buồn giấu bà De Carvajal việc tôi bỏ nhà trốn đi; ông ta vội vã công bố cái mà ông ta gọi là sự mất danh dự của mình. Tôi muốn cho mọi người đều nhìn thấy cái dấu vết mà ông ta đã cẩn thận tự mình ghi lại trên mặt tôi. Có cái thứ công bằng lạ lùng gì mà đòi người này phải giữ bí mật về tội lỗi của người kia, khi kẻ đó tự cho mình có quyền đóng dấu ô nhục vào nạn nhân của mình không chút xót thương!

Khi Ralph thấy đại tá đã có thể nghe anh nói, anh khiển trách ông gay gắt, thô bạo đến mức khó tin được rằng anh lại có thể gay gắt đến thế. Delmare vốn không phải là người độc ác, ông hối lỗi, khóc như đứa trẻ, nhưng ông khóc một cách vô ý thức, người ta có thể khóc như vậy vào lúc xúc động nhất thời, không hiểu rõ hậu quả cũng như nguyên nhân. Vốn dễ nhậy từ cực đoan này sang cực đoan khác, ông muốn gọi vợ đến để xin lỗi; nhưng Ralph gạt đi, cố làm cho ông hiểu rằng sự dàn hòa ngây thơ như thế làm hại uy tín người này mà không thể xóa nhòa sự uất hận của người kia. Anh biết rõ ràng có những lỗi lầm mà người ta không thể tha thứ và có những bất hạnh mà người ta không thể quên đi.

Từ lúc đó, ông chồng trở nên khả ố trong con mắt bà vợ. Tất cả những gì ông ta làm để sửa lỗi chỉ làm mất nốt chút nể trọng của vợ mà ông còn giữ được. Lỗi của ông thật lớn lao, đúng vậy. Một người không đủ sức giữ thái độ lạnh lùng và quyết ý trả thù thì phải từ bỏ mọi sự nóng nảy và oán hận bộc phát. Không thể có vai trò trung gian: hoặc phải là người cơ đốc giáo biết tha thứ hoặc là người trần tục thì phải bỏ vợ. Nhưng trong đáy lòng, ông Delmare là người ích kỷ. Ông cảm thấy mình già rồi, sự chăm sóc của vợ ngày càng cần cho ông hơn. Ông sợ sự cô đơn kinh khủng, và khi lòng kiêu hãnh đột nhiên bị tổn thương nặng, ông trở lại thói quen lính

tráng, ngược đãi nàng thì ngay sau đó, ông lại nghĩ tới sự yếu đuối của người già, và ông sợ bị bỏ rơi. Do tuổi tác và công việc nhọc nhằn, ông quá yếu để có thể mong mỏi thành người cha của gia đình, ông vẫn là ông mãnh già trong gia đình mình, ông lấy vợ như thuê một bà quản gia. Không phải vì mến thương nàng mà ông tha thứ cho nàng đã không yêu ông, đây là vì lợi ích của chính ông: nếu ông buồn về nỗi không chiếm được tình cảm của nàng thì bởi ông sợ ít được chăm sóc chu đáo trong những ngày già lão.

Về phần bà Delmare, bị tổn thương sâu sắc bởi những luật lệ xã hội, nàng huy động tất cả sức mạnh tâm hồn để căm thù và khinh miệt những luật lệ đó, và ẩn sâu dưới những ý nghĩ của nàng cũng là một tình cảm hoàn toàn cá nhân. Nhưng có lẽ cái nhu cầu hạnh phúc thường giày vò chúng ta, lòng căm ghét bất công, lòng khát khao tự do chỉ tắt đi cùng với cuộc sống, và đây là những tính năng cơ bản của Egótimer, cái mà người Anh dùng để gọi lòng yêu bản thân mình, coi như một quyền của con người, chứ không phải là một tội xấu. Tôi cho rằng một cá nhân được chọn lựa trong số tất cả mọi người để chịu đau khổ vì những thể chế có lợi cho đồng loại, nếu là một cá nhân có chút nghị lực trong tâm hồn, thì phải vùng lên chống lại ách chuyên chế đó. Tôi cũng tin rằng tâm hồn người đó càng lớn lao và cao quý thì nó càng mừng mủ vì những bất công của người đời. Nếu người đó mơ ước rằng hạnh phúc phải là phần thưởng cho đức hạnh thì những thất vọng do kinh nghiệm sống đem lại phải gieo vào lòng người đó mỗi nghi ngờ ghê gớm xiết bao, nỗi hoang mang tuyệt vọng biết chừng nào.

Vậy là, tất cả những suy nghĩ của Indiana, mọi hành động, mọi nỗi đau của nàng đều gắn với cuộc đấu tranh lớn lao và khủng khiếp ấy của tự nhiên chống lại văn minh. Nếu núi non hoang vắng của hòn đảo có thể là nơi ẩn trốn lâu dài cho nàng thì nhất định nàng sẽ trốn vào trong ngày mà ông chồng suýt giết nàng. Nhưng đảo Bourbon không đủ rộng để tránh được sự lùng tìm, nên nàng quyết định rằng chỉ có biển và việc không biết rõ nàng ở đâu mới có thể ngăn cách nàng với ông chồng bạo ngược. Quyết định thế rồi, nàng cảm thấy an tâm hơn, và ở nhà, nàng tỏ ra nhớn nhoe, gần

như vui vẻ. ông Delmare ngạc nhiên và vui mừng đến mức với cách nghĩ thô thiển của ông, ông kết luận rằng cho đàn bà nếm mùi tí chút luật của kẻ mạnh cũng là điều hay.

Còn nàng chỉ mơ đến chuyện bỏ trốn, cảnh sống cô đơn và độc lập. Trong trí óc bị tổn thương đau đớn của nàng thoáng hiện cả ngàn dự định về nơi ở thơ mộng của nàng tại những vùng hoang vắng của Ấn Độ hoặc Châu Phi. Buổi tối, nàng nhìn theo những cánh chi bầy về ngủ ở đảo Rodrigère. Hòn đảo hoang ấy hứa hẹn với nàng tất cả sự dịu dàng của cảnh sống cô liêu, nhu cầu đầu tiên của một tâm hồn tan nát. Nhưng cũng những lý do khiến nàng không chọn nơi nào trong phạm vi đảo Bourbon đã làm cho nàng từ bỏ ý định tìm chỗ trú ở các vùng lân cận. Nàng thường gặp ở nhà mình những người trung thuế cỡ lớn của Magdasgasca có quan hệ giao dịch với chồng nàng; những con người trì độn, da màu đồng hun, thô lỗ, chỉ khéo léo và tinh tế trong những việc liên can đến lợi ích buôn bán. Tuy nhiên những chuyện họ kể lôi cuốn sự chú ý của bà Delmare; nàng thích hỏi họ về những đặc sản của đảo đó, và những điều họ kể về kỳ quan thiên nhiên của vùng này càng khơi bùng lên niềm khao khát của nàng muốn đến ẩn mình tại đây. Diện tích mênh mông của xứ này và người châu Âu chỉ ở một khu vực, điều đó khiến nàng hy vọng không bao giờ bị phát hiện. nàng dừng lại ở dự định đó, và tất cả trí óc nhàn rỗi của nàng được nuôi dưỡng bằng những mơ ước về một tương lai mà nàng định tạo ra riêng cho mình. Nàng vẽ ra trong trí tưởng tượng một nếp nhà nhỏ kiểu nhà châu Phi trong một khu rừng nguyên thủy bên bờ một con sông không tên; nàng nương nhờ sự che chở của những bộ tộc không hề bị choàng cái ách của những luật lệ và thành kiến của chúng ta. Chẳng hiểu biết gì cả, nàng hy vọng tìm thấy ở đây những đức hạnh đã bị trục xuất khỏi bán cầu của chúng ta và hy vọng sống yên lành, không cần biết đến mọi thể chế xã hội. nàng tưởng tượng tránh được những nguy hiểm của cảnh sống biệt tịch, chống lại được những bệnh nguy hại do khí hậu gây ra. Một phụ nữ yếu đuối không chịu nổi cơn giận của một người đàn ông mà lại tưởng rằng mình có thể bất chấp mọi tằng thái hoang dã.

Đắm mình trong những mơ tưởng lãng mạn ấy, nàng quên đi những nỗi khổ hiện tại, nàng tự tạo cho mình một thế giới riêng biệt, nó đem lại cho nàng niềm an ủi khi buộc phải sống trong thế giới này, nàng đã quen ít nghĩ đến Raymon, chẳng bao lâu nữa, anh ta sẽ chẳng còn là cái gì trong cuộc sống cô độc đầy triết lý của nàng. Bằng cách xây cho mình một tương lai theo trí tưởng tượng cuồng phóng, nàng để cho quá khứ được yên chút ít. Cảm thấy trái tim tự do hơn và can đảm hơn, nàng tưởng tượng thấy trước mình đang hái quả ngọt của cuộc sống ần tu! Những lá thư của Raymon đến tay nàng, và tòa lâu đài ảo tưởng ấy tan ra mây khói. Nàng cảm thấy, hay tưởng như nàng yêu anh ta hơn cả trước đây. Riêng tôi, tôi muốn tin rằng nàng chưa bao giờ yêu anh ta với tất cả sức mạnh của tâm hồn. Tôi cho rằng tình yêu không được đáp ứng khác với tình yêu được chia sẻ cũng như sai lầm khác với sự thật. Tôi cho rằng nếu tình cảm nồng nhiệt của chúng ta bốc lửa lên đến cực điểm làm chúng ta mù quáng tưởng đấy là tình yêu mãnh liệt thì sau này, khi được ném lặt thú của tình yêu thật sự, ta sẽ biết ta đã tự lừa dối mình đến mức nào.

Nhưng tình cảm của Raymon như anh ta miêu tả lại khơi bùng lên trong trái tim Indiana sự độ lượng cao cả vốn là bản tính của nàng. Thấy anh ta trợ trợ và bất hạnh, nàng tự cho là có bốn phận quên đi dĩ vãng và không nghĩ tới tương lai. Hôm trước nàng muốn lìa bỏ chồng vì cảm hờn và oán giận; bây giờ nàng lấy làm tiếc đã không biết quý trọng ông để thật sự hy sinh cho Raymon. Bỏ một người chồng hay cáu giận trong những nguy tàn của ông ta và chịu đựng nỗi hiểm nguy của một chuyến đi bốn tháng trời, trong lúc tình cảm bỗng bật nàng e rằng làm như thế vẫn chưa đủ xứng đáng với Raymon. Nàng có thể hy sinh cả cuộc đời mà vẫn cho rằng chưa đủ đền đáp lại một nụ cười của Raymon. Trời tạo nên người phụ nữ vốn là như vậy.

Như vậy, chỉ còn một việc là ra đi. Rất khó đánh lừa sự đa nghi của ông Delmare và sự sáng suốt của Ralph. Nhưng đấy không phải là trở ngại

chính; phải tránh việc công khai đưa tin, vì theo luật, tất cả hành khách phải công bố trên báo về việc mình đi trên tàu.

Một ít tàu nhỏ bỏ neo trong vũng tàu nguy hiểm của đảo Bourbon, trong đó có tàu Egen đi Pháp. Indiana mất một thời gian lâu tìm dịp nói chuyện với thuyền trưởng mà không để chồng nhìn thấy. Nhưng, mỗi lần Indiana tỏ ý muốn đi dạo chơi trên cảng, ông Delmare đều giao cho sir Ralph trông coi nàg, và chính ông nhìn theo hội với sự kiên nhẫn vô vọng. tuy nhiên, bằng cách thu lượm hết sức chăm chú, tỉ mỉ tất cả những chỉ dẫn có lợi cho dự định của mình, Indiana biết được rằng thuyền trưởng con tàu đi Pháp có một phụ nữ họ hàng với ông ta ở làng Seline bên trong đảo, và ông ta thường đi bộ trở về ngủ trên tàu. Từ đó nàg không hề rời khỏi khối đá đã làm điểm quan sát của nàg. Để tránh sự ngờ vực, nàg đến đó bằng những con đường nhỏ quanh co, rồi trở về vẫn bằng đường đó khi trời tối hẳn và trên con đường núi nàg không phát hiện ra người bộ hành mà nàg quan tâm.

Nàng chỉ còn hai ngày nữa để hy vọng, vì gió núi đã nổi trên vũng tàu. Thả neo có nguy cơ không an toàn, và thuyền trưởng Randome nóng lòng muốn ra khơi.

Cuối cùng, nàg nhiệt thành cầu khẩn thượng đế của những người bị áp bức và yếu đuối và đến ngôi bên con đường nhỏ về Seline, bất chấp nguy cơ có thể bị nhìn thấy, tức là mất nốt niềm hy vọng cuối cùng. Nàng chờ chưa đến một giờ thì thuyền trưởng Randome đi xuống trên con đường nhỏ. Đây là một thủy thủ chính cống, bao giờ cũng thô lỗ và trâng tráo, dù đang buồn phiền hay vui vẻ. cái nhìn của ông ta khiến Indiana sợ lạnh người. Tuy nhiên nàg thu hết can đảm, đến gặp ông ta với thái độ đường hoàng và cả quyết.

- Thưa ông - nàg nói với ông ta - tôi đến đây trao vào tay ông danh dự và cuộc đời tôi. Tôi muốn rời khỏi thuộc địa và trở về Pháp. Nếu ông

không nhận che chở cho tôi mà lại tiết lộ ra điều bí mật mà tôi gởi gắm cho ông thì tôi chỉ còn nước gieo mình xuống biển.

Thuyền trưởng trả lời, thề rằng biển không chịu đánh chìm con tàu nhỏ xinh như thế này, và bởi vì nàng tự ý đến phơi mình trước gió, ông ta sẵn sàng kéo moóc nàng đến tận cùng trời cuối đất.

- Vậy là ông chấp thuận ư, thưa ông? - Bà Delamer nói với ông ta, vẻ lo ngại - Nếu vậy, xin ông nhận trước tiền trả cho chuyến đi của tôi.

Nàng đưa cho ông ta cái hộp tư trang đựng những đồ trang sức mà trước đây bà de Calvajal đã cho nàng. Đây là tài sản duy nhất nàng có được. Nhưng người thủy thủ lại hiểu nàng theo cách khác, ông ta trả lại nàng hộp nữ trang và nói những lời làm máu dồn lên hai ám nàng.

- Tôi hết sức bất hạnh, thưa ông - nàng trả lời ông ta, cố kìm những giọt nước mắt tức giận long lanh dưới những hàng mi dài - Điều tôi vừa nhờ vả ông cho phép ông khinh thị tôi, nhưng nếu ông biết kiếp sống của tôi ở xứ này tồi tệ thế nào thì ông sẽ thương tôi hơn là khinh tôi.

Cách cư xử quý phái và đáng cảm động của Indiana khiến randome kính nể. Những người không quá dễ nhạy cảm thì đôi khi, trong một số trường hợp, lại có khả năng thông cảm đầy đủ và thành thật. Ông ta lập tức nhớ tới bộ mặt đáng ghét của đại tá Delmare và lời đồn về chuyện đã xảy ra giữa ông ta và vợ ở xứ thuộc địa. Nhìn người phụ nữ mảnh mai và rất xinh này bằng con mắt thèm thuồng của một kẻ háo sắc, ông ta ngạc nhiên về sự trong trắng và thơ ngây của nàng. Đặc biệt ông ta hết sức cảm động nhận thấy trên trán nàng một vết trắng nổi rõ hẳn lên khi nàng đỏ mặt. Ông ta đã từng có quan hệ buôn bán với ông Delmare, và ông ta ghét con người rất đỗi cứng rắn và sít sao trong việc làm ăn này.

- Quái quái! - ông ta kêu lên - Tôi chỉ khinh miệt người đàn ông có thể đá giầy vào đầu một phụ nữ xinh đẹp như thế này. Delmare là một kẻ tham

tàn, và tôi sẵn lòng chơi ông ta một ván đánh đờ. Nhưng hãy thận trọng, thưa bà, và nên biết việc này có thể hại cho tư cách của tôi. Bà phải đi lên vào lúc trăng lặn, lẹ làng như con hải âu nhỏ bay lên từ một khối đá ngầm rất tối...

- Tôi biết, thưa ông - nàng đáp - Ông không thể giúp tôi một việc quan trọng thế mà không vi phạm pháp luật. Ông có thể bị phạt tiền. Vì thế mà tôi đưa ông hộp tư trang này, giá trị của nó ít nhất cũng gấp đôi tiền phải trả cho chuyến đi này.

Thuyền trưởng mỉm cười cầm lấy hộp tư trang.

- bây giờ chưa phải là lúc thanh toán - ông ta nói - Tôi muốn là người được bà ký thác cái tài sản nhỏ này. Căn cứ vào hoàn cảnh, chắc chắn hành lý của bà chẳng có gì mấy. Ban đêm, lúc tàu nhổ neo, bà hãy đến chỗ có những vách đá ở vịnh Latanière. Bà sẽ thấy một chiếc xuồng có hai tay chèo giỏi đến đón bà, họ sẽ đưa bà lên tàu vào quãng một đến hai giờ sáng.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 3

Ngày ra đi ấy trôi qua như một giấc mơ. Indiana sợ ngày hôm ấy kéo dài đặng đặng và khổ sở. Nó đi qua như trong một khoảnh khắc. cái yên lặng nơi đồng quê, sự bình yên trong nhà tương phản với những náo động nội tâm dày vò bà Delmare. Nàng đóng cửa ở trong buồng để sửa soạn những áo xống cũ mà nàng muốn đem theo,, rồi nàng giấu những thứ đó vào trong người và đem dần từng thứ đến vách đá ở vũng tàu Latanière, ở đó nàng xếp chúng vào những chiếc làn bằng vỏ cây vùi dưới đất. Biển xù xì dữ dội, gió mỗi giờ một mạnh lên. Để đề phòng cẩn thận, tàu Egen rời khỏi cảng, và bà Delmare nhận thấy ở đằng xa những cánh buồm trắng căng phồng trong gió, trong lúc đó, để giữ cho tàu dừng tại chỗ, đội thủy thủ cho tàu chạy ngoằn ngoèo. Trái tim nàng đập thành thạch, hướng về con tàu giống như con tuấn mã đang nóng nảy dậm chân tại chỗ, hăm hở chực lao đi. Nhưng khi nàng trở lại bên trong đảo thì nàng lại tìm thấy trong các hẻm núi bầu không khí êm dịu, ánh mặt trời tin khiết, tiếng chim hót, tiếng côn trùng râm ran và sự nhộn nhịp của những công việc vẫn diễn ra như hôm trước, không liên can gì đến những cảm xúc mãnh liệt đang giày vò nàng. Khi ấy nàng nghi ngờ tính hiện thực của tình cảnh nàng, tự hỏi phải chăng việc ra đi sắp tới là ảo tưởng của giấc mơ.

Gần tối gió ngớt. Tàu Egen đến gần bờ, và lúc mặt trời lặn, từ trên mỏm đá của mình, Indiana nghe thấy tiếng đại bác dội đi dội lại trong đảo. Đây là tín hiệu khởi hành cho ngày hôm sau, khi vầng dương lúc này đang lặn xuống trong sóng lại trời lên.

Sau bữa ăn, ông Delmare cảm thấy khó ở. Vợ ông đã tưởng tất cả đều tuyệt vọng, ông sẽ bắt cả nhà thức suốt đêm, dự định của nàng hỏng mất.



Thêm nữa, ông đang đau khổ, ông cần đến nàng; lúc này không nên bỏ ông. Chính lúc này nàng thấy lương tâm bị cắn rứt, nàng tự hỏi ai sẽ thương ông già này khi nàng lìa bỏ ông. Nàng run lên khi nghĩ rằng nàng vừa phạm một tội lớn dưới con mắt của chính mình, và tiếng nói của lương tâm có lẽ còn mạnh mẽ hơn tiếng nói của xã hội lên án nàng. Nếu như thường lệ, ông Delmare đòi hỏi sự chăm sóc của nàng với thái độ khắc nghiệt, nếu ông tỏ ra hách dịch, và chương kỳ trong những đau khổ của mình thì sự chống cự của kẻ nô lệ bị áp bức có phần thuận lẽ và chính đáng, nhưng lần đầu tiên trong đời, ông chịu đựng đau khổ một cách hiền lành và tỏ ra biết ơn, quyến luyến vợ. Lúc mười giờ, ông tuyên bố rằng ông hoàn toàn sáng khoái và bảo nàng về buồng riêng của nàng và yêu cầu đừng ai làm phiền ông nữa. Quả vậy, Ralph xác nhận rằng mọi triệu chứng ốm đau đã biến mất và bây giờ giấc ngủ yên là phương thuốc cần thiết duy nhất. Lúc đồng hồ điểm mười một giờ, trong nhà mọi vật đều yên tĩnh. Bà Delmare quỳ gối, vừa cầu nguyện vừa khóc một cách cay đắng; bởi vì nàng vừa mang trong tim một tội trọng và từ nay, nàng chỉ có thể trông chờ vào sự tha thứ của Thượng đế mà thôi. Nàng nhẹ nhàng vào buồng của chồng. Ông ngủ say, mặt ông điềm tĩnh, hơi thở đều. Lúc sắp lui gót, nàng nhận thấy trong bóng tối một người khác ngủ trong chiếc ghế bành. Đó là Ralph, ban nãy anh trở dậy, khe khẽ đến trông nom giấc ngủ của chồng nàng, phòng khi bệnh lại phát cơn.

"Ralph tội nghiệp! - indiana nghĩ - Một lời trách móc hùng hồn và độc ác bao nhiêu đối với ta!"

Nàng muốn đánh thức anh dậy, thú thật hết với anh, van xin anh bảo vệ nàng khỏi chính bản thân nàng, nhưng rồi nàng lại nghĩ đến Raymon.

"Thêm một hy sinh nữa - nàng tự nhủ - một sự hy sinh gay nhất trong tất cả mọi sự hy sinh, hy sinh bốn phận của ta".

Tình yêu là đức hạnh của phụ nữ, phụ nữ tự hào khi vì tình yêu mà họ sa vào tội lỗi, chính tình yêu làm cho người phụ nữ đủ gan bất chấp sự cắn

rút của lương tâm. Tội phạm phải càng nặng thì người phụ nữ càng xứng với người mình yêu. Chính sự cuồng tín làm cho tín đồ cầm dao giết người.

Nàng tháo sợi dây chuyền vàng mẹ để lại cho và nàng vẫn luôn đeo trên cổ, nhẹ nhàng đeo nó vào cổ Ralph, coi đó là bằng chứng cuối cùng về tình anh em, và một lần nữa rọi ánh đèn vào mặt ông chồng già để tin chắc ông không còn ốm nữa. Lúc ấy ông đang ngủ mơ và nói bằng giọng yếu ớt, buồn rầu:

- Coi chừng con người đó, hắn sẽ làm hại đời mình đấy...

Indiana run từ đầu đến chân và trốn về buồng mình. Nàng vịn hai tay vào nhau, trong tâm trạng lưỡng lự đau đớn. Rồi đột nhiên, một ý nghĩ choán lấy tâm trí nàng: nàng ra đi không phải vì bản thân mình, mà vì Raymon; nàng đến với anh ta không phải để tìm hạnh phúc, mà để đem hạnh phúc đến cho anh ta, và cho dù nàng có bị nguyên rủa trong cõi vĩnh hằng, nàng sẽ được đền bù thỏa đáng vì đã tô điểm cho cuộc sống của người tình. Nàng lao ra khỏi nhà và rảo bước đến vũng Lataniere, không dám quay lại nhìn những gì nàng bỏ lại sau lưng.

Nàng bắt đầu bới cát moi ra chiếc làn vỏ cây của mình, và ngồi lên trên, im lặng, run rẩy nghe gió rít, sóng rì rầm lịm đi dưới chân nàng, tiếng con chim ăn đêm rên rĩ chói tai trong những đám rong biển rũ xuống trên những vách đá. Nhưng tất cả những tiếng động đó bị át bởi tiếng tim đập thành thịch vang vọng trong tai như tiếng chuông đưa ma.

Nàng chờ một lúc lâu. Nàng lấy đồng hồ ra, bấm nút điểm chuông và thấy rằng đã quá giờ rồi. Biển động dữ, ngay cả khi thời tiết tốt, tàu chạy ven đảo này cũng rất khó, và khi nàng bắt đầu mất hy vọng về lòng tốt của những tay chèo có nhiệm vụ đưa nàng ra tàu, thì trên những con sóng lấp lánh, nàng nhận thấy bóng đen của một con thuyền độc mộc đang cố vào gần. Nhưng sóng lừng quá lớn, biển trũng sâu đến mức con thuyền mỏng mảnh chốc chốc lại biến mất, như bị che kín giữa những nếp gấp tối thẫm

của tấm vải liệm điểm những đốm sao trắng bạc. Nàng đứng lên và nhiều lần đáp lại tín hiệu gọi nàng, tiếng gào của nàng bị gió cuốn đi trước khi đến tai những người chèo thuyền. Cuối cùng khi thuyền đã đến khá gần để họ có thể nghe thấy nàng, họ hết sức chật vật cho thuyền đi về phía nàng. Rồi họ dừng lại để chờ một làn sóng thuận chiều. Khi cảm thấy sóng nâng thuyền lên, họ càng cố gắng gấp bội, và làn sóng ném họ cùng với con thuyền lên bãi biển.

o O o

Thành phố Saint Paul xây trên mảnh đất tạo thành bởi cát của biển và núi mà sông Gale đã vận chuyển đến từ những nơi ở xa cửa sông bằng những xoáy nước của dòng chảy. Những viên đá sỏi tròn trịa chồng chất lên nhau tạo thành xung quanh bờ những núi ngầm mà sóng cuốn đi, lật đổ và xây đắp lại tùy thích. Sự di động của đá ngầm khiến cho việc tàu đấm phải đá trở nên không tránh khỏi, và tài khéo léo của hoa tiêu trở nên vô ích trong việc dẫn tàu đi giữa những dãy đá ngầm không ngừng mới sinh ấy. Những tàu lớn đậu trong cảng Saint Donie thường bị bật neo và đâm vào bờ vỡ tan do những dòng chảy dữ dội cuốn đi. Khi gió từ trong bờ bắt đầu nổi lên và làm cho sóng rút đột ngột trở nên nguy hiểm thì không còn cách đối phó nào khác ngoài cách mau mau cho tàu ra khơi xa. Tàu hai buồm Egen cũng làm như vậy.

Chiếc thuyền đưa Indiana và hành lý của nàng đi giữa những đợt sóng cuồng nộ, giữa tiếng gào thét của bão và tiếng chửi của hai tay chèo không ngại ngần lớn tiếng nguyên rủa mỗi nguy hiểm họ phải hứng chịu vì nàng. Họ bảo rằng đáng lẽ tàu nhổ neo đã hai tiếng đồng hồ rồi, chỉ vì nàng mà thuyền trưởng khẳng khẳng không chịu ra lệnh cho tàu nhổ neo. Nhân đó họ còn nói lên những suy nghĩ có tính chất lăng nhục độc ác mà người phụ nữ bất hạnh đi trốn đành nín lặng mặc cho nổi hổ thẹn giày vò. Khi một trong hai người nói với người kia là họ có thể bị trừng phạt nếu họ thiếu tôn

trọng người mà người ta gọi là nhân tình của thuyền trưởng, gã kia vừa chửi vừa trả lời:

- Để cho tao yên. Đêm nay chung ta phải lo đương đầu với cá mập thì có. Nếu chúng ta còn gặp lại thuyền trưởng Randome thì ông ta sẽ không dữ hơn cá mập đâu, tao hy vọng là thế.

- Về cá mập - người thứ nhất nói - thì tao không biết có phải một con đã đánh hơi thấy chúng ta không, nhưng tao thấy trong vết rãnh nước một bộ mặt không phải là hiền từ đang bám theo chúng ta.

- Đồ ngốc! mặt con chó nhà mà lại nhầm là mặt sói biển. Chà chà! Vị hành khách bốn chân của ta ơi, nguôi bị bỏ quên trên bờ; nhưng, mẹ kiếp, người sẽ không được chén bích quy của thủy thủ chúng tao đâu. Chúng tao được lệnh chỉ đưa một cô nàng đến, chứ không phải một con lợn...

Lúc đó, gã cầm bơi chèo để giáng một đòn vào đầu con vật, và bà Delmare, đang nhìn xuống biển bằng đôi mắt ươn ướt lơ đãng, chợt nhận ra con chó Ophelia xinh đẹp đã tìm được dấu vết của nàng trong những mỏm đá trên đảo và bơi theo nàng. Lúc người thủy thủ sắp giáng đòn bơi chèo thì làn sóng mà con vật đang chống chọi một cách trầy trật cuốn nó ra xa thuyền, và bà chủ nghe thấy tiếng rên đau đớn và thiếu kiên nhẫn của nó. Nàng van vỉ hai người thủy thủ cho con chó lên thuyền, họ vờ ra vẻ ửng thuận. Nhưng lúc con vật trung thành đến gần, họ đánh vỡ đầu nó, một tràng cười thô lỗ vang lên, và Indiana thấy xác con vật trung thành yêu nàng hơn Raymon bập bênh trôi đi. Cùng lúc đó, một làn sóng dữ tợn kéo con thuyền xuống đáy một thác nước và tiếng cười của hai gã thủy thủ đổi thành một tràng chửi rủa tuyệt vọng. Tuy nhiên, chiếc thuyền nhẹ đáy phẳng nhảy trên mặt nước mềm mại như một tay bơi lội và đột nhiên vút lên ngọn sóng để rồi lao xuống một hõm nước khác và lại vút lên một ngọn sóng sủi bọt. Càng ra xa bờ, biển càng ít nổi sóng hơn, và chẳng bao lâu, thuyền lướt nhanh và an toàn về phía con tàu. Khi đó hai người chèo thuyền trở lại vui vẻ, đồng thời bắt đầu suy luận. Họ cố tìm cách chữa lại sự

thô lỗ với Indiana. Nhưng những câu nói lấy lòng của họ càng làm nhục nàng hơn là thái độ tức giận của họ.

- Thừa phu nhân trẻ tuổi, bà hãy can đảm lên - một gã nói - Chắc chắn là thuyền trưởng sẽ cho chúng tôi uống rượu vang ngon nhất trong kho dưới tàu, vì chúng tôi đã đem về cho ông an toàn kiện hàng xinh đẹp thế này.

Gã kia vờ ra vẻ ái ngại về việc sóng đã làm ướt hết áo xống của thiếu phụ; nhưng, gã nói thêm, thuyền trưởng đang đợi để tận tình chăm sóc nàng. Không nhúc nhích và im thin thít, Indiana nghe họ nói chuyện, lòng đầy sợ hãi. Nàng hiểu tình cảnh khủng khiếp của mình, và không thấy có cách nào thoát khỏi sự nhục nhã đang chờ đợi nàng ngoài cách gieo mình xuống biển. Hai hoặc ba lần, nàng suýt nhào ra khỏi thuyền. Nhưng rồi nàng lấy lại can đảm, sự can đảm cao cả, với ý nghĩ này: "Vì Raymon mà ta chịu đựng tất cả những đau khổ này. Ta phải sống, dù có bị làm nhục đi nữa".

Nàng đặt tay lên trái tim nặng trĩu và sờ thấy trước ngực lưỡi dao găm mà sáng nay nàng đã giấu ở đó, do một sự đề phòng theo bản năng. Có vũ khí đó, nàng lấy lại được tất cả lòng tin. Đây là con dao găm lưỡi lê ngắn và thon mảnh mà cha nàng đã quen mang theo bên người, con dao cổ Tây Ban Nha của một người thuộc dòng họ Median-Xidonia, tên người đó khắc trên lưỡi thép, đề năm 1300. Chắc chắn nó đã nhiều lần nhuộm máu quý tộc, thứ vũ khí lợi hại này; chắc nó đã nhiều lần rửa nhục, trừng trị sự xấu láo. Có nó, Indiana cảm thấy mình lại là một phụ nữ Tây Ban Nha, và nàng vững tâm lên tàu, tự nhủ rằng người phụ nữ không gặp nguy hiểm gì chừng nào còn có phương tiện để tự sát trước khi bị làm nhục. Nàng chỉ trả thù sự thô lỗ của hai gã thủy thủ bằng cách ban thưởng hậu hĩnh cho sự khó nhọc của họ. Rồi nàng lui về khoang thượng đuôi tàu và lo ngại chờ giờ khởi hành.

Cuối cùng, ngày đã sáng, mặt biển san sát những con thuyền chở hành khách ra tàu. Indiana nấp sau cửa sổ thành tàu, khiếp sợ nhìn mặt những người ra khỏi thuyền. Nàng run lo sợ nhìn thấy bóng dáng ông chồng đến tìm nàng. Cuối cùng, phát đại bác báo hiệu khởi hành dội tiếng vang động trên hòn đảo từng là nhà tù của nàng. Con tàu bắt đầu làm nổi lên những thác bọt và văng đại dương lên cao trên bầu trời, hắt ánh hồng vui vẻ trên những đỉnh núi trắng xóa bắt đầu thấp dần ở chân trời.

Khi tàu đã đi được mấy hải lý, trên tàu diễn ra một hài kịch nhằm lấp liếm sự gian trá. Thuyền trưởng Rannome vờ phát hiện ra bà Delmare trên tàu của mình. Ông làm ra vẻ sửng sốt, hỏi các thủy thủ, tuồng như nổi cáu, rồi dịu đi, cuối cùng ông lập biên bản về sự bắt gặp trên tàu một đứa trẻ rơi, đây là danh từ kỹ thuật thường dùng trong trường hợp tương tự.

Cho phép tôi kết thúc ở đây câu chuyện về chuyến vượt biển ấy. Để thanh minh cho thuyền trưởng Rannome, tôi chỉ cần nói với các bạn rằng mặc dù ông là người thô lỗ, nhưng ông có đủ lương tri tự nhiên để nhanh chóng hiểu tính cách của bà Delmare. Ông có thử chút ít toan lợi dụng tình trạng cô đơn của nàng, nhưng cuối cùng ông cảm động, trở thành người bạn và che chở cho nàng. Nhưng sự đứng đắn của con người tử tế này và phẩm giá của Indiana không ngăn được sự đàm tiếu của các thủy thủ, những cái nhìn giễu cợt, những nghi ngờ xúc phạm và những lời bông đùa chua cay, sỗ sàng. Đây là những khổ hình thật sự đối với người phụ nữ rủi ra này trong chuyến đi; về những mệt nhọc, thiếu thốn, những nguy hiểm của chuyến đi, cảnh buồn chán và say sóng thì tôi sẽ không kể với các bạn. Nàng coi những cái đó là chuyện vặt.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 4

Ba ngày sau khi gửi lá thư đi đảo Bourbon thì Raymon hoàn toàn quên lá thư đó và người hận thư. Anh ta cảm thấy khỏe hẳn hơn và quyết định sang thăm người láng giềng. Điền trang Lagny mà ông Delmare để lại gán nợ, vừa về tay một nhà công nghiệp giàu, ông Hubert, một người khéo léo và đáng kính, không phải như các nhà công nghiệp giàu có khác, ít người giàu có mà được như ông. Raymon tìm được ông chủ mới trong ngôi nhà nhắc anh ta nhớ đến bao là niệm. Mới đầu anh ta thả mình theo dòng cảm xúc khi đi qua khu vườn và dường như bước chân nhẹ nhàng còn in dấu trên cát, qua những căn phòng rộng rãi dường như còn vang lên tiếng nói dịu dàng của Indiana. Nhưng chẳng bao lâu, sự có mặt của một người mới làm thay đổi chiều hướng suy nghĩ của anh.

Trong phòng khách lớn, nơi bà Delmare thường thêu thùa, một người trẻ tuổi, cao và cân đối, có cặp mắt hạnh đào với cái nhìn vừa hiền lành vừa ranh mãnh, vừa âu yếm vừa giễu cợt, ngồi trước một giá vẽ, say mê chép lại bằng màu thuốc nước những bức bích họa kỳ quặc. Bản sao ấy thật là hấp dẫn, một sự chế nhạo tin tể đậm màu giễu cợt lễ độ của một nghệ sĩ. Nàng thích thú cường điệu phong cách tao nhã kiêu kỳ của những bức họa cũ kỹ ấy; nàng đã nắm bắt được tinh thần giả dối và hoang nhoáng của thế kỷ Louis XV trên những hình vẽ cầu kỳ đó. Phục chế lại những màu sắc đã phai tàn qua thời gian, nàng trả lại cho chúng sự duyên dáng kiêu cách, bầu không khí xu nịnh trong cung đình, những đồ mí trang giống hệt như nhau của các tiểu thư khuê cát và các cô gái đồng quê. Bên cạnh tác phẩm giễu cợt lịch sự ấy, nàng để chữ "phỏng theo".

Nàng chậm rãi ngược lên nhìn Raymon bằng cặp mắt dài đầy vẻ mơ trốn châm chọc, hấp dẫn và quý quyết, không hiểu sao kiêu kỳ khiến anh ta nhớ đến Anna Page của Shakespeare. Cách cư xử của nàng không bền lên cũng không dạn dĩ, không đòi các cũng không thiếu sự tự tin. Trong cuộc chuyện trò, họ bàn về ảnh hưởng của một trong nghệ thuật.

- Thưa ông, ông có thấy màu sắc tinh thần của thời đại trong bức họa này không? - nàng vừa nói với Raymon vừa trở tấm lát tường về những Thần Ái Tình đồng quê, theo phong cách Boucher - Những con cừu này đi đứng, ngủ, vật cỏ không như những con cừu ngày ngày, phải không nào? Và thiên nhiên đẹp đẽ giả tạo và chải chuốt này, những bụi hoa hồng một trăm lá này ở giữa rừng, ngày nay ở trong rừng chỉ còn mọc lên những bụi tầm xuân, những con chim thuần dưỡng này mà rõ ràng đã tuyệt chủng, những bộ áo dài bằng xa tanh hồng này mà ánh nắng không làm cho xỉn màu đi; chẳng phải là trong tất cả những cái đó có chất thơ, ý tưởng về sự ảo lả và hạnh phúc, và tình cảm của một cục sống êm đềm, vô ích và hiền lành hay sao? Chắc chắn là những ảo tưởng kỳ cục ấy có giá trị hơn những công trình nghiên cứu u ám của chúng ta về chính trị! Sao tôi lại không sinh ra vào thời ấy nhỉ! - nàng mỉm cười nói thêm - Tôi là một phụ nữ nhẹ dạ và thiếu cận, tôi cũng sẽ chuyên tâm về những chiếc quạt và những kiệt tác về xiêm áo hơn là bình luận về báo chí và tìm kiếm cuộc tranh luận của các viện!

Ông Hubert để hai người trẻ tuổi ở lại với nhau, và dần dần cuộc chuyện trò của họ chuyển sang bà Delmare.

- Ông rất gắn bó với các chủ nhân trước của ngôi nhà này - cô gái trẻ nói - và về phía ông, thật là có nhã ý khi ông đến thăm những gương mặt mới. Bà Delmare - nàng nói thêm, đồng thời chiếu vào Raymon cái nhìn thấu suốt - là một phụ nữ lỗi lạc, nghe nói như vậy; hẳn là bà ấy phải để lại đây cho ông những kỷ niệm không có lợi cho chúng ta.



- Đây là một người phụ nữ tuyệt vời - Raymon đáp lại với thái độ hồ hững - và chồng bà ta là một người có phẩm cách.

- Nhưng tôi cho rằng - cô gái trẻ vô tâm nói tiếp - bà ta không chỉ là một phụ nữ tuyệt vời, mà còn hơn thế nữa kia. Tôi nhớ rất rõ bà ta có một vẻ đẹp quyến rũ xứng với một hình dung từ rục rờ hơn và thơ mộng hơn. Hai năm trước, tôi đã có dịp nhìn thấy bà ta trong một vũ hội ở nhà đại sứ Tây Ban Nha. Hôm ấy bà ta có sức cảm dỗ mê hồn. Ông nhớ chứ?

Raymon giật mình khi nhớ tới buổi tối lần đầu tiên anh ta nói chuyện với Indiana. Đồng thời anh ta nhớ lại, trong vũ hội anh ta đã để ý đến gương mặt đặc sắc và đôi mắt đầy trí tuệ của cô gái trẻ lúc này đang nói chuyện với anh ta; nhưng lần ấy anh ta không hỏi cô gái ấy là ai.

Mãi đến lúc ra về, khi anh ta nói với ông Hubert những lời ca ngợi sự duyên dáng của con gái ông, anh ta mới biết tên nàng.

- Tôi không có cái hạnh phúc được là cha đẻ của cô gái ấy - nhà công nghiệp trả lời - nhưng tôi đã được đền bù bằng cách nhận cô ấy là con nuôi. Ông không biết câu chuyện của tôi ư?

- Tôi ốm từ nhiều tháng nay - Traymon trả lời - Tôi không biết gì về ông, chỉ nghe nói về những điều tốt đẹp mà ông đã làm cho vùng này.

Ông Hubert mỉm cười:

- Có những người cho việc tôi nhận cô Nangy làm con là một công trạng lớn. Nhưng ông là người có tâm hồn cao thượng, ông sẽ thấy tôi không thể làm khác được, mà chỉ làm điều mà sự tế nhị khiến tôi phải làm. Góa vợ, không có con, đã mười năm nay, do làm việc không mệt mỏi, tôi có được một gia sản khá lớn mà tôi vẫn đang tìm cách sử dụng. Tôi tìm mua được ở Bourgogne đất và lâu đài Nangy là tài sản quốc gia mà tôi rất vừa ý. Làm chủ khu vực đó một thời gian thì tôi được biết chủ của nó ở trong một túp nhà tranh với cô cháu gái nhỏ tuổi, hai ông cháu sống cùng

khổ. Ông giá có được bồi thường, nhưng ông quá chu đáo, đã lấy tiền đó trang trải những món nợ ông vay trong thời kỳ đào vong. Tôi muốn làm cho số phận của ông đỡ cay cực và dành cho ông một chỗ ở trong nhà tôi; nhưng mặc dù gặp cảnh điêu đứng, ông già vẫn giữ nguyên tính kiêu hãnh của đẳng cấp mình. Ông không chịu về ở tòa lâu đài nhỏ của cha ông khi phải nhờ vào lòng từ thiện của người khác, và ít lâu sau khi tôi đến, ông qua đời, không muốn nhận sự giúp đỡ nào của tôi cả. Thế rồi tôi đón cháu gái ông về. Cô bé quý tộc kiêu hãnh đành chấp nhận sự chăm sóc của tôi. Nhưng ở tuổi này, những thành kiến không bắt rễ sâu, những điều đã quyết không bền lâu. Chẳng bao lâu, cô đã quen coi tôi như cha đẻ, và tôi nuôi dạy cô bá như con đẻ của mình. Cô gái đền đáp hậu hĩ cho tôi bằng cách làm cho những ngày tuổi già của tôi tràn đầy hạnh phúc. Thế là, để đảm bảo hạnh phúc đó cho mình, tôi nhận cô de Nangy làm con, và bây giờ tôi chỉ có một hy vọng duy nhất là tìm cho nó một người chồng xứng đáng và có khả năng quản lý một cách khéo léo tài sản của tôi để lại cho nó.

Từ lúc nào không rõ, phấn khởi vì Raymon quan tâm đến những điều tâm sự của ông, với bản tính tư sản, ngay từ cuộc hội kiến đầu tiên, ông đã cho Raymon biết mọi bí mật công việc của ông. Người nghe chăm chú của ông hiểu rằng ông có một cơ nghiệp lớn lao và đẹp đẽ, được sắp xếp hết sức ngăn nắp và cẩn thận, chỉ chờ một ông chủ trẻ hơn và có phong thái tao nhã hơn ông Hubert tốt bụng để bộc lộ hết sự tráng lệ của mình. Anh ta cảm thấy mình có thể là người được mời thực hiện nhiệm vụ dễ chịu ấy, anh ta cảm ơn số phận tài tình đã khéo dung hòa mọi lợi ích của anh ta bằng cách tạo nên một sự tình cờ lãng mạn, hiến dâng cho anh ta một phụ nữ cùng giai tầng với anh ta mà lại có một tài sản lớn của giới bình dân. Đây là dịp may số phận đem đến, không thể bỏ lỡ, và anh ta dùng hết tài khéo léo để đạt được mục đích. Thêm nữa, tài sản thừa kế thật hấp dẫn.

Raymon lại dàn hòa với số mệnh. Còn về Indiana thì anh ta không muốn nghĩ đến nữa. Anh ta xua đuổi mọi nỗi sợ khi nhớ tới lá thư. Anh ta tìm cách tự thuyết phục mình rằng Indiana đáng thương sẽ không hiểu được

ý định của anh ta hoặc sẽ không đủ can đảm trả lời. Rốt cuộc, anh ta đã tự huỷ hoại hoặc được mình là kẻ ích kỷ. Anh ta không thuộc loại những kẻ gian ác chất phác lên sân khấu tự bạch với chính lòng mình một cách ngây thơ về những thói xấu của mình. Thói xấu không soi gương ngấm nghĩa sự quái quỷ của nó, và Iago của Shakespeare, một nhân vật rất thật trong hành động, lại giả tạo trong lời nói, do những ước lệ sân khấu của chúng ta mà buộc phải tự phơi ra những uẩn khúc của trái tim quanh co, sâu thẳm của mình. Con người ta hiếm khi坦然 nhiên chà đạp lên lương tâm của mình như thế. Người ta xoáy lộn lương tâm, đè ép, dày vò nó, làm nó méo mó đi, và khi nó đã vẹo vọ, xơ xác tả tơi, thì người ta giữ nó ở bên mình như một ông thầy rộng lượng và dễ tính, sẵn lòng chiều theo những đam mê và lợi ích của mình, nhưng vẫn luôn luôn vờ xin thầy chỉ giáo và giả vờ sợ thầy.

Vậy là Raymon thường xuyên trở lại Lagny, và những cuộc viếng thăm của anh ta làm cho ông Hubert thích thú. Bởi vì, các bạn biết đấy, Raymon có nghệ thuật làm cho người ta yêu mình, và chẳng bao lâu, tất cả nguyện vọng của ông nhà giàu thuộc tầng lớp bình dân là được gọi anh ta là con rể. Nhưng ông muốn con gái nuôi của ông lựa chọn anh ta, ông để cho họ hoàn toàn tự do tìm hiểu và định đoạt.

Laure de Nangy không vội quyết định hạnh phúc của Raymon. Nàng giữ anh ta trong trạng thái thăng bằng hoàn toàn giữa sợ hãi và hy vọng. Không cao thượng như bà Delmare, nhưng khéo léo hơn, lạnh lùng và khéo lấy lòng, kiêu hãnh và niềm nở, đây là người phụ nữ có thể chinh phục Raymon, bởi vì nàng khôn khéo hơn Indiana. Chẳng bao lâu, nàng hiểu rằng anh ta thèm muốn tài sản của nàng ngang như muốn có nàng. Trí tưởng tượng duy lý của nàng chẳng hy vọng gì hơn. Nàng quá tỉnh táo, biết quá rõ giới thượng lưu hiện nay để có thể mơ ước một tình yêu không tùy thuộc vào cái tài sản hai triệu bạc. Điềm tĩnh và có thái độ triết lý, nàng tán thành anh ta và tuyệt nhiên không thấy Raymon có lỗi. Nàng không khi ghét anh ta có đầu óc tính toán, và thực dụng như thời đại của anh ta. Có điều nàng biết anh ta quá rõ để có thể yêu anh ta. Nàng hết sức kiêu hãnh

không chịu thua kém thời đại lạnh lùng và duy lý này, lòng tự ái khiến nàng không thể nuôi những ảo tưởng khờ khạo của kẻ dốt nát, nàng sẽ đổ mặt nếu để mình bị thất vọng như một con đần. Tóm lại, nàng dùng cảm gạt bỏ tình yêu, cũng như bà Delmare dùng cảm dẫn thân vào tình yêu.

Tiểu thư de Nangy quyết tâm chịu đựng cuộc hôn nhân này, như một sự cần thiết về mặt xã hội. Nhưng nàng ranh mãnh hưởng nốt sự tự do lúc này còn có được và tranh thủ thời gian biểu lộ uy quyền của mình đối với con người đang khao khát tước đoạt tự do ấy của nàng. Cô gái trẻ này phải chịu đựng mọi khốn khổ của số mệnh, không biết đến tuổi trẻ, không biết những mơ ước ngọt ngào, không hề mơ ước một tương lai huy hoàng đôi lứa. Với nàng, cuộc đời là một tính toán khắc kỷ, vì hạnh phúc là một ảo tưởng trẻ con, phải tránh nó như tránh sự yếu đuối lỗ bịch.

o O o

Trong lúc Raymon ra sức vun đắp vận may của mình thì Indiana đến gần bờ biển nước pháp. Nhưng khi lên bờ, nàng sửng sốt và sợ hãi thấy lá cờ ba sắc pháp phới trên những bức tường Bordeaux! Thành phố náo loạn. Ông tỉnh trưởng suýt bị giết chết hôm trước. Nhân dân nổi dậy khắp nơi. Quân đội đồn trú dường như chuẩn bị cho một cuộc chiến đấu đẫm máu, người ta vẫn chưa biết kết cục cuộc cách mạng ở Paris.

"Ta sẽ đến muộn!" - ý nghĩ ấy đến với bà Delmare như một đòn sét đánh.

Hốt hoảng, nàng bỏ lại trên tàu ít tiền và quần áo cũ của mình, bắt đầu lang thang khắp trong thành phố, tâm thần rối loạn. Nàng tìm một chiếc xe ngựa đi Paris, nhưng những xe công cộng đầy ắp người đi trốn tránh hay những người lợi dụng tình thế đi cướp lột của những người chiến bại. Mãi đến chiều nàng mới tìm được một chỗ trên xe. Lúc nàng lên, một tốp lính cận vệ bất ngờ đến ngăn chiếc xe lại và đòi hành khách xuất trình giấy tờ. Indiana chẳng có giấy tờ gì hết. Trong lúc nàng cố xua tan những nghi ngờ

vô lý của những kẻ chiến thắng, nàng nghe thấy xung quanh người ta cả quyết rằng nền quân chủ đã sụp đổ, nhà vua đã bỏ trốn và các bộ trưởng bị sát hại cùng với những người ủng hộ họ. Tin đó được nói ra, kèm theo những tiếng cười, tiếng giậm chân, tiếng reo hò vui vẻ giáng cho bà Delmare một đòn chí tử. Trong tất cả các cuộc cách mạng này, một điều duy nhất có can hệ đến cá nhân nàng: trong cả nước Pháp, nàng chỉ biết có một người. Nàng té xỉu xuống mặt đường, và khi tỉnh lại, thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện... mà là mấy ngày sau đó.

Không tiền, không có đồ lót, không có quần áo, hai tháng sau nàng ra viện, yếu ớt, lão đảo, kiệt lực vì cơn sốt viêm não mà trước đây nhiều lần nàng tưởng sẽ thiệt mạng. Khi nàng đã ở ngoài đường, đơn độc, đứng không vững, không nơi nương tựa, không có cách nào xoay xở và không còn sức lực, khi nàng cố gắng nhớ lại tình cảnh của mình và thấy mình lạc lõng, đơn chiếc trong thành phố lớn này, nàng cảm thấy khiếp sợ và tuyệt vọng khôn tả khi nghĩ rằng số phận của Raymon đã được quyết định từ lâu, xung quanh nàng không có lấy một người có thể đưa nàng ra khỏi tình trạng bất trắc khủng khiếp này. Nỗi kinh sợ vì bị bỏ rơi đè tất cả sức nặng của nó lên tâm hồn tan nát của nàng, nỗi thất vọng đờ đẫn do cảnh khốn cùng gây nên dần dần làm tê liệt mọi năng lực của nàng.

Trong trạng thái tinh thần tê dại như thế, nàng lê bước ra cảng, và toàn thân run lên trong cơn sốt, nàng ngồi xuống một cột đá để sưởi nắng, và thần thờ đăm đăm nhìn làn nước chảy dưới chân. Nàng cứ ngồi như thế nhiều giờ, không còn nghị lực, vô hy vọng, không còn mong muốn gì. Rồi nàng nhớ tới quần áo, tiền mà nàng đã bỏ quên trên tàu Egen, và có lẽ có thể tìm lại được. Nhưng đêm đã xuống, và nàng không dám đến giữa đám thủy thủ đã nghỉ việc, đang cười đùa vui vẻ và thô lỗ, để hỏi thăm họ về con tàu. Trái lại, thấy người ta bắt đầu chú ý đến mình và tránh con mắt to mò, nàng rời cảng, đến náu mình trong đám gạch vụn của ngôi nhà bị phá vỡ sau bãi đất rộng Les Quinconces. Nàng trú đêm ở đó, nép trong một góc, một đêm tháng mười lạnh lẽo, đầy ý nghĩ cay đắng và đầy sợ hãi.

Cuối cùng ngày đã đến, đôi cào đôi cấu, y phục của nàng, dù tàn tạ, vẫn còn chưa thể coi là áo xống của kẻ ăn mày. Người ta nhìn nàng với vẻ tò mò, ngờ vực, mỉa mai, không cho gì cả. Nàng lại lê bước ra cảng, hỏi tin tàu Egen, và người thủy thủ đầu tiên nàng gặp cho biết tàu vẫn đậu ở cảng Bordeaux. Nàng đi xuống ra tàu, và gặp Rاندome đang ăn sáng.

- Chà chà! - ông ta kêu lên - bà hành khách xinh đẹp của tôi, bà đã từ Paris trở về đấy ư? Bà đến đúng lúc quá, vì ngày mai tôi sẽ lại cho tàu đi. Sẽ đưa bà về Bourbone chứ?

Ông cho bà Delmare biết là ông đã có người tìm nàng khắp nơi. Nhưng lúc Indiana được đưa vào bệnh viện, nàng không có trên người một thứ giấy tờ nào cho biết tên nàng. Trong sổ của bệnh viện và cảnh sát, nàng được ghi là "không biết tên"; vì vậy thuyền trưởng không dò được tin gì về nàng cả.

Hôm sau, mặc dù yếu mệt, Indiana đi Paris. Nỗi lo lắng của nàng lẽ ra phải dịu đi khi thấy sự xoay chuyển của tình hình chính trị; nhưng sự lo lắng không biết lập luận và tình yêu bao giờ cũng sẵn cho những e sợ trẻ con.

Ngay chiều hôm đến Paris, nàng chạy tới chỗ Raymon, lòng khắc khoải, nàng hỏi người gác cổng:

- Ông chủ vẫn khỏe - y trả lời - Hiện giờ ông đang ở Lagny.

- Ở Lagny! Anh muốn nói là ở Cercy à?

- Không, thưa bà, ở Lagny, hiện giờ ông là chủ trang viên ấy.

"Raymon tốt bụng - Indiana nghĩ - anh ấy đã mua lại trang viên này để đem lại cho ta một chỗ trú ẩn mà sự độc ác của dư luận không thể đụng đến ta được. Anh ấy biết chắc là ta sẽ đến!..."

o O o

Say sưa vì hạnh phúc, nhẹ nhàng và náo nức vì hạnh phúc mới, nàng đến ở trong một khách sạn có sẵn cả đồ đạc. Đêm hôm đó và một phần hôm sau nàng nghỉ ngơi. Đã lâu lắm rồi, Indiana bất hạnh mới ngủ được một giấc ngon lành! Những giấc mơ ngọt ngào lừa dối đến với nàng, và khi thức giấc, nàng không luyến tiếc gì về những ảo ảnh trong chiêm bao, bởi vì nàng lại tìm thấy hy vọng. Nàng trang phục cẩn thận; nàng biết Raymon hết sức xét nét về chuyện trang điểm, vì vậy từ chiều hôm trước, nàng đã đặt một bộ váy mới và đẹp mà người ta mang đến lúc nàng vừa thức dậy. Nhưng lúc chải tóc, nàng thấy rằng bộ tóc dài và đẹp của nàng không còn nữa; trong thời gian ốm, ở bệnh viện, người ta đã cắt mất mớ tóc của nàng. Khi ấy, lần đầu tiên nàng nhận ra rằng biết bao nhiêu mối bận tâm lớn lao đã khiến nàng lãng quên những việc nhỏ nhặt.

Tuy nhiên, khi nàng cuốn búp mái tóc đen và ngắn ngắn trên vầng trán trắng trẻo u sầu, khi nàng đội lên mái đầu xinh đẹp chiếc mũ nhỏ kiểu Anh, gài vào thắt lưng bó hoa mà Raymon thích hương thơm của nó, nàng hy vọng là sẽ được anh ta ưa thích. Bởi vì nàng lại trở nên xanh xao và mảnh dẻ như những ngày đầu anh biết nàng và hậu quả của trận ốm là đã xóa sạch lớp rám nắng nhiệt đới.

Quá trưa, nàng thuê một chiếc xe ngựa sang trọng và chín giờ tối, nàng đến một làng ở bìa rừng Fontenbleau. Đến đấy, nàng cho tháo ngựa, bảo người đánh xe chờ đến ngày mai, và một mình đi bộ theo con đường nhỏ trong rừng, ít nhất 15 phút sau nàng mới đến vườn hoa Lagny.

Nàng đẩy vào cánh cửa nhỏ, nhưng cửa đóng bên trong. Indiana muốn lén vào, không để cho bọn gia nhân nhìn thấy, làm Raymon ngạc nhiên. Nàng đi dọc tường vườn hoa. Bức tường cũ lắm rồi. Nàng nhớ lại rằng bức tường có nhiều chỗ trống, may thay nàng tìm thấy một chỗ và vượt qua không khó khăn gì lắm.

Đặt chân lên mảnh đất thuộc về Raymon và từ nay sắp trở thành chỗ nương náu của nàng, thánh đường của nàng, pháo đài và quê hương của nàng, nàng cảm thấy tim nhảy lên vì vui sướng. Nhẹ nhàng và đắc thắng, nàng vượt qua những con đường ngoằn ngoèo mà nàng biết rất rõ. Nàng vào khu vườn kiểu Anh mà ở phía này rất tối và hiu quạnh. Cây cối ở đây không còn gì thay đổi; nhưng chiếc cầu có thể gợi cho nàng kỷ niệm đau lòng đã không còn nữa, dòng sông cũng đã không còn ở chỗ cũ, những chỗ có thể gợi nhớ đến cái chết của Noun đã thay hẳn bộ mặt.

"Chàng muốn loại bỏ cho ta những kỷ niệm ác nghiệt ấy - Indiana nghĩ - Chàng làm ta có thể chịu đựng nổi điều đó. Chẳng phải là vì ta mà chàng phải chịu sự cắn rứt lương tâm trong đời chàng sao? Từ này hai ta hết nợ, vì ta cũng đã phạm một tội như thế. Có lẽ ta đã gây ra cái chết của chồng ta. Raymon có thể mở rộng hai tay đón ta, chúng ta yêu nhau, vì vậy chúng ta vô tội và đức hạnh".

Nàng sang sông trên những tấm ván mà người ta đặt ở chỗ mà người ta định bắc cây cầu mới, và qua khu đất trồng hoa. Nàng buộc phải dừng lại, bởi vì tim nàng đập như muốn vỡ, nàng ngược mắt nhìn về cửa sổ căn buồng cũ của mình. Hạnh phúc thay! Những tấm rèm xanh lộng lẫy ánh sáng. Raymon ở đấy! Anh có thể ở căn buồng nào khác? Cửa cầu thang bí mật bỏ ngõ.

"Chàng chờ đợi ta từng phút một - Nàng nghĩ - Chàng sẽ hạnh phúc, chứ không bất ngờ".

Lên hết cầu thang, nàng dừng lại để thở: nàng cảm thấy nàng đủ sức chịu đau đớn hơn là hưởng hụ niềm vui. Nàng cúi xuống nhìn vào lỗ khóa. Raymon có một mình, đang đọc ách. Đúng là chàng, đúng là Raymon tràn đầy sức sống. Đau buồn không làm chàng già đi, những cơn bão táp chính trị không lấy mất một sợi tóc trên đầu chàng. Chàng ngồi kia, hiền lành và đẹp trai, trán tì vào bàn tay trắng trẻo lấp trong đám tóc đen.



Indiana nhanh nhẹn đẩy cửa, cửa mở ra không vướng mắc gì.

- Anh chờ đợi em! - nàng kêu lên, quì xuống và gục đầu vào lòng Raymon - anh đã tính tháng, tính này! Anh biết thời hạn đã qua rồi, nhưng anh cũng biết rằng em không thể không đáp ứng lời kêu gọi của anh... Chính anh đã gọi em tới, em đến đây, em đây! Em chết mất thôi!

Ý nghĩ lẫn lộn trong đầu nàng. Một thời gian nàng im lặng, thở hổn hển, không thể nói ra lời, cũng không thể suy nghĩ.

Rồi nàng lại mở mắt, nhận ra Raymon, như thể bừng tỉnh giấc mơ, kêu lên một tiếng vui sướng và cuồng nhiệt, áp miệng vào môi anh ta, điên cuồng, nồng nàn và hạnh phúc. Anh ta tái nhợt, im thịch, không nhúc nhích, như bị sét đánh.

- Anh không nhận ra em sao? - nàng kêu lên - Indiana của anh đây. Kể nô lệ mà anh đã gọi từ nơi đi dầy về đây, kể nô lệ đã vượt qua ba ngàn dặm để yêu anh và phục vụ anh. Người bạn đời mà anh gọi về đã lìa bỏ tất cả, liều với mọi nguy hiểm, bất chấp tất cả để đem lại cho anh khoảng khắc vui sướng này! Anh có hạnh phúc không, có hài lòng về em không, nói đi? Em chờ được ban thưởng; một lời thôi, một cái hôn là em sẽ được đền bù gấp trăm lần.

Nhưng Raymon không trả lời gì hết. Sự nhanh trí đáng phục của anh ta đã lìa bỏ anh ta. Anh ta bàng hoàng vì bất ngờ, vì ân hận và khiếp sợ khi thấy người phụ nữ này ở dưới chân anh; anh ta úp mặt vào hai bàn tay và chỉ muốn chết đi cho rồi.

- Trời ơi! Trời ơi! Anh không nói với em, anh không ôm hôn em, anh không nói gì với em! - Bà Delmare kêu lên, ghì hai đầu gối Raymon vào ngực mình - Vậy là anh không thể đáp lại em ư? Hạnh phúc làm ta đau khổ, nó giết chết người, em biết lắm! A, anh đau khổ, anh ngạt thở, em đến bất ngờ làm anh sững sốt! Hãy nhìn em một chút; hãy nhìn xem em xanh xao

như thế nào, em già đi như thế nào, em đau khổ biết bao! Nhưng đây là vì anh, như thế anh sẽ càng yêu em hơn. Nói với em một lời đi, một lời thôi, Raymon.

- Anh muốn khóc - Raymon nói bằng giọng nghẹn ngào.

- Em cũng thế - nàng vừa nói vừa tới tấp hôn tay anh ta - À vâng, như vậy tốt thôi. Khóc đi, hãy gục đầu vào ngực em mà khóc, em sẽ lau nước mắt cho anh bằng những cái hôn của em; em mang hạnh phúc đến cho anh, em sẽ là bất cứ cái gì mà anh muốn, người bạn đời của anh, đầy tớ của anh, người tình của anh. Trước kia em đã rất độc ác, rất điên rồ, quá ích kỷ. Em đã làm anh đau khổ nhiều, em không muốn hiểu rằng em đòi hỏi ở anh những điều vượt quá sức anh. Nhưng từ đó em đã suy nghĩ kỹ, và một khi vì em mà anh không còn e ngại dư luận nữa thì em không có quyền khước từ anh bất cứ sự hy sinh nào. Bản thân em, dòng máu em, đời em tùy quyền anh sử dụng, em là của anh, cả thể xác lẫn tâm hồn. Em vượt ba ngàn dặm là để thuộc về anh, để nói với anh điều đó. Hãy đón nhận em, em là tài sản của anh, anh là ông chủ của em.

Tôi không biết một ý nghĩ quý quái nào đã vụt đến trong óc Raymon. Anh ta buông hai bàn tay co quắp đang ôm mặt và nhìn Indiana với một vẻ thần nhiên ma quái. Rồi một nụ cười ghê rợn thoáng hiện trên môi anh ta và mắt anh ta long lanh, vì Indiana vẫn còn xinh đẹp.

- Trước hết phải tìm chỗ ẩn náu cho em đã - anh ta đứng lên, nói.

- Tại sao em lại phải ẩn trốn ở đây? - nàng nói - Anh chẳng phải là chủ ở đây để có thể che chở cho em sao? Em chẳng còn có ai trên đời này, chẳng phải là không có anh thì em sẽ trở thành con ăn mày trên đường cái sao? Cần quái gì, ngay cả giới xã giao cũng không thể quy tội cho anh vì anh yêu em nữa; chính em đã gáng lấy hết mọi tội lỗi... chính em... Nhưng anh đi đâu đấy? - nàng la lên khi thấy anh ta đi về phía cửa.

Nàng bám lấy anh ta, như một đứa trẻ khiếp hãi sợ bị bỏ lại một mình trong chốc lát, và quỳ gối lết theo anh ta.

Anh ta muốn ra đóng cửa lại thật kỹ. Nhưng muộn quá rồi. Cửa mở khi anh ta chưa kịp đặt tay tới, và Laure de Nangy bước vào, không thốt lên một tiếng kêu nào, cúi xuống một chút, nheo mắt nhìn người phụ nữ đã ngã xuống đất, gằn như ngắt xiù, rồi mỉm cười chua chát, lạnh lùng và khinh miệt:

- Bà Delmare, tôi có cảm giác rằng bà lấy làm thú vị vì đã đặt ba người vào một tình thế lạ lùng; nhưng tôi cảm ơn bà đã cho tôi vai trò lối bịch nhất; và bây giờ tôi xin trả ơn bà. Xin mời bà ra khỏi nơi này cho.

Sự phẫn uất khiến cho Indiana lấy lại được sức lực. Nàng đứng lên, cao lớn và mạnh mẽ.

- Người phụ nữ này là ai? - nàng nói với Raymon - Và cô ta có quyền gì ra lệnh cho tôi ở nhà anh?

- Bà đang ở nhà tôi, thưa bà - Laure nói.

- Ông nói lên đi, thưa ông! - Indiana kêu lên, như điên như dại lắc tay anh chàng khốn khổ - Ông nói cho tôi biết đi: đây là người tình hay vợ ông?

- Đây là vợ tôi - Raymon trả lời, vẻ ngớ ngẩn.

- Tôi tha thứ cho bà vì bà không biết rõ - bà de Ramiere nói với một nụ cười độc ác - Nếu bà vẫn ở nơi mà bốn phận đã quy định cho bà thì bà sẽ nhận được giấy báo tin mừng về đám cưới của ông de Ramiere. Nào, anh Raymon - cô nàng nói thêm bằng một giọng ôn hòa, châm chọc - tôi thương hại sự lúng túng của anh; anh còn hơi trẻ quá, tôi hy vọng anh sẽ hiểu rằng trong đời cần cần trọng hơn. Tôi để cho anh liệu cách chấm dứt cái cảnh vô

lý này đi. Nó khiến tôi phải cười nếu như anh không có cái vẻ khổ sở như thế.

Nói đoạn, cô nàng lui ra, khá hể hả vì đã xử sự một cách đường hoàng, đắc chí trong lòng vì việc bất ngờ vừa xảy ra đã đặt chồng mình vào địa vị thấp kém hơn mình và phụ thuộc vào mình.

Khi Indiana đã tỉnh trí lại, nàng thấy mình đang ở trong chiếc xe kín mít chạy nhanh về Paris.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Chương 5

Đến tấm barie, xe dừng lại; một gia nhân mà bà Delmare nhận ra là trước kia đã từng hầu hạ Raymon, đến cửa xe hỏi phu nhân cần xuống xe ở đâu. Như cái máy, Indiana nói tên phố và khách sạn mà hôm trước nàng đã dừng ở đó. Tới khách sạn, nàng buông mình xuống chiếc ghế tựa và cứ ngồi ở đó cho đến sáng hôm sau, không nghĩ đến chuyện nằm vào giường, chẳng buồn cử động gì hết, chỉ muốn chết, nhưng nàng quá kiệt quệ, quá chán chường, không còn sức đâu để tự sát nữa. Nàng nghĩ rằng không thể nào sống được sau những đau đớn như vậy và cái chết sẽ tự nó tìm đến nàng. Nàng cứ như thế suốt cả ngày hôm sau nữa, không ăn gì, không trả lời khi người ta hỏi nàng có cần gì không.

Tôi không biết có còn gì khủng khiếp hơn là lưu trú tại một khách sạn có cả đồ đạc cho thuê ở Paris, nhất là khi cũng như khách sạn này, nó lại ở một phố hẹp và tối, và vào một ngày u ám ẩm ướt, ánh sáng như miễn cưỡng trườn lên những trần nhà ám khói và những cửa kính mờ đục. lại nữa, những đồ đạc xa lạ với thói quen của bạn mà luồng mắt nhăn rỗi của bạn hoài công tìm kiếm một kỷ niệm hay một thiện cảm, vẻ ngoài của những đồ đạc ấy có cái gì lạnh lùng khiến bạn khó chịu. Tất cả những đồ vật ấy có thể nói là không thuộc về ai, vì chúng thuộc quyền tất cả những ai đã tạm lưu ở lại đấy. Đây là nơi chẳng ai để lại dấu vết gì về sự lưu trú của mình, ngoài cái tên không ai biết trên tấm danh thiếp để lại dưới tấm kính; đây là chỗ trọ cho thuê đã tiếp nhận bao nhiêu du khách nghèo, bao nhiêu người ngoại quốc cô đơn, nó không tỏ lòng mến khách với bất cứ ai, nó đã nhìn thấy bao nhiêu náo động của con người và không thể kể lại gì cả; tiếng ồn ào hỗn tạp và không ngừng của đường phố khiến bạn không ngủ được để

tạm quên đi nỗi buồn phiền hoặc chán ngán. Hoàn cảnh ấy gây nên sự bức bối và chán ghét cả trong những người không ở trong trạng thái tinh thần khủng khiếp như bà Delmare ở chốn này. Hỡi người tỉnh lẻ đáng thương đã rời bỏ đồng ruộng của mình, bầu trời của mình, lùm cây xanh của mình, ngôi nhà và gia đình mình để đến nhất mình trong một cái buồn giam về tinh thần và tình cảm này. Hãy nhìn Paris, Paris đẹp đẽ mà bạn đã thấy thật kỳ diệu trong giấc mơ! Bạn thấy nó trải ra ở dưới kia, đen sạm vì buồn và mưa, ồn ào, hơi hám và chảy xiết như một thác nước bắn! Nó đầy, cuộc truy hoan triền miên, luôn luôn tráng lệ và ngát hương thơm mà người ta đã hứa với bạn; nó đầy, những khoái lạc ngây ngất, những điều bất ngờ cuốn hút, những cảnh vui mắt, thích tai, ngon lành cám dỗ những giác quan có hạn và khả năng non yếu của bạn, khiến bạn không thể thưởng thức luôn hết một lần được. Hãy nhìn cái người đang chạy ở dưới kia, lúc nào cũng hối hả, lo lắng, đấy là con người Paris nhã nhặn, niềm nở, mến khách mà người ta đã miêu tả với bạn. Chưa trải qua đám dân chúng nhốn nháo ấy và cái mê lộ rắc rối ấy đã thấy mệt mỏi rồi, bạn khiếp sợ ẩn vào căn buồng tươi vui của khách sạn, ở đó sau khi đã vội vã xếp chỗ cho bạn, người đầy tớ duy nhất trong ngôi nhà thường là rộng mênh mông ấy để mặc bạn chết yên ổn một mình, nếu như sự mệt mỏi hay buồn rầu khiến bạn không còn sức lo nghĩ đến cả nghìn nhu cầu đời sống.

Nhưng là một phụ nữ, ở đây trong tình trạng bị tất cả mọi người ghét bỏ, xa tất cả những người thân thương ba ngàn dặm, ở đây mà không có tiền thì còn tệ hơn là bị bỏ mặc trong sa mạc mênh mông không có nước, trong cả quãng đời đã qua không có lấy một kỷ niệm hạnh phúc, một kỷ niệm không bị đầu độc hay héo quắt đi, trong toàn bộ tương lai không có lấy một hy vọng làm ta tạm quên đi cái vô vị của tình cảnh hiện tại, đấy là sự khốn khổ và bơ vơ cùng cực.

Vậy là, bà Delmare không có ý định đấu tranh cường lại số phận đã rõ ràng, chống đỡ một cuộc đời tan vỡ và bị hủy hoại, mặc cho cái đói, cơn sốt và sự đau đớn gặm nhấm sức lực của mình, không một lời than thở, không

một giọt nước mắt, không tìm cách gì để chết sớm hơn lên một giờ, bớt đau khổ đi được một giờ.

Sáng hôm sau, tức là ngày thứ hai, người ta tìm thấy nàng nằm trên mặt đất, tê cứng vì rét, răng nghiến chặt, môi tái xanh, mắt dại đi. Nhưng nàng chưa chết. Bà chủ khách sạn xem kỹ ngăn kéo trên bàn, và thấy ở đó chẳng có gì, bà ta cân nhắc xem có nên đưa người phụ nữ không biết là ai này đến bệnh viện không, chắc chắn người này chẳng có gì để thanh toán tiền chữa một bệnh kéo dài và tốn kém. Tuy nhiên, là một người đầy lòng nhân đạo, bà ta bảo vục nàng lên giường và sai đi tìm một thầy thuốc để thăm xem người ốm liệt còn sống nổi quá hai ngày nữa không.

Thế rồi một người mà người ta không tìm tự dưng xuất hiện.

Mở mắt ra, Indiana thấy người đó ở đầu giường. Tôi chẳng cần nói tên người ấy với các bạn.

- A! Hóa ra là anh! Chính là anh! - Nàng kêu lên, ngã vào ngực anh, tuồng như chết giấc - Anh là thiên thần của em, thần hộ mệnh của em! Nhưng anh đến muộn quá, em không thể làm gì cho anh nữa, chỉ còn có việc chết và cầu phúc cho anh mà thôi.

- Cô không chết, cô bạn của tôi ạ - Ralph đáp với giọng cảm động - Cuộc sống có thể còn cười với cô. Những luật lệ chống lại hạnh phúc của cô từ nay sẽ không trói buộc tình cảm của cô nữa. Tôi muốn giải trừ cái bùa mê cô đã ăn phải của một kẻ mà tôi không yêu mến cũng không quý trọng. Nhưng không có đủ quyền phép, và tôi không đủ sức nhìn thấy cô đau khổ. Cho đến nay cuộc sống của cô thật kinh khủng, nó không thể như thế lâu hơn nữa. Ngoài ra, nếu những tiên đoán của tôi thành sự thật, nếu cái hạnh phúc mà cô mơ ước chỉ ngấn gửi thôi, ít ra cô cũng sẽ được biết nó một thời gian, ít ra cô cũng sẽ không phải chết mà chưa được nếm mùi. Tôi hy sinh tất cả những điều tôi ghét. Số phận khiến cô gieo mình vào vòng tay tôi trong lúc cô hoàn toàn cô đơn đã đặt cho tôi cái bổn phận làm người đời

đầu và người cha của cô. Tôi đến báo để cho cô biết rằng cô được tự do, cô có thể trao thân gửi phận cho de Ramiere. Delamre không còn nữa.

Nước mắt chậm chậm chảy qua trên má Ralph trong lúc anh nói. Indiana ngồi phắt dậy trên giường, tuyệt vọng vịn hai tay vào nhau.

- Chồng em chết rồi! - nàng kêu lên - Chính em đã giết chết ông ấy! Vậy mà anh nói với em về tương lai và hạnh phúc, dường như điều đó vẫn còn có thể có với một trái tim tự căm ghét và khinh miệt chính mình! Anh biết rõ rằng Thượng đế công bằng và em đáng nguyên rủa. De Ramiere đã lấy vợ!

Kiệt lực, nàng lại ngã vào vòng tay ông anh họ. Nhiều giờ sau, họ mới nối tiếp lại cuộc nói chuyện ấy.

- Mong sao ý thức rối loạn của cô bình tĩnh lại - Ralph nói với nàng bằng giọng trịnh trọng, nhưng hiền hòa và rất buồn - Delmare chết bất thành linh khi cô đã ra đi; ông ấy không hề thức tỉnh lại trong giấc ngủ từ khi cô bỏ ông ấy ra đi, ông ấy không hề biết việc cô bỏ trốn, ông ấy chết không hề nguyên rủa cô và không khóc cô. Gần sáng, chợt thức giấc sau khi đã ngủ thiếp đi bên cạnh giường ông ấy, tôi thấy mặt ông ấy tím ngắt, giấc ngủ của ông ấy nặng nề và bốc nóng hừng hực, ông ấy phát cơn ngạt máu. Tôi chạy sang buồng cô, sờng sốt vì không thấy cô ở đấy; nhưng tôi không có thì giờ tìm cơ cho sự vắng mặt của cô. Tôi chỉ lo lắng nhiều về cô sau khi ông Delmare đã chết. Tất cả mọi cách chữa chạy khéo léo đều vô ích, một giờ sau ông ấy trút hơi thở trong tay tôi, không hề tỉnh lại. Tuy nhiên, giây sau cuối, linh hồn nhọc nhằn và giá băng của ông ấy dường như có một cố gắng để tỉnh lại. Ông ấy tìm tay tôi, cầm lấy và tưởng đó là tay cô, vì tay ông ấy đã cứng lại và vô cảm giác, ông ấy cố nắm chặt lấy bàn tay, và khi tắt thở, ông ấy lắp bắp gọi tên cô.

- Em đã được nghe những lời cuối cùng của ông ấy - Indiana nói bằng giọng ảo não - Lúc em lìa bỏ ông ấy vĩnh viễn, ông ấy đã nói với em trong



giác ngủ: "Con người ấy sẽ làm hại đời em", ông ấy nói với em như thế. Những lời ấy vẫn còn đó - nàng nói, một tay đặt lên tim, tay kia đặt lên đầu.

Ralph nói tiếp:

- Khi tôi đã có thể rời mắt khỏi tử thi và đủ sức không nghĩ đến ông ấy nữa thì tôi nghĩ đến cô, Indiana ạ, từ nay cô tự do và cô có thể khóc ông chủ của mình chỉ do lòng tốt hay vì lý do tôn giáo. Tôi là người duy nhất mà cái chết của ông ấy đã lấy đi một cái gì, vì tôi là bạn ông ấy, và nếu như không phải bao giờ ông ấy cũng niềm nở thì ít ra trong trái tim tôi, ông ấy cũng cạnh tranh. Vì sợ cái tin đột ngột sẽ tác động đến cô quá mạnh, tôi chờ cô ở cửa nhà, nghĩ rằng cô sẽ trở lại sau chuyến dạo chơi buổi sáng. Tôi chờ mãi. Tôi sẽ không kể với cô nỗi lo âu khắc khoải, những cuộc tìm kiếm của tôi, nỗi kinh hoàng khi tôi tìm thấy xác Ophelia, đẫm máu và dập nát vì va vào đá; sóng đã ném nó lên bãi sỏi. Hỡi ôi, tôi tìm một thời gian lâu, tin rằng chẳng bao lâu sẽ tìm thấy xác cô, vì tôi nghĩ rằng, cô đi tìm cái chết và trong ba ngày, tôi tưởng rằng tôi chẳng còn gì để mà yêu trên cái trái đất này. Chẳng cần phải nói với cô về những đau đớn của tôi, hẳn cô phải nhìn thấy trước khi cô lìa bỏ tôi.

Tuy nhiên, chẳng bao lâu trong xứ thuộc địa có tin đồn rằng cô đã bỏ trốn. Một con tàu vào trong vịnh đã gặp tàu Egene khi đi qua kênh Mozambique, nó đã ghé sát vào tàu của cô. Một hành khách nhận ra cô, và chưa đầy ba ngày sau, cả đảo đã biết chuyện cô bỏ đi.

Tôi miễn cho cô khỏi phải nghe những điều tiếng vô lý và nhục mạ nảy sinh do dự trùng hợp của hai việc xảy ra trong cùng một đêm, việc cô bỏ nhà trốn đi và cái chết của chồng cô. Tôi cũng không được chừa ra, người ta cũng thích thú rút ra những suy diễn nhân từ về tôi. Nhưng tôi chẳng hề bận tâm. Tôi còn có một bốn phận phải làm trên trái đất này, tôi phải biết chắc rằng cô vẫn còn sống và giúp đỡ cô nếu cô cần. Tôi ra đi ít lâu sau khi cô rời khỏi đảo. Nhưng chuyến đi thật là khủng khiếp, và tám ngày sau tôi mới đến Pháp. Ý nghĩ đầu tiên của tôi là chạy lên nhà de

Ramiere để hỏi tin về cô. Nhưng tình cờ tôi gặp Carl, gã gia nhân vừa đưa cô về đây. Tôi hỏi địa chỉ của cô và đến đây, tôi chắc rằng cô ở đây không phải chỉ có một mình.

- Một mình! Mỗi một mình! Bị bỏ rơi một cách ê chề! - Bà Delmare kêu lên - Nhưng ta đừng nói đến con người ấy, đừng bao giờ nói đến nữa. Em không yêu hắn nữa, em khinh hắn, nhưng cũng không nên nói với em rằng em đã từng yêu hắn, như vậy làm cho em nhớ lại nỗi hổ thẹn và tội lỗi của em; là ném ra lời trách móc khủng khiếp vào những khoảnh khắc cuối cùng của đời em. Chao ôi, hãy là vị thần an ủi em, bao giờ anh cũng đến vào những lúc cuộc đời thảm hại của em lâm vào tình thế nguy cấp để đưa ra bàn tay bạn bè cứu giúp em. Với tấm lòng từ thiện, anh hãy hoàn thành nốt sứ mạng cuối cùng của anh đối với em; hãy nói với em những lời triu mến và tha thứ cho em để em chết thanh tịnh và em hy vọng được tha thứ trước sự phán xét của đấng tối cao.

Nàng mong được chết. Nhưng sự đau buồn rên nên sợi xích trói buộc chúng ta, chứ không phải phá vỡ sợi xích đó. Thậm chí nàng không ốm nguy kịch, nàng không còn sức nữa; có điều nàng rơi vào trạng thái mòn mỏi và thờ ơ gần với sự đờ đẫn.

o O o

Ralph tìm cách làm cho nàng khuây khỏa. Anh làm cho nàng rời xa tất cả những gì có thể nhắc tới Raymon. Anh đưa nàng về Touraine. Anh tạo cho nàng mọi sự thoải mái trong cuộc sống. Anh dành tất cả thời gian của mình để tìm cho nàng mấy người dễ chịu. Khi anh không đạt được kết quả gì, khi anh đã dùng hết mọi tài nghệ và tình cảm của mình mà không làm ánh lên được một tia sáng vui thú yếu ớt trên gương mặt rầu rĩ và héo hắt ấy, anh lấy làm tiếc rằng mình không khéo nói, anh chua xót tự trách mình vụng về trong việc biểu lộ tình cảm triu mến.

Một hôm, anh thấy nàng suy sụp, chán nản hơn bao giờ hết. Anh không dám nói gì với nàng, anh ngồi cạnh nàng, vẻ buồn rầu. Indiana quay về phía anh, dịu dàng xiết chặt tay anh.

- Em làm khổ anh nhiều quá, Ralph tội nghiệp của em! - nàng nói với anh - Anh phải nhẫn nại lắm mới chịu đựng nổi cái trò rắc rối của một kẻ xấu số ích kỷ và hèn nhát như em. Cái bồn phận nặng nề của anh đã hoàn thành từ lâu. Kẻ khó tính rồ dại nhất cũng không thể đòi hỏi ở tình bạn nhiều hơn những gì anh đã làm cho em. Bây giờ hãy bỏ mặc em chịu đau khổ. Đừng làm hỏng cuộc đời đáng nguyên rủa. Hãy thử tìm hạnh phúc ở chỗ nào khác, vì hạnh phúc không thể nào có được ở bên em.

- Quả vậy, tôi thất vọng về việc chữa bệnh cho cô, Idiana ạ - Anh trả lời - Nhưng tôi không bao giờ bỏ mặc cô, ngay cả khi cô nói với tôi rằng tôi làm cô chán ngấy. Bởi vì cô còn cần sự chăm sóc về vật chất, và nếu cô không muốn tôi là bạn, thì ít ra tôi cũng là thằng hầu của cô. Nhưng, hãy nghe tôi, tôi có một phương cách đề nghị với cô, cách này tôi dành cho tình huống xấu nhất, nhưng chắc chắn đây là cách hiệu nghiệm.

- Em chỉ biết có một phương thuốc để chữa sự buồn phiền. Ấy là quên đi. Bởi vì em đã có đủ thời gian để thấy rõ rằng lý trí bất lực. Vậy chúng ta sẽ luôn luôn hy vọng. Nếu ý chí của em có thể vâng theo lòng biết ơn đối với anh thì từ bây giờ em sẽ tươi cười và hiền hòa như những ngày thơ ấu của chúng ta. Bạn ơi, hãy tin chắc rằng em không thích ấp ủ nỗi đau của em và đau độc vết thương lòng. Chẳng lẽ em không biết rằng mọi đau khổ của em đều đè trĩu lên tim anh hay sao? Hời ôi, em muốn quên đi, muốn bình phục! Nhưng em chỉ là một phụ nữ yếu đuối. Ralph, hãy liên nhẫn và đừng cho rằng em vô ơn.

- Indiana thân mến, nghe đây nhé - anh nói với nàng - Chúng ta không đủ sức quên đi đâu; anh không lên án em! Anh có thể kiên nhẫn chịu đựng; nhưng nhìn thấy em đau khổ là điều vượt quá sức anh. Ngoài ra, chúng ta là những sinh vật yếu đuối, làm sao ta có thể đấu tranh chống lại số phận sắt

thép như vậy? kéo lê cục sắt nặng cột vào chân như thế là đủ rồi. Thượng đế mà cả anh và em luôn tôn sùng không bắt con người phải chịu nhiều đau khổ như vậy mà lại không phú cho con người bản năng tự giải thoát. Theo anh, ưu thế chính của con người so với loài vật là hiểu được cách chữa cho mình mọi khổ đau. Cách ấy là tự sát. Đây là điều anh đề nghị với em, anh khuyên em.

- Em thường nghĩ đến chuyện ấy - Indiana trả lời sau một lúc im lặng - cách đây lâu rồi, những dự định dữ dội thôi thúc em thực hiện điều đó, nhưng ý thức tôn giáo ngăn cản em. Từ đó, những lúc cô độc, em thường nghĩ đến chuyện ấy. Nỗi bất hạnh giáng xuống đầu em dần dần dạy cho em một tôn giáo khác với tôn giáo người ta đã dạy. Khi anh đến cứu giúp em, em đã quyết định đợi cho đến lúc chết đi, nhưng anh cầu xin em sống, và em không có quyền từ chối anh sự hy sinh đó. Bây giờ, điều ngăn cản em, đây là cuộc đời của anh, tương lai của anh. Anh sẽ làm gì khi chỉ còn một mình trên thế gian, không gia đình, không đam mê, không tình cảm quyến luyến, Ralph tội nghiệp của em? Từ khi phải chịu những vết thương lòng ghê gớm, em hoàn toàn là kẻ bỏ đi; nhưng có lẽ em sẽ bình phục. Phải, Ralph, em sẽ cố gắng hết sức, em thề với anh, hãy kiên nhẫn một chút, có lẽ chẳng bao lâu nữa em sẽ có thể cười được... Rem muốn lại trở nên thanh thản và vui vẻ để hiến cho anh cuộc đời này mà anh đã mất bao công sức giành giật ra khỏi cảnh bất hạnh.

- Không, bạn tôi ơi, không - Ralph lại nói - Tôi không muốn một sự hy sinh như thế, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận. Đời tôi có quý giá gì hơn đời em? Tại sao em tự bắt mình phải chịu đựng một tương lai đáng ghét để đem lại cho tôi sự dễ chịu? Em nghĩ rằng tôi có thể lấy làm vui mừng khi cảm thấy trái tim em hoàn toàn không chia sẻ niềm vui ấy sao? Không, tôi không ích kỷ đến mức ấy đâu. Hãy tin tôi, chúng ta không nên thử làm một việc anh hùng không thể làm nổi. Hy vọng từ bỏ tất cả lòng yêu bản thân như vậy là kiêu ngạo, tự phụ. Rút cuộc, hãy nhìn tình cảnh chúng ta bằng con mắt bình tĩnh và sử dụng những ngày còn lại của chúng ta như một tài

sản chung mà không người nào trong chúng ta có quyền chiếm đoạt làm ảnh hưởng xấu tới người khác. Đã từ lâu, tôi có thể nói là từ ngày ra đời, cuộc đời làm tôi mệt mỏi và là gánh nặng đối với tôi. Bây giờ tôi không còn cảm thấy mình đủ sức chịu đựng mà không đầy lòng chua xót và oán giận trời đất. Indiana, chúng ta hãy cùng trở lại thượng đế, Ngài đã đầy ải chúng ta xuống trái đất đầy thử thách này, trong cái thung lũng nước mắt này, nhưng chắc chắn ngài sẽ không từ chối mở lòng đón nhận chúng ta. Tôi tin ở Thượng đế, Indiana, và chính tôi là người đầu tiên đã dạy cho em tin Thượng đế. Vậy hãy tin ở tôi, một tấm lòng ngay thẳng không thể đánh lừa người hỏi ý kiến nó với tình cảm chân thành. Tôi cảm thấy cả hai ta đã chịu khá nhiều đau khổ dưới trần gian này để có thể chuộc được mọi lỗi lầm của chúng ta. Sự rửa tội bằng nỗi bất hạnh đã làm cho linh hồn chúng ta đủ trong sạch: hãy trả lại linh hồn chúng ta cho đấng đã ban nó cho chúng ta.

Ý nghĩ ấy choán lấy tâm trí Ralph và Indiana nhiều ngày, sau đó họ quyết định cùng chết với nhau. Chỉ còn vấn đề chọn cách tự sát.

- Đây là một việc cũng có phần quan trọng - Ralph nói - nhưng tôi đã nghĩ đến chuyện ấy, và tôi đề nghị với em như thế này. Hành động mà chúng ta sắp thực hiện không phải là kết quả của một cơn thác loạn nhất thời, mà là mục đích hợp lý của một quyết định nảy sinh trong một tình cảm sùng tín bình tĩnh và chín chắn, điều quan trọng là khi đó chúng ta có sự tỉnh tâm của tín đồ công giáo trước thánh lễ nhà thờ. Với chúng ta, vũ trụ là đền thờ nơi chúng ta sùng kính Chúa Trời. Chính giữa thiên nhiên hùng vĩ và hoang sơ mà chúng ta tìm lại được ý thức về sự hùng mạnh của nó, không nhiễm chút ố tạp nào của người đời. Chúng ta sẽ trở lại sa mạc để có thể cầu nguyện. Ở đây, trong cái vùng nhung nhúc người và thói xấu này, giữ nên văn minh chối bỏ Thượng đế và xuyên tạc hình ảnh của ngài, tôi cảm thấy mình sẽ bị gò bó, dằn trí và buồn rầu. Tôi muốn chết vui vẻ, vắn trán thanh tịnh, mắt nhìn lên trời. Nhưng ở đây tìm đâu ra những cái đó? Tôi sẽ nói với em nơi mà tôi cho là việc tự sát sẽ có vẻ cao quý nhất và

long trọng nhất. Đây là trên bờ một cái vực trên đảo Bourbon; từ trên cao, thác nước trắng xóa và lấp lánh ánh ngũ sắc như một lăng kính đổ xuống cái khe hoang vắng ở Bernie. Ở nơi ấy chúng ta đã có những giờ êm dịu nhất trong thời gian thơ ấu, chính ở đây sau này tôi đã khóc những nỗi buồn chua xót nhất trong đời tôi, chính ở đây tôi đã học cầu nguyện, hy vọng; chính ở đây, một đêm đẹp trời với khí hậu vùng ta, tôi muốn đắm mình trong làn nước trong veo và xuống nằm trong năm mồi nở hoa dưới đáy sâu củ aca1i vực xanh rờn. Nếu em không đặc biệt ưa thích một chỗ nào khác trên trái đất thì hãy chiều ý tôi, để hai ta cùng thực hiện việc hiến sinh mạng chúng ta ở nơi đã chứng kiến những trò chơi thơ ấu của ta và những đau khổ thời thanh xuân của chúng ta.

- Em đồng ý - Indiana trả lời và đặt tay mình vào tay Ralph ra ý giao kèo - Em luôn luôn bị cuốn đến gần mặt nước bởi một sức mạnh không cưỡng lại được, đó là kỷ niệm về Noun. Chết như cô ấy đối với em thật là êm dịu. Đây sẽ là sự chuộc tội về cái chết của cô ấy mà em gây ra.

- Thêm nữa - Ralph nói - một chuyến đi biển mới, lần này với những tình cảm khác với những tình cảm đã làm cho lòng dạ chúng ta có rối bời cho đến bây giờ, đây là cách chuẩn bị tốt nhất mà chúng ta có thể nghĩ ra để tỉnh trí lại, để dứt bỏ những sợ dây tình cảm trần thế, để cho chúng ta hoàn toàn trong sạch đến sóng mình dưới chân Đấng Tối Cao. Tách biệt với cả thế gian, luôn luôn sẵn sàng vui vẻ lìa bỏ cuộc sống, chúng ta sẽ nhìn bằng con mắt say mê cơn bão làm dậy lên những lực lượng thiên nhiên phơi bày trước chúng ta những cảnh tượng kỳ diệu. Đến đây, Indiana, chúng ta sẽ ra đi, chúng ta sẽ rũ sạch bụi của cõi trần gian bạc bẽo này. Chết ở đây dưới mắt Raymon sẽ có vẻ là một sự trả thù hẹp hòi và hèn nhát. Hãy để Thượng đế trừng phạt con người đó; tốt hơn hết là ta đến xin Ngài mở lòng nhân từ với trái tim vô ơn và cứng cỏi đó.

Họ ra đi. Con thuyền buồm Nahandove nhanh và nhẹ như chim đưa họ về quê hương mà hai lần họ đã lìa bỏ. Chưa bao giờ chuyến vượt biển lại

mau lẹ và hạnh phúc như thế. Dường như gió thuận chiều có nhiệm vụ đưa về cảng hai con người bất hạnh đã vất vưởng rất lâu trên những bãi đá ngầm của cuộc đời. Trong ba tháng ấy, Indiana đã thấu được thành quả do nghe theo lời khuyên của Ralph. Không khí biển, rất bổ ích và thấm thía, củng cố lại sức khỏe yếu kém của nàng. Trái tim mệt mỏi của nàng bình tĩnh trở lại. Niềm tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ chấm dứt được những đau khổ có tác dụng đối với nàng như lời hứa của bác sĩ với một con bệnh cả tin. Quên đi quãng đời đã qua, nàng mở rộng tâm hồn đón những cảm xúc sâu sắc mang hy vọng tôn giáo. Mọi ý nghĩ của nàng đều thấm đượm một niềm tin huyền bí, một hương thơm thần tiên. Chưa bao giờ nàng thấy biển và trời đẹp như thế. Nàng tưởng như lần đầu tiên thấy biển và trời, nàng khám phá ra ở đây bao nhiêu vẻ huy hoàng và giàu có. Vâng trán nàng trở nên hanh tịnh, có thể nói là một tia sáng thần thánh đã rọi vào cặp mắt xanh ưu sầu dịu dàng của nàng.

Một sự thay đổi không kém diễn ra trong tâm hồn và vẻ ngoài của Ralph, cũng những lý do như thế tạo nên những hiệu quả gần như thế. Tâm hồn anh, đã chai từ lâu do chống chọi với nỗi đau đớn, bắt đầu mềm đi dưới sức nóng đầy sinh khí của hy vọng. Trời cũng đã xuống ơn cho trái tim đau đớn và rã rời.

Lời nói của anh biểu lộ tình cảm của anh, và lần đầu tiên Indiana biết tính cách thực của anh. Tình họ hàng thân thiết thiêng liêng gắn họ với nhau đã làm cho mọi người bỏ được tính rụt rè khổ sở, còn người kia bỏ được những thành kiến bất công. Mỗi ngày Ralph lại bớt đi được một nét vô duyên, còn Indiana bỏ được một sai lầm trong phán đoán của mình. Đồng thời, kỷ niệm xót xa về Raymon mờ nhạt đi, tan biến trước những mức độ chưa từng biết, trước sự chất phác cao quý của Ralph. Dần dần Indiana thấy người này có tầm vóc lớn lao cao cả hơn, còn người kia càng thấp kém đi trong sự nhìn nhận của nàng. Cuối cùng, so sánh giữa hai người với nhau, mỗi tình huống quáng váng tai hại của nàng mất hết giá trị, lụi tắt trong tâm hồn nàng.

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 6

Năm ngoái, vào một chiều của mùa hè vĩnh cửu ở vùng này, hai hành khách của tàu buồm Nahandove đi sâu vào vùng núi của đảo Bourbon, và ngày sau tàu khởi hành. Hai người dùng thời gian ấy để nghỉ ngơi, điều đó bề ngoài có vẻ hết sức lạ lùng so với dự định đã đưa họ đến vùng này. Nhưng chắc chắn là họ không suy xét như vậy; bởi vì sau khi cùng uống Foham ở hàng hiên, họ ăn vận đặc biệt cẩn thận, dường như định đến dự một tối vui ở thành phố, và theo con đường nhỏ trong núi, một giờ sau họ đến khi Bernie.

Tình cờ tối hôm ấy là một trong những tối sáng trăng đẹp nhất ở vùng nhiệt đới. Thiên thể ấy, vừa ra khỏi những làn sóng màu đen, bắt đầu trải trên mặt biển một vệt dài trắng bạc, nhưng ánh sáng của nó không lọt vào khe núi và ven hồ chỉ lung linh ánh phản quang của mấy ngôi sao. Những cây chanh rải rác trên sườn núi cao nhất cũng chưa điểm những hạt kim cương mờ nhạt mà ánh trăng rắc lên những phiến đá bóng láng và giòn của nó. Những cây mun và liễu bách rì rào trong bóng tối; duy chỉ có mấy cây cọ khổng lồ thon nhỏ vươn cao vút tới 100 piê; và những chùm lá trên ngọn ngọai lên màu trắng bạc pha ánh xanh.

Những con chim biển im tiếng trong những khe đá, mấy con bồ câu xanh nấp sau những gờ núi cất lên tiếng gù buồn rầu và say mê. Những con bọ dừa đẹp, giống như vật trang sức bằng đá, loạt xọat trong những bụi cà phê, hay vù vù bay là là trên mặt hồ, và tiếng réo đều đều của dòng thác dường như trao đổi những lời bí ẩn với tiếng vang hai bên bờ.



Rẽ vào một con đường mòn dốc đứng, hai du khách cô đơn đến một chỗ cao trong hẻm núi, nơi dòng thác như một cột hơi nước trắng xóa và nhẹ đổ xuống đáy vực. Đám dây leo rũ xuống từ thân những cây cọ sợi tạo nên ở nơi này một cái nôi tự nhiên lơ lửng trên dòng nước. Với thái độ bình tĩnh đáng khâm phục, sir Ralph chặt nhánh mấy cành lá có thể gây vướng khi họ lao xuống, rồi cầm tay cô em họ và kéo nàng ngồi xuống một tảng đá đầy rêu, từ chỗ này, ban ngày trước mắt hiện ra một cảnh ngoạn mục với tất cả vẻ duyên dáng hoang dã đầy sức mạnh. Nhưng lúc này, đêm tối và hơi nước dày đặc của dòng thác bao trùm mọi vật; khiến cho vực thăm dường như sâu vô hạn và khủng khiếp.

- Indiana thân mến - anh nói với nàng - tôi lưu ý em rằng muốn cho dự định của chúng ta thành công, thì phải hết sức bình tĩnh. Nếu em lao xuống ở phía âm bóng tối dày đặc khiến em tưởng đấy là một khoảng trống thì nhất định em sẽ tan xác vì va vào đá, và em sẽ phải chịu đựng một cái chết chậm chạp và dữ dội. Nhưng nếu cẩn thận gieo mình vào dải nước trắng xóa đổ xuống thì em sẽ theo nó xuống ò nước, dòng thác sẽ nhận chìm em xuống hồ. Hơn nữa, nếu em chịu khó chờ đợi một tiếng đồng hồ nữa, trăng sẽ lên khá cao, soi sáng cho em nhìn rõ.

- Em thấy như thế tốt hơn - Indiana trả lời - nhất là chúng ta phải giành những khoảnh khắc cuối cùng cho những ý nghĩ tôn giáo.

- Cô nói đúng, cô bạn tôi ạ - Ralph nói - Tôi cho rằng cái giờ cao cả này là giờ tĩnh tâm và cầu nguyện. Tôi không nói rằng chúng ta phải hòa giải với Thượng đế, như vậy là quên mất khoảng cách giữa chúng ta và Đấng tối cao toàn năng. Nhưng tôi nghĩ rằng chúng ta phải hòa giải với những người đã làm chúng ta đau khổ và gửi theo ngọn gió thổi về hướng tây bắc những lời nhân từ cho những người ở cách xa ta ba ngàn dặm.

Indiana tiếp nhận ý kiến đó mà không hề ngạc nhiên, không hề xúc động. Từ nhiều táng nay, nàng ngày càng tôn trọng ý kiến của Ralph theo với sự thay đổi của chính bản thân anh. Nàng nghe anh không còn như

nghe một cố vấn lạnh lùng, nàng lẳng lẳng theo anh như theo vị thần hộ mệnh nâng nàng lên khỏi mặt đất và giải thoát nàng khỏi mọi đau khổ.

- Em đồng ý - nàng nói - Em vui mừng cảm thấy em có thể tha thứ một cách dễ dàng, trong lòng em không hề có hận thù, luyến tiếc, tình yêu hay oán giận. Giây phút này, em hầu như không nhớ tới những đau buồn của cuộc đời sầu bi của em và sự vô ơn của những người xung quanh. Thượng đế cao cả! Ngài nhìn thấy đáy trái tim con; Ngài biết trái tim con trong sạch và hiền hòa, và mọi ý nghĩ tình yêu và hy vọng của con đều hướng về Ngài.

Ralph liền ngồi xuống dưới chân Indiana và bắt đầu cầu nguyện bằng một giọng mạnh mẽ át cả tiếng thác đổ. Có lẽ đây là lần đầu tiên từ khi anh ra đời, ý nghĩ của anh hoàn toàn phù hợp với lời nói từ miệng anh thốt ra. Giờ chết đã điểm; tâm hồn này không còn bị trói buộc nữa, không còn bí ẩn nữa; nó chỉ còn thuộc về Thượng đế; xiềng xích của xã hội không còn đè nặng lên nó nữa. Sự nồng nhiệt của tâm hồn anh không còn là tội lỗi nữa, niềm hăm hở của nó hướng về bầu trời đang chờ đợi nó. Tấm màn che đậy bao nhiêu đức hạnh, sự cao cả và uy lực đã rơi hẫng xuống, và trí tuệ của con người này chỉ một lần nhảy đầu tiên đã lên ngang tầm trái tim anh.

Cũng như một ngọn lửa chói rực ngồi lên giữa đám khói cuộn cuộn và làm khói tan ra, ngọn lửa thiêng vẫn ngủ yên, không ai biết từ đáy lòng anh tỏa ra ánh sáng rực rỡ. lần đầu tiên, ý thức nghiệm ngặt của anh được giải thoát khỏi nỗi lo sợ và những sợi dây ràng buộc anh, lời nói tự nó đến giúp sức cho ý nghĩ, và con người tầm thường suốt đời chỉ nói những điều chung chung, phút cuối cùng trở nên hùng biện và có sức thuyết phục hơn cả Raymon trước đây. Các bạn đừng chờ tôi nhắc lại với các bạn những lời lạ lùng mà anh đã gởi theo tiếng vang của sự cô đơn; bản thân anh, nếu có mặt ở đây, anh sẽ không thể nói lại với chúng ta những điều đó. Trong đời có những khoảnh khắc hào hùng và xuất thần mà ý nghĩ của chúng ta trở nên trong sạch, tin tể bay bổng. Những khoảnh khắc hiếm hoi ấy nâng

chúng ta lên rất cao, đưa chúng ta đi rất xa khỏi bản thân chúng ta, đến độ khi rơi xuống đất chúng ta ngất đi và không còn nhớ được sự say mê trí tuệ ấy nữa. Ai có thể hiểu được những hình ảnh huyền bí mà nhà ẩn tu nhìn thấy? Ai có thể kể lại những giấc mơ của nhà thơ trước khi anh ta nguội lòng trở lại để viết ra cho chúng ta? Ai có thể nói với chúng ta những điều huyền diệu phơi mở trước tâm hồn bậc công chính vào giờ mà cửa trời mở ra đón nhận ông ta? Ralph bề ngoài có vẻ là một người tầm thường, nhưng thực ra là một người phi thường, bởi vì anh vững tin vào Thượng đế và bao giờ cũng hành động theo lương tâm của mình, bây giờ anh tổng kết toàn bộ cuộc đời mình. Rút cuộc, anh đã có thể là chính bản thân mình, có thể phơi bày thực chất bên trong của mình, và trước đấng phán xét tối cao, anh có thể gỡ bỏ cái vỏ ngụy trang mà người đời đã khiến anh phải dùng đến. Vứt bỏ lớp vỏ hành xác mà sự đau đớn đã quán lấy suốt cốt anh, anh vươn thẳng người, cao cả và tươi vui như thể anh đã bước vào chốn thiên đường trời ân thưởng cho mình.

Nghe anh nói, Indiana không hề ngạc nhiên. Nàng không tự hỏi có phải là Ralph nói như vậy không. Ralph mà nàng biết không còn tồn tại nữa, và người àm giờ đây đang nói với nàng là một người bạn mà xưa kia nàng đã từng thấy trong những giấc mơ, những giấc mơ rất cuộc đang thành sự thật bên rìa năm mộ của nàng. Nàng cảm thấy tâm hồn trong trắng của nàng cũng bay bổng lên cùng với anh. Một tình cảm sùng kính đặc biệt gợi cho nàng cũng những xúc động như thế, những giọt lệ hân hoan của nàng nhỏ xuống tóc Ralph.

Lúc ấy mặt trăng ở trên ngọn một cây cọ lớn và tia sáng trắng xuyên qua khe hở giữa đám dây leo trùm lên Indiana một luồng sáng nhợt nhạt và ẩm ướt, khiến cho nàng, với bộ áo dài trắng và những bím tóc dài buông trên hai vai, nom giống như bóng một trinh nữ lạc giữa hoang mạc.

Sir Ralph quỳ trước nàng và nói:

- Indiana, bây giờ em phải tha thứ cho anh tất cả những đau khổ mà anh đã gây ra cho em, như vậy anh mới có thể tha thứ điều đó cho bản thân anh.

- Than ôi! - nàng trả lời - em mà lại phải tha thứ cho anh ư, Ralph tội nghiệp của em. Trái lại, em phải cầu phước cho anh trong ngày cuối cùng của em, như em đã buộc phải làm trong tất cả những ngày bất hạnh đã đánh dấu cuộc đời em mới đúng chứ?

- Anh không biết anh có lỗi đến mức nào - Ralph nói tiếp - Nhưng trong một thời gian dài như thế và một cuộc đấu tranh khủng khiếp như thế với số phận của mình, lẽ nào anh lại không có lỗi rất nhiều lần mà không biết.

- Anh nói về cuộc đấu tranh nào kia? - Indiana hỏi.

- Chính đó là điều em phải giải thích cho anh trước khi chết; đấy là bí mật của đời em. Anh đã hỏi em trên con tàu đưa chúng ta đến đây, và em đã hứa sẽ bộc lộ với anh trên bờ hồ Bernia, khi lần cuối cùng mặt trăng mọc lên soi sáng cho chúng ta.

- Thời điểm ấy đã đến - nàng nói - em nghe anh đây.

- Hãy kiên nhẫn, bởi vì anh có cả một câu chuyện dài để kể với em, Indiana ạ, và đây là câu chuyện của anh.

- Em tin rằng em biết chuyện ấy, vì em hầu như chưa bao giờ lìa xa anh.

- Em không biết đâu, em không biết lấy một ngày một giờ - Ralph nói với vẻ buồn rầu - Có lúc nào tôi có thể nói với em đâu? Trời đã muốn rằng khoảnh khắc duy nhất cuối cùng của đời tôi và đời em. Nhưng nếu như trước đây sự thú nhận đó là điên rồ và tội lỗi, thì hôm nay nó cũng trong trắng và chính đáng như thế. Đấy là một sự thỏa mãn cá nhân mà không ai

có quyền trách tôi, vào giờ phút này của chúng ta, em sẽ dành cho tôi niềm vui ấy, cũng như từ trước tới giờ em vẫn kiên nhẫn và dịu dàng đối với tôi. Vậy hãy nghe cho hết câu chuyện nặng nề về số phận hẩm hiu của tôi. Nếu lời nói của tôi làm em mệt mỏi bức tức thì hãy nghe tiếng thác đổ hát bài ca đưa đón tôi.

Tôi sinh ra để yêu; không một ai trong những người xung quanh muốn tin điều đó, và sự khinh miệt đó đã quyết định tính cách tôi. Quả thật là thiên nhiên, khi phú cho tôi một tâm hồn nồng cháy, đã làm một việc ngược đời lạ thường. Nó đã đặt lên mặt tôi tấm mặt nạ bằng đá và làm cho lưỡi tôi trở nên nặng trĩu. Nó đã không cho tôi cái mà nó ban cho những kẻ thô thiển nhất, năng lực biểu hiện tình cảm bằng ánh mắt hay bằng lời nói. Điều đó khiến tôi trở thành kẻ ích kỷ. người ta xét đoán về bản chất tinh thần qua cái vỏ ngoài, và như một quả cây cần cỗi, tôi phải héo quắt đi dưới cái vẻ thô cứng mà tôi không thể vứt bỏ được. Vừa mới ra đời, tôi đã không được hưởng cái tình cảm mà tôi cần nhất trên đời. Mẹ tôi ghét bỏ không cho tôi bú, vì khuôn mặt tôi không biết tươi cười đáp lại sự âu yếm của mẹ. vào cái tuổi mà ta khó phân biệt được một ý nghĩ với một nhu cầu, tôi đã héo hắt đi vì bị gọi là đứa ích kỷ, cái tên gọi đáng ghét.

Khi ấy người ta đã quyết định rằng sẽ chẳng ai yêu tôi, vì tôi không biết nói lên tình cảm với ai cả. Người ta làm cho tôi thành kẻ bất hạnh, tôi gần như bị đẩy ra khỏi mái nhà mẹ cha, tôi phải sống trên các mỏm đá như con chim biển. Em biết thời thơ ấu của tôi như thế nào rồi đấy, không có một người mẹ lo lắng dò theo dấu chân đi tìm tôi, không có lấy một tiếng nói thân thiện vang lên trong khe núi vắng lặng gọi tôi về nhà vì đêm đã xuống. Tôi đã lớn lên một mình, tôi đã sống một mình; nhưng trời khôn để cho tôi bất hạnh đến cùng, vì tôi sẽ không chết một mình.

Nhưng từ đó, trời đã cho tôi một món quà, một niềm an ủi, một hy vọng. Em đến trong đời tôi như thể em sinh ra là để cho tôi. Một đứa trẻ đáng thương! Em cũng bị bỏ rơi như tôi, cũng như tôi, em bị ném vào cuộc

đời không có tình yêu và không được che chở, dường như số phận dành em cho tôi, ít ra tôi cũng tự mơn trớn mình như thế. Tôi có tự phụ quá không? Trong mười năm, em al2 của tôi, của tôi, không chia sẻ với ai hết, không có người cạnh tranh, tôi không bị giày vò. Khi ấy tôi chưa hiểu thế nào là ghen tuông.

Thời gian ấy, Indiana ạ, là thời gian ít đen tối nhất trong cuộc đời tôi. Tôi coi em là em gái, là con gái tôi, là người bạn gái của tôi, học trò của tôi, bạn giao du của tôi. Việc em cần có tôi làm cho cuộc đời tôi không phải là cuộc đời một con vật hoang dại. Vì em mà tôi thoát khỏi tình trạng chán chường mà sự khinh miệt của người xung quanh đã đẩy tôi vào. Tôi bắt đầu tự coi trọng mình, vì thấy mình có ích cho em. Cần nói thật hết, Indiana ạ. Sau khi đã vì em mà gánh lấy gánh nặng của cuộc sống, trí tưởng tượng của tôi hy vọng được đền bù. Tôi đã quen (tha thứ chớ tôi vì những từ tôi vừa dùng, ngay cả hôm nay tôi vẫn không thể dùng những tiếng đó mà không run), tôi đã quen nghĩ rằng em sẽ là vợ tôi; còn nhỏ tuổi, tôi đã coi em như vợ chưa cưới của tôi; tôi đã tưởng tượng ra về sự duyên dáng của em ở tuổi thanh xuân; tôi nón glo2ng chờ đợi em lớn lên. Anh tôi, người đã chiếm mất tình cảm của gia đình đối với tôi, thích chăm sóc việc nhà, đã gây trồng một khu vườn trên ngọn đồi mà ban ngày ở đây có thể nhìn thấy; khu vườn ấy đã bị chủ mới biến đổi thành ruộng lúa. Việc chăm sóc hoa đem lại cho tôi những phút êm đềm nhất, và sáng sáng, tôi đến xem những cụm hoa lớn lên bằng con mắt nôn nóng, và do còn trẻ con, tôi ngạc nhiên thấy qua một đêm chúng không phát triển được như tôi chờ đợi. Đối với tôi, Indiana ạ, em là tất cả sự bận tâm của tôi, tất cả niềm vui của tôi, tất cả sự giàu có của tôi; em là cái cây non mà tôi vun trồng, cái nụ mà tôi nóng lòng muốn nở thành hoa. Mỗi sáng tôi cũng rình xem một lần nữa vầng mặt trời mọc đã gây hiệu quả như thế nào đối với em. Bởi vì tôi đã là một thanh niên, mà em vẫn còn là đứa trẻ. Trong tôi đã dậy lên những dự vọng mà hồi ấy em chưa biết đâu. Tuổi mười lăm của tôi dày vò trí tưởng tượng của tôi, và em ngạc nhiên thấy tôi thường buồn rầu, tham gia các trò chơi với em mà không lấy gì làm thích thú. Em không quan niệm được rằng đối với tôi, một

trái cây, một con chim không phải là của quý như đối với em, và em đã coi tôi là kẻ lạnh lùng và kỳ quặc. Nhưng em vẫn yêu tôi, mặc dù tôi như vậy. Bởi vì tôi tuy u sầu, nhưng không có khoảnh khắc nào là không dành cho em. Nhưng đau khổ của tôi càng làm cho em d9a1ngf quý với trái tim tôi hơn; tôi nuôi một hy vọng điên rồ rằng sẽ có một ngày, em biến đau khổ của tôi thành niềm vui.

Than ôi! Hãy tha thứ cho ý nghĩ ngạo ngược nó là lẽ sống của tôi trong mười năm: thật tội lỗi khi một thiếu niên đang nguyên rủa lại ao ước một cô sơn nữ đẹp và giản dị như em. Lỗi chỉ tại Thượng đế đã làm cho ý nghĩ táo tợn ấy thành ý nghĩ của đời tôi. Trái tim bị giày vò, không được ai biết đến của tôi đi tìm tình thương ở khắp nơi và không tìm thấy một nơi nương náu, vậy thì nó có thể sống bằng cái gì? Tôi có thể chờ mong một cái nhìn, một nụ cười yêu thương của ai, nếu không phải là của em, mà tôi là người yêu cũng gần như người cha của em?

Nhưng em đừng sợ là em đã lớn lên dưới cánh một con chim đáng thương bị tình yêu vò xé. Chưa bao giờ một ham mê không trong sạch, một ý nghĩ tội lỗi chợt đến tạo nên mối nguy hiểm cho sự trong trắng của tâm hồn em, chưa bao giờ môi tôi hái đi bông hoa thơ ngây phủ trên má em, giống như những trái quả buổi sáng phủ một làn hơi ẩm. Những cái hôn của tôi là cái hôn của người cha, và khi cặp môi ngây thơ và tinh nghịch của em gặp môi tôi thì em không hề cảm thấy ngọn lửa cháy bỏng của sự thèm muốn của một chàng trai. Không, không phải tôi say đắm một cô bé mắt xanh. Hồi ấy, ôm em trong tay, nhìn nụ cười thơ ngây và những cử chỉ âu yếm dễ thương của em, tôi coi em chỉ như đứa con của tôi, quá lắm là em gái tôi; nhưng tôi mê em khi em sẽ là cô gái mười lăm tuổi, và thả mình theo sự hăng say của tuổi trẻ, tôi nhìn tương lai bằng con mắt thèm khát.

Khi tôi đọc cho em nghe chuyện Paul và Verginie, em chỉ hiểu có một nửa. Em khóc, nhưng em coi đó là chuyện của người anh và em gái, còn tôi run lên vì thông cảm với nỗi khắc khoải của đôi tình nhân. Cuốn sách ấy

làm tôi đau khổ, nhưng nó lại làm em vui. Em thích thú nghe tôi đọc về tình quyến luyến của con chó trung thành, vẻ đẹp của những cây dừa và tiếng hát của anh da đê Domingue. Tôi chỉ đọc lại một mình những cuộc chuyện trò giữa Pal và bạn gái anh ta, những nghi ngờ dữ dội của người này, những đau khổ thầm kín của người kia. Ôi, tôi hiểu rõ lắm những xao xuyến đầu tiên ấy của tuổi trẻ đang tìm trong lòng mình lời giải thích cho những bí ẩn của cuộc đời và hân hoan chiêm ngưỡng mỗi tình đầu của mình. Nhưng hãy công bằng với tôi, Indiana, không có lấy một ngày nào tôi phạm vào cái tội hối thúc dòng tuổi thơ êm đềm của em, tôi không hề thốt ra một lời nào có thể khiến em biết rằng trong đời có những sự giày vò và nước mắt. Năm em mười tuổi, tôi vẫn để em không hay biết gì, em vẫn yên ổn như trong ngày người vú nuôi đặt em vào tay tôi, ngày mà tôi quyết định không sống trên đời này nữa.

Thường xuyên một mình, ngồi trên mỏm đá này, tôi điên cuồng vãn hai tay vào nhau khi nghe tiếng nói của mùa xuân và tình yêu vang vọng trong núi, khi nhìn những con chim đuổi nhau và trêu ghẹo nhau, những con sâu ôm nhau ngủ ngon lành trong lâu đài hoa, khi hít phẩn hoa thơm bay từ cây cọ này sang cây cọ khác, một sự vận chuyển trên không trung, một trò chơi thú vị, tin tế của làn gió nhẹ mùa hè. Khi ấy tôi say sưa, tôi điên rồ; tôi đòi tình yêu của hoa, của chim, của tiếng thác reo. Tôi như điên như dại gọi cái hạnh phúc mà chỉ nghĩ đến nó thôi tôi đã đắm ra mê sảng. Nhưng hễ nhìn thấy em nghịch ngợm và tươi cười chạy đến với tôi trên con đường nhỏ, nhìn từ xa em nhỏ bé quá và vượt qua các mỏm đá hết sức vụng về, với bộ áo trắng và mái tóc nâu của em, có thể ngỡ em là con chim cộc châu Úc. Khi ấy máu tôi dịu lại, môi tôi không bốc nóng hừng hực nữa. Trước Indiana bảy tuổi, tôi quên Indiana mười lăm tuổi mà tôi vừa mơ ước. Tôi mở rộng cánh tay đón em với niềm vui trong trắng, sự âu yếm của em làm cho trán tôi mát rượi; tôi hạnh phúc, tôi là người cha.

Chúng ta đã có bao nhiêu ngày tự do và êm đềm dưới cái khe này!  
Bao nhiêu ngày tôi đã nhúng đôi chân bé bỏng của em trong làn nước trong



veo này! Bao nhiêu lần tôi đã nhìn em ngủ trong bụi cây dưới bóng một cây cọ che chở cho em như một cái ô! Chính lúc bấy giờ mấy lần lòng tôi quặn quại. Tôi rầu lòng thấy em còn bé quá. Tôi tự hỏi, với nỗi lòng sâu khổ như thế, liệu tôi có còn sống được tới ngày em có thể hiểu tôi và đáp ứng tình cảm của tôi không. Tôi dịu dàng nâng mái tóc mượt mà như lụa của em lên và hôn tóc em, lòng tràn ngập tình yêu. Tôi so sánh làn tóc ấy với những búp tóc mà tôi đã cắt trước trán em từ những năm trước và tôi vẫn giữ nó trong ví của tôi. Tôi vui thích thấy rõ mỗi mùa xuân lại làm cho tóc em sẫm hơn. Rồi tôi nhìn trên thân cây chà là bên cạnh, những dấu mà tôi đã vạch lên đó để ghi nhận sức lớn cao của em trong bốn hay năm năm. Thân cây ấy vẫn còn mang những vết sẹo. Indiana ạ. Tôi đã lại tìm thấy những dấu vết ấy lần cuối cùng tôi đến đây để đau khổ. Than ôi, em đã lớn lên, sắc đẹp của em nảy nở đúng như dự đoán, tóc em đen như mun, nhưng uổng công tôi mong chờ, em lớn lên không phải dành cho tôi, vẻ đẹp mê người của em không phải dành cho tôi; lần đầu tiên trái tim em rộn rục là vì một người khác.

Em có nhớ chúng ta nhẹ nhàng như những con chim cu len lỏi qua những bụi cây gioi không? Em có nhớ đôi khi chúng ta lạc trong những trảng cỏ ở trên núi cao không? Một lần chúng ta định lên tận những đỉnh cao đầy sương mù của Salaze. Nhưng chúng ta không biết rằng càng lên cao trái cây càng hiếm, suối nguồn càng khó đến gần, gió kinh khủng và càng ác liệt hơn.

Khi em thấy cây cối lẫn trốn ở sau lưng chúng ta, em muốn quay trở lại. Nhưng khi chúng ta đã vượt qua khu vực toàn dương xỉ, chúng ta tìm thấy một đám dâu tây, và em mãi mê hái đầy lẵng quả của em đến mức không nghĩ đến chuyện rời khỏi chốn này. Chúng ta chỉ đi trên những mỏm đá núi lửa chấm sặc lục như mặt chiếc bánh bích quy, và rải rác những cụm cây có lông mượt mà. Lớp cỏ tội nghiệp ấy, rạp mình trước gió, khiến chúng ta nghĩ đến lòng nhân từ của Thượng đế dường như đã cho chúng ta bộ áo ấm để chống lại sự vui dập của không khí. Rồi sương mù dày đặc đến

nổi chúng ta không định hướng được nữa và phải trở xuống. Tôi bế em trên tay, thận trọng đi trên sườn núi dốc. Đêm xuống khi chúng ta đến rìa khu rừng đầu tiên nở hoa ở khu vực thứ ba. Ở đây tôi hái cho em những quả thạch lựu, và để đỡ khát, chỉ cần bẻ gãy cành của nó là nước m,át chảy ra ròn ròn. Lúc ấy chúng ta đã nhớ lại cuộc phiêu lưu của các nhân vật ưa thích của chúng ta bị lạc trong khu rừng ven sông. Nhưng khác với họ, chúng ta không có những người mẹ dịu hiền, không có những gia nhân sốt sắng, không có những con chó trung thành đi lùng tìm chúng ta. Thế đấy! Tôi hài lòng, tôi tự bảo: Tôi là người duy nhất trông nom em, và tôi thấy mình hạnh phúc hơn Paul.

Phải, đấy là một tình yêu trong trắng, một tình yêu sâu sắc và chân thành mà em đã gợi lên cho tôi. Noun, năm cô ấy 10 tuổi, cao hơn em hẳn một cái đầu; là dân Creole theo nghĩa ro65g nhất của từ đó, cô ấy đã phát triển sớm, ánh mắt ươn ướt của cô ấy đã có một vẻ ắc sảo giàu biểu cảm khác thường, cung cách và tính cách của cô ấy cho thấy cô ấy đã là một thiếu nữ. Thế đấy! Nhưng tôi không yêu Noun, hay đúng hơn chỉ vì có em mà tôi yêu cô ấy, vì cô ấy là bạn chơi đùa với em. Tôi chẳng bao giờ tự hỏi cô ấy có đẹp không và ít lâu nữa cô còn đẹp hơn nữa không. Tôi không để mắt đến cô ấy. Dưới mắt tôi, cô ấy còn trẻ con hơn em. Ấy là bởi tôi yêu em. Tôi trông cậy vào em: em là người bạn đời tôi, là mơ ước thời trẻ của tôi...

Nhưng tôi hy vọng hảo huyền. cái chết của anh tôi buộc tôi phải lấy vợ chưa cưới của anh ấy. Tôi sẽ không nói gì với em về đoạn đời ấy của tôi; đấy chưa phải là đoạn đời cay đắng nhất, Indiana ạ, tuy nhiên, tôi là chồng của một người vợ căm ghét tôi và tôi không thể yêu người phụ nữ ấy. Tôi đã làm cha, và tôi đã mất đứa con trai, tôi góa vợ, khi ấy tôi biết em đã lấy chồng!

Những ngày lưu đày ở Anh, thời kỳ đau đớn này, tôi không kê với em đâu. Nếu tôi có lỗi với ai đó thì không phải là với em; và nếu một người

nào đó có lỗi với tôi thì tôi không muốn than phiền về điều đó. Thế là tôi càng trở nên ích kỷ hơn, nghĩa là càng buồn và hoài nghi hơn bao giờ hết. Người ta nghi ngờ tôi, nên tôi buộc phải tỏ ra kiêu ngạo và quen chỉ tin ở bản thân. Trong những thử thách ấy, tôi chỉ biết nương tựa vào trái tim mình. Người ta buộc tội tôi vì tôi không yêu một người phụ nữ chỉ vì bị ép buộc mà phải lấy tôi, và bao giờ cũng chỉ tỏ ra khinh miệt tôi. Sau đó, người ta rằng một trong những nét chính biểu hiện thói ích kỷ của tôi là tôi không ưa trẻ em. Raymon đã có lần chế nhạo một cách tàn ác khuynh hướng đó của tôi, anh ta nhận xét rằng những sự quan tâm cần thiết cho việc giáo dục trẻ em ít ăn nhập với những thói quen đã thành hệ thống nghiêm ngặt của một ông mãnh già. Tôi cho rằng anh ta không biết tôi đã từng làm bố và chính tôi đã từng dạy dỗ em. Nhưng không một ai trong các người muốn hiểu rằng kỷ niệm về con trai tôi, sau bao nhiêu năm, vẫn làm tôi xót xa đau đớn như ngày đầu tiên, và trái tim mừng rỡ của tôi sưng tấy lên khi nhìn thấy những mái đầu vàng hoe khiến tôi nhớ đến thằng bé. Khi một người bất hạnh, người ta tìm cách quy cho người đó đủ thứ lỗi lầm, vì sợ phải thương hại người đó.

Nhưng điều mà không bao giờ có ai hiểu được là sự phẫn nộ sâu sắc, sự thất vọng tằm tối chiếm lấy tâm hồn tôi, khi tôi bị dứt ra khỏi nơi này, tôi, đứa trẻ tội nghiệp của xứ sở hoang vu, đứa trẻ không được ai ban cho một cái nhìn thương hại, để rồi choàng lên tôi những ràng buộc của xã hội, người ta bắt tôi phải chiếm một chỗ trống trong cái thế giới đã gạt bỏ tôi; người ta muốn tôi phải hiểu rằng tôi có những bổn phận phải làm tròn đối với những người không thềm biết đến bổn phận của họ đối với tôi. Có gì là lạ! Không một ai trong số những người ruột thịt của tôi muốn làm chỗ nương tựa cho tôi, còn bây giờ mọi người đều nhắc tôi nhớ đến vô số lợi ích của họ để bắt tôi phải bảo vệ những lợi ích đó. Thậm chí người ta không muốn để tôi an hưởng cái mà người ta không hề tước đoạt của kẻ cùng đnh: sự cô đơn! Trong đời tôi chỉ có một tài sản, một hy vọng, một ý nghĩ: em bao giờ cũng là của tôi, người ta lấy đi mất của tôi, người ta bảo rằng em không đủ giàu có để làm vợ tôi. Sự nhạo báng cay đắng! Tôi, kẻ

được núi non nuôi dưỡng và bị đẩy ra khỏi mái nhà mẹ cha! Trước đây, người ta đã không cho tôi biết cách dùng của cải giàu có, còn bây giờ người ta bắt tôi phải làm tài sản cho những người khác giàu thêm lên!

Tuy nhiên tôi phục tùng. Tôi không có quyền cầu khẩn người ta rộng lòng dừng độn đến cái hạnh phúc mỏng manh của tôi; tôi bị khinh miệt khá đủ rồi, tôi mà chống lại thì người ta coi tôi là kẻ bi ổi. Đau đớn khôn nguôi về cái chết của người con trai kia, mẹ tôi dọa sẽ chết nếu tôi không chịu phục tùng số phận của mình. Cha tôi đổ tội cho tôi không biết an ủi Người, dường như là tại tôi nên Người dành ít tình yêu cho tôi. Người sẵn sàng nguyên rủa tôi nếu tôi tìm cách thoát khỏi cái ách của người. Tôi cúi đầu. Nhưng điều làm tôi đau khổ thì ngay cả em, dù rất bất hạnh, em cũng không thể hiểu được tôi. Nếu như tôi, bị dồn ép, bị áp bức, mà tôi không lấy oán trả oán, thì có lẽ nên kết luận rằng, trái tim tôi không cắn cổi như người ta trách tôi.

Khi tôi trở lại đây, tôi thấy người đàn ông mà người ta đã đem gả em cho ông ta... tha thứ cho tôi, Indiana, chính khi ấy tôi trở thành kẻ hoàn toàn ích kỷ, khi mà ngay cả trong tình yêu của tôi cũng có cái thói đó. Tôi cảm thấy một niềm vui có thể nói là độc ác khi nghĩ rằng cuộc hôn nhân về hình thức là hợp pháp ấy đã cho em một ông chủ, chứ không phải một người chồng. Em ngạc nhiên thấy tôi có vẻ mến ông ấy. Ấy là bởi tôi không coi ông ấy là tình địch của tôi. Tôi biết rằng ông già này không thể khơi gợi tình yêu, cũng không cảm nhận được tình yêu, và trái tim em vẫn là trái tim trinh nữ trong cuộc hôn nhân này. Tôi biết ơn ông ấy về sự lạnh lùng và buồn rầu của em. Nếu như ông ấy còn ở đây, có lẽ tôi có lỗi nhiều lắm, nhưng em đã bỏ tôi ở lại một mình, mà tôi không thể nào sống thiếu em được.

Trôi thử đèn nén mối tình không thể chế ngự được lại bùng lên trong tôi với sức mạnh mới khi tôi lại nhìn thấy em xinh đẹp và u sầu như tôi đã từng mơ ước từ những năm em còn trẻ tuổi. Nhưng sự cô độc chỉ làm tôi

càng khổ tâm thêm, và tôi không chống nổi ý muốn gặp lại em, sống chung dưới một mái nhà với em, luôn luôn say sưa nghe giọng nói êm ái của em. Em biết tôi đã gặp phải những trở ngại như thế nào, đã phải chống lại sự ngờ vực như thế nào. Tôi không thể ở chung một nhà với em mà không làm cho chồng em yên tâm bằng một lời thề thiêng liêng, mà tôi chưa hề bao giờ biết nói dối. Tôi dùng hết trí tuệ và trái tim để không bao giờ quên vai trò người anh của mình và em hãy nói với tôi đi, Indiana, tôi có phản lại lời thề của tôi không?

Tôi cũng hiểu rằng tôi sẽ gặp khó khăn, có lẽ không thể nào làm tròn được cái nhiệm vụ nghiêm ngặt ấy nếu tôi vứt bỏ cái mặt nạ nó loại trừ mọi quan hệ thân thiết, mọi tình cảm sâu sắc đối với tôi. Tôi hiểu rằng tôi không nên đùa với nguy hiểm, bởi vì niềm say mê của tôi quá mãnh liệt, có thể bật phát ra ngoài. Tôi cảm thấy phải dựng lên xung quanh mình một bức tường bằng ba lớp để khiến em không ưa thích gì tôi nữa, mà đấy là 2ca1i chết của tôi. Tôi tự bảo rằng ngày mà em thương tôi là tôi đã phạm lỗi rồi, tôi bằng lòng sống dưới sự đè ép của lời buộc tội ghê gớm rằng tôi không khan và ích kỷ, và ơn trời, em cũng nghĩ về tôi như thế. Sự giả vờ của tôi đã đem lại kết quả vượt quá sự mong đợi; em đã dành cho tôi một tình thương nhục nhã, như người ta thương những kẻ bệnh hoạn. Em coi như tôi không có tâm hồn và cảm giác, em chà đạp tôi dưới chân và tôi không có quyền bộc lộ sự tức giận và trả thù cũng mạnh mẽ như thế, bởi vì như vậy là tự lộ hình tích và khiến em hiểu rằng tôi vẫn còn là một người đàn ông.

Tôi phàn nàn về người đời, chứ không phải về em, Indiana ạ. Em bao giờ cũng tốt và nhân từ; em chịu đựng tôi, mặc dù tôi đội cái lốt đáng ghét để được tới gần em; em không bao giờ làm tôi đỏ mặt về vai trò của tôi, đối với tôi em là tất cả, và đôi khi tôi tự hào nghĩ rằng nếu em vẫn tốt đối với tôi, mặc dù tôi đang mang cái lốt giả để giấu mình, thì em sẽ có thể yêu tôi, nếu một ngày kia em biết rõ tôi. Than ôi! Ngoài em ra thì có người phụ nữ nào không ghét tôi? Có người phụ nữ nào lại chìa tay cho một gã đàn ông chẳng biết nói năng gì? Trừ em ra, tất cả đều khinh ghét xa lánh kẻ ích kỷ!

Chao ôi, trên đời này chỉ có một người đủ rộng lượng để không gạt phăng sự trao đổi không có lợi; chỉ có một tâm hồn đủ rộng lớn để tỏa ngọn lửa thiêng tạo sức sống của mình sưởi ấm tâm hồn hẹp hòi và giá lạnh của một kẻ khốn khổ bị ruồng bỏ. Đây phải là một trái tim có thừa thãi những gì mà tôi không có. Dưới bầu trời chỉ có một Indiana có thể yêu một Ralph như thế.

Sau em, có một người rộng lượng với tôi nhất, đó là Delmare. Em lên án tôi thiên vị người đó hơn em, hy sinh sự bình yên của em để đổi lấy sự yên ổn cho bản thân bằng cách không can thiệp vào những xích mích trong gia đình em. Em tạt bất công và mù quáng! Em không thấy rằng tôi đã làm cho em tất cả những gì có thể được, nhất là em không hiểu rằng tôi không thể lên tiếng bênh em mà không làm lộ tình cảm của mình. Em sẽ ra sao nếu Delmare không cho tôi ở nhà ông nữa? Ai sẽ che chở cho em một cách kiên nhẫn, thâm lặng, nhưng với sự cương quyết trước sau như một của tình yêu không bao giờ phai nhạt? Hẳn không phải là Raymon rồi. Lại nữa, tôi yêu ông ấy do lòng biết ơn, thú thật với em đấy, con người nghiệt ngã và thô bạo ấy có thể tước bỏ của tôi chút hạnh phúc cuối cùng tôi còn có được, nhưng ông ta đã không làm, ông ta có cái bất hạnh là không được em yêu, sự rủi ro của ông ta và sự rủi ro của tôi có mối đồng cảm thầm kín với nhau. Tôi còn yêu ông ấy vì ông ấy không bao giờ khiến tôi bị giày vò lâu vì ghen tuông...

Nhưng bây giờ tôi đã có dịp nói với em về nỗi đáng sợ nhất của đời tôi, cái thời kỳ ác hại mà tình yêu của em - điều tôi mơ ước bao lâu - đã thuộc về một người khác. Chính lúc bấy giờ tôi mới hoàn toàn hiểu được loại tình cảm mà tôi đè nén từ bao lâu nay. Chính hồi ấy sự hằn thù đã rót thuốc độc vào tim tôi và sự ghen tuông ngốn hết sức khỏe còn lại của tôi. Cho đến lúc ấy, trí tưởng tượng của tôi vẫn ấp ủ hình ảnh em trong trắng, tôi tôn trọng em đến mức em được bao bọc bởi một tấm màn mà những giấc mơ táo bạo nhất của tôi cũng không dám vén lên. Nhưng khi tôi khiếp sợ nghĩ rằng một gã đàn ông khác đã lôi cuốn được em, tách em ra khỏi

quyền lực của tôi và sya sưa hưởng cái hạnh phúc mà tôi không dám mơ tưởng thì tôi tức điên lên. Tôi muốn nhìn thấy cái gã đáng căm ghét ấy ở dưới đáy cái vực này, để tôi dùng đá đập nát đầu hắn ra.

Nhưng nỗi đau khổ của em quá lớn, đến nỗi tôi quên mọi đau khổ của tôi. Tôi không muốn giết hắn, bởi vì em sẽ khóc thương hắn. Đã mấy chục lần tôi muốn - cầu trời tha thứ cho tôi - làm một kẻ xấu xa bỉ ổi là phản bội ông Delmare và phục vụ kẻ địch của tôi. Phải, Indiana ạ, tôi hối hận vì đã tìm cách mở mắt cho em, tôi muốn hiến dân sinh mạng tôi, nếu lam được cho hắn có trái tim của tôi! Ôi, tên bất lương! Cầu trời tha thứ cho hắn những đau khổ mà hắn đã gây ra cho tôi, nhưng hãy trừng phạt hắn về những đau khổ mà hắn đã dồn lên đầu em! Chính vì những đau khổ mà hắn gây ra cho em mà tôi căm thù hắn; bởi vì tôi chẳng còn bận tâm đến đời tôi nữa khi tôi thấy hắn đã làm cho đời em trở nên như thế. Hắn là kẻ mà lẽ ra xã hội phải đóng dấu lên trán ngay từ khi hắn ra đời! Xã hội đáng phải bêu nhục và trục xuất hắn như một tên nhẩn tâm nhất và xảo quyệt nhất. Nhưng trái lại, xã hội đã nâng niu quý trọng hắn. A, tôi biết quá rõ người đời và lẽ ra tôi không nên phẫn nộ. Bởi vì khi tâng bốc những quái thai đạo đức thường phá hoại hạnh phúc và danh dự của người khác, người đời chỉ tuân theo bản chất của mình.

Thứ lỗi cho tôi, Indiana, thứ lỗi cho tôi! Than vãn với em có lẽ là tàn ác, nhưng đây là lần đầu tiên và là lần cuối cùng: cho phép tôi nguyện rửa kẻ bạc bẽo đang đẩy em xuống mồ. Phải có bài học kinh khủng đó thì mới mở mắt được cho em. Tiếng nói của Delmare và của Noun báo em trước khi chết: "Hãy coi chừng con người đó, gã sẽ làm hại đời em!" Không có tác dụng gì, em bỏ ngoài tai hết. Vị hung thần của em đã lôi cuốn em, và bây giờ em bị bêu xấu như thế, dư luận vẫn lên án em và miễn tội cho hắn ta. Hắn đã làm đủ mọi điều ác, vậy mà mọi người không để ý gì đến. Hắn đã giết Noun, vậy mà em quên cả chuyện ấy. Hắn đã làm hại đời em, vậy mà em tha thứ cho hắn. Ấy là bởi hắn biết làm người ta lóa mắt và đánh lừa lý trí. Ấy là vì lời nói khéo léo và nham hiểm của hắn thôi miên

người ta. Ấy là vì thiên nhiên, khi ban cho hăn một bộ mặt kim loại và trí óc trì độn của tôi, đã làm cho hăn thành con người hoàn hảo.

Ồ, vâng! Cầu Trời trừng phạt hăn, hăn đã tàn ác với em; hoặc cầu trời tha thứ cho hăn, bởi vì có lẽ hăn đần độn hơn là độc ác! Hăn không hiểu em, hăn không đánh giá đúng hạnh phúc mà hăn có thể được hưởng. Ôi, em yêu hăn biết chừng nào! Hăn có thể làm cho cuộc sống của em đẹp xiết bao. Ở địa vị hăn, tôi sẽ bất chấp đạo đức, tôi sẽ đưa em trốn vào vùng núi hoang vu, tôi sẽ giật em ra khỏi xã hội để em chỉ là của tôi thôi, tôi sẽ chỉ sợ có một điều là em chưa bị rửa sả, chưa bị ruồng bỏ đến mức đối với em tôi có thể thay thế cho tất cả. Tôi ghen với địa vị được quý trọng của em, nhưng theo một nghĩa khác với hăn ta: tôi muốn phá hỏng tình trạng đó để thay thế nó bằng tình yêu của tôi. Tôi đau khổ thấy một người đàn ông khác đã đem đến cho em một chút hạnh phúc, một khoảnh khắc vui thú, đấy là người ta đã ăn cắp của tôi, bởi vì hạnh phúc của em là bổn phận của tôi, tài sản của tôi, cuộc đời của tôi, danh dự của tôi! Ôi, tôi có thể lấy khe núi hoang vu làm nhà ở, coi những cây mọc trên núi kia là cả sự giàu có, nhưng sẽ chỉ là vô ích nếu trời không cho tôi tình yêu của em cùng với những thứ đó!... Hãy để tôi khóc, Indiana, đây là lần đầu tiên trong đời tôi khóc. Trời không muốn tôi chết mà không được biết cái lạc thú buồn rầu ấy.

Ralph khóc như một đứa trẻ. Quả thật, đây là lần đầu tiên tâm hồn kiên cường ấy cho phép mình tự thương cảm với mình. Hơn nữa, anh khóc vì đau đớn cho số phận của Indiana hơn là cho số phận của mình.

- Đừng khóc về tôi - anh thấy nàng cũng chan hòa nước mắt - Đừng thương hại tôi. Tình thương của em xóa nhòa tất cả quá khứ, và hiện tại đâu có cay đắng hơn. Bây giờ tôi có gì phải đau khổ kia chứ? Em không yêu hăn nữa kia mà?

- Nếu em biết rõ anh, Ralph, em sẽ không bao giờ yêu anh ta - Bà Delmare kêu lên - Chính đức hạnh của anh đã làm hại em.



- Thêm nữa - Ralph nói và nhìn nàng với một nụ cười đau đớn - tôi có nhiều lý do khác để vui mừng. Trong thời gian chúng ta tâm sự với nhau ở trên tàu, em đã vô tình thổ lộ với tôi một điều. Em đã cho tôi biết rằng Raymon chưa được hưởng cái hạnh phúc mà hẳn cả gan mưu cầu, em đã giải thoát cho tôi sự cắn rứt lương tâm là đã không giữ gìn được em; bởi vì tôi đã ngạo mạn muốn bảo vệ em chống lại sự cám dỗ của hẳn. Như vậy là tôi đã bất công với em, Indiana ạ, tôi đã không tin ở sức mạnh của em: đây là một tội nữa mà em phải tha thứ cho tôi.

- Than ôi - Indiana nói - Anh xin em tha thứ. Trong khi đó em làm hại đời anh, em đã đáp lại mối tình trong trắng và cao quý như thế bằng sự bạc bẽo quá quắt, quá quắt không sao tưởng tượng nổi. Chính em phải quỳ xuống đây xin anh tha thứ mới đúng.

- Vậy ra tình yêu của anh không làm em ghê tởm, tức giận, Indiana!... Trời đất ơi! Anh cảm ơn em! Anh sắp chết trong hạnh phúc! Indiana ơi, anh không trách em về những đau khổ của anh nữa đâu. Giờ này, anh không lấy làm tiếc về một niềm vui nào nữa của Raymon, và anh cho rằng số phận anh hẳn phải khiến hẳn ghen tỵ nếu hẳn còn một trái tim người. Bây giờ anh là anh của em, chồng của em, người tình của em mãi mãi. Từ cái ngày em nguyện sẽ từ giã cuộc đời cùng với anh, anh đã ôm ấp cái kỷ niệm êm đềm rằng em là của anh, em đã được trả lại cho anh để không bao giờ lìa xa anh nữa. Anh lại bắt đầu thì thầm gọi em là vợ chưa cưới của anh. Có được em trên trái đất này, như thế là úa hạnh phúc, hay có thể là chưa đủ hạnh phúc. Những hạnh phúc vô cùng lớn lao àm thở bé anh hằng ao ước đang chờ đợi anh ở trên trời. Ấy là em sẽ yêu anh, Indiana ạ. Ở đấy trí tuệ thần thánh của em, rũ bỏ được tất cả những ảo tưởng lừa dối của cuộc đời này, sẽ đền bù cho anh về những hy sinh, đau khổ và quên mình mà anh đã trải qua. Ở đấy em sẽ là của anh. Nếu anh đáng được cứu rỗi thì anh xứng đáng được có em. Chính với những ý nghĩ ấy mà anh đã cầu xin em mặc bộ đồ trắng này. Đây là bộ áo cưới, và mòm đá nhô về phía hồ này là cái bàn thờ đang chờ đợi chúng ta.

Anh đứng dậy, sang khoảnh rừng bên kia, hái một nhánh hoa cam, trở lại đặt nhánh hoa lên mái tóc đen của Indiana, rồi quì xuống:

- Hãy đem lai hạnh phúc cho anh - Ralph nói với nàng - Hãy nói với anh rằng em chấp thuận cuộc kết hôn ở thế giới bên kia. Hãy ban cho anh sự vĩnh cửu; đừng bắt anh đi tìm hư vô.

Nêu câu chuyện kể về đời sống nội tâm của Ralph không gây được ấn tượng nào với các bạn, nếu nó không làm cho các bạn yêu mến con người đức độ ấy thì đây là tại tôi không khéo diễn giải những kỷ niệm của anh, tôi không thể truyền đến các bạn những uy lực tiếng nói của một người hết sức chân thật trong niềm say mê của mình. Lại cũng không có cả ánh trăng u sầu, không có tiếng hót của những con chim Senega, hương thơm của cây đinh hương, không có tất cả những đám cỏ úy mị và ngậy ngất của đêm nhiệt đới đối với trái tim và khối óc của bạn. Có lẽ các bạn cũng có kinh nghiệm về việc những cảm giác và mối tình thế nào bùng tỉnh trong tâm hồn trước khi tự sát, và những sự vật trong đời hiện ra dưới bộ mặt thật của nó sẽ như thế nào ta vĩnh biệt cuộc đời. Ánh sáng bất ngờ và không thể tránh được ấy tràn ngập mọi góc ngách trong tâm hồn của Indiana. Tấm vải che đã lỏng ra từ lâu, trượt hẳn khỏi mắt. Trở lại với sự thật, với bản tính tự nhiên, nàng nhìn thấy trái tim Ralph đúng như thực trạng của nó. Nàng còn nhìn thấy những nét mà chưa bao giờ nàng nhìn thấy. Bởi vì cường độ của một tình huống cao cả như thế đã ảnh hưởng đến anh như tác dụng của pin Volta đối với những chi đã tê cứng của con ếch. Nó đã giật thoát anh khỏi trạng thái tê liệt làm cho mắt và tiếng nói của anh mất khả năng hoạt động. Thẳng thắn và đạo đức, anh đẹp hơn Raymon nhiều, và Indiana cảm thấy nàng phải yêu anh mới đúng.

- Hãy là chồng của em trên trời và dưới trần - nàng nói với anh - và cái hôn này sẽ gắn bó hai chúng ta mãi mãi thành vợ chồng.

Môi họ gần với nhau, và chắc chắn rằng tình yêu nảy sinh từ trái tim là thứ tình yêu có sức mạnh bất ngờ không thể có được trong sự cuồng nhiệt

ham muốn nhất thời. Đối với họ cái hôn đó trên ngưỡng của một cửa cuộc đời khác, là sự tổng kết mọi niềm vui của cuộc đời trần thế.

Ralph bế vợ chưa cưới lên, đưa nàng lên mỏm đá cao để cùng nàng lao xuống thác...

# CHỈ CÒN LẠI TÌNH YÊU

George Sand

www.dtv-ebook.com

## Đoạn Kết

Gửi J. Nero

Tháng Giêng năm ngoái, vào một ngày ấm áp và nắng đẹp, tôi đi Saint Paul để lang thang trong những khu rừng hoang vắng trên đảo Bourbon và mơ mộng. Ở đây, tôi nghĩ đến bạn, bạn của tôi ạ. Những khu rừng nguyên thủy ấy vẫn giữ cho tôi kỷ niệm về những chuyến đi và những công trình nghiên cứu của bạn; đất vẫn lưu giữ dấu chân bạn. Tôi lại tìm thấy ở khắp nơi những kỳ quan mà tôi đã đọc trong những chuyện kể thần diệu của bạn và xưa kia đã làm tôi say mê, và để cùng nhau chiêm ngưỡng những kỳ quan đó, tôi lại kêu gọi bạn ở châu Âu già lão, nơi bạn sống mai danh ẩn tích một cách nhũn nhặn và êm đềm. Một con người hạnh phúc, không một người bạn quý quýệt nào sẽ phơi bày trước thế giới trí tuệ và tài năng củ bạn.

Tôi đến một chỗ hoang vắng ở khu vực cao nhất đảo, được gọi là Mũi Khét của Saint Paul.

Một mảng rộng của núi bị sụt lở trong một trận núi lửa phun đã đào trên ngực dãy núi chính một dải dài lởm chởm những mỏm đá bố trí hỗn độn đến kỳ quái, lộn xộn một cách đáng sợ. Ở đấy một khối đá tảng cực rộng nằm thẳng băng trên những mảng vỡ mỏng mảnh; một bức tường tạo nên bởi những khối đá mảnh, nhẹ, xếp dựng lên cao vút, có khía răng cưa và đường thêu giũa như một công trình xây dựng của người Morơ, ở đấy một tháp bìa bằng đá bazan, như thể đã được một nghệ sĩ đánh bóng và đeo gọt tất cả các mặt, vươn cao sừng sững trên một pháo đài có lỗ châu mai; ngoài ra một tòa thành kiểu Gothicsụp đổ bên cạnh một ngôi chùa kỳ quặc,

không ra hình thù gì cả. Đây là nơi tụ hội các mầm mống nghệ thuật, các phác thảo kiến trúc. Ta có cảm giác như tất cả các thiên tài của tất cả các thế kỷ và tất cả các dân tộc đều đến đây lấy cảm hứng trong tác phẩm vĩ đại này của sự tình cờ và sự phá hoại. Chắc hẳn những kiến tạo thần kỳ ấy đã sản sinh ra ý tưởng của nền kiến trúc Morơ. Giữa lòng rừng, nghệ thuật đã tìm thấy một trong những mẫu hình đẹp nhất: cây cọ. Cây hoa lộ đầu, bám chặt lấy đất bằng hàng trăm nhánh rễ mọc ra từ thân, hẳn phải là vật đầu tiên gợi nên cảm hứng về bố cục một nhà thờ dựa trên một vòm chổng nhẹ.. Trong Mũi Khét của Saint Paul, tất cả các hình dạng, các vẻ đẹp, các vẻ khô hài, mọi sự táo bạo đều hội tụ ở đây, chồng chất lên nhau, được dựng nên trong một đêm giông bão. Hẳn là tinh thần của không khí và lửa giữ vai trò chủ đạo trong công việc ma quỷ này chỉ có tinh thần ấy mới có thể làm cho những tác phẩm đầu tay ấy có tính chất khủng khiếp, đồng bóng, bất toàn, khiến cho những tác phẩm ấy khác hẳn tác phẩm của con người. Chỉ có nó mới có thể chồng chất những khối hình đáng sợ như thế này, dịch chuyển những khối khổng lồ như thế, đùa bỡn với những trái núi như với những hạt cát, và ở giữa những sáng tạo mà con người đã thử sao chép, nó ném ra những ý tưởng nghệ thuật lớn lao, những tương phản cao cả không thể thực hiện được, tuồng như thách thức sự táo bạo của nghệ sĩ vào giấc cợt: "Hãy thử tái hiện cả cái này nữa xem!"

Tôi dừng lại dưới chân một khối bazan kết tinh, cao chừng 60 piê, các mặt chạm gọt như tác phẩm của một người thợ mài ngọc. Ở mặt rước của công trình kỳ lạ ấy, một hàng chữ lớn như một bàn tay bất tử viết ra. Những tảng đá núi lửa này thường cho thấy hiện tượng kỳ lạ như vậy. Xưa kia, chất đá mềm nhũn ra do tác dụng của núi lửa, lúc còn ấm và dễ nhào nặn, đã in lại dấu vết những vỏ sò và cây leo. Những sự gặp gỡ tình cờ ấy tạo nên những trò chơi kỳ quặc, những nét tượng hình bí ẩn, dấu ấn huyền bí như những chữ ký của một đấng siêu nhiên để lại ở đây, viết bằng ký hiệu bí thuật.

Tôi đứng đấy hồi lâu, với ý định ngâm thơ cố tìm một ý nghĩa cho những ký hiệu lạ lẫm. Những tìm tòi vô ích ấy khiến tôi rơi vào trạng thái trầm tư sâu sắc đến quên cả thời gian.

Hơi nước dày đặc đã chồng chất trên những mỏm núi và tỏa xuống sườn núi, nhanh chóng che lấp hết mọi hình thể. Tôi chưa kịp đến giữa cao nguyên thì sương mù đã tỏa khắp khu vực mà tôi vừa đi qua và trùm lên một tấm màn kín mít, lát sau gió ùng ùng nổi lên quét sạch sương mù trong náy mắt. Rồi gió lặng, sương mù lại bao phủ, để rồi lại bị một trận gió kinh khủng xua tan.

Tôi trú bão trong một cái hang, nhưng một tai họa khác ập tới. Mưa như thác đổ làm đầy ắp lòng những con sông mà tất cả đều có nguồn dự trữ trên đỉnh hòn đảo hình nón. Trong một giờ, tất cả đều tràn ngập, và những sườn núi chỗ nào cũng có những dòng suối chảy, tạo thành một thác nước mênh mông lao như điên về phía đồng bằng.

Sau hai ngày nhọc nhằn nhất và nguy hiểm nhất trong chuyến đi chơi, chắc là do tạo hóa run rủi, tôi đến cửa một ngôi nhà ở một chốn hoang vu nhất. Ngôi nhà này giản dị mà đẹp, đã chống chọi được với cơn bão, được che chở bởi một hàng vách đá như cái dù xòe ra ở phía trên. Dưới đó một chút, một luồng thác dữ dội đổ xuống đáy một cái khe và tạo nên ở đó một mặt hồ tràn đầy, còn trên bờ, những cụm cây đẹp vẫn còn vươn lên những ngọn xác xơ phờ phạc.

Tôi gõ cửa gấp. Nhưng con người xuất hiện trên ngưỡng cửa khiến tôi lùi lại ba bước. Tôi chưa kịp lên tiếng xin trú ngụ, ông chủ đã mời tôi bằng một cử chỉ thăm lặng và nghiêm trang. Tôi vào, và chỉ có tôi với sir Ralph Brown đối diện với nhau.

Đã hơn một năm qua kể từ ngày tàu Nahandove đưa Brown và người bạn gái của anh đến thuộc địa, người ta chỉ gặp sir Ralph ở thành phố có đôi ba lần. Còn bà Delmare thì mai danh ẩn tích kỹ đến mức sự tồn tại của

bà là nghi vấn đối với nhiều người dân. Cũng vào tháng ấy, tôi đến Bourbon lần đầu tiên, và cuộc gặp mặt của tôi với Brown lần này là lần thứ hai trong đời.

Cuộc gặp lần thứ nhất đã để lại ấn tượng không phai nhòa; lần ấy gặp ở Saint Paul, trên bờ biển. Vẻ ngoài và phong thái của nhân vật này thoát đầu làm tôi hơi ngạc nhiên, rồi sau đó, do thói tò mò vì nhàn rỗi, tôi hỏi những người ở thuộc địa về anh thì những câu trả lời của họ lạ lùng, trái ngược nhau đến nỗi tôi càng chú ý dò xét con người cô độc này ở Bernica.

- Đây là một kẻ cộc cằn, thiếu giáo dục - một người nói với tôi - Một kẻ hoàn toàn không ra gì, chỉ có mỗi đặc điểm là luôn luôn ngậm miệng làm thinh.

- Đây là một người học vấn rộng và sâu - một người khác nói với tôi - nhưng tự đánh giá mình quá cao, khinh người và tự phụ, đến mức coi việc nói chuyện với người trần thế là hoài công.

- Đây là một người chỉ yêu bản thân - một người thứ ba nói - tầm thường và không đần, hết sức ích kỷ, nghe nói là không buồn giao du với ai.

- Vậy ra ông không biết ư? - một người trẻ tuổi ở thuộc địa nói với tôi, chàng trẻ tuổi này nhiễm đầy tinh thần chật hẹp của người tỉnh lẻ - Đây là một kẻ thảm hại, một kẻ bất lương, đã đầu độc bạn mình một cách hèn nhát để lấy vợ của bạn.

Câu trả lời ấy làm tôi ngạc nhiên đến mức tôi quay về phía một người khác nhiều tuổi hơn mà tôi biết là có phần biết lẽ phải. Vì cái nhìn của tôi biểu lộ sự khao khát lời giải đáp cho tất cả những vấn đề ấy, ông trả lời tôi.

- Sir Ralph trước đây là một người phong nhã mà người ta không ưa vì tính ông ta không cởi mở, nhưng người ta kính trọng ông. Đây là tất cả

những gì tôi có thể nói với ông về ông ta, vì từ khi ông ta gặp chuyện không may ấy, tôi không có quan hệ gì với ông ta.

- Chuyện gì kia? - tôi hỏi.

Ông ta kể về cái chết đột ngột của ông Delmare, chuyện vợ ông Delmare trốn đi ngay trong đêm ấy, việc Brown ra đi và trở về. Toàn bộ những tình tiết ấy vẫn chìm trong bóng tối, cuộc điều tra của tòa án cũng không làm sáng tỏ được vấn đề. Không ai xác định được rằng người phụ nữ bỏ trốn có tội. Ông biện lý đình chỉ việc điều tra. Nhưng người ta biết các quan chức thiên vị ông Brown, người ta lên án họ không làm sáng tỏ dư luận về một việc khiến thanh danh của hai con người bị bôi nhọ ghê gớm.

Một điều dường như xác nhận những nghi ngờ: ấy là hai kẻ bị kết tội lén lút trở về và nường nấu ở một nơi bí ẩn trong khe Berica hoang vắng. Người ta bảo thoát đầu họ trốn đi cho êm việc, nhưng ở Pháp dư luận gớm ghét họ đến mức họ đành phải lánh về chốn cô quạnh để yên ổn hưởng tình yêu tội lỗi của họ.

Nhưng tất cả những giả thuyết ấy đều sụp đổ bởi một điều cả quyết mà tôi cho là của những người am hiểu nhất: người ta nói với tôi rằng bà Delmare luôn luôn xa lánh và gần như ghét cay ghét đắng ông anh họ Brown.

Lúc ấy tôi chăm chú, có thể nói là xét nét nhìn nhân vật của vô số chuyện kỳ lạ như vậy. Anh ngồi trên một kiệu hàng, chờ một thủy thủ trở lại, anh có việc mua bán gì đó với người thủy thủ này. Mắt anh xanh như nước biển, ngẩng nhìn chân trời với một vẻ hết sức điềm tĩnh, chất phác, mọi đường nét trên mặt anh đều hài hòa. Thần kinh, cơ bắp, bầu máu, tất cả đều cân bằng, có quy củ, thanh thản ở con người khỏe mạnh, vạm vỡ này, đến nỗi tôi có thể thề rằng người ta đã vu cáo cho anh độc ác quá, con người này không thể mang trong ký ức một tội lỗi nào, anh chẳng bao giờ



có một ý nghĩ tội lỗi, trái tim và bàn tay anh trong sạch như vàng trắn của anh.

Nhưng bất thành linh, cái nhìn lơ đãng của huân tước dừng lại ở tôi, tôi đang dò xét anh với một vẻ tò mò thềm thường và lộ liễu. Lúng túng như một kẻ ăn cắp bị bắt quả tang, tôi bối rối cụp mắt xuống, bởi mắt Ralph chứa đựng một sự trách móc nghiêm khắc. Từ lúc ấy, tôi tự dưng cứ thường xuyên nghĩ đến anh; anh hiện đến trong những giấc mơ của tôi; nghĩ đến anh; tôi cảm thấu một mối lo ngại mơ hồ; một cảm xúc không diễn tả được, dường như có một từ trường bao quanh con người có số phận lạ thường này.

Tôi muốn biết rõ về Ralph, mong muốn ấy rất thực và mạnh mẽ; nhưng tôi muốn quan sát anh từ xa và không bị nhận thấy. Tôi có cảm giác rằng tôi có lỗi với anh. Cặp mắt trong suốt như pha lê của anh làm tôi sợ lạnh người. Con người này hẳn phải có sự ưu việt về đạo đức hoặc hết sức bất lương, khiến cho đứng trước anh, tôi cảm thấy mình xoàng xi4ng và nhỏ bé quá.

Thái độ mến khách của anh không phô trương, không ồn ào. Anh dẫn tôi vào buồng anh, cho mượn quần áo và đồ lót, rồi dẫn tôi đến chỗ người bạn đời của anh đang chờ chúng tôi tới dùng bữa.

Thấy nàng đẹp như thế, trẻ như thế (nom nàng như mới gần mười tám tuổi), ngắm nhìn vẻ tươi tắn, duyên dáng của nàng, nghe cách nói dịu dàng của nàng, tôi xúc động đến đau lòng. Tôi lập tức nghĩ rằng người phụ nữ này rất tội lỗi hoặc rất bất hạnh, nàng phạm một tội ghê gớm hoặc bị dẫn vật vì một sự buộc tội ghê gớm.

Cả hai đều không hoàng nhoáng; tôi cho rằng họ ít dí dỏm, thậm chí chẳng dí dỏm tí nào; nhưng họ có cái gì khiến những lời nói của họ nói ra đều mạnh mẽ hoặc thú vị: họ có tấm lòng. Indiana ít học, nhưng không phải là sự ít học thô thiển cạn hẹp do lười nhạc, chệnh mảng hay kém cỏi. nàng

khao khát học hỏi những điều mà cuộc sống đầy lo toan khiến nàng không học được; và có lẽ nàng hơi làm duyên một chút khi hỏi Ralph điều này điều nọ, cốt để khoe với tôi kiến thức rất rộng của anh.

Tôi thấy nàng vui sướng, nhưng không hăm hở. Cử chỉ của nàng có vẻ gì chậm chạp và buồn rầu, nó là nét tự nhiên của những phụ nữ Creole, nhưng tôi thấy ở nàng có một sức hấp dẫn sâu hơn. Mắt nàng có một vẻ dịu hiền vô song, dường như kể về một cuộc đời đau khổ; và khi miệng nàng mỉm cười, ánh mắt nàng vẫn có vẻ u sầu, nhưng ưu sầu dường như suy tư về hạnh phúc hoặc cảm động và biết ơn.

Buổi sáng, tôi nói với họ rằng tôi sửa soạn ra đi.

- Đã đi rồi kia à! - họ nói với tôi.

Ở miệng họ thốt ra, câu ấy chân thực, cảm động đến mức tôi cảm thấy lưỡng lự. Tôi đã tự hứa với mình sẽ không từ biệt sir Ralph khi chưa hỏi cho rõ câu chuyện của anh; nhưng bởi vì người ta đã gieo vào óc tôi sự ngờ vực đáng ngại, tôi cảm thấy sự rụt rè không sao vượt qua được.

Tôi cố vượt qua sự rụt rè đó.

- Anh ạ - tôi nói với Ralph - người đời hết sức xấu bụng; họ nói với tôi nhiều điều xấu xa về anh. Tôi không lấy thế làm ngạc nhiên, bây giờ khi tôi đã biết anh. Đời anh hẳn là rất đẹp, một khi nó đã bị vu khống đến thế...

Tôi ngừng lời đột ngột khi thấy vẻ ngạc nhiên đầy hồn nhiên trên nét mặt bà Delmare. Tôi hiểu rằng nàng không biết những lời đồn độc địa về nàng mà người ta đang loan truyền, và tôi nhìn thấy trên mặt sir Ralph một vẻ kiêu kỳ và bức bối rõ ràng. Tôi liền đứng lên để từ biệt họ, xấu hổ và buồn rầu, lòng trĩu nặng vì cái nhìn của Ralph làm tôi nhớ đến cuộc gặp gỡ đầu tiên của chúng tôi và cuộc chuyện trò thăm lặng cũng loại này đã diễn ra giữa chúng tôi trên bờ biển.

Thất vọng vì phải mãi mãi chia tay với con người này trong tình huống như thế, hối hận vì đã làm anh tức giận và phiền lòng sau những ngày hạnh phúc mà anh vừa đem đến cho đời tôi, tôi cảm thấy lóng thắp lại và nước mắt tuôn lũ chã.

- Anh bạn trẻ ơi - anh vừa nói vừa cầm tay tôi - hãy ở lại với chúng tôi thêm một ngày nữa. Tôi không thể để cho người bạn duy nhất của tôi trong cả vùng ra đi như vậy.

Rồi bà Delmare đi nơi khác.

- Tôi hiểu anh - Ralph nói với tôi - Tôi sẽ kể cho anh nghe câu chuyện của tôi, nhưng không phải trước mặt Indiana. Có những vết thương mà người ta không nên động đến làm nó đau lại.

Buổi chiều chúng tôi đi dạo vào rừng. Cây cối mười lăm ngày trước còn tươi tắn và đẹp như thế bây giờ đã trút hết lá, nhưng đã chi chít những lộc non căng nhựa. Chim chóc và sâu bọ đã chiếm lĩnh lại vương quốc của chúng. Những bông hoa tàn héo đã có những nụ non thay thế. Các dòng suối kiên trì dọn dẹp các chất lấp dòng suối. vạn vật trở lại với đời sống, với hạnh phúc, lấy lại sức khỏe.

- Anh xem - Ralph nói với tôi - thiên nhiên đẹp đẽ và màu mỡ bù đắp những mất mát của mình mau lẹ dường nào! Dường như nó xấu hổ vì đã bỏ phí thời gian, và muốn dùng tất cả sức mạnh và nhựa sống của mình, làm lại trong vài tháng tất cả các công trình của mình trong một năm, phải không?

- Nó sẽ làm được - bà Delmare nói - Tôi nhớ những cơn giông bão năm ngoái, một tháng sau không còn dấu vết gì của nó nữa.

- Đây là hình ảnh củ atra1i tim tan nát vì đau buồn - tôi nói với nàng - Khi hạnh phúc trở lại với nó, nó nảy nở và mạnh mẽ rất nhanh.

Indiana chìa tay ra cho tôi và nhìn Ralph với vẻ âu yếm và sung sướng khôn tả.

Đêm đến, nàng lùi về buồng mình, và sir Ralph bảo tôi ngồi xuống cạnh bên anh trên chiếc ghế băng trong vườn, kể cho tôi nghe câu chuyện của anh đến chỗ mà chúng ta đã dừng lại ở chương trước.

Đến đây, anh im lặng hồi lâu và hoàn toàn quên sự có mặt của tôi.

Háo hức về câu chuyện anh kể, tôi quyết định cắt đứt dòng suy tư của anh bằng câu hỏi cuối cùng.

Anh giật mình như người chợt tỉnh giấc, rồi cười đôn hậu:

- Anh bạn trẻ của tôi ơi - anh nói với tôi có những kỷ niệm mà đem kể lại thì mất cả hay. Anh chỉ cần biết rằng tôi đã quyết để Indiana cùng chết với tôi. Nhưng chắc hẳn số thiên tào chưa ghi nhận chúng tôi từ giã cuộc đời. Một bác sĩ có lẽ sẽ nói với anh rằng tôi đột nhiên chóng mặt không thể chịu đựng được và đi lạc đường. Tôi tuyệt nhiên không phải là bác sĩ theo nghĩa ấy, tôi muốn tin rằng một thiên thần của Abraham và Tobi, vị thiên thần trắng toát tuyệt đẹp mắt xanh, thắt lưng vàng mà bạn thường thấy trong những giấc mơ thời thơ ấu của bạn, vị thiên thần ấy theo một luồng ánh sáng giáng lâm, và bồng bênh trong làn hơi nước lung linh trên mặt thác. Người đang dõng dõng cánh bạc che chở cho người bạn gái dịu hiền của tôi. Điều duy nhất mà tôi có thể đoán chắc với anh là vầng trăng lặn xuống sau những đỉnh núi đồ sộ không gây nên một tiếng động hung dữ nào xen vào tiếng rì rào êm đềm của dòng thác; những con chim ở trong vách đá chỉ cất cánh bay lên khi một dải tảng trải ra ở chân trời giáp biển. Khi tia thăm hồn gđầu tiên chiếu xuống khoảng rừng cam thì tôi đang quỳ gối ca ngợi Thượng đế.

Nhưng đừng tưởng rằng tôi tiếp nhận được ngay tức khắc cái hạnh phúc bất ngờ vừa làm tôi đổi đời. Tôi sợ hãi không dám tưởng tượng trước

cảnh tương lai huy hoàng đã đến với tôi, và khi Indiana mở mắt ra cười với tôi, tôi trở dòng thác và nói với nàng về cái chết.

- Nếu em không lấy làm tiếc rằng đã sống đến ngày hôm nay - tôi nói với nàng - chúng ta có thể thú nhận với nhau rằng chúng ta đã được biết hạnh phúc trọn vẹn; đấy lại thêm một lý do nữa để từ giã cuộc đời, bởi vì ngày mai có thể ngôi sao hạnh phúc của anh lại lụi đi. Ai mà biết được, có thể sau khi rời khỏi chốn này, ra khỏi rặng thái ngậy ngất mà ý nghĩ về cái chết và tình yêu đã đem đến cho tôi, tôi lại chẳng trở thành tên súc sinh đáng ghét mà trước đây em khinh bỉ? Biết đâu em lại chẳng hổ thẹn với chính bản thân em khi lại thấy tôi như em đã từng biết trước kia?... A, Indiana, hãy tránh cho tôi nỗi đau kinh khủng ấy; đấy sẽ là đòn bời thêm vào số phận tôi.

- Anh hồ nghi trái tim anh ư, Ralph? - Indiana nói với một vẻ dịu dàng, tin cậy và đáng yêu lạ lùng - Hay trái tim em chưa đủ đảm bảo với anh?

Liệu tôi có nên nói thật với anh không? Những ngày đầu tôi không cảm thấy hạnh phúc. Tôi nghi ngờ sự thành thật của nàng, nhưng tương lai làm tôi hoảng sợ. Hết sức thiếu tự tin từ ba mươi năm nay, đâu phải một ngày tôi đã có thể vững tâm hy vọng mình sẽ được ưa thích và được yêu? Tôi có những lúc ngờ vực, khiếp sợ và chua xót. Đôi khi tôi tiếc là đã không gieo mình xuống hồ, khi chỉ một lời của Indiana đã làm tôi hạnh phúc đến thế.

Hắn nàng cũng có những lúc lại buồn rầu. Nàng phải khó khăn mới bỏ được thói quen đau khổ, bởi vì tâm hồn quen với bất hạnh, bắt rễ vào đó và phải cố gắng lắm mới bứt ra được. Tuy nhiên, tôi phải công bằng mà nói rằng nàng không hề luyến tiếc Raymon; thậm chí nàng không thể nhớ đến hắn để mà căm thù.

Cuối cùng, như thường tình khi người ta có tình cảm sâu sắc và chân thực với nhau, thời gian không làm suy giảm tình yêu của chúng tôi, mà bồi đắp và làm cho nó bền chặt thêm. Mỗi ngày tình yêu lại càng mạnh thêm, bởi vì mỗi ngày cúng tôi càng quý trọng và hạnh phúc vì nhau hơn. Mọi nỗi e sợ của chúng tôi lần lượt tan biến; và khi thấy những nguyên nhân ngờ vực ấy để gạt bỏ như thế, chúng tôi vừa cười vừa thú nhận với nhau rằng chúng tôi đón nhận hạnh phúc của mình như những kẻ hèn nhát và chúng tôi không xứng đáng với nhau. Từ đó chúng tôi yên tâm yêu nhau.

Ralph im lặng, rồi, sau một lúc mà cả hai chúng tôi đều trầm ngâm suy nghĩ trong trạng thái sùng kính.

- Tôi không nói với anh về hạnh phúc của tôi - anh vừa nói vừa xiết chặt tay tôi - nếu có những nỗi đau không bao giờ bộc lộ ra và nó bọc lấy tâm hồn như tấm vải liệm thì cũng có những niềm vui sướng vùi sâu trong đáy tim vì không lời nói trần thế nào diễn tả được. Vả chăng, nếu có một thiên thần từ trên thượng giới xuống đậu lên một nhánh hòa và kể với anh những điều đó bằng ngôn ngữ thượng giới thì anh cũng không hiểu được, anh bạn trẻ của tôi à, bởi vì anh chưa hề bị dông bão cuộc đời vùi dập. Hỡi ôi! Một tâm hồn chưa bao giờ đau khổ có thể nào hiểu được hạnh phúc? Còn về tội lỗi của chúng tôi, thì... - anh mỉm cười nói thêm.

-Ồ! - tôi kêu lên, mắt đăm lẹ.

- Xin hãy nghe đây - anh lập tức ngắt lời tôi - anh mới chỉ ở vài giờ với hai kẻ tội lỗi ở Bernica, nhưng chỉ cần một giờ là anh biết được toàn bộ cuộc đời của họ. Ngày nào của chúng tôi cũng giống ngày nào, tất cả đều êm đẹp. Chúng qua nhanh và trong trẻo như những ngày tuổi thơ của chúng tôi. Mỗi tối chúng tôi tạ ơn trời, sáng sáng chúng tôi cầu khẩn, cầu xin vầng dương và bóng tối như hôm trước. Phần thu nhập lớn nhất, chúng tôi dùng để chuộc những người da đen nghèo khổ ốm đau. Đây là nguyên nhân chính khiến những người chính quốc ở thuộc địa nói xấu chúng tôi. Tiếc rằng chúng tôi không đủ giàu có để giải phóng tất cả những người đang

sống trong tình cảnh nô lệ! Gia nhân của chúng tôi là bạn của chúng tôi; họ chia sẻ niềm vui của chúng tôi, chúng tôi chăm lo đến những khó khăn vất vả của họ. Cuộc đời chúng tôi trôi qua như vậy, không buồn phiền, không ân hận. Chúng tôi ít khi nói về dĩ vãng, cũng ít khi nói về tương lai. Chúng tôi nói về tương lai àm không hề sợ hãi, nói về quá khứ không chút xót xa. Nếu đôi khi mắt cúng tôi rưng rưng lệ thì đấy là những giọt lệ hạnh phúc vô biên; khi lâm vào cảnh nguy khốn cùng cực người ta không khóc như thế.

- Bạn ơi - tôi nói với anh sau một lúc im lặng sâu - nếu những lời kết tội của thiên hạ đến tai các bạn, hạnh phúc của các bạn sẽ là câu trả lời đích đáng.

- Bạn còn trẻ - Ralph trả lời - đối với bạn, lương tâm hồn nhiên và trong trẻo chưa bị thế tục vấy bẩn; hạnh phúc của chúng tôi là bằng chứng về đức hạnh của chúng tôi; thiên hạ cần coi là chúng tôi phạm tội. Được thôi, sự cô đơn thật là tốt đẹp và người đời chẳng có gì đáng cho ta luyến tiếc.

- Không phải tất cả mọi người đều lên án các bạn - tôi nói - Nhưng ngay cả những người quý trọng các bạn cũng chê trách các bạn coi thường dư luận và những người thừa nhận đức hạnh của các bạn thì bảo các bạn kiêu ngạo và cao kỳ.

- Hãy tin tôi - Ralph trả lời - Lời trách móc đó chứa đựng nhiều kiêu ngạo hơn là thái độ khinh thị mà người ta gán cho tôi. Còn về dư luận thì cứ xét những người được nó đề cao, ta sẽ thấy phải chăng ta nên luôn luôn chìa tay ra đón những người bị nó chà đạp? Người ta bảo cần được dư luận khen ngợi thì mới có hạnh phúc; những người nào tin như vậy thì phải tôn trọng dư luận. Còn về tôi, tôi thành thật thương cho thứ hạnh phúc bấp bênh hoàn toàn tùy thuộc vào tính bốc đồng của dư luận.

- Một số nhà đạo đức chê trách lối sống biệt tịch của các bạn, họ cho rằng mỗi người đều thuộc về xã hội, xã hội có quyền đòi hỏi ở con người.

Người ta còn nói thêm rằng các bạn nêu cho mọi người một tấm gương nguy hiểm.

- Xã hội không có quyền gì đòi hỏi ở một người không chờ mong gì ở nó - Ralph trả lời - Còn về việc tôi nêu tấm gương có thể lây nhiễm thì tôi không tin. Phải có nghị lực lắm mới đoạn tuyệt nổi với người đời, phải qua rất nhiều đau khổ mới có được nghị lực đó. Vậy, hãy để yên cho chúng tôi hưởng hạnh phúc, cái hạnh phúc chẳng ai biết đến và chẳng có giá trị gì với bất cứ ai, và nó phải ẩn mình vì sợ người ta ghen tức. Này, anh bạn trẻ ơi, hãy đi con đường số phận định đoạt cho anh; hãy kiếm cho mình những người bạn, một địa vị, thanh danh, tổ quốc. Tôi thì có Indiana. Đừng phá vỡ những dây xích ràng buộc anh với xã hội, hãy tôn trọng luật pháp nếu nó bảo vệ cho anh, hãy đánh giá đúng sự phán xét của nó khi đây là sự phán xét công minh; nhưng nếu một ngày nào đó nó vu khống anh và ruồng bỏ anh thì hãy có đủ lòng kiêu hãnh mà bất cần nó.

- Vâng - tôi nói với anh - một trái tim trong sạch có thể giúp ta chịu đựng sự lưu đày; nhưng muốn làm cho ta yêu mến cuộc sống lưu đày ấy thì phải có một người bạn gái như người bạn đời của anh.

- À! - anh nói với một nụ cười không sao tả được - nếu anh biết tôi thương hại chừng nào cái xã hội mà tôi khinh miệt!

Hôm sau, tôi từ biệt Ralph và Indiana. Anh ôm lấy tôi, nàng nhỏ mấy giọt nước mắt.

"Vĩnh biệt! - họ nói với tôi - Hãy trở lại với người đời; nếu đến một ngày nào đó, họ trục xuất bạn thì hãy nhớ đến túp lều nhà thổ dân bản xứ của chúng tôi".

HẾT



# Table of Contents

[Mục lục](#)

[Lời Giới Thiệu](#)

[Phần I - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Phần III - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Phần IV - Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Đoạn Kết](#)